

Cuộc Sống Mới Của Đường Uyên

Contents

Cuộc Sống Mới Của Đường Uyên	2
1. Chương 1: Sống Lại Không Đúng Thời Điểm	3
2. Chương 2: Mẹ Con Nói Chuyện Với Nhau	5
3. Chương 3: Thay Đổi	7
4. Chương 4: Ban Đầu Học Quản Gia	9
5. Chương 5: Hai Người Chị Dâu	11
6. Chương 6: Mẹ Dạy Con Gái (1)	13
7. Chương 7: Mẹ Dạy Con Gái (2)	15
8. Chương 8: Hồng Khởi (1)	16
9. Chương 9: Hồng Khởi (2)	18
10. Chương 10: Xử Lý	20
11. Chương 11: Tiến Bộ	22
12. Chương 12: Gặp Lại	24
13. Chương 13: Nón Oe	26
14. Chương 14: Thà Làm Người Qua Đường	28
15. Chương 15: Phản Ứng Dây Chuyền (1)	30
16. Chương 16: Phản Ứng Dây Chuyền (2)	32
17. Chương 17: Phản Ứng Dây Chuyền (3)	33
18. Chương 18: Mẹ Con Hai Mặt Một Lời (1)	35
19. Chương 19: Mẹ Con Hai Mặt Một Lời (2)	37
20. Chương 20: Khổ Tâm	39
21. Chương 21: Vương Nhị Nương	41
22. Chương 22: Vô Đề	43
23. Chương 23: Người Vợ Cũ Bị Ruồng Bỏ	45
24. Chương 24: Chế Giễu Công Khai, Mỉa Mai Kín Đảo	47
25. Chương 25: Không Thể Lặng Im	48
26. Chương 26: Lần Đầu Phản Kích	50
27. Chương 27: Hả Dạ	52
28. Chương 28: Kết Cục Của Hồng Khởi	54
29. Chương 29: Thản Nhiên Thừa Nhận	55
30. Chương 30: Không Còn Tình Cảm	57
31. Chương 31: Triệu Tử Quy	59
32. Chương 32: Đoán	61
33. Chương 33: Vương Nhị Nương (1)	63
34. Chương 34: Vương Nhị Nương (2)	64
35. Chương 35: Vương Nhị Nương (3)	66
36. Chương 36: Vương Nhị Nương Cự Hôn	68
37. Chương 37: Náo Nhiệt	70
38. Chương 38: Lại Bàn Chuyện Kết Hôn	72
39. Chương 39: Quà Mừng Năm Mới	74
40. Chương 40: Cô Dâu Mới Nhà Họ Lục	76
41. Chương 41: Không Có Duyên Sao?	77

42. Chương 42: Mẹ Con Nhà Họ Triệu	79
43. Chương 43: Lời Cầu Hôn Bất Ngờ	81
44. Chương 44: Không Lấy Chồng	82
45. Chương 45: Là Người Làm Mẹ	84
46. Chương 46: Không Tiêu Đề	86
47. Chương 47: Gặp Lại	88
48. Chương 48: Do Dự	90
49. Chương 49: Quyết Đoán	91
50. Chương 50: Bất Bình (1)	93
51. Chương 51: Bất Bình (2)	95
52. Chương 52: Khuyên Nhủ	96
53. Chương 53: Ngắt Xỉu	98
54. Chương 54: Ra Oai	100
55. Chương 55: Có Kẻ Đến Thăm	103
56. Chương 56: Phản Kích	106
57. Chương 57: Bị Xung Hỉ	108
58. Chương 58: Cây Trâm Phượng	111
59. Chương 59: Động Phòng	113
60. Chương 60: Kính Trà	116
61. Chương 61: Chị Em	118
62. Chương 62: Bàn Chuyện Nạp Thiếp	121
63. Chương 63: Là Ai Ngáng Chân Ai	123
64. Chương 64: Ngày Thứ Ba Về Nhà Mẹ Để	126
65. Chương 65: Mẹ Chồng	128
66. Chương 66: Đoạn Tuyệt Ý Niệm	131
67. Chương 67: Nhân Nhã	133
68. Chương 68: Có Thai	136
69. Chương 69: Tranh Chấp	138
70. Chương 70: Sinh Non	141
71. Chương 71: Nghe Trò Khôi Hài	143
72. Chương 72: Ba Điều Kiện	146
73. Chương 73: Chờ Đợi	148
74. Chương 74: Đến Cửa Chịu Nhục	151
75. Chương 75: Xin Lỗi	153
76. Chương 76: Trò Khôi Hài Chấm Dứt	155
77. Chương 77: Sự Kiện Trần Lan Tử	158
78. Chương 78: Sinh	163
79. Chương 79: Con Trai	165
80. Chương 80: Ba Năm Sau	168
81. Chương 81: Thi Rớt	170
82. Chương 82: Bài Từ Cây Trâm Phượng	173
83. Chương 83: Không Đáng Một Đồng	175
84. Chương 84: Yên Tĩnh	178
85. Chương 85: Lời Cuối Sách	180

Cuộc Sống Mới Của Đường Uyển

Giới thiệu

Thể loại: Sống lại quá khứ để làm lại cuộc đời, điền văn, cổ đạiĐường Uyển đứng trên vọng hương dài nhìn về quê hương,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuoc-song-moi-cua-duong-uyen>

1. Chương 1: Sống Lại Không Đúng Thời Điểm

Đường Huệ Tiên, đứng trên đài nhìn về quê hương đã gần sáu mươi năm, trong lòng cô có còn mong muốn gì?”. Diêm Vương nhìn cô gái đang quỳ bên dưới, bản thân ông gặp qua vô số cô gái tài mạo tuyệt hảo, trước mắt không phải người xinh đẹp nhất, cũng không phải người tài hoa nhất, tài hoa và vẻ ngoài của cô trong mắt ông chỉ là tầm thường, nhưng cô gái này lại là người đánh động trái tim đã nhìn quen sinh tử đau buồn của Diêm Vương, cô là ngoại lệ, ông mặc cho cô đứng trên đài nhìn về quê hương thần thờ gần sáu mươi năm. “Thưa Diêm Vương, trong lòng tiểu nữ không còn mong muốn gì nữa”. Đường Uyển nhẹ nhàng lắc đầu, trên mặt có chút tự giễu, tự mình si tình, tự mình vương bận, hiện tại bất quá là một hồi chê cười.

Diêm Vương nhìn vẻ mặt tự giễu của Đường Uyển, cũng không nhìn được mà lắc đầu, nếu ông đã bị Đường Uyển làm cảm động, coi cô là ngoại lệ, làm sao không chú ý đến kiếp trước của cô, biết được sự tình rồi, ông lại càng thương hại cô gái này vì tình mà sinh, vì tình mà chết. Ông là người mềm lòng nhất trong số các Diêm Vương mười điện, bằng không cũng không bị giáng từ điện thứ nhất xuống điện thứ năm, lại càng không thiết kế một đài nhìn về quê hương ở điện của mình, để cho các âm hồn còn vương bận dương gian có thể nhìn đến người thân thiết. Ông nhìn Đường Uyển, nói. “Lục Vụ Quan kia dương thọ sắp hết, năm ba ngày nữa sẽ đến ngục đây, cô có muốn sum họp với hân không?”.

“Không muốn”. Đường Uyển kiên quyết lắc đầu, nàng ngược lên nhìn Diêm Vương, nói. “Tiểu nữ ở địa ngục trì hoãn đã gần sáu mươi năm, xin Diêm Vương xử trí tiểu nữ, đưa tiểu nữ đến nơi tiểu nữ phải đi”.

Chính vì biết dương thọ của hân đã hết, biết ít ngày nữa hân sẽ đến ngục này, nàng mới xuống khỏi đài, nàng tin người đó nhất định luyện tiếu hết thấy mọi thứ ở nhân gian, nhất định sẽ tìm đến đài nhìn về quê hương, nàng không muốn gặp lại hân nữa – lần gặp trước đã lấy đi mạng sống của nàng, còn khiến nàng chết mà vẫn vương bận với hân... Làm kẻ ngu ngốc một lần là quá đủ, nàng không muốn lừa mình dối người khăng khăng cố chấp nữa.

“Ôi ~”. Diêm Vương nhìn Đường Uyển, lại thở dài lần nữa, không tìm được hỏi han nàng. “Nếu về sau cô gặp lại Lục Vụ Quan, cô muốn nói gì với hân nhất?”.

“Tiểu nữ thậm muốn nói một câu”. Khóe miệng Đường Uyển nhếch lên, trưng bày thứ biểu tình châm chọc không hề phù hợp với dung mạo của nàng, giống như đang nhìn thấy người đó trước mắt, nàng lạnh lùng nói. “Anh thật có thể sống tốt lắm”.

Này... Diêm Vương lắc đầu thở dài, sau đó nhẹ nhàng vung bút, viết lệnh xử trí Đường Uyển xuống hồ sơ vụ án, giao cho sai quỳ đang chờ bên cạnh, sai quỳ này nhìn qua một lượt rồi nghiêng đầu, có vẻ không hiểu phán quyết của Diêm Vương, nhưng nó không có tư cách nghi ngờ, thu hồi hồ sơ vụ án, đến trước mặt Đường Uyển nói. “Cô đi theo tôi”.

Đường Uyển biết phán quyết của mình đã được định đoạt, nàng không biết cái mà mình sắp phải đối mặt là gì, trong lòng nàng chẳng một chút sợ hãi, nàng cung kính quỳ xuống trước Diêm Vương dập đầu ba cái, lúc này mới đứng dậy theo sai quỳ rời khỏi điện.

“Diêm La thiên tử, ngài làm vậy có phải...”. Chờ sai quỳ dẫn Đường Uyển đi khỏi, phán quan Thôi Phủ Quân nhìn Diêm Vương, đi theo Diêm Vương không biết qua bao năm, tất nhiên hiểu được ông mềm lòng, chẳng lẽ ông không nhớ vì sao lại bị giáng đến điện này ư? Sao còn... Ôi

~“Một là Đường Huệ Tiên, tài mạo tuyệt hảo nhưng không biết nhìn người, chết trong khuất nhục, hai là Triệu Tử Quy cả đời si tình, hai người bọn họ vốn là một đôi trời sinh, cuối cùng lại thành kết cục kẻ thì chết trong uất hận, người thì nhớ nhung cả đời, ta làm sao nhẫn tâm?”. Diêm Vương nhìn Thôi Phủ Quân âu sầu, nói. “Triệu Tử Quy khi còn sống không mong gì nhiều, không cầu kiếp sau vẫn được kết tóc làm vợ chồng với Đường Huệ Tiên, chỉ cầu có thể bảo hộ nàng cả đời. Ta làm vậy bất quá chỉ là lùi thời gian về lại, hy vọng Đường Huệ Tiên hiểu ra, đừng sai lầm lần nữa”.

Thôi Phủ Quân lắc đầu, chỉ mong trên đài nhìn về quê hương, Đường Uyển đã nhận ra ai mới là phu quân chân chính của cô, hiểu được mình phải lựa chọn sao cho đúng, không cần tái diễn bi kịch cuộc sống đó nữa...

Đường Uyển neho mắt tỉnh lại, nhất thời không biết mình đang ở đâu, nàng chỉ nhớ đi theo sai quý về phía trước, nhưng đi không bao lâu đã bị một người đẩy ngã ra ngoài, sau đó chẳng biết gì nữa.

Đập vào mắt nàng là căn phòng rực rỡ ánh sáng, Đường Uyển chưa kịp thích ứng, đưa tay dụi mắt, chợt nghe một giọng nói quen thuộc mà xa lạ mừng rỡ vang lên. “Tam nương tỉnh rồi!”.

Tam nương? Đã lâu không nghe người khác gọi tên này, nhất thời Đường Uyển không kịp phản ứng, chỉ có thể ngẩn ra nhìn người đó ghen ngào nói. “Tam nương, sao ngài lại nghĩ quẩn như vậy? Ngài có biết lão gia và phu nhân đều bị ngài dọa đến mất hồn rồi không...”.

Lời nói quen thuộc phát ra từ miệng người đó, Đường Uyển nhìn chằm chằm mà không biết nói gì... Điều duy nhất nàng biết là có phải mình đang nằm mơ không? Chưa từng nghe âm hồn cũng nằm mơ.

Sững sờ trong chốc lát, đột nhiên nghe phía trước có tiếng lao xao, ngay lập tức Hồ phu nhân mẹ nàng cùng một đám nha hoàn bà vú vội vàng tiến vào, đến trước giường ngồi xuống, nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của Đường Uyển, nói. “Con của mẹ, sao lại nghĩ quẩn như thế, sao có thể dễ dàng nghĩ đến chuyện chết? Nếu Hồng Trù không phát hiện ra sớm... Sao con nỡ nhẫn tâm để mẹ và cha con người đầu bạc tiễn người đầu xanh?”.

Lại một câu nói nàng đã từng nghe, Đường Uyển nhìn mẹ, nàng không để ý biểu tình của mẹ vừa thương tâm vừa khổ sở lại vừa thấy may mắn, càng không nghĩ đến nguyên nhân mẹ nàng nói như vậy, trong đầu nàng chỉ có một suy nghĩ: chuyện gì đang xảy ra? Chẳng lẽ mình sống lại lần nữa?

Hồ phu nhân không phải không nhận ra Đường Uyển thần thờ, lòng bà càng khó chịu hơn, bà nghĩ con gái chưa quên được chuyện khiến nàng tan nát cõi lòng, bà cũng cần chút thời gian trở lại bình thường sau khi nghe tin suýt nữa con tự vẫn. Hồ phu nhân âm thầm hận người nhà họ Lục vô tình, cảm thấy con gái si tình không đáng giá, bà đau lòng nhìn dáng con từ lúc về nhà càng ngày càng tiêu tụy, đến cuối cùng vẫn ghen ngào không nói nên lời.

“Mẹ...”. Đường Uyển ngồi dậy, lao vào lòng Hồ phu nhân, bây giờ nàng chỉ muốn xác nhận tất cả là hư ảo hay sự thật, mọi thứ khác nàng không muốn nghĩ đến.

“Con đáng thương của mẹ”. Hồ phu nhân ôm Đường Uyển, nhẹ nhàng vỗ sau lưng nàng, chính bà cũng không chịu được nước mắt lăn chã rơi, con gái gặp chuyện, làm mẹ như bà đau lòng vô cùng, nếu không bận tâm đến mặt mũi nhà họ Đường và thanh danh con gái, bà nhất định chạy đến nhà họ Lục đại náo một hồi.

Rúc vào lòng mẹ, cảm nhận được sự ấm áp từ mẹ, cảm nhận được mẹ quan tâm và phần nộ, Đường Uyển dần dần có cảm giác chân thật – nàng thật sự sống lại, thật sự gặp lại người mẹ âu sầu suốt mười năm sau cái chết của nàng, vậy hẳn là nàng cũng có thể gặp lại Tử Quy, người từng trân trọng bảo hộ nàng cả đời, chưa từng kết hôn ai khác? Nghĩ đến người đàn ông nàng từng cô phụ nhiều năm ở đời trước, trong lòng Đường Uyển bất giác thở dài, nàng và người ấy còn có thể đến với nhau không?

“Mẹ, mẹ đừng đau lòng”. Đường Uyển có thể nhận ra từng giọt nước mắt của mẹ đang rơi xuống áo nàng, nàng ngước lên nhìn Hồ phu nhân, mỉm cười nói. “Con gái không phải bình an đây sao?”.

Nói hai câu, Đường Uyển liền thấy cổ họng đau rát, cảm giác cộm cộm khiến nàng ho khan, Hồ phu nhân vội vàng vỗ lưng cho nàng, một chút đau lòng một chút trách cứ nói. “Tam nương, con đừng nói chuyện. Tuy rằng Hồng Trù phát hiện sớm, cứu con xuống, nhưng vẫn bị thương... Đại phu nói tuy rằng không nặng, nhưng cổ lại... Ông ấy nói chờ con tỉnh lại nhất định rất cổ, phải chú ý tĩnh dưỡng, nói ít thôi”.

Cứu xuống? Cổ bị thương? Đường Uyển gật gật, lập tức nhận ra hiện tại là lúc nào, Lục Du muốn cưới người khác, Đường phu nhân – mẹ chồng trước của nàng ở nhà họ Lục cố tình đưa thiệp cưới tới. Ý đồ của Đường phu nhân Đường Uyển hiểu rất rõ, đơn giản muốn nàng hết hy vọng đừng níu kéo Lục Du nữa, ảnh hưởng đến đứa con trai tài trí hơn người chí hướng rộng lớn của bà ta? Chính mình bị kích thích chịu không nổi, thừa lúc bọn nha hoàn không có trong phòng, treo cổ tự sát, đại nha hoàn bên người là Hồng Trù phát hiện, cứu xuống dưới.

Thì ra nàng sống lại ngay thời điểm đáng xấu hổ này, Đường Uyển cắn môi, nước mắt tràn mi — vì sao sống lại trễ như vậy? Nếu sống lại, vì sao không sống lại lúc còn chưa gả người, lúc nàng còn chưa thành

thân với tên đàn ông bạc nhược không biết nhận trách nhiệm Lục Du, để nàng có thể cẩn thận lên kế hoạch, vứt bỏ mọi quan hệ với Lục Du, sau đó gả cho Tử Quy với tấm thân trong sạch?

Nhìn thấy con gái thương tâm rơi lệ, Hồ phu nhân cũng không chịu nổi, bà nghẹn ngào nói. “Tam nương, con cũng đừng khổ sở. Lấy tướng mạo xinh đẹp của con ta mà nói, cho dù là tái giá cũng nhất định có thể tìm được nơi quy túc tốt hơn nhà họ Lục...”.

“Mẹ, con gái hiện tại không muốn tái giá, muốn ở dưới gối hầu hạ cha mẹ”. Đường Uyển lại dựa vào lòng Hồ phu nhân, hiện tại nàng không muốn nghĩ tới bất cứ thứ gì, chỉ mong ở lại bên cha mẹ, hiếu thuận cha mẹ, bù lại thương tổn đời trước nàng đã gây ra cho họ.

“Được, được”. Hồ phu nhân đương nhiên không có khả năng trở mặt nhìn con gái yêu nhất cả đời độc thân canh giữ ở nhà họ Đường, nhưng bà biết con gái hiện tại nhất định thương tâm hết sức, chấp nhận theo ý con muốn, ngay cả uyển chuyển phản bác cũng không.

“Con gái nói thật”. Đường Uyển chui vào lòng Hồ phu nhân, ngẩn ngai một chút rồi nói. “Con gái trong lúc sống chết giao tranh bỗng hiểu ra, tình yêu nam nữ chỉ là hoa trong gương trăng trong nước, chẳng còn trông mong gì nơi đó nữa, con nguyện có thể hầu hạ dưới gối cha mẹ, hiếu kính hai người, không cần gì khác”.

Đường Uyển thông minh từ nhỏ, ngoại trừ nhìn không rõ hay dở trong chuyện tình cảm, thì những việc còn lại đều thông thấu, tất nhiên nghe ra Hồ phu nhân đang an ủi nàng, nói dễ nghe là đồng ý cho có lệ, chờ nàng khôi phục rồi nhất định bà sẽ không thuận theo ý nguyện độc thân cả đời của nàng. Đường Uyển còn nhớ, kiếp trước bản thân có thể thuận lợi gả vào nhà họ Triệu, trở thành vợ Tử Quy đều là vì Tử Quy muốn, là người ấy đã hao hết võ mồm thuyết phục mẹ và Phùng phu nhân, mẹ cũng mời chị họ của bà là Hồ quý nhân trong cung tác hợp, bằng không Phùng phu nhân sao dễ dàng chấp nhận để Tử Quy cưới một người phụ nữ tái giá về làm vợ?

Nghĩ đến kiếp này không còn duyên phận với Tử Quy nữa, Đường Uyển liền đau lòng khó nhịn, nước mắt cũng tuôn rơi não nề, chỉ là nàng thà để chính mình đau lòng cả đời, còn hơn để Tử Quy vì nàng mà trở thành trò cười cho kẻ khác, bị chỉ trích suốt đời một lần nữa.

“Con gái số khổ của mẹ...”. Hồ phu nhân không biết con nghĩ gì, thấy con bị Đường phu nhân đối xử như thế, bị Lục Du bỏ, vẫn chưa hết hy vọng với tên đàn ông bạc bẽo đó, nhớ đến hành động con vừa làm, suýt nữa đã phí hoài bản thân, Hồ phu nhân càng bị thương, ôm con gái khóc nức nở...

Đường Uyển nghĩ đến từng âm dương cách biệt với người nhà, nghĩ đến bản thân từng ngày đêm mong ngóng đứng trên đài nhìn về quê hương, còn nghĩ đến bản thân đã hết duyên phận với Tử Quy, cũng thương tâm, dựa vào lòng mẹ thất thanh khóc rống, muốn mượn nước mắt dốc hết đau khổ trong trái tim nàng ra, về phần Lục Du, nàng không muốn nghĩ đến còn có kẻ đó tồn tại nữa...

2. Chương 2: Mẹ Con Nói Chuyện Với Nhau

Khóc rống trút hết nỗi lòng một lúc sau, Hồ phu nhân và Đường Uyển được mọi người chung quanh an ủi khuyên giải ngừng khóc, ổn định tâm tình, Hồ phu nhân lập tức sai người hầu mang đồ ăn hâm nóng dưới phòng bếp lên, bà cùng con gái dùng một chút cơm canh. Đường Uyển vốn không muốn ăn, nhưng nhìn ánh mắt tha thiết của mẹ, nàng vẫn cố bưng chén cơm lên ăn vài miếng.

“Tam nương, con ăn nhiều chút nữa đi”. Thấy Đường Uyển buông chén đũa, Hồ phu nhân khuyên. “Đại phu nói con cứ như vậy mãi sẽ suy sụp mất, con ăn quá ít”.

Từ lúc trở lại nhà họ Đường, con gái ăn uống không tốt, người càng gầy yếu, sắc mặt cũng càng ngày càng nhợt nhạt. Bà biết vì tên đàn ông đó con bà mới ngủ không an tâm, ăn không muốn nuốt, nhìn con hiện tại tại lòng bà thật khổ sở.

“Mẹ, con không muốn ăn”. Đường Uyển nhẹ nhàng lắc đầu, âm hồn vốn không cần ăn cơm, bản năng ăn cơm đã trở nên xa lạ với nàng, một lần nữa được quay về làm người, nàng cần chậm rãi thích ứng, nhìn ánh mắt cầu xin của Hồ phu nhân, nàng bất đắc dĩ sửa lại lời. “Con lại uống ít canh vậy, thật sự ăn không vô đồ ăn nữa”.

Không cần Hồ phu nhân ra lệnh, Thanh Dao hầu hạ bên cạnh lập tức múc một chén canh gà cho Đường Uyển, nhìn canh chẳng có chút mỡ nào, Đường Uyển tuy không còn khẩu vị nhưng vẫn cố bưng lên chậm chậm uống.

“Tam nương, cha con hôm qua vừa nhắc mẹ, mấy ngày này hoa đào trên núi Tây Sơn vừa lúc nở rộ, mười phần diễm lệ, để mẹ mang con qua đó ở mấy ngày...”. Hồ phu nhân vừa nói, vừa cẩn thận quan sát thần sắc con. Hôm qua khi Đường Uyển vừa được người cứu, còn đang hôn mê, Hồ phu nhân và cha Đường Uyển là Đường Hoàn đã thương lượng xong, muốn đưa Đường Uyển rời khỏi một đoạn thời gian, miễn cho nàng lại nghe đến tin tức gì không tốt, lại nghĩ quẩn lần nữa.

“Mẹ, con không muốn đi”. Đường Uyển nhẹ lắc đầu, nàng nhớ mang máng đời trước khi vừa tự tử xong, mẹ liền đưa mình đến thôn trang núi Tây Sơn ở hơn hai tháng, tránh đi hôn lễ của Lục Du. Đời này, nàng đã nhìn thấu con người của hắn, chẳng còn nửa điểm nhớ nhung đến tên đàn ông đó nữa, hôn lễ của hắn đối với nàng mà nói chẳng qua chỉ là hôn lễ của một người qua đường, không gì khác, chẳng cần phải cố ý tránh đi. Nàng cười cười, nhìn Hồ phu nhân. “Mẹ, con gái đã nói, hiện tại ngoại trừ hầu hạ dưới gối cha mẹ ra, con không còn ý niệm gì khác trong đầu, chẳng cần phải tránh đi ai đó mà trốn ra ngoài”.

Hồ phu nhân nghiêm túc nhìn con, trong mắt Đường Uyển chỉ có thần nhiên, u oán vài ngày trước đã biến mất không tăm tích, Hồ phu nhân không rõ con bà đang thành thật hay đang giả bộ để bà an tâm, nhưng mặc kệ là lý do nào đều khiến Hồ phu nhân hơi yên lòng – chỉ cần con gái bỏ được bộ dáng bi thảm trước đây là tốt rồi, bà tin thời gian trôi qua, con nhất định vực dậy khỏi đau lòng mà tiến về phía trước, cho dù không thể sáng sủa như lúc đầu, ít ra cũng chẳng còn đau khổ suốt ngày.

“Mẹ, Hồng Khởi đâu? Sao con tỉnh lại không thấy?”. Đường Uyển hy vọng Hồ phu nhân đừng rồi rắm vấn đề dẫn hay không dẫn mình tránh đi, tùy tiện dời qua chuyện khác, hỏi về một đại nha hoàn bên người nàng, cô ta giống Hồng Trù, đều hầu hạ Đường Uyển từ lúc khuê nữ, sau đó cùng theo nàng đến nhà họ Lục, cũng bởi vì nàng bị chồng ruồng bỏ mà cùng nhau về nhà họ Đường.

Hồ phu nhân hơi mất tự nhiên, không biết phải nói với con gái như thế nào — Hồng Khởi không giống Hồng Trù, Hồng Trù một lòng một dạ muốn hầu hạ chủ nhân cho tốt, về sau chỉ cầu ân huệ được gả cho gã sai vặt hoặc quân sự nhỏ nhỏ nào đó, nhưng tâm tư của Hồng Khởi lại muốn trèo cao. Thật cũng không phải Hồ phu nhân nhỏ nhen, mà khi Hồng Khởi còn ở nhà họ Đường, ngay dưới mí mắt của Hồ phu nhân thì rất tốt, ngoan ngoãn, không dám vượt qua Lôi Trì nửa bước, nhưng từ lúc theo con về nhà họ Lục lập tức không biết quy củ gì nữa.

Cái khác không nói, chỉ riêng việc cô ta khuyến khích con gái bà thuận theo Lục Du, che giấu chuyện nhà họ Đường ruồng bỏ, trốn ở căn nhà không biết Lục Du tìm đâu ra là đã khiến Hồ phu nhân căm tức. Đối với hành vi của Lục Du, Hồ phu nhân khinh thường, nếu đã chấp nhận nghe lời bà Lục là Đường phu nhân ruồng bỏ Huệ Tiên, ít nhất cũng phải đưa con bà về nhà họ Đường, nếu không cũng nên phái ai đó đi thông báo cho nhà họ Đường đến nhà họ Lục đón người chứ, nhưng hay cho hắn, một mặt muốn làm con hiếu, vâng theo lệnh mẹ bỏ vợ, một mặt lại ra vẻ ý trọng tình thâm khó chia lìa, sắp xếp tổ chim cho con gái ở lại... Phỉ nhổ, Lục Du hắn coi Huệ Tiên là ai? Bao nhiêu sách thánh hiền hắn đọc được đều chui vào bụng chó rồi đúng không?

Đối với con gái, Hồ phu nhân cũng vô cùng bất mãn, bà biết con gái còn yêu Lục Du thắm thiết, chỉ là có yêu hắn đến đâu đi chăng nữa cũng không thể không để ý thanh danh của mình, thậm chí che giấu cha mẹ, đương nhiên Hồ phu nhân càng thương tiếc con, tất cả oán hận đều xả về phía tên đầu sỏ Lục Du chứ không nỡ phát hỏa với con gái đã lao tâm lao lực quá độ, thậm chí vì mặt mũi con, Hồ phu nhân còn tự tay trừng trị nghiêm khắc nha hoàn hồi môn và thị tì bên cạnh con, Hồ phu nhân ôm con tức đó khó chịu không biết bao ngày.

Hôm qua, vốn là ngày cô ta phải gác đêm ngoài phòng Đường Uyển, nhưng cô ta giỏi lắm, con gái nói không cần, cô ta liền quang minh chính đại đi nhàn hạ, nếu không phải Hồng Trù linh cảm không ổn thì...

Nghĩ đến đây, Hồ phu nhân không kìm được rung mình, chẳng dám tưởng tượng nếu Hồng Trù không cẩn thận lại đây nhìn một cái sẽ dẫn đến hậu quả gì, bà cười gượng, hỏi ngược lại. “Sao? Có chuyện gì giao cho Hồng Khởi ư?”.

“À không có, mẹ”. Đường Uyển chẳng qua thuận miệng nói vậy, dời đi sự chú ý của Hồ phu nhân mà thôi,

nhưng nói ra rồi nàng mới nhớ đến việc nha đầu Hồng Khởi kia ngưỡng mộ Lục Du vạn phần, cho dù nàng đã tái giá, cô ta vẫn ở bên lở nhãi Lục Du tốt thế này thế kia, làm nàng muốn quên cũng không quên được tên đàn ông từng khiến nàng tan nát cõi lòng đó. Kiếp trước, nàng cảm thấy có được một nha hoàn như vậy bên người, cùng nàng nói về Lục Du để giải nỗi khổ tương tư là chuyện tốt, nhưng hiện tại nàng cực kỳ không muốn có người cứ suốt ngày nhắc đến hắc bên tai nàng, Hồng Khởi không thích hợp trở lại hầu hạ nàng nữa, nàng nhớ mang máng Hồng Khởi bị mẹ trách phạt vì chuyện nàng tự tử, sau chính nàng cầu xin mẹ nói tốt cho cô ta, cô ta mới về lại hầu hạ nàng. Nhưng bây giờ nàng không muốn cô ta quay về nữa.

Nghĩ đến đây, trong lòng nàng lập tức ra quyết định, nói với Hồ phu nhân. “Cũng không có gì quan trọng, chỉ là tỉnh lại không nhìn thấy nàng ta nên có chút kì quái thôi, chẳng hiểu vì sao nàng ta vắng mặt không hầu hạ bên cạnh”.

“Nó bị mẹ sắp xếp đi làm việc khác rồi”. Hồ phu nhân suy nghĩ một chút, vẫn giấu giếm, bà biết con gái tuy thông minh hơn người, thuở nhỏ đọc thi thư, cầm kỳ thi họa tinh thông nhưng tâm tư rất đơn thuần, người nhà lại yêu chiều, ngay cả quản lý công việc vặt cũng không dạy, đừng nói chuyện đen tối này, cho dù tới hiện tại Hồ phu nhân vẫn không muốn nói với con, khỏi ô uế tai con.

“Xem ra mẹ cũng nghĩ như con gái, cũng thật cảm thấy Hồng Khởi có năng lực”. Đường Uyển nở nụ cười, Hồ phu nhân nói đương nhiên nàng không tin, nhưng không muốn vạch trần Hồ phu nhân mà thuận thế nói. “Nếu mẹ thích Hồng Khởi như vậy, con gái liền đưa Hồng Khởi ẹ, mẹ xem được không?”.

Hồ phu nhân đang suy tư không biết tìm lý do gì để cách ly Hồng Khởi khỏi Đường Uyển, nghe vậy lập tức gạt đầu, cười nói. “Tam nương bỏ được thứ yêu thích ẹ, mẹ tương nhiên không chối từ”.

“Mẹ, con gái có gì luyến tiếc đâu, nhưng như vậy bên người con chỉ có mỗi đại nha hoàn là Hồng Trù, mẹ phải cho con gái một nha hoàn có khả năng nữa lại đây, bằng không con không chịu đâu”. Đường Uyển cười, nàng tin Hồ phu nhân nhất định xử lý tốt Hồng Khởi.

“Đương nhiên”. Hồ phu nhân gạt đầu, rồi cười nói. “Tinh thần của con vẫn chưa tốt hẳn, nghỉ ngơi một lúc nữa đi, mẹ còn nhiều chuyện muốn làm, không ở cạnh con được”.

“Dạ”. Đường Uyển gạt đầu, nghỉ ngơi là thứ yếu, chủ yếu nàng muốn tĩnh lặng thanh lọc suy nghĩ, tính toán kế tiếp phải đối mặt với cuộc sống của mình như thế nào đây...

3. Chương 3: Thay Đổi

“Con nói gì? Con muốn đi theo mẹ học quản gia?”. Hồ phu nhân giật mình nhìn con gái, giống như đó không phải con gái bà nữa, bà không rõ vì sao một người trước kia không bao giờ muốn đụng tay vào quản mấy việc vặt vạnh nay lại đột ngột thay đổi.

“Dạ”. Trước khi nói lời này, Đường Uyển đã biết chắc mẹ thế nào cũng giật mình, nhưng đây là việc nàng suy nghĩ mãi mới quyết định, kiếp trước nàng chỉ thích thơ ca thi phú, cầm kỳ thư họa, không những chẳng hiểu nửa điểm về công việc quản gia mà còn chán ghét nó, cảm thấy làm những việc đó mới tục tằn làm sao. Cha mẹ anh trai yêu thương nàng, tất nhiên không nỡ bắt nàng làm chuyện nàng không thích, hơn nữa nàng thông minh từ nhỏ, tám chín tuổi đã biết làm thơ đối đáp, càng lớn càng nổi danh là tài nữ Sơn Âm, toàn thân tràn ngập phong độ thanh nhã của người trí thức, bọn họ càng không muốn để nàng dính chút hơi thở trần thế khói lửa.

Nhưng khi gả cho Lục Du rồi nàng mới hiểu ra, thì ra chỉ biết ca từ thi phú mà không biết quản gia đối với con gái chưa chồng thì chẳng là chuyện to tát gì, nhưng đối với người làm vợ làm con dâu thì lại là khuyết điểm nguy hiểm. Mẹ chồng trước của nàng là Đường phu nhân thông hận nhất ngoại trừ cho rằng nàng và Lục Du vợ chồng ân ái khiến hắc sa vào ôn hương nhuyễn ngọc không chí tiến thủ ra, còn vì nàng tài hoa hơn người, tinh thông kinh-sử-tử-tập*, nhưng không biết quản gia.

*Cách phân loại sách vở thời xưa: Kinh điển – Lịch sử – Chư tử – Văn tập

Về phần cái gọi là tội danh “không thể sinh con” trong thư bỏ vợ — Đường Uyển cười lạnh, Đường phu nhân lúc vừa vào nhà họ Lục đâu phải có bầu ngay, khi bà ta sinh Lục Du ra thì bà ta đã ba mươi bốn tuổi, gả cho Lục Tể hơn mười năm. Tuy rằng nghe nói trước khi có Lục Du bà ta từng mang bầu, nhưng không

thể giữ thai vì đủ loại nguyên nhân. Quan trọng là, dù có nói thế nào đi chăng nữa, mẹ chồng hơn ba mươi tuổi mới nổi dãi tông đường cho nhà họ Lục như bà ta thật sự không có lý do gì ghét bỏ con dâu mới cưới vào một năm mà chưa có con, chẳng qua bà ta cần một cái cơ quang minh chính đại đuổi nàng ra cửa.

Đương nhiên, có lẽ nàng thật sự không thể sinh con, Đường Uyển không lo lắng, kiếp trước đến tận lúc chết nàng vẫn chưa từng có con, nhưng chuyện đó ngoài nàng ra có ai biết nữa đâu?

“Tam nương, sao bỗng nhiên con...”. Hồ phu nhân cau mày nhìn Đường Uyển, trong ánh mắt bà ngoại trừ nghi ngờ ra, đa phần là tò mò, bà không hiểu con gái chịu kích thích quá mạnh hay đúng như lời con nói khi vừa tỉnh dậy ngày hôm qua: trong lúc sống chết giao tranh bỗng hiểu ra toàn bộ, chỉ là bà biết rõ bản tính con mình, bà không tin một người trải qua chuyện đó xong sẽ hoàn toàn thay đổi.

“Mẹ nhất định thấy kỳ quái vì sao con lại muốn vậy”. Đường Uyển nhìn mẹ, nàng biết mẹ nhất định sẽ như vậy, sẽ kinh ngạc vì sự thay đổi của nàng, dù sao thay đổi như vậy cũng hơi quá sức, nàng cười thần nhiên, nói. “Thật ra con gái vẫn không có hứng thú gì với việc quản gia, nhưng con muốn tìm chút việc để làm, tránh cho bản thân cả ngày rảnh rỗi nghĩ đông nghĩ tây, như vậy quá hao tổn tinh thần”.

Đây là nguyên nhân đầu tiên Đường Uyển muốn đi theo Hồ phu nhân học quản gia, nàng hy vọng mình có việc để làm, bản thân luôn vậy trong trạng thái bận rộn, không cho nàng có thời gian suy nghĩ miên man.

Hồ phu nhân lập tức tin, coi như một trong những thói quen nhỏ Đường Uyển không muốn người ngoài biết, thay vì luôn suy nghĩ lung tung, nàng cố gắng tìm việc làm, để mình lu bù trong công việc, bớt suy nghĩ những chuyện không vui. Nghĩ đến con gái học quản gia vì trốn tránh vết thương lòng, Hồ phu nhân lại ảm đạm và thương tâm một lúc, bà cố gắng tươi cười nhìn Đường Uyển, nói. “Con không phải thích nhất đánh đàn, vẽ tranh sao? Mỗi lần đánh đàn, vẽ tranh, có phiền não thương tâm khổ sở đến đâu con đều có thể ném ra sau đầu, không nhất thiết phải miễn cưỡng theo mẹ học quản gia”.

“Mẹ, con gái không muốn lại chôn thân trong cầm kỳ thi họa, không đụng vào gì khác”. Đường Uyển lắc đầu, cười khổ. “Con nhớ Đường phu nhân từng nói, nữ tử không tài là đức, phụ nữ chỉ biết đánh đàn vẽ tranh, phong hoa tuyết nguyệt, không phải bản thân người ấy không chịu đựng được, mà không có mẹ chồng nào chịu đựng được, trừ phi mẹ chồng cô ta chết sớm, nếu không chung quy trốn không thoát kết cục bị chồng ruồng bỏ”.

“Mụ tú bà đó nói chuyện luôn chanh chua, con nghe lời bà ta làm gì?”. Hồ phu nhân “xí” một tiếng khinh miệt, mắng. “Tam nương nhà chúng ta là tài nữ số một số hai Sơn Âm, Lục Vụ Quan nhà bà ta mười hai tuổi có thơ văn truyền lưu hậu thế, nhưng tam nương nhà chúng ta có kém gì? Nhà họ Lục hẳn trước khi cầu thân đã biết, làm sao dám mặt dày mở miệng nói câu đó”.

“Con gái cũng biết đó chẳng qua là cái cơ bà ta tìm để răn dạy con thôi, nhưng con...”. Đường Uyển âu sầu, tất nhiên nàng hiểu Đường phu nhân bối mớ, nàng cũng không thật để bụng, hôm nay nhắc đến chuyện này vì nàng muốn đạt được mục đích của mình, nàng nhìn Hồ phu nhân. “Mẹ, con gái về sau không muốn nhắc tới cầm kỳ thi họa, kinh-sử-tử-tập, con chỉ muốn làm một phụ nữ bình thường, không viết thơ ca gì nữa”.

Trước kia nàng yêu nhất là thơ, không thể tưởng tượng ra nếu không có thơ làm bạn sẽ cô đơn cỡ nào, nhưng hiện tại, có nơi nào cô đơn hơn âm phủ ư? Giờ đây, nàng chỉ có cảm giác mâu thuẫn và chán ghét thơ.

Nàng vẫn nhớ bài thơ Cây trâm phượng viết trên tường ở vườn Thâm khiến người đời chế giễu, nói nàng còn lưu luyến chồng trước, chê cười Tử Quy bất tài, làm Tử Quy không thể giải thích cho cha mẹ, còn có những bài thơ Lục Du làm khi tuổi già quay về Sơn Âm đi thăm vườn Thâm nhưng nhớ nàng, lần nào đi cũng viết, một khi viết thì phải khoe khoang ra, từng chữ từng câu xanh xanh đỏ đỏ tổ khổ hết nỗi tưởng niệm của hân, tổ lòng trung trinh như một với nàng.

Kiếp trước nàng cảm thấy hân đang biểu lộ tình cảm với nàng, hiện giờ nghĩ đến chỉ thấy trái tim băng giá. Lục Du hẳn thể không tha cho nàng được hạnh phúc sao? Rõ ràng biết nàng tái giá, rõ ràng biết phụ nữ tái giá luôn bị người ta soi mói, vậy mà hân vẫn viết bài thơ đó lên tường vườn Thâm, hân viết xong chỉ cần phỉ tay bỏ đi, nàng lại bị người trước người sau đàm tiếu chỉ trích. Kiếp trước nàng vì không chịu nổi, cũng xem không rõ một chữ tình, buồn bực mà chết, chẳng biết có phải vừa lòng hân rồi không.

Chết đi, nàng đứng trên đài nhìn về quê hương suốt sáu mươi năm, chỉ thấy ghê tởm, Lục Du là hạng người gì nàng rành mạch rõ ràng — thời điểm hần rời khỏi Sơn Âm gần bốn mươi năm, vợ chồng đầm thắm với Vương thị, sinh sáu con trai một con gái, hần chưa từng nhớ tới nàng; rượu chè gái gú đến nỗi bị triều đình chỉ trích “Tiệc tùng chè chén suy đồi phóng túng” hần cũng không nhớ tới nàng; hơn sáu mươi tuổi còn mua tiểu nương tử về làm thiếp hần cũng không nhớ tới nàng; đợi cho già cả, về tới Sơn Âm hần mới nhớ tới người phụ nữ từng tri âm là nàng, làm bộ thâm tình chân thành, ngoại trừ ghê tởm ra nàng cũng chỉ ghê tởm.

Đêm qua, Đường Uyển nằm trên giường suy nghĩ một đêm, xác định bản thân cần cải biến, học tập quản gia là cần thiết, thôi buồn xuân thương thu, thôi sa vào thờ từ ca phú cũng là cần thiết.

Đường Uyển cụp mắt, nàng không quên sau khi mình tái giá, một bài thơ Cây trâm phượng khác vẫn lưu truyền lại còn nghe nói là của nàng viết, kiếp này nàng không hy vọng vài năm sau gặp lại hần, hần lại lên cơn viết loạn thơ ca gì đó nhớ về quá khứ, rồi lại lưu truyền lung tung thơ thần đồ tội là nàng viết, hắt nước bắn lên thân mình.

“Con...”. Hồ phu nhân thở dài, đây chẳng phải là từ hướng cực đoan này chuyển qua hướng cực đoan khác sao? Nghĩ đến tâm tình con bây giờ, bà nuốt xuống lời đó. “Con đã có tâm muốn học thì cứ theo mẹ học, nếu không kiên nhẫn, cảm thấy rườm rà không thú vị, hối hận cũng chưa muộn”.

Hồ phu nhân chắc chắn con gái theo bà học chừng hai ba ngày thể nào cũng bỏ cuộc, khi nàng mười hai mười ba tuổi, bà từng chủ động dạy nàng, muốn nàng học chút chuyện quản gia, nhưng nàng thật sự không thích, cũng không có thiên phú phương diện này, học mười ngày nửa tháng lại bỏ bê.

“Con gái nghe mẹ”. Đường Uyển gật đầu, nàng biết mẹ không tin nàng có thể kiên trì, nhưng nàng lại cho rằng mình nhất định có thể, dù sao nàng bây giờ đã không còn là nàng của kiếp trước nữa.

“Nhưng chuyện đó phải chờ sau này đã, hiện tại quan trọng nhất là con phải nghỉ ngơi cho khỏe hần”. Hồ phu nhân quan tâm. “Cha con và các anh trai đều rất lo lắng thân mình con, bọn họ lại không thể đến thăm, người trong nhà đều tưởng con bị trúng gió...”.

Giống hệt kiếp trước, mẹ vẫn dùng cố trúng gió để che giấu việc nàng tự tử, không muốn nàng bị người khác chê cười. Đường Uyển hiểu rõ, cũng thấu hiểu tấm lòng khổ tâm của cha mẹ, nàng cúi đầu. “Đều nghe mẹ, mẹ nói sao, con gái liền làm vậy”.

4. Chương 4: Ban Đầu Học Quản Gia

“Tam nương, trước tiên em cứ xem cái này đã”. Ôn Ngọc Trân tươi cười, đưa quyển sổ trong tay cho Đường Uyển, chị là chính thất của Đường Giác - anh cả Đường Uyển, gả vào nhà họ Đường đã gần sáu, bảy năm, rất hòa hợp với cô em chồng duy nhất, được như vậy tất nhiên có Ôn Ngọc Trân cố ý, nhưng cũng vì tính tình Đường Uyển dịu dàng, giúp đỡ mọi người, làm điều tốt, ai cũng hòa hợp được.

Đồng ý cho con gái theo bà học quản gia, Hồ phu nhân cẩn thận suy nghĩ một phen, cảm thấy con gái muốn như vậy cũng tốt, dù sao bà và chồng bà không thể mặc cho con gái phong nhã hào hoa cứ như vậy ở lại nhà họ Đường trì hoãn cả đời, nhất định sẽ tìm cho nàng một hôn sự khác thích hợp hơn, con gái sớm hay muộn phải tái giá, biết quản lý việc nhà là chuyện tốt.

Nhưng để cho con theo mình học rất không thỏa đáng. Hai năm trước Đường Uyển xuất giá rồi, bà cũng dần buông tay cho quyền quản gia, để con dâu cả là Ôn Ngọc Trân và con dâu thứ là Cao Lệ Nga cùng nhau làm, bản thân chỉ thường thường đến hỏi han một chút mà thôi, con gái theo mình học không được những thứ cơ bản nhất, cho nên cứ để con theo con dâu cả học một đoạn thời gian.

Ôn Ngọc Trân ở nhà quản lý phòng bếp và chọn mua vật dụng, quan trọng nhất cũng là cơ bản nhất, từ khi giao cho con dâu quản lý, trên cơ bản không xảy ra nhiều loạn gì, thậm chí còn tốt hơn so với Hồ phu nhân tự quản, chỉ cần con dâu thành tâm dạy, con gái thành tâm học, nhất định học được nhiều.

“Đây là cái gì?”. Đường Uyển tiếp nhận, chưa xem đã hỏi, kiếp trước nàng theo Hồ phu nhân học được vài ngày, Hồ phu nhân không vội đưa sổ sách cho nàng, mà tỉ mỉ giảng hạng mục công việc vật cho nàng trước, nàng vừa nghe liền choáng váng, làm sao có tâm tư học, qua năm ba ngày liền ảm ỉ không học nữa.

“Sổ sách phòng bếp”. Ông Ngọc Trân giải thích đơn giản, chị cười nói. “Chị dâu biết Tam nương cơ bản chưa từng học quản gia, việc lớn việc nhỏ trong viện của em đều để Dương ma ma quản, rất ít quan tâm, nếu ngay từ đầu dạy em như vậy, có thể em sẽ văng đầu hoa mắt không tiếp thu được gì, cho nên chúng ta bắt đầu bằng việc học xem sổ sách. Giống nhà chúng ta thì các quản sự và ma ma đều biết chữ, cho nên luôn có sổ sách, trước đọc hiểu sổ sách này đã, học quản gia cũng thông nửa phần”.

Ông Ngọc Trân sau khi gả vào đối xử rất tốt với Đường Uyển, trước khi vào nhà họ Đường, chị biết vợ chồng Đường Hoàn rất yêu thương con gái, ngậm trong miệng sợ tan, cầm trong tay sợ rơi, trong nhà thứ gì tốt cũng để dành cho nàng. Hai anh em Đường Giác và Đường Mẫn chẳng những không có nửa phần ghen tị hay bất mãn, càng thương em gái, so với cha mẹ chỉ có hơn chứ không kém, cái gì tốt cũng dành phần cho nàng. Ông Ngọc Trân là người thông minh, cho nên dù có hơi không thích cha mẹ chồng và chồng bất công, cũng không biểu hiện ra ngoài, mà là thuận theo đối xử tốt với Đường Uyển, luôn ưu tiên cho nàng trước, chị rất nhanh chiếm được sự tán thành từ trên xuống dưới trong nhà, nhanh chóng đứng vững gót chân ở nhà họ Đường. Mà hiện tại, đối tốt với Đường Uyển đã thành thói quen.

Biết Đường Uyển theo mình học quản gia, Ông Ngọc Trân không nghĩ gì liền gật đầu đồng ý, nhưng chị đã nói Hồ phu nhân cho hai ba ngày chuẩn bị, Hồ phu nhân cũng hy vọng con gái tính dướng thêm ít lâu, tất nhiên không phản đối, cho chị muốn chuẩn bị bao lâu cũng được, phải chờ dấu bầm tím trên cổ Đường Uyển hoàn toàn tan đã. Chuyện Đường Uyển treo cổ tự tử không phải tuyệt mật, nhưng không có nhiều người biết, mà những người này đa phần là đoán, nếu trên cổ nàng còn có dấu bầm, chẳng phải hô lên cho ai cũng biết sao?

Hồ phu nhân hiểu rõ nhà ai cũng có đám người hầu lắm mồm, rảnh rỗi liền thích buôn chuyện, bà không hy vọng việc con gái bà tự tử lọt vào tai nhà họ Lục khiến nhà ấy coi thường, càng không hy vọng chuyện này lọt vào tai các nhà quan lại khác, nếu bị như vậy về sau con gái muốn tái hôn cũng không thuận tiện.

Đường Uyển nhẹ nhàng mở ra, nói là sổ sách, nhưng vì là sổ sách của phòng bếp nên chỉ ghi chép số chi, ví dụ như phòng bếp mua bao nhiêu thức ăn, số lượng bao nhiêu, ngày nào ngày nào làm món gì, tốn bao nhiêu nguyên liệu nấu ăn, gạo dầu củi lửa... Đây là chuyện vụn vặt, Đường Uyển vừa nhìn liền hiểu ngay, nhưng vì sao có chỗ còn ghi mỗi viện tiêu bao nhiêu tiền, thêm đồ ăn hoặc đãi mấy bàn tiệc, thực đơn và phí tổn, còn lại không ghi gì nữa?

“Chị dâu cả, mấy thứ này em đều hiểu được, nhưng cái này lại không hiểu”. Đường Uyển chỉ vào chỗ mình không hiểu trực tiếp hỏi, nàng thế nào Ông Ngọc Trân thật sự rõ ràng, không tất yếu phải giả bộ hiểu.

Không hiểu mới tốt, Ông Ngọc Trân cười tiếp nhận sổ sách, chị chính là muốn Đường Uyển tự phát hiện vấn đề, sau đó lại dạy cho nàng, vậy mới tiết kiệm thời gian, nói suông không thì chưa dạy nàng đã chán.

Chị tùy tiện nhìn thoáng qua, nói. “Số chi trong nhà trên cơ bản đều là cố định, phòng bếp cũng vậy. Bình thường ba bữa cơm mỗi ngày, trước và sau khi ăn cơm có thêm điểm tâm, lễ mừng năm mới, mở tiệc chiêu đãi khách cũng đều được tính toán và có quy định, làm bao nhiêu đồ ăn, làm món nào đều có thực đơn lên sẵn, đại đa số đều dựa vào quy định mà làm. Nhưng bỗng nhiên có người muốn ăn thứ khác, hoặc tự người đó có khách cần đãi, vậy phải thông báo cho phòng bếp biết trước, lên thực đơn đưa ra, đây chính là thực đơn cá nhân”.

“Vậy sao phải ghi đồ ăn đó tốn bao nhiêu tiền? Chẳng lẽ không phải muốn ăn cái gì thì nói hay sao?”. Đường Uyển không hiểu chính là chỗ này, nó làm nàng nghĩ muốn thêm đồ ăn là phải tự bỏ tiền ra, hơi lạ.

“Đương nhiên không phải”. Ông Ngọc Trân lắc đầu, chị biết em gái chồng căn bản không hiểu việc đó, chị cười nói. “Vừa rồi chị đã nói đó thôi, chi phí ăn mặc của mỗi người đều có mức riêng, nếu ai cũng thêm đồ mình yêu thích, muốn ăn thứ gì liền gọi thứ đó chẳng phải rối loạn một nùi? Cho nên, ở phòng bếp có một quy định bất thành văn là: muốn thêm đồ ăn hoàn toàn có thể, nhưng phải thông báo trước cho nhà bếp chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn, nguyên liệu nấu ăn tốn bao nhiêu bạc cũng do chính người đó bỏ ra, không thể thêm vào số chi phòng bếp”.

Còn có chuyện như vậy? Đường Uyển thật sự mới biết, cho tới bây giờ nàng chẳng bao giờ nghĩ tới những chuyện đó, nàng cười khở một tiếng, rồi nhìn Ông Ngọc Trân. “Trước đây Huệ Tiên cứ nghĩ muốn ăn là ăn, nhất định khiến chị dâu phiền toái nhiều lắm”.

Đường Uyển còn nhớ rõ bản thân kén ăn, lúc thì tự nhiên muốn ăn món này, làm xong đưa lên lại không muốn ăn nữa, chẳng phải lần một lần hai. Hơn nữa trước kia nàng trầm mê trong cầm kì thi họa, thường xuyên mời các cô nương quen biết đến đàm thơ vẽ tranh, mỗi lần tổ chức đều chơi cả ngày, chắc hẳn khiến phòng bếp làm thêm không ít chuyện.

“Không có gì”. Ông Ngọc Trân lắc đầu, cười. “Tam nương tuy không biết, nhưng Dương ma ma lại hiểu rất rõ, mỗi lần đều thông báo bên phòng bếp rõ ràng, sẽ không gây phiền toái cho ai. Trước kia Tam nương không thích những thứ này, không nhất thiết phải quản, để ma ma quản sự hay đại nha hoàn bên người xử lý cũng được, nhưng hiện tại Tam nương tự mình muốn học quản gia, tất nhiên phải hiểu được quy định bên trong, bằng không kẻ gian sẽ lợi dụng chui lỗ hổng, còn khiến người ta coi thường mình”.

“Huệ Tiên đã hiểu”. Đường Uyển gật đầu, mặt cũng nghiêm túc hơn, xem ra quản gia không dễ như nàng tưởng, chẳng những rườm rà, còn có không ít lễ lễ, muốn học giỏi không chỉ cần kiên nhẫn mà còn cần động não.

“Tam nương luôn thông minh, chỉ cần có quyết tâm, muốn xử lý mấy chuyện vụn vặt này chẳng phải dễ như trở bàn tay”. Nhìn biểu tình nghiêm túc của Đường Uyển, Ông Ngọc Trân thở phào một hơi, dạy em gái chồng quản gia lo nhất chính là nàng không muốn học, lười động não, chị muốn dạy cũng không dạy nổi.

5. Chương 5: Hai Người Chị Dâu

“Tam nương, đi theo Ngọc Trân học cả buổi sáng, có gì tâm đắc?”. Hồ phu nhân mỉm cười nhìn con gái, vừa dùng xong cơm trưa bà liền giữ con gái và hai con dâu lại trò chuyện, mà việc bà quan tâm nhất là cả buổi sáng học hỏi con gái có được thành quả gì không.

“Mới một buổi thôi mà mẹ, có thể có gì tâm đắc chứ”. Đường Uyển dỗi một tiếng, sau đó nói. “Nhưng mà thật ra con hiểu thêm được một chút, quản gia không phải chuyện đơn giản, chẳng những vụn vặt đáng ghét, còn cần dùng đầu óc, con gái rất hứng thú muốn học thêm”.

“Vậy là tốt rồi”. Hồ phu nhân cười tươi hơn, nhìn con yêu thương. “Con từ nhỏ đã là đứa thông minh lanh lợi, trước kia không thích, có lẽ thế nào cũng không chịu học quản gia. Hiện tại có lòng muốn học nhất định sẽ học được xử lý công việc vặt trong thời gian ngắn nhất”.

“Con dâu cũng nghĩ như mẹ”. Ông Ngọc Trân cười góp chuyện. “Dựa vào trí tuệ của Tam nương, con nghĩ chưa tới nửa năm nhất định sẽ là một tay quản gia tốt”.

“Vậy con phải để tâm dạy em hơn mới được”. Hồ phu nhân vui nhất khi người khác khen con gái bà, vừa nghe câu này cười càng xán lạn, nhìn con dâu cả cũng vừa lòng hơn.

Cao Lệ Nga ngồi bên vẫn không hé răng, ánh mắt tối sầm, cô gả vào nhà họ Đường bất quá hơn hai năm, vừa vào không lâu Đường Uyển đã gả ra ngoài, thời gian ở chung với Đường Uyển rất ngắn, không có cảm tình gì, đối với cô em chồng bị nhà chồng ruồng bỏ này ngoại trừ khinh thường còn có ghen tị vô số — dựa vào cái gì một phụ nữ bị chồng bỏ như nàng còn được người ta yêu chiều, đoạt sự chú ý của kẻ khác?

“Mẹ cứ yên tâm đi, con dâu nhất định bỏ hết sức dạy Tam nương”. Ông Ngọc Trân cười dài nói tiếp, sau đó thần nhiên nhìn thoáng qua Cao Lệ Nga mặt đang hầm hầm, nói. “Chờ Tam nương hiểu cách quản phòng bếp và chọn mua vật dụng rồi sẽ theo em dâu học quản việc may vá và nhà ẩm trồng hoa, đến lúc đó em dâu cũng đừng ích kỷ, luyện tiếc dạy hết bản lĩnh cho Tam nương nha”.

Ánh mắt Cao Lệ Nga càng tối sầm, nhưng trên mặt lại nặn ra một nụ cười. “Tam nương muốn học, sao em lại tiếc không dạy chứ? Chỉ sợ Tam nương học chưa được vài ngày đã ngại rườm rà không thú vị, không muốn học nữa”.

“Cái này cũng khó nói”. Ông Ngọc Trân gật gật đồng tình, sau đó cười hì hì nhìn Đường Uyển, đùa giỡn như chị vẫn thường làm. “Tam nương, chị còn chưa quên lúc chị mới về nhà, mẹ dẫn em theo mẹ học quản gia, em học chưa đến ba ngày liền náo loạn không học nữa, lần này sẽ không phải nhất thời nổi hứng chứ?”.

“Chị dâu cả ~ “. Đường Uyển không hiểu lắm Ông Ngọc Trân cố tình khó xử nàng, hai người tình cảm luôn không sai, lúc Đường Uyển gả cho Lục Du, Ông Ngọc Trân còn lựa vài thứ tốt trong đồ cưới của chị tặng

thêm làm đồ cưới cho nàng, Đường Uyển càng nhớ rõ lúc nàng bệnh tật liên miên rồi buông tay nhân thế ra đi, chị dâu cả hết khóc lại mắng vừa đau lòng vừa hận nàng yếu đuối, nàng đương nhiên hiểu Ông Ngọc Trân yêu thương nàng thật lòng. Nàng làm nũng kêu một tiếng, liền nhìn Hồ phu nhân, nhăn mặt. “Mẹ, mẹ nhìn chị dâu cả kìa, chỉ biết chọc ghẹo con”.

“Con biết chuyện xấu của Tam nương thì vụng trộm cười là tốt rồi, còn nói ra, không biết Tam nương nhà chúng ta giỏi nhất là tố tội người khác sao?”. Hồ phu nhân lập tức nghiêm mặt “răn dạy” Ông Ngọc Trân, Ông Ngọc Trân vội vàng giả bộ sợ hãi liên tục nhận sai.

“Mẹ, mẹ cũng chọc con”. Đường Uyển lúc này không tha, chẳng cần biết thích hợp hay không thích hợp, nhào vào lòng Hồ phu nhân mè nheo, giả bộ nhăn mặt tức giận khiến Hồ phu nhân cười ha ha không ngừng, Ông Ngọc Trân cũng không duy trì nổi bộ dạng sợ hãi, che miệng cười ngất.

Cao Lệ Nga mặt lạnh, mỗi lần gặp mặt, bọn họ khiến cô chẳng xen miệng vào nổi, khiến cô thấy mình cứ như người ngoài, ở nhà lúc nào cũng là lá ngọc cành vàng như cô làm sao chịu nổi, nhưng muốn cô nịnh bợ lấy lòng mẹ chồng và em chồng như Ông Ngọc Trân cô làm không được, cũng không muốn làm.

“Em dâu có tâm sự à, sao vẻ mặt khó khăn vậy?”. Hồ phu nhân và Ông Ngọc Trân đều nhận thấy vẻ mặt khó coi của Cao Lệ Nga, Hồ phu nhân giận trong lòng nhưng chỉ nhún nhún lông mày, Ông Ngọc Trân thì khác, chẳng thêm bận tâm, trực tiếp hỏi như đang quan tâm lắm.

“Em thì có tâm sự gì đâu, chị dâu nhìn nhầm rồi”. Cao Lệ Nga tất nhiên hiểu Ông Ngọc Trân đang cố tình xử khó mình, trong lòng oán hận, nhưng trên mặt lại tươi cười, tuy rằng cô khinh thường Ông Ngọc Trân biến đổi sắc mặt khó lường để lấy lòng Hồ phu nhân, nhưng cũng không muốn vì chút chuyện này khiến Hồ phu nhân ghét.

“Là chị nhìn nhầm nha”. Ông Ngọc Trân lên giọng âm cuối, trên mặt cũng cười cợt nhìn Cao Lệ Nga, giống như đang muốn nói cho cô ta rằng ‘lòng cô nghĩ gì tôi biết hết’. “Em dâu thông cảm, chị người chưa già mà mắt ngày càng kém”.

Đường Uyển khẽ nhăn mày, cảm thấy câu nói của chị dâu cả có hàm ý khác, nhưng rốt cuộc vẫn im lặng — nàng không rõ lắm quan hệ của hai người chị dâu, kiếp trước khi nàng xuất giá, Cao Lệ Nga chỉ mới gả vào được hai tháng, quan hệ với người trong nhà không thể nói tốt hay không tốt, khi nàng trở về nhà thì chìm đắm trong bi thương không vực dậy nổi, căn bản không chú ý đến chút chuyện lông gà vỏ tỏi trong nhà. Trên thực tế, nếu không phải tâm tính của nàng đã biến hóa long trời lở đất thì chắc nàng cũng chẳng phát hiện được điểm đó.

Cao Lệ Nga nắm chặt nắm đấm, cảm giác được cả móng tay cắm vào thịt đau đớn, nhờ loại đau đớn này khiến đầu óc cô thanh tỉnh, miệng lại nhếch lên tươi cười, nhìn Ông Ngọc Trân. “Chị dâu sao lại nói thế? Em làm sao dám nói mắt chị dâu kém đâu? Nếu mắt chị mà kém chắc mắt em mù rồi”.

“Em dâu giận đấy à?”. Ông Ngọc Trân nhìn Cao Lệ Nga, mặt chân thành. “Chúng ta làm chị em dâu không phải chuyện ngày một ngày hai, em dâu hẳn cũng biết con người chị, ánh mắt bình thường không nói, miệng cũng thô, nếu nói gì sai khiến em dâu mất hứng, em cứ nói thẳng, chị nhất định chú ý sau này. Con người chị tuy rằng ngu dốt một chút, nhưng biết sai vẫn có thể sửa”.

Ông Ngọc Trân biết Cao Lệ Nga khinh thường chị, cho rằng trời sinh chị biết nịnh nọt lấy lòng Hồ phu nhân, như một vở hài kịch, chính chị cũng chường mắt Cao Lệ Nga, gả vào đã hai năm còn chưa nhận rõ vị trí của bản thân. Chẳng lẽ cô ta không biết chỉ có con gái ở nhà mới được nuông chiều, chứ không có con dâu được nuông chiều sao? Đến tận bây giờ còn khăng khăng cái kiêu tự cao tự đại ta đây con gái nhà giàu có, nếu Hồ phu nhân chẳng phải mẹ chồng rộng lượng, muốn đẩy con dâu vào chỗ khó xử thì không biết cô ta còn bị chính thành bộ dáng gì nữa.

“Có gì mà em phải tức chứ?”. Cao Lệ Nga bị Ông Ngọc Trân làm tức nghẹn, cô biết Ông Ngọc Trân nhất định đang làm xấu mặt cô, nói bản thân mình không biết tốt xấu, nói bản thân mình ngu dốt... Nhưng mà, cô cũng không thể phân cao thấp với Ông Ngọc Trân ngay trước mặt mẹ chồng, mặc kệ thế nào đi nữa chị ta cũng là chị dâu cả, địa vị trong lòng Hồ phu nhân cao hơn cô rất nhiều, nếu thật sự làm âm lên, mẹ chồng nhất định bênh chị ta, càng khiến mình khốn khó. Nghĩ đến đó, cô cố gắng nở nụ cười tự nhiên hết

sức có thể, tươi roi rói. “Giống như chị dâu đã nói, chúng ta không phải mới làm chị em dâu, không phải mới biết tính cách của nhau, làm sao dễ dàng hiểu lầm như vậy được”.

“Mẹ hơi mệt, Tam nương theo mẹ vào trong nghỉ ngơi đi”. Hai con dâu ngằm đầu đá nhau Hồ phu nhân đều xem trong mắt, nhưng kiểu tranh đấu này bà sẽ không can thiệp, bà nhìn con gái mặt càng lúc càng nhăn chặt, tùy tiện nói một câu, khiến cả hai đứa con dâu đều lập tức im miệng, gõ một hồi trống tạm nghỉ cho hai người bọn họ.

6. Chương 6: Mẹ Dạy Con Gái (1)

“Mẹ”. Vào phòng cùng Hồ phu nhân, Đường Uyển không nhịn được phải hỏi. “Chị dâu cả và chị dâu thứ có gì đó lạ lắm, cảm giác không minh bạch, lời nói luôn có hàm ý khác, giữa hai người có mâu thuẫn?”.

“Con nói thử xem?”. Hồ phu nhân cười, hỏi lại một câu, cố ý đánh đổ mắt nhìn người của con gái, xem ra con thật muốn thay đổi, trước kia nàng luôn đắm chìm trong thế giới của chính mình, làm sao để ý đến những chuyện nhỏ nhặt bên cạnh, càng không cố tình muốn hỏi bà.

“Con cảm thấy có”. Đường Uyển không cần nghĩ liền nói. “Lời họ nói mới nghe giống như chẳng có gì, nhưng cẩn thận cân nhắc một chút sẽ cảm thấy có vấn đề, tuy rằng không trực tiếp đối chọi gay gắt, nhưng cũng không thân mật như vẻ bề ngoài”.

“Có nghe ra ý tứ trong lời cả hai không?”. Hồ phu nhân không ôm nhiều hy vọng, hỏi một tiếng, không quá ngạc nhiên khi thấy Đường Uyển lắc đầu, Hồ phu nhân cười. “Vây vì sao cảm thấy những lời đó kỳ quái?”.

“Vài câu rất lạ”. Đường Uyển nhớ lại. “Sau khi chị dâu cả nói bản thân già, ánh mắt không tốt, lời nói của cả hai liền sao sao ấy”.

Hồ phu nhân âm thầm thở dài trong lòng, xem ra con gái đúng là thay đổi, nhưng chưa đặt hết tâm tư vào vấn đề này, chỉ nghe được mỗi hai câu là lạ, bắt quá xem như có tiền bộ một chút, nếu là trước kia chắc nửa câu nàng cũng không nghe ra.

Nghĩ vậy, Hồ phu nhân tươi cười. “Sắc mặt của Lệ Nga như thế nào, chúng ta đều nhìn thấy, Ngọc Trân cố ý nói như vậy, cũng không phải thật sự cảm thấy mắt mình kém, mà là nói kháy Lệ Nga không biết tốt xấu, dám xỉ mặt ra trước mặt mẹ... Tam nương, con còn nhớ rõ mẹ đã dạy con, mặc kệ trong lòng có khó chịu hay không cũng không được tùy ý tỏ thái độ trước mặt người lớn, nhất là cha mẹ chồng không?”.

“Con nhớ rõ”. Đường Uyển gật đầu, sao nàng lại quên lời mẹ dạy được? Chỉ là những lời đó không có đất dụng võ, nàng cung kính Đường phu nhân hết mức, mặc kệ tâm tình nàng ra sao mặt vẫn luôn tươi cười đón chào, nhưng mà rồi sao? Không đối lại được một nụ cười, chỉ có vô duyên vô cớ răn dạy.

Hồ phu nhân đọc được trong mắt Đường Uyển: nàng không cho là đúng, bà mỉm cười, trực tiếp hỏi. “Tam nương cảm thấy chúng vô dụng phải không?”.

“Dạ”. Mẹ ruột thân yêu của nàng, Đường Uyển không tắt yếu che giấu, thành thật gật đầu.

“Mẹ chỉ có thể nói như thế này: người đã không ưa con, muốn gây phiền toái cho con thì dù con có làm gì đi chăng nữa họ vẫn không chấp nhận được”. Hồ phu nhân không buồn do dự gộp Đường phu nhân vào loại người thích gây khó dễ cho người khác, bà ôn hòa nhìn con. “Đối với người như vậy, con làm cái gì cũng coi như không tốt, nhưng cũng không thể vì vậy mà không làm gì cả. Giống như mẹ vừa nói, nếu con đã tươi cười chào đón người đó, nhưng người ta vẫn bới móc con, vậy chính là bà ta làm khó dễ con, không muốn con được thoải mái, nhưng nếu con không làm, vậy thì con là người vô lý trước, nên bị người ta quở trách. Kết quả nhìn thì có vẻ như nhau, thật ra không như nhau, ít nhất con có làm thì không thẹn với lương tâm, cũng không cho người ta cơ hội lên án con thất lễ”.

“Ý mẹ con hiểu được, giống như lúc mở tiệc chiêu đãi chẳng hạn, thể nào cũng có vài người mình không thích nhưng vẫn phải mời, mẹ không thể chê phiền mà không mời người ta. Con gái nhớ mẹ từng nói rằng mời hay không mời là chuyện của mình, nhưng tới hay không tới là chuyện của người ta. Nếu mời mà người ta không tới, tức là người đó nghĩ phần giao tình với chúng ta là không cần thiết, là người đó thất lễ, nhưng

nếu mình không mời thì mình lại là người thất lễ”. Đường Uyển gật gù, đạo lý này nàng nghe Hồ phu nhân giảng giải không chỉ một lần, nhưng lúc trước chưa từng hiểu hết, hiện tại bỗng nhận ra cái lý bên trong nó.

Trước khi nàng xuất giá, Hồ phu nhân tuy không dạy nàng quản gia, cũng không muốn thay đổi bản tính đơn thuần của nàng, nhưng vẫn dặn dò cẩn thận về nhà chồng phải hầu hạ cha mẹ anh chị em chồng như thế nào, nàng chưa từng phạm sai lầm ở những mặt đó, bằng không lý do nàng bị ruồng bỏ sẽ không chỉ là “Một năm chưa sinh được con” mà còn có “Cha mẹ chồng không thích”, Đường phu nhân nhất định sẽ buộc hết tội danh có thể lên người nào, để thế nhân hiểu được bà ta “bất đắc dĩ” cỡ nào.

“Chính là ý đó”. Hồ phu nhân gật đầu, trong lòng lại thở dài lần nữa: thật là đáng mừng, con gái vẫn còn nhớ rõ lời bà nói, xem ra trước đây bà cũng chẳng lãng phí tinh lực không công.

“VẬY NHƯ VỪA RỒI, hai chị dâu tỏ sắc mặt trước mặt mẹ, mẹ không để ý tới, làm bộ không phát hiện ra là mẹ rộng lượng, không so đo bất hòa với con dâu, nhưng nếu mẹ quả trách hai người thì mẹ vẫn có lý, chẳng ai dám nói mẹ sai, chỉ có thể nói hai chị dâu không hiểu chuyện”. Có Hồ phu nhân dẫn dắt, Đường Uyển cũng bắt đầu phân tích tình hình từ từ, cuối cùng hiểu được nỗi khổ tâm của mẹ trước đây khi dạy nàng phải tươi cười chào đón người khác, nếu không lý do nàng bị ruồng bỏ càng nhiều, ở nhà họ Lục phải chịu đau khổ hơn.

“Còn gì nữa?”. Hồ phu nhân ngạc nhiên mừng rỡ vì con gái có thể hiểu ra cục diện nhanh như vậy, con là từ bụng bà sinh ra, đặt trong lòng bàn tay nuôi lớn hơn hai mươi năm, tất nhiên bà hiểu con bà thông minh, nhưng con luôn tỏ ra chán ghét việc bên ngoài, không muốn biết về chúng, mà bản thân bà cũng không nề ép. Hiện tại nàng có tâm học, lập tức thông ngay.

“Cho nên, chị dâu cả nói mất chị càng lúc càng kém, trên thực tế là châm chọc chị dâu thứ, nói chị ta không đúng mực, dám tỏ thái độ ngay trước mặt mẹ”. Đường Uyển rành mạch nói ra đáp án Hồ phu nhân muốn, nàng cười. “Chị dâu thứ sau đó nói, giống như đang trào phúng bản thân, nói mất mình mù, nhưng thật ra đang đối nghịch với chị dâu cả, bóng gió rằng chị dâu cả nịnh nọt mẹ... Chị dâu thứ sao có thể nói như vậy, cả hai đều là con dâu, nịnh mẹ khiến mẹ vui vốn là bổn phận”.

“Cái đó chẳng là gì”. Hồ phu nhân mới lười so đo mấy chuyện đó với Cao Lệ Nga, bà mà để ý thì đã phát cáu với cô ta từ lâu, làm gì chờ tới bây giờ? Bà nhìn con, vẻ mặt hài lòng. “Còn gì nữa không?”.

“Câu nói phía sau cũng vậy, chị dâu cả ám chỉ chị dâu thứ ngu dốt, không biết đường... Ha ha, mẹ, sao trước đây con không phát hiện ra miệng của chị dâu cả lợi hại đến vậy nhỉ, chị dâu thứ chẳng những bị châm chọc, còn phải chịu đựng không được phát cáu”. Hiểu thông ý sâu xa bên trong, nhớ lại biểu tình của hai người chị dâu ban nãy, Đường Uyển mới nhận ra chị dâu cả hòa ái dễ gần trong mắt nàng cũng chẳng phải hiền lành gì, nàng dần dần nở nụ cười.

“Ngọc Trân đầu óc lạnh lẽo, miệng cũng lợi hại, người bình thường thật đúng không thể là đối thủ của nó”. Hồ phu nhân nhìn lúm đồng tiền của con gái, bỗng nhiên thấy hai đứa con dâu đầu đầu trí cũng không tồi, ít ra chọc cười được con gái bảo bối của bà, bà cười khẽ. “Nó và Lệ Nga luôn có một vài xung đột nho nhỏ, tranh đấu gay gắt thì Lệ Nga không phải đối thủ của nó, mười lần hết bảy lần chịu mệt. Con đi theo Ngọc Trân học xử lý sự tình, về sau nhất định còn gặp nhiều chuyện như thế, nghe nhiều vào, nhìn nhiều vào, cũng nên học nữa, mẹ không cầu con được như Ngọc Trân, chỉ hy vọng con không rơi vào tình trạng bị người khác châm biếm mà không cãi lại được”.

“Con gái hiểu”. Đường Uyển gật đầu, nàng biết tính cách của nàng không giống Uông Ngọc Trân, không trở nên như chị ấy được, nhưng vẫn có thể tránh bị dồn vào thế bất lợi.

“Được rồi, còn thứ gì không rõ không?”. Hồ phu nhân cười. “Có thứ gì không rõ đều nói ra đi”.

“Còn một cái nữa, mẹ”. Đường Uyển nhìn mẹ. “Cha mẹ dạy con gái từ nhỏ, gia đình hòa thuận mọi sự hưng, anh chị em trong nhà phải tương thân tương ái, không được bất hòa, cả hai anh trai cho đến bây giờ vẫn yêu thương con miễn bàn, nhưng anh cả và anh thứ trước kia cũng có mâu thuẫn, mỗi lần thấy nó chuẩn bị manh nha phác tác, cha mẹ đều có biện pháp để bọn họ giải hòa, cho nên hai anh vẫn một lòng với nhau từ trước đến nay. Nhưng hiện tại, vì sao mẹ biết chị dâu cả và chị dâu thứ có mâu thuẫn, có xung đột nhưng không hòa giải cho cả hai?”.

7. Chương 7: Mẹ Dạy Con Gái (2)

“Nếu hai đứa nó xung khắc với nhau như nước với lửa, tất nhiên mẹ sẽ ra mặt giải quyết một phần, tránh cho cả hai ầm ĩ đến khó coi, nhưng cứ như bây giờ mới chỉ là mâu thuẫn nhỏ không ảnh hưởng đến toàn cục, mẹ sẽ không để ý”. Thấy con gái ngơ ngác nhìn bà, Hồ phu nhân cười khổ một tiếng, con gái thông minh tất nhiên không phải giả, nhưng có một số việc nàng có thông minh mấy cũng khó mà hiểu được.

“Vì sao ạ?”. Đường Uyển nhìn về mặt Hồ phu nhân chợt nhận ra hình như nàng đang hỏi trúng một vấn đề cực kỳ ngây thơ, nhưng đây là mẹ nàng, việc gì nàng phải giả bộ lờ đi, đơn thuần muốn truy hỏi cho rõ ngọn ngành thôi.

“Mẹ kể cho con nghe một câu chuyện thế này”. Hồ phu nhân biết nếu hôm nay không giải thích rõ chắc chắn con gái bà sẽ ghen một bụng câu hỏi, đừng nói buổi chiều không có tinh thần làm việc, có khi đến tối cũng không ngủ được.

Đường Uyển gật đầu, chống tay chăm chú nghe. Hồ phu nhân mỉm cười, bắt đầu kể. “Ở nhà họ, nam chủ nhân là Phương tiên sinh có một bà vợ và một thiếp, bà vợ và thiếp lúc nào cũng tranh giành tình cảm ầm ĩ không thôi, ngay cả Phương tiên sinh cũng bị vạ lây. Ông ta thật sự chịu không nổi cuộc sống đó, càng chịu không nổi đứng giữa bị bà vợ và thiếp giằng xé, vì thế, ông ta nghĩ ra biện pháp hóa giải mâu thuẫn giữa hai người, để hai bà tương thân tương ái, khăng khít như chị em ruột vậy...”.

“Sao mà làm được chứ?”. Đường Uyển nhin không được chen vào. “Vị tiên sinh này đúng là có nhiều suy nghĩ quái dị”.

Hồ phu nhân suyt Đường Uyển cho nàng ngoan ngoãn im lặng, tiếp tục kể. “Vị Phương tiên sinh này đúng là rất lợi hại đó nha, ông ta đứng ở trung gian hóa giải được mâu thuẫn giữa bà vợ và thiếp, khiến các bà thân thiết như chị em ruột, cái gì cũng nhường cho đối phương, Phương tiên sinh cực kỳ cao hứng và tự hào, nghĩ thầm nếu cứ thế này chắc chắn cuộc sống của mình từ nay về sau sẽ rất tốt”.

Có chuyện đó??? Đường Uyển mới không tin! Giữa vợ cả và thiếp làm sao không có tranh đấu? Cho dù là chị em ruột thật sự cũng không có khả năng đó, nàng định mở miệng phản bác, bị Hồ phu nhân liếc lập tức ngậm lại, im lặng nghe tiếp câu chuyện.

“Nhưng chưa được vài ngày, Phương tiên sinh càng buồn rầu hơn, càng sống không nổi, ông ta bỗng nhận ra ông ta biến từ một người hết sức quan trọng trong nhà biến thành kẻ chẳng có phân lượng nào. Trước kia ông họ khan một tiếng, vợ và thiếp lập tức người thì dấm lưng, người thì tìm đại phu về, còn hiện tại, cả hai chỉ biết cười đùa với nhau, giống như không biết không nghe thấy. Trước kia, mặc kệ ông đến phòng ai, người đó cũng sẽ bỏ hết mảnh khoe sức lực ra nghĩ mọi biện pháp giữ ông ở lại phòng người đó, mà bây giờ thì ông đến phòng vợ, vợ bảo thiếp phòng khuê vắng lặng, rộng lượng cho ông qua ngủ với thiếp, đến phòng thiếp thì thiếp nói vợ một mình cô đơn, đẩy ông về với vợ, cuối cùng Phương tiên sinh tuy có vợ có thiếp nhưng chẳng có chỗ ngủ”.

“Xi ~ Ha ha ha...”. Đường Uyển phì cười, nếu chuyện này là thật thì vị Phương tiên sinh đó đúng là tự ném đá đập chân mình, nhưng thật sự tồn tại vợ cả và thiếp không tranh giành tình cảm ư?

“Phương tiên sinh mãi sau này mới phát hiện ra, vợ cả và thiếp thất bất hòa vốn là chuyện đầu đầu, nhưng vợ cả và thiếp thất mà thân thiết một lòng lại càng đau đầu hơn. Nhưng tất cả đều do ông ta tự tìm lấy, nếu để ông ta phá vỡ cục diện hiện tại chẳng khác gì tự vả vào mặt mình, Phương tiên sinh là một người rất tự phụ và thông minh, tự nhiên sẽ không làm”. Hồ phu nhân nhoẻn miệng cười, nhìn Đường Uyển, nói. “Con đoán thử Phương tiên sinh sẽ làm gì để phá vỡ cục diện bất lợi do chính ông ta dựng nên mà không bị mất mặt?”.

“Cái đó...”. Đường Uyển cắn môi suy nghĩ, muốn đập tan quan hệ hiện có của vợ và thiếp, lại không bị mất mặt, vậy... Mặt nàng sáng lên, cười nói. “Phương tiên sinh nạp thêm một thiếp, cục diện này sẽ tự nhiên tan vỡ?”.

“Không tồi, Tam nương nhà chúng ta tuy không rành về mấy chuyện xấu xa ngầm trong nhà, nhưng nói ngay đúng trọng tâm”. Hồ phu nhân gật gù, khen một câu sau đó nói. “Vị Phương tiên sinh này lại nạp thêm một thiếp nữa, thiếp nạp vào rồi ông vô cùng sung ái, bà vợ cả và thiếp cũ không muốn kẻ mới đến

chiếm hết lợi, bắt đầu dùng thủ đoạn để tranh giành tình cảm trở lại, tình trạng hòa thuận ngắn ngủi lập tức tan biến, Phương tiên sinh rốt cuộc cũng quay về hưởng thụ được mọi người săn sóc như trước. Từ đó về sau, dù vợ và thiếp thất có tranh đấu sao đi nữa, chỉ cần không náo loạn gà bay chó sủa khắp nhà thì ông ta sẽ không nhúng tay, dù cho có nhúng tay cũng không dám khiến các bà đồng lòng thân nhau như chị em ruột nữa”.

Đường Uyển cười một hồi, bắt đầu suy nghĩ, nàng tin chắc mẹ kể chuyện đều có thâm ý, ngẫm lại vấn đề nàng hỏi mẹ, liên kết với câu chuyện mẹ vừa kể, nàng chần chờ nhìn Hồ phu nhân, nói. “Mẹ, mẹ rõ ràng biết hai chị dâu có mâu thuẫn nhưng không hòa giải, mà để mặc các chị, có phải mẹ sợ cả hai nếu thân thiết với nhau sẽ không tôn kính mẹ nữa không?”.

“Hai đứa nó tất nhiên không dám hỗn xược với mẹ. Mẹ là bậc trưởng bối, là mẹ chồng của hai đứa nó, cả hai sao dám bất kính với mẹ? Nếu thật có, thì mẹ chưa lên tiếng, hai anh trai con đã nhảy dựng lên trước tiên”. Hồ phu nhân cười, sau đó nghiêm mặt. “Nhưng không dám bất kính với mẹ không có nghĩa rằng hai đứa nó không dám gây phiền toái ẹ, càng không có nghĩa rằng hai đứa nó không dám liên thủ tính kế mẹ”.

“Hai chị không to gan đến độ đó chứ?”. Đường Uyển nhìn Hồ phu nhân, nàng không tin hai người chị dâu dám làm như vậy, lúc trước nàng bị Đường phu nhân làm khó dễ quá lắm chỉ bức xúc kể với Lục Du hoặc các ma ma nha hoàn bên người thôi, làm sao có gan tính kế bà ta? Cho dù hiện tại, nàng sống lại lần nữa, cách nhìn về đám người nhà họ Lục không giống trước kia, chán ghét bọn họ, cũng quá lắm là cách bọn họ càng xa càng tốt, chẳng muốn dính líu gì đến bọn họ nữa thôi.

“Chớ coi thường lá gan kẻ khác, càng chớ coi thường tâm kế của phụ nữ”. Hồ phu nhân dặn con gái. “Tam nương, con còn nhớ mẹ đã nói không, mẹ chồng nàng dâu trời sinh chính là oan gia, cho dù mẹ chồng rộng lượng nhất thế gian và con dâu ngoan ngoãn nhất thế gian gặp nhau cũng sẽ có mâu thuẫn, chỉ là vì mâu thuẫn giữa mẹ và hai chị dâu con bị mâu thuẫn giữa chính hai đứa nó che lấp không hiện ra, nếu mẹ ra tay hòa giải mâu thuẫn giữa hai đứa nó, vậy mâu thuẫn giữa mẹ và cả hai đứa nó sẽ nổi bật lên, lúc đó mẹ càng phiền não hơn. Kể cho con nghe chuyện này là muốn nói cho con biết, nếu muốn để mình thanh nhàn và có lợi thì không thể để người khác ngọt ngào khăng khít, không được để bọn họ liên minh, nếu không người xúi quẩy nhất chính là mình”.

“Vậy mẹ không lo chị dâu cả và chị dâu thứ ăm ỉ đến mất mặt sao? Chẳng những gia đình không yên, còn bị người ta chê cười mẹ dạy con dâu không nghiêm”. Đường Uyển nghe Hồ phu nhân giải thích xong, hiểu được dụng ý của Hồ phu nhân, nhưng hiểu được không có nghĩa nàng đồng ý.

“Con không cần lo lắng điều đó”. Hồ phu nhân nhìn vẻ mặt không đồng tình của con gái, thản nhiên nói. “Hai chị dâu của con đều do mẹ lựa chọn tinh tế, tính cách hai đứa mẹ đều nắm trong lòng bàn tay. Hai đứa bất hòa nhưng bất hòa là do tính cách không giống nhau, cách xử lý công việc không giống nhau, cho nên nhìn nhau không vừa mắt, chẳng phải mâu thuẫn gì ghê gớm. Cả hai có một điểm giống nhau duy nhất là nhận thức được toàn cục, hiểu lý lẽ, ở thời điểm mấu chốt sẽ không tranh chấp bôi tro trát trấu mặt mũi nhà họ Đường, sẽ biết đúng mực không ăm ỉ bên ngoài để người ta chê cười”.

Ra là vậy... Đường Uyển trầm mặc, nàng không hiểu mẹ làm vậy là đúng hay sai, nhưng nàng biết bản thân quá ngây thơ, những điều cần học còn rất nhiều rất nhiều...

8. Chương 8: Hồng Khởi (1)

“Tam nương, thời gian không còn sớm nữa, em trở về phòng nghỉ ngơi đi”. Ôn Ngọc Trân khép sổ sách trước mặt Đường Uyển lại, hơi đau lòng nhìn mắt nàng có vài tơ máu, nói. “Học cái gì cũng không thể học một lần xong hết được, chúng ta từ từ tiếp tục, đừng sốt ruột, chỉ cần em thật sự muốn học sẽ không bắt bao nhiêu thời gian, đừng quá sức một hai ngày mà ngã bệnh, mất nhiều hơn được”.

“Đã muộn vậy rồi sao”. Đường Uyển vừa rời chuyên tâm học, thời gian qua lúc nào chẳng hay biết, tỉnh lại mới nhận ra ngoài trời đã dần tối, sắp tới giờ phải lên đèn, nàng khẽ thở dài, không ngờ bản thân mãi nhìn sổ sách một lúc nháo cái đã hết ngày.

“Trở về nghỉ ngơi cho khỏe đi, ngày mai đến chỗ chị dâu”. Ôn Ngọc Trân thu sổ sách lại cất đi, không cho Đường Uyển xem nữa, càng không cho nàng mang đi, chị biết tính Đường Uyển, nếu để nàng đem sổ sách

về, rất có khả năng sẽ lại tiếp tục xem, với cái tính đó thì không biết xem đến giờ nào.

Đường Uyển rút hai tay định lấy sổ về, ngượng ngùng cười cười. “Ngày mai lại đây cũng tốt, mắt công em nhìn đến chỗ không hiểu lại chẳng ai giải thích cho em”.

Nếu sổ sách đã bị thu về, Đường Uyển cũng đứng lên chuẩn bị rời đi.

“Về phòng nhớ rửa ráy rồi ngủ đi, đừng làm chuyện gì hao tâm tổn sức nhé”. Trước đó vài ngày Đường Uyển vẫn ngoan ngoãn nằm trên giường tĩnh dưỡng, Hồ phu nhân cứng miệng nói với người ngoài là nàng bị cảm, thân thể không khỏe, Uông Ngọc Trân sao có thể không nhận ra nội tình bên trong, chỉ là chị giả bộ hồ đồ mà thôi. Chị cười lấy áo choàng tơ tằm trắng từ tay nha hoàn khoác thêm lên cho Đường Uyển. “Tuy rằng thời tiết dần nóng lên, nhưng giờ này vẫn hơi lạnh, em cẩn thận chút, đừng để bị bệnh nữa”.

“Em sẽ cẩn thận, không để mọi người lo lắng”. Đường Uyển dịu dàng gật đầu, ngón tay vuốt phẳng mép áo choàng, cười nói. “Chị dâu cả, áo choàng này tự tay chị làm phải không, mặt trên thêu hoa vừa trang nhã vừa xinh đẹp”.

“Biết ngay em sẽ thích”. Uông Ngọc Trân nở nụ cười, áo choàng này là tự tay chị làm cho Đường Uyển, đối xử tốt với Đường Uyển ngoại trừ để lấy lòng chồng và cha mẹ chồng, khiến bọn họ có thiện cảm với mình hơn, chị vẫn yêu thương Đường Uyển thật lòng, bằng không những chi tiết nhỏ này chị sẽ không chú ý đến.

“Em rất thích”. Đường Uyển tươi cười một chút, hỏi Uông Ngọc Trân. “Chị dâu cả, từ trước đến nay em chỉ thích áo quần màu nhạt tao nhã, chất vải ít hoa văn, chị nói thử xem nếu em thay đổi ăn mặc hơi có màu sắc thì có lạ lắm không?”.

“Đương nhiên không, Tam nương đáng người xinh đẹp, mặc cái gì cũng đẹp, hơn nữa chị dám chắc nếu em ăn mặc rực rỡ hơn một chút sẽ càng xuất chúng”. Uông Ngọc Trân khẳng định chắc nịch, Đường Uyển trời sinh đã đẹp, người như vậy mặc cái gì cũng không thể khó coi, chỉ là ngày thường nàng yêu mặc đồ nhạt màu, cả người tràn ngập khí chất bất phàm không nhiễm khói bụi trần tục, nếu có thể mặc nhiều màu hơn, tuy khí chất như tiên nhân sẽ bị che giấu nhưng tuyệt đối sẽ có một dáng dấp mới. Uông Ngọc Trân vẫn còn nhớ hai năm trước Đường Uyển mặc áo cưới đỏ tươi quý phái xinh đẹp cỡ nào, đặc biệt trên người thêm một chút ung dung.

Uông Ngọc Trân không nhắc đến chuyện cũ thương tâm trong lòng Đường Uyển, chị chỉ tò mò hỏi. “Sao Tam nương bỗng nhiên hỏi câu này? Có phải mấy ngày nay nhìn hoa nở muôn hồng nghìn tía trong vườn nên muốn mặc quần áo nhiều màu sắc một chút?”.

“Cứ coi là vậy đi”. Nhìn chị dâu háo hức trước mặt nàng, nhưng vẫn còn khoảng cách nhất định, Đường Uyển sẽ không nói cho chị biết nàng muốn thay đổi bản thân, chỉ nói với Uông Ngọc Trân rằng. “Dù sao thì không thể cứ mặc mãi quần áo nhạt màu trong khi trời đất đang vào lúc quynn rũ nhất được, không hợp thời tiết chút nào, hôm nay mẹ có nhắc em”.

“Đúng là vậy”. Uông Ngọc Trân vui vẻ. “Ngày mai chị và chị dâu thứ của em sẽ nhắc nhở phòng thêu may gấp cho em hai bộ quần áo tươi màu một chút, đến lúc đó em mặc thử là biết ngay đẹp hay không đó mà”.

“Dạ”. Đường Uyển đồng ý, sau đó nhìn sắc trời chuẩn bị tối đen, tạm biệt. “Trời đã tối rồi, em không ở lâu nữa, chị dâu cũng về phòng trước đi, anh cả nhất định đang chờ chị”.

“Cô chỉ biết ba hoa”. Uông Ngọc Trân cười mắng, tha thiết dặn Hồng Trù giám sát Đường Uyển về phòng rửa mặt nghỉ ngơi, không được làm việc nữa, Hồng Trù vâng lời, chị nhìn theo đến tận lúc Đường Uyển mang theo Hồng Trù và hai nha hoàn nhỏ rời đi.

Buổi tối đầu xuân đúng là hơi lạnh, Đường Uyển nhẹ nhàng khép chặt áo choàng hơn, ngăn khí lạnh thấm vào trong, nhưng nàng không bước nhanh hơn, chỉ chậm rãi đi về phía trước, bên tai có tiếng côn trùng kêu vang, chóp mũi thoảng thoảng hương hoa khiến tâm tình nàng khoan khoái...

“Ai ở đó?”. Nha hoàn Hồng La đi phía trước bỗng nhiên dừng bước, quát lớn hướng bốn hoa, còn Hồng Trù nhanh nhẹn đỡ lấy Đường Uyển, lo sợ nha hoàn bà vú không có mắt va trúng Đường Uyển, đương nhiên trong lòng Hồng Trù cũng thấy quái lạ, Hồ phu nhân quản gia cực nghiêm, sau khi trời tối ngoại trừ những người hầu vẫn đang bận rộn thì mọi nha hoàn bà vú khác phải quay về nơi ở, không được đi loạn trong sân, là ai to gan hay không hiểu quy củ, dám trốn sau bốn hoa, còn kêu to gọi nhỏ, không sợ gia pháp ư?

“Là tôi”. Một người nhảy ra từ sau bồn hoa, quỳ xuống ngẩng đầu lên, nhờ ánh đèn lồng trên tay Hồng La, Đường Uyển nhận ra người đang quỳ chính là người từ lúc tỉnh lại tới giờ nàng chưa thấy mặt – Hồng Khởi. Đường Uyển nhíu mày, sao cô ta lại ở đây? Chẳng phải mẹ đã sắp xếp cô ta đến nơi khác rồi sao?

“Hồng Khởi, đã trễ thế này rồi, cô còn ở đây làm gì? Không sợ quấy nhiễu chủ nhân bị trách phạt hả?”. Hồng Trù nhăn mặt, cùng hầu hạ Đường Uyển từ lúc còn là khuê nữ, sau đó cùng đến nhà họ Lục rồi lại cùng quay về nhà họ Đường, Hồng Trù hiểu rất rõ vì sao Hồng Khởi bị phạt, càng hiểu rõ vì sao Hồ phu nhân điều cô ta đi nơi khác.

Hồng Khởi làm như không nghe thấy Hồng Trù nói, cô ta cho rằng nhất định Hồng Trù tố cáo cô ta với Hồ phu nhân, cô ta chỉ quỳ ở đó, nhìn Đường Uyển cầu xin. “Tam nương, van cầu ngài, cầu ngài nói với phu nhân cho nô tì về hầu hạ ngài đi, sau này nô tì không dám tái phạm nữa”.

Đường Uyển nhìn Hồng Khởi đau khổ cầu xin mình, trong lòng thở dài, đời trước nàng chủ động cầu tình với mẹ để cô ta ở lại bên cạnh hầu hạ, đời này cô ta lại cầu mình, nhưng mình có nên nói đỡ cho cô ta không?

“Tam nương?”. Hồng Trù khê kêu, cô biết cô không nên nói chuyện, nhưng cô càng biết rõ Đường Uyển mà im lặng tất không có chuyện gì hay ho, chủ yếu là Hồ phu nhân từng dặn các nha hoàn trong phòng không được nhắc tới Hồng Khởi trước mặt Đường Uyển, càng không được nói tốt cho cô ta khiến Đường Uyển động lòng đi cầu xin cho cô ta về lại, cô biết bản thân là đại nha hoàn của Đường Uyển thì không thể khoanh tay ngồi yên.

Cô và Hồng Khởi cùng hầu hạ chủ nhân đã năm ba năm rồi, cô biết Hồng Khởi bị Hồ phu nhân tách ra khỏi Đường Uyển, điều đi nơi khác chắc chắn không có gì tốt lành, cô cũng biết Hồng Khởi bị như bây giờ là do cô ta tự tìm lấy, cho nên cô không thương hại cô ta nổi. Nhà họ Đường gia phong nghiêm khắc, nhưng không đến nỗi chỉ vì phạm chút sai lầm mà bị trách phạt nặng nề, Hồng Khởi nhiều lắm chỉ bị giáng cấp, phải đi làm việc nặng nhọc, chịu chút đau khổ mà thôi, chẳng có gì đáng thương.

Hồng Trù không lớn tiếng, nhưng bốn phía yên tĩnh nên vẫn bị Hồng Khởi nghe được, tim cô ta đập bình bịch, suy nghĩ đầu tiên lóe lên là Hồng Trù muốn khuyên can Đường Uyển không cho cô ta trở về. Nghĩ đến đó, Hồng Khởi giận dữ liếc xéo mắt cảnh cáo Hồng Trù, nhưng Hồng Trù chỉ quan tâm nhìn Đường Uyển, quan sát phản ứng của nàng, không thấy cái liếc đó, chỉ có Đường Uyển đang nhìn chăm chăm Hồng Khởi là nhận ra...

9. Chương 9: Hồng Khởi (2)

Thình lình gặp phải ánh mắt hung ác đó khiến Đường Uyển rùng mình nổi da gà, trong lòng đột ngột lạnh ngắt, nàng chưa bao giờ nghĩ Hồng Khởi luôn thân thiện trước mặt nàng từ trước đến giờ lại có thứ biểu cảm kinh khủng như vậy, chẳng phải cô ta vẫn thường tâm sự với nàng rằng cô ta và Hồng Trù cùng vào phủ làm việc, trước đó còn cùng nhau lớn lên trong một con ngõ, quan hệ cực kỳ tốt sao? Vì sao hiện tại Hồng Trù chỉ mới gọi nàng một tiếng mà cô ta lại trừng mắt dữ tợn với Hồng Trù? Chẳng lẽ cô ta của ngày xưa đều là giả tạo ư?

Có lẽ phát hiện Đường Uyển đang nhìn, cũng có lẽ cô ta nhận ra đây không phải thời cơ tốt để cảnh cáo Hồng Trù, ánh mắt ác độc của Hồng Khởi rất nhanh rút đi, nhanh đến nỗi Đường Uyển không kịp tiếp thu, nếu không phải Đường Uyển rất ít gặp phải ánh mắt kiểu này, nếu không phải vì lòng nàng còn chưa hết rét lạnh, chắc Đường Uyển đã nghĩ mình hoa mắt.

“Tam nương...”. Hồng Khởi nghẹn ngào gọi, nhìn thấy Đường Uyển đang quan sát mình, cô ta lập tức dùng tay cheo một cái thật mạnh lên đùi, đau đớn khiến mắt cô ta rơm rớm nước, ra vẻ khổ sở nhìn Đường Uyển. “Bởi vì lo lắng quấy rầy ngài tỉnh dưỡng, Hồ phu nhân không cho nô tì đi gặp ngài, nô tì không biết mấy ngày nay ngài có vui vẻ không...”.

“Khụ khụ ~”. Bây giờ là Hồng La cố tình ho khan cắt ngang không cho Hồng Khởi nói hết, Hồng La cũng đi theo hầu hạ Đường Uyển đã nhiều năm, làm việc lành lợi, nhưng vì không biết chữ nên không được Đường Uyển ưa thích bằng Hồng Khởi, cũng không ổn trọng như Hồng Trù được Hồ phu nhân và Đường ma ma tín nhiệm, cho nên nhiều năm trôi qua cũng chỉ là nha hoàn bậc hai. Hồng Khởi bị điều đi, Hồng La nghĩ

trong các nha hoàn bên người Đường Uyển không ai thích hợp bổ sung vào chỗ trống hơn mình, Hồng La không muốn Hồng Khởi nói ngon nói ngọt làm mềm lòng Đường Uyển, lại cho phép cô ta trở về, nếu thật sự như vậy Hồng La sẽ không có hy vọng thăng cấp.

Hồng Khởi thật không ngờ Hồng La ngày xưa luôn khúm núm trước mặt mình nay dám ngắt lời chen vào, nhưng cô ta vẫn nín nhịn, tuy rằng trong lòng đã âm thầm chửi rủa Hồng La, biểu tình trên mặt lại không biến đổi, đương nhiên cũng không dám nói tiếp, chỉ tha thiết nhìn Đường Uyển, hy vọng nàng nói đỡ ỳnh.

“Hồng Khởi, mẹ nói với ta nhà người thông minh lanh lợi, bà rất thích, nếu mẹ đã vừa ý nhà người thì là phận làm con ta tự nhiên không dám nói không, y theo ý mẹ đi”. Đường Uyển đắn đo một chút, nàng trực tiếp cự tuyệt Hồng Khởi nhưng vẫn không muốn xé rách thể diện nhau, lựa lời nhỏ nhẹ nhất. “Nhà người hầu hạ bên cạnh mẹ cũng như hầu hạ bên cạnh ta”.

Sao mà giống được? Ở bên cạnh Hồ phu nhân, Hồng Khởi chẳng có tư cách gì, không địa vị, còn không được tín nhiệm như nha hoàn bình thường, ở bên Đường Uyển cô ta là nha hoàn đứng đầu các nha hoàn khác, hưởng chi ở bên người Hồ phu nhân, cô ta nhiều nhất chỉ được gả cho quân sự hay gã sai vặt hoặc thả ra ngoài tự kết hôn, ở bên Đường Uyển, cô ta rất có khả năng trở thành... Nghĩ đến người đàn ông đẹp trai tuấn lãng kia, Hồng Khởi liền nóng lòng, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Đường Uyển cũng bất giác nóng lên, cô ta lắc đầu quảy quảy, nói. “Tam nương, từ lúc vào phủ, nô tì chỉ hầu hạ ngài, nô tì cũng chỉ muốn hầu hạ ngài. Xin ngài nói với Hồ phu nhân một tiếng để nô tì về hầu hạ ngài đi”.

Đường Uyển hơi do dự nhìn Hồng Khởi. Nói thật, nàng không muốn Hồng Khởi quay về là vì không muốn nghe cô ta kể lể chuyện Lục Du bên tai nàng, chưa kể lòng nàng giờ đây ớn lạnh cô ta. Nhưng nếu nàng từ chối thẳng mặt Hồng Khởi thì nàng làm không được, dù sao hai người chủ tớ một hồi cũng có không ít cảm tình.

Vừa thấy Đường Uyển do dự, Hồng Khởi biết ngay Đường Uyển đang đấu tranh tâm lý, nước mắt của cô ta lập tức lộp bộp rơi xuống vạt áo, vừa khóc vừa nhìn Đường Uyển thảm thiết nói. “Tam nương, mấy ngày nay nô tì ăn không ngon ngủ không yên, mỗi ngày đều tự giận bản thân, nếu không phải đầu óc hồ đồ, không nghĩ tới ngài đau buồn quá mà nghĩ quẩn...”.

“Hồng Khởi, phu nhân nói không cho phép bất kì ai nhắc lại việc tối hôm đó”. Hồng Trù lạnh nhạt cảnh cáo, cô không tin Hồng Khởi không nghe được lệnh của Hồ phu nhân, cô ta cố tình nhắc tới chuyện này chắc chắn có ý đồ khác, mà ý đồ đó là gì Hồng Trù trong lòng hiểu rõ.

Hồng Khởi bị lời nói của Hồng Trù làm nghẹn, cô ta chưa quên Hồ phu cảnh cáo, cô ta cố ý nhắc đến chẳng qua là muốn Đường Uyển nhớ đến cô ta, chuyện buổi tối hôm đó không thể đổ hết lỗi cho việc cô ta chênh mảng, tất cả là do Đường Uyển cố tình đuổi cô ta ra chỗ khác, để Đường Uyển áy náy, để Đường Uyển trực tiếp mở miệng gọi mình về. Nhưng có vẻ hiện tại, kế sách này là bất khả thi.

“Nô tì không phải cố tình nói đến chuyện tối hôm đó”. Hồng Khởi biện minh, sau đó nhìn Đường Uyển, nói. “Tam nương, nô tì hầu hạ ngài nhiều năm như vậy, ngài hẳn là biết tính tình nô tì, nô tì thật sự không dám trái lời phu nhân”.

“Ta biết”. Đường Uyển thở dài. Nàng bỗng thấy Hồng Khởi trước mặt sao mà xa lạ, nhưng nàng vẫn không thể mở miệng, cũng không biết phải nói sao nữa.

“Vậy...”. Hồng Khởi thấy mọi thứ sắp đạt tới, không nói thêm gì, chỉ ngược đôi mắt chờ đợi Đường Uyển.

“Ta sẽ lựa lúc nói với mẹ, nhà người về trước đi”. Đường Uyển tuy mềm lòng, nhưng không đến nỗi xúc động hứa hẹn gì với Hồng Khởi — tất cả là công của cái liếc mắt ban nãy cô ta nhìn Hồng Trù khiến lòng nàng lạnh toát, bằng không nàng cũng không nói năng có lệ như vậy.

Hồng Khởi thật bất ngờ khi Đường Uyển không lập tức mở miệng nhận cô ta về lại, nhưng nhìn Hồng La đang đề phòng, Hồng Trù đang suy nghĩ, cô ta biết cô ta mà nói thêm gì nữa nhất định sẽ bị hai người đó quấy rối, thậm chí đến chỗ Hồ phu nhân tố cáo, cô ta không hy vọng Đường Uyển còn chưa tới biện hộ thay cô ta trước mặt Hồ phu nhân, bản thân đã bị đuổi ra phủ. Cô ta rầu rĩ gật đầu. “Nô tì chờ tin tốt từ ngài”.

“Tam nương ~”. Tháo trang sức trùm Đường Uyển, Hồng Trù khẽ gọi, chờ Đường Uyển chú ý đến cô rồi cô mới nhẹ giọng nói. “Ngài thật sự cầu xin Hồ phu nhân cho Hồng Khởi về bên ngài hầu hạ tiếp sao?”

“Như thế nào, em không thích à?”. Đường Uyển nhìn Hồng Trù, tuy rằng Hồng Khởi và Hồng Trù hầu hạ bên nàng cùng khoảng thời gian, nhưng Hồng Trù không giống Hồng Khởi, thời gian Hồng Trù vui đầu làm việc nhiều hơn, mà Hồng Khởi chủ yếu ở cạnh nàng, mài mực cho nàng, cùng nàng tán chuyện giải sầu. Đường Uyển không hiểu rõ Hồng Trù, cũng không thực thích Hồng Trù, nhưng Hồ phu nhân cố ý sắp xếp Hồng Trù bên cạnh nàng, Dương ma ma bà vú của nàng cũng rất coi trọng Hồng Trù, cho nên bản thân dù có không thích Hồng Trù, vẫn nghe theo mẹ và Dương ma ma, giao đại đa số mọi thứ cho Hồng Trù quản lý chứ không giao cho Hồng Khởi thân cận với mình.

“Hồng Trù nào dám có ý gì”. Hồng Trù lắc đầu, cô luôn tuân thủ nghiêm ngặt bổn phận, biết mình không phải tâm phúc của Đường Uyển, cho dù phải cũng không có tư cách quyết định thay chủ nhân, cô nhìn Đường Uyển. “Nô tì chỉ muốn khuyên Tam nương bình tĩnh suy nghĩ kĩ vì sao phu nhân điều Hồng Khởi đi, sau đó lại quyết định có nên thay Hồng Khởi cầu xin hay không”.

Đường Uyển lẳng lặng nhìn Hồng Trù thật lâu, rốt cuộc hiểu lý do gì khiến Hồ phu nhân thích Hồng Trù, Hồng Trù thật lý trí, không giống nàng, cho dù trong lòng hiểu không nên làm chuyện đó nhưng cuối cùng vẫn vì cảm tình hoặc nhất thời xúc động đi làm.

Hồng Trù không né tránh ánh nhìn của Đường Uyển, để mặc Đường Uyển xem xét, nhưng cô không nhàn rỗi, tay lưu loát gỡ châu thoa bỏ vào hộp trang sức cất kĩ.

“Ta sẽ suy nghĩ”. Đường Uyển gạt đầu, hít vào một hơi. “Ta cũng chưa biết có nên cầu xin mẹ thay Hồng Khởi không đây. Hồng Trù, em nhớ dặn Hồng La và các nha hoàn khác không được tùy tiện nói ra chuyện hôm nay, nhất là không được để mẹ biết”.

“Dạ”. Hồng Trù gạt đầu, biết Đường Uyển có nghe lọt tai lời mình, cô không nói gì thêm, hầu hạ Đường Uyển nghỉ ngơi, chính cô vẫn ngủ ngoài sập nhỏ bên ngoài theo thường lệ, trực đêm cho nàng.

10. Chương 10: Xử Lý

”Lá gan của người càng lúc càng lớn phải không, dám trốn đi tìm Tam nương, nhờ Tam nương xin xỏ trùm người”. Hồ phu nhân trừng mắt giận dữ nhìn Hồng Khởi đang quỳ dưới mặt đất, bà biết nếu tách Hồng Khởi ra khỏi con gái, để cô ta làm việc tạp vụ như các nha hoàn khác trong viện của bà, chắc chắn nhất thời cô ta sẽ không thích ứng được, nhưng không ngờ lá gan của cô ta lớn như vậy, rõ ràng bà đã hạ lệnh cấm, nhưng vẫn cả gan đi gặp con gái bà, cầu xin cho cô ta được trở về, thậm chí còn nhắc tới chuyện bà không hy vọng bất kỳ kẻ nào nhắc tới. Hồng Khởi ngoan ngoãn quỳ xuống sàn, cúi đầu, ra vẻ nơm nớp lo sợ Hồ phu nhân, trên thực tế cô ta cũng đang run rẩy đoán Hồ phu nhân tức điên như vậy có phải vì Đường Uyển đã mở miệng xin cho cô ta về lại hay không?

Hồ phu nhân nhìn Hồng Khởi không dám hé răng, cười lạnh. “Sao? Người nghĩ chỉ cần năn nỉ Tam nương thì ta sẽ cho người toại nguyện ư? Thứ nô tì không nghe lời, không biết đúng mực to gan lớn mật như người, ta còn muốn cho về bên Tam nương? Hôm nay dám vi phạm lệnh ta, ngày mai tất dám bắt trung với Tam nương”.

Ý này là... Nhà họ Đường tuy không phải gia thế gì hiển hách, nhưng cũng có hơn bốn mươi nha hoàn, có thể trở hết tài năng nổi trội trong đám nha hoàn đó, trở thành đại nha hoàn, Hồng Khởi không hề ngu ngốc, ngược lại, cô ta rất thông minh, chỉ tiếc rằng dùng cái thông minh đó không đúng chỗ. Cô ta nghe hiểu ý tứ trong lời Hồ phu nhân, giật mình đánh thót, lập tức ngẩng đầu lên nhìn Hồ phu nhân, vẻ mặt khó tin nổi, cô ta không ngờ Hồ phu nhân luôn cứng chiều nâng niu Đường Uyển lại từ chối yêu cầu của nàng.

Thấy sắc mặt không tin của Hồng Khởi, Hồ phu nhân trào phúng, lại là một đứa nô tì tự mình được chủ nhân coi trọng, lợi dụng chủ nhân thiện lương, bà lạnh lùng nói với Ngô ma ma đứng bên. “Sáng sớm mai đứa nó đi từ đường làm nha hoàn quét dọn, nhớ quan sát nó cho kĩ, đừng để nó làm điều gì mờ ám, gây chuyện khiến người ta phiền lòng”.

“Dạ, phu nhân”. Ngô ma ma gật đầu, chẳng chút thương hại, Hồng Khởi có kết cục như vậy đều là tự tìm lấy, cô ta mà không có tâm tư xấu xa thì phu nhân đã không tức đến độ này, càng không đuổi cô ta đi từ đường, phải biết rằng ở đó toàn là người hầu lớn tuổi, không có năng lực, cũng không có hy vọng góc đầu lên.

“Phu nhân, về sau nô tì không dám nữa, phu nhân, đừng đuổi nô tì đi từ đường”. Hồng Khởi rối cuộc hoảng loạn, cô ta không ngờ Hồ phu nhân lại phạt cô ta đi từ đường, nơi đó ngoại trừ mấy bà vú già quét dọn không có bóng người nào khác, Hồng Khởi không biết mình mà đi sẽ biến thành dạng gì nữa, cũng không biết mình có còn cơ hội thăng tiến hay không.

“Về sau? Chờ người ra khỏi từ đường rồi chúng ta sẽ nói chuyện về sau của người”. Hồ phu nhân cười lạnh, nhà họ Đường quy định nghiêm cẩn, bà không thể hành xử như nhà bình thường, tùy ý đánh đập người hầu, lỡ chết người thì mặc kệ có bị quan phủ truy vấn hay không đều không phải chuyện tốt, khó tránh khỏi mọi người chỉ trích, thậm chí ảnh hưởng thanh danh của chồng và các con trai. Trước giờ thứ nô tài làm bà chán ghét, quá lắm chỉ bị người môi giới tha ra ngoài, bán đi nơi khác. Hồng Khởi thách thức uy quyền của bà, nhưng bà cũng không thể không ngẫm lại, Tam nương bị ruồng bỏ về nhà họ Đường không lâu, trước đó vài ngày lại suýt thất cổ tự vẫn, bà không thể để người môi giới tha cô ta ra ngoài, cho cô ta cơ hội đi dèm pha phá hư thanh danh con gái bà được.

Hồng Khởi muốn kêu oan cho bản thân, nhưng các nha hoàn ma ma hầu hạ Hồ phu nhân không cho cô ta cơ hội, lập tức nghe lệnh Hồ phu nhân, hai bà vú lực lưỡng nhất tiến lên, bịt miệng cô ta kéo xuống, ngoại trừ vài tiếng ưm ưm thì cô ta không nói được chữ nào.

“Phu nhân, bỏ mặc nó ở từ đường có được không?”. Ngô ma ma hỏi thêm. “Nha đầu kia tuy là ký giấy bán đứt, nhưng dù gì nó cũng là đại nha hoàn bên người Tam nương, đôi lúc vẫn trợ cấp một chút cho người nhà, cha mẹ nó lâu lâu cũng đến thăm...”.

“Để nó thành thành thật thật tu thân dưỡng tính ở từ đường hai năm hẵng nói tiếp”. Hồ phu nhân thần nhiên nói. “Nếu cha mẹ nó tới cửa hỏi, cứ nói cho bọn họ nghe, nói nó không trung thực, không làm việc đàng hoàng, bị đuổi đi từ đường, nếu bọn họ đau lòng nó thì cứ mang bạc đến chuộc thân”.

“Dạ, phu nhân”. Ngô ma ma gật đầu, trong lòng đã biết phải đối phó với cha mẹ Hồng Khởi như thế nào — giấy bán mình của nha hoàn quả thật cho phép chuộc thân, nhưng vẫn phải xem ý chủ nhân ra sao, nhà họ Đường ở phương diện này vô cùng nhân hậu, chỉ lấy ít bạc tượng trưng một chút mà thôi, nhưng loại nha hoàn như Hồng Khởi thì khác, cái giá phải trả cho giá trị con người cô ta chắc chắn khiến cha mẹ Hồng Khởi té xỉu.

“Còn Hồng La, ta xem cũng không phải thứ gì an phận”. Hồ phu nhân biết tin Hồng Khởi đến chỗ con gái cầu xin không phải vì Đường Uyển kể cho bà, mà là có người tố cáo. Bà nhún mày. “Tìm cơ hội thông báo cho cha mẹ nó, nói tuổi nó cũng không nhỏ nữa, hỏi xem bọn họ tự chuẩn bị hai ba lượng bạc tới chuộc thân cho nó tự về gả chồng, hay để ta chỉ hôn, tìm gã nô tài nào thích hợp gả luôn đi”.

“Dạ, phu nhân”. Hồng La ngẫm muốn gì, đừng nói Hồ phu nhân nhìn ra, đến Ngô ma ma bà đây còn hiểu, muốn đứng vào chỗ trống đại nha hoàn của Hồng Khởi ư? Bản thân sao không nghĩ lại, Hồng La vào phủ sau Hồng Khởi hai năm, học quy củ đơn giản sau đó phải đi hầu hạ Tam nương, bình thường được Hồng Khởi và Hồng Trù chỉ điểm, hưởng không ít ân huệ, nhưng sẵn sàng bán đứng Hồng Khởi vì chức đại nha hoàn, loại người hầu này bảo chủ nhân làm sao mà tin cậy? Ai biết về sau có vì lợi lộc cá nhân mà bán đứng Tam nương hay không? Phải biết rằng không thiếu người hầu trung tâm với chủ nhân, nhưng người hầu vì muốn đứng lên đầu mà đâm sau lưng chủ nhân lại càng nhiều, Hồ phu nhân phòng ngừa chu đáo là tất yếu.

Ngô ma ma biết cái gì gọi là “tìm cơ hội”, hiện nay Đường Uyển vừa bị đuổi về nhà mẹ đẻ, Lục Du lại đính hôn, xung quanh mọi người xì xào buôn chuyện, không phải là cơ hội tốt để đẩy Hồng La đi chỗ khác.

“Tam nương giờ đang làm gì?”. Ban nãy Hồ phu nhân đã sai người đi trông chừng Đường Uyển, bà không muốn lúc mình đang xử lý Hồng Khởi, con gái lại chạy tới chen ngang, càng không hy vọng con gái mềm lòng cầu xin mình buông tha Hồng Khởi, thậm chí cho Hồng Khởi quay lại hầu hạ đúng ý cô ta. Sai khiến nha hoàn là chuyện nhỏ chỉ cần động não nói vài câu, lay chuyển được con gái không đơn giản như vậy.

“Tam nương ăn sáng xong đã đi qua chỗ đại thiếu phu nhân, chưa từng rời đi”. Ngô ma ma lập tức nói, bà

đã phân bổ người quan sát động tĩnh của Đường Uyển, đến bây giờ chưa có tin tức gì mới đến, chứng minh Đường Uyển vẫn đang theo Uông Ngọc Trân học quản gia.

“Ừm”. Hồ phu nhân hài lòng, sau đó ra lệnh. “Chuyện hôm nay cấm người khác kể cho Tam nương, lỡ con bé nhất thời mềm lòng, sau đó lại cầu tình cho con nha đầu Hồng Khởi ti tiện kia”.

“Dạ”. Các nha hoàn bà vú ở đó đều cung kính đáp lời, bọn họ hầu hạ bên người Hồ phu nhân nhiều năm, biết Hồ phu nhân lợi hại ra sao, tất nhiên không dám vi phạm lệnh của bà.

“Nếu Tam nương có hỏi thì cứ nói cha mẹ Hồng Khởi để dành đủ bạc đến chuộc thân cho nó rồi”. Hồ phu nhân nghĩ nghĩ lại dặn thêm một câu, bà đúng là vẫn chưa yên tâm về con gái lắm.

“Dạ, phu nhân”.

11. Chương 11: Tiến Bộ

“Mẹ, con gái muốn xin mẹ một điều”. Buổi sáng tiếp tục theo Uông Ngọc Trân học, giữa trưa dùng cơm xong, Đường Uyển tìm tới Hồ phu nhân, đêm qua nàng ngủ không được, cứ suy nghĩ mãi về chuyện có nên xin Hồ phu nhân dùm cho Hồng Khởi hay không, nếu xin thì không biết phải tỏ thái độ sao. Về phần lời nói của Hồng Khởi ngày hôm qua muốn về hầu hạ nàng, Đường Uyển không nghĩ tới – đêm qua, ánh mắt âm lãnh của Hồng Khởi khiến nàng thấy xa lạ, cảm thấy từ trước đến giờ nàng chưa bao giờ hiểu hết Hồng Khởi, nàng không muốn đặt một người làm mình thấy xa lạ và ớn lạnh bên cạnh, nàng sẽ luôn bất an.

“Xin một điều? Tam nương muốn xin mẹ điều gì?”. Tim Hồ phu nhân đập bùm bụp một hồi, trên mặt lại cười rất tự nhiên, giống như chẳng biết con gái đang muốn nói gì.

“Là về Hồng Khởi”. Đối với mẹ ruột, Đường Uyển không bao giờ nói chuyện quanh co lòng vòng, nàng đi thẳng vào vấn đề. “Đêm qua trên đường trở về phòng con gặp Hồng Khởi, cô ấy nói cô ấy nhớ con, muốn trở về hầu hạ con”.

“Cho nên Tam nương muốn đòi mẹ cho nó về sao?”. Hồ phu nhân mặt không đồng ý, bà nhẹ nhàng lắc đầu, hơi trách cứ. “Con đừng quên, con muốn tỏ lòng hiếu tặng nó ẹ, sao chưa được nửa tháng đã đổi ý? Như vậy không tốt”.

“Mẹ, con gái còn chưa nói xong, sao mẹ lại đoán mò vậy?”. Đường Uyển giận dỗi một tiếng, sau đó nhìn Hồ phu nhân nói. “Tặng Hồng Khởi ẹ là quyết định của con gái, con gái tất nhiên không đổi ý, cho dù đổi ý cũng không chờ đến lúc Hồng Khởi cầu xin mới đổi ý”.

“Vậy sao? Nếu Tam nương không muốn nó về, vì sao nhắc tới nó?”. Hồ phu nhân an lòng một chút, bà hiểu tính con, con đã nói vậy nghĩa là như vậy, không phải lời trước lớt đường cho lời sau, nàng không phải loại người lòng dạ toan tính. Thực tế cho dù Đường Uyển trước mắt đã không còn là Đường Uyển ngày xưa, nàng đã biến hóa long trời lở đất, nhưng bản tính của nàng không biến đổi quá lớn.

“Con gái muốn xin mẹ chiếu cố Hồng Khởi một phần”. Đường Uyển ngượng ngùng cười cười. “Con biết vậy không hợp quy củ, Hồng Khởi là người hầu, mẹ căn bản không phải để ý nhiều, con không tất yếu vì thấy cô ấy sống không tốt liền không đành lòng, xin mẹ phá lệ chiếu cố cô ta, người ngoài sẽ lờm ngáy. Nhưng dù sao cô ấy ở cạnh con đã sáu bảy năm rồi, cả hai cũng quý mến nhau, cảm tình sâu đậm, cho nên con hy vọng cuộc sống của cô ấy tạm ổn một chút”.

“Chỉ vậy thôi?”. Hồ phu nhân tuy không hài lòng con bà suy nghĩ ột đứa nha hoàn, lại là thứ nha hoàn bụng dạ khó lường, nhưng bà biết Đường Uyển ngây thơ thiện lương đều do chính bà nuôi dưỡng mà ra, cho dù hiện tại ngây thơ thiện lương không tốt, muốn thay đổi nàng, nhất thời chẳng thể thành công được, dù sao, con gái nói ra được như vậy đã tiến bộ lắm, ít nhất nàng không xin bà cho Hồng Khởi về hầu hạ tiếp.

“Điều con làm cho cô ấy chỉ có bấy nhiêu, những thứ còn lại phụ thuộc vào chính cô ấy”. Đường Uyển cúi đầu, nàng không biết Hồng Khởi bản tính thích tính kế ngầm, càng không biết tâm tư sâu bên trong của Hồng Khởi, nhưng nàng biết rõ ràng Hồng Khởi không ngu ngốc, nếu đã không ngốc thì chỉ cần Hồ phu nhân chiếu cố phần nào, cô ta nhất định sống tốt, thậm chí còn tốt hơn lúc ở bên cạnh nàng.

“Mẹ đồng ý”. Hồ phu nhân gật đầu, cười nói. “Vậy đi, mẹ không hạ cấp nó, vẫn để nó làm đại nha hoàn, còn an bài cho nó một công việc vừa thanh nhàn vừa có thể diện, chờ thêm một hai năm đến tuổi nó phải lập gia đình, mẹ không lấy bạc chuộc thân của nó, để cha mẹ nó đón nó về tự thành hôn, con xem được chưa?”.

“Mẹ, chỉ cần chiếu cố một chút thôi, không cần làm nhiều lắm, người khác nhìn ngó, làm sao mẹ quản được người dưới”. Đường Uyển nghe Hồ phu nhân nói, ngược lại hơi ngượng ngùng, nàng nghiêm túc nhìn Hồ phu nhân. “Chị dâu cả vừa nói với con hôm qua, quản gia tuy chỉ là chút việc nhỏ, nhưng vẫn phải tuân theo quy định đằng hoàng, nếu thích gì làm đó sẽ hỏng bét. Con gái không hy vọng vì chút tâm tư nhỏ bé của mình mà mẹ phải phá vỡ nguyên tắc của bản thân, càng không hy vọng vì con mà mẹ bị người ta lên án”.

“Yên tâm, mẹ sẽ xử lý mọi việc hoàn hảo, không ai cảm thấy mẹ cư xử bất công đâu. Con đó, cứ thanh thản theo Ngọc Trân học quản gia đi, đừng quan tâm chuyện này nữa”. Hồ phu nhân khẽ cười, bà tin con gái không biết công việc “vừa thanh nhàn vừa có thể diện” chính là đẩy Hồng Khởi đi từ đường dọn dẹp, nhưng bà dám chắc không ai dám lăm mồm bô lô ba la trước mặt con gái bà, trừ phi người đó muốn lên đường làm bạn với Hồng Khởi.

“Con nghe mẹ”. Đường Uyển vâng lời, giải quyết xong chuyện Hồng Khởi, nàng coi như dốc được gánh nặng, trong lòng thoải mái hẳn lên, nhẹ nhàng dựa vào Hồ phu nhân, nói. “Mẹ nói cái gì con sẽ làm cái đó, không để mẹ lo lắng cho con nữa đâu”.

“Thật nhé?”. Hồ phu nhân mừng rỡ nở nụ cười, tuy rằng Đường Uyển là con gái út bà thương yêu nhất, nhưng từ bé tính nàng đã rất đằm nhặt, rất ít nói mấy lời tri kỷ làm bà vui lòng kiểu này.

“Dạ”. Đường Uyển gật đầu, thì thào. “Con gái biết, mặc kệ mẹ làm cái gì, làm lúc nào, đều là suy nghĩ cho con gái, muốn con gái có cuộc sống tốt đẹp”.

“Con có thể nghĩ như vậy, mẹ cũng vui mừng, thỏa mãn”. Hồ phu nhân vuốt lưng cho con, sau đó nhớ tới một chuyện, nói. “Ngày mốt mẹ muốn đi dâng hương, Tam nương đi với mẹ được không?”.

Dâng hương? Đường Uyển gật đầu. “Dạ được, con cùng mẹ đi dâng hương, sau đó chúng ta cùng đi dạo trong chùa, coi như ra ngoài giải sầu”.

“Được”. Hồ phu nhân tất nhiên không hủy Đường Uyển hưng trí, bà chỉ cười. “Nhưng mà, mẹ cho Tam nương một vấn đề khó”.

“Vấn đề gì khó ạ? Mẹ cứ nói, con tiếp chiêu đây”. Đường Uyển cũng vui vẻ đùa lại Hồ phu nhân, chọc Hồ phu nhân cười đến nghiêng ngả.

“Nói khó cũng không khó, nhưng chẳng hề dễ đâu”. Hồ phu nhân nheo mắt. “Ngày mốt ra ngoài cần chuẩn bị cái gì, để Tam nương nhà chúng ta làm, con có dám tiếp chiêu?”.

“Cái này nha...”. Đường Uyển hơi trầm ngâm, sau đó hỏi. “Mẹ, đi chùa dâng hương cần chuẩn bị cái gì đều có tiền lệ phải không?”.

“Đương nhiên”. Hồ phu nhân gật đầu, khá hài lòng, con gái bà mới học quản gia ít lâu đã hiểu được nhiều chuyện phải theo tiền lệ làm, xem ra con gái muốn học quản gia cũng không phải không có khả năng.

“Vậy con chỉ cần y theo tiền lệ trước kia mà sắp xếp, đúng chứ?”. Đường Uyển lại hỏi nhiều một câu.

“Đúng”. Hồ phu nhân trả lời.

“Vậy con gái tiếp chiêu”. Đường Uyển tin tưởng việc nhỏ như vậy, lại có sẵn tiền lệ, dù nàng làm không tốt cũng không sai sót nhiều.

“Mẹ chờ xem Tam nương chuẩn bị sao”. Hồ phu nhân đoán con gái không thể hoàn thành việc này một mình được, bà cười. “Nếu có gì không rõ con cứ đi hỏi chị Ngọc Trân, nhưng mẹ mong con gặp vấn đề hẵng hỏi, đừng tìm chị dâu hỗ trợ ngay lúc đầu, để chị đứng ngoài hướng dẫn thôi”.

“Dạ, thưa mẹ”. Đường Uyển nghe theo mẹ. “Con sẽ tận lực làm một mình, gặp chỗ khó mới tìm chị dâu giúp đỡ, không để mọi chuyện lại thành chị dâu chuẩn bị đâu”.

12. Chương 12: Gặp Lại

Lần đầu sắp xếp công việc đi xa, Đường Uyển chẳng những gặp trăm ngàn chỗ hở, còn có chút luống cuống tay chân, có điều dù gì dâng hương cũng là chuyện đơn giản, thứ nhất chỉ cần chiếu theo lần đi gần nhất mà chuẩn bị, thứ hai còn có Ông Ngọc Trân ở bên hướng dẫn, hơn nữa nhóm nha hoàn ma ma đều phối hợp, Đường Uyển coi như thuận lợi sắp xếp xong xuôi mọi chuyện. Hồ phu nhân khen nàng không tiếc lời, đến nỗi nàng thấy ngượng, lại có chút tự hào.

Sáng sớm ngày thứ ba, Hồ phu nhân dẫn con gái và hai con dâu cùng đi chùa Quảng Hiếu ở thành nam dâng hương.

Chùa Quảng Hiếu được gọi là chùa Quảng Hiếu Vân Môn, một trong những ngôi chùa có lịch sử lâu đời nhất và cũng là ngôi chùa hương khói thịnh vượng nhất vùng Sơn Âm, chùa là nơi duy nhất có lời đề được đương kim thánh thượng tự tay viết, chỉ dựa vào điểm này thôi cũng đủ để người ta đổ xô đến.

Đi xe ngựa nửa ngày mới đến chùa Quảng Hiếu, dâng cúng hương, ở lại chùa dùng cơm chay, Hồ phu nhân nghỉ ngơi uống trà ở phòng ăn hậu viện, Đường Uyển ngồi lâu có chút mỏi, quyết định đi dạo xung quanh, ngắm hoa ngọc lan đỏ và hoa ưu đàm nổi tiếng. Ông Ngọc Trân ban đầu muốn cùng nghỉ với Hồ phu nhân, nhưng thấy Đường Uyển dạt dào hứng thú, chị nói vài câu với Hồ phu nhân liền cùng Đường Uyển đi dạo, Triều Tiên Nga ở lại với Hồ phu nhân.

“Chị dâu cả, chị xem thử hoa ngọc lan đỏ và hoa ưu đàm hoa nào đẹp hơn?”. Đi dưới dàn hoa ngọc lan, ngửi được mùi ngọc lan thơm ngát, Đường Uyển nghiêng đầu, khẽ mỉm cười hỏi một tiếng.

“Chị thích ưu đàm hơn”. Có thể ra ngoài nhìn xem phong cảnh, tâm tình Ông Ngọc Trân cũng sáng khoái, tuy rằng cả ngày ngồi trong nhà đã thành thói quen, nhưng có cơ hội đi ra, chị vẫn rất thích thú.

“Vậy à?”. Đường Uyển kinh ngạc nhìn Ông Ngọc Trân, nàng cứ nghĩ Ông Ngọc Trân sẽ thích hoa ngọc lan hơn, nở rộ như tính tình thẳng thắn cởi mở của Ngọc Trân, chị xưa nay ăn mặc đều hoa lệ, mà hoa ngọc lan thoát nhìn có thứ cảm giác hoa lệ đó.

“Hoa ngọc lan nở luôn rụng hết lá, dù nở có tươi mấy, đẹp mấy cũng luôn đơn điệu”. Ông Ngọc Trân cười, nói. “Hoa ưu đàm thì khác, chẳng những hoa nở rực rỡ, cành lá cũng tốt tươi, tự nhiên khiến người ta thích hơn”.

“Chỉ vậy thôi à?”. Đường Uyển giống như lần đầu tiên gặp Ông Ngọc Trân, tỏ vẻ không tin nổi, ánh mắt tràn đầy tò mò, chờ đợi Ông Ngọc Trân giải thích.

“Còn thể nào nữa? Chị dâu giống em, thích cái gì liền chú ý nhiều, huyền thoại không thôi”. Ông Ngọc Trân bật cười vỗ Đường Uyển một cái, sau đó nói. “So với hoa ưu đàm, chị càng thích mẫu đơn, hôm qua Tần phu nhân vừa sai người đưa đến thiếp mời dự tiệc rượu Mẫu đơn, em cùng đi với chị nhé”.

“Chị dâu cả, em không muốn đi”. Đường Uyển nhẹ nhàng lắc đầu, tiệc rượu Mẫu đơn của Tần phu nhân được xem là sự kiện lớn đối với nữ quyền nhà quan lại ở Sơn Âm, ngày mười sáu tháng hai hằng năm Tần phu nhân luôn đúng hẹn tổ chức tiệc rượu Mẫu đơn. Đường Uyển trước khi xuất giá từng đi theo Hồ phu nhân dự tiệc, cũng từng viết vài bà thơ về mẫu đơn, danh hiệu tài nữ của nàng vang dội có một phần là nhờ vào tiệc rượu Mẫu đơn. Đường Uyển chẳng có gì hiếu kỳ tiệc rượu Mẫu đơn, mà nàng bây giờ cũng không định ra khỏi nhà, giao tiếp với nhiều người, lại càng không muốn đi những nơi đông đúc như vậy.

“Sao? Lo lắng chậm trễ việc học?”. Trong lòng Ông Ngọc Trân hiểu hết vì sao Đường Uyển chưa suy nghĩ đã từ chối, nhưng chị không nói ra miệng, chỉ che miệng cười. “Chị không phải đã nói sao, học quần gia không phải học một lần là xong hết được, từ từ đi, không cần quá vội vã. Luôn ru rú trong nhà có khi sinh bệnh đó, giống như hôm nay này, đi ra ngoài giải sầu, hít thở không khí cũng quan trọng không kém”.

“Chị dâu cả, em nghĩ để bản thân tĩnh tâm ít lâu nữa mới giao tiếp với người khác, hiện tại lòng em chưa đủ bình lặng”. Đường Uyển cười khổ, nàng nhìn Ông Ngọc Trân, thản nhiên nói. “Chị dâu cả, chị hẳn là biết Đường phu nhân nhà họ Lục và Tần phu nhân quan hệ không tệ, Tần phu nhân nhất định sẽ mời bà ta dự tiệc, mà em bây giờ chưa muốn chạm mặt bà ta”.

“Thôi, tùy em vậy”. Ông Ngọc Trân thở dài trong lòng, chị nghĩ Đường Uyển chắc hẳn vẫn để bụng tên đàn ông bạc bẽo kia lắm, nhưng chị chẳng nói gì, sợ chạm đến vết thương lòng của Đường Uyển, nàng lại thương tâm rồi nghĩ quẩn. Có điều Đường Uyển đã có thể thẳng thắn thừa nhận nàng không muốn chạm mặt Đường phu nhân, thoát nhìn đã cởi mở hơn nhiều.

Đường Uyển gật đầu, nàng không muốn tái giá, nhưng vẫn yêu quý thanh danh của bản thân, nàng không chắc mình có thể bình tĩnh hòa hảo đối mặt với mẹ con nhà họ Lục kia, nàng sợ gặp rồi sẽ không kiềm chế được cơn tức trong bụng chửi rửa bọn họ, khiến người khác chê cười, cũng phá hủy luôn hình tượng của nàng.

“Huệ Tiên ~”. Tiếng kêu dường như chứa đựng bao thâm tình đột ngột vang lên phía sau, Đường Uyển cứng đờ người, trong lòng buồn bực muốn chết, vì sao lại gặp hắn ở chỗ này, trong trí nhớ kiếp trước của nàng, quay về nhà họ Đường rồi, nàng chưa từng gặp lại hắn, thẳng đến năm ấy ở vườn Thắm...

“Lục đại quan nhân, anh là người đọc đủ loại thơ văn, sao đạo lý quấy rầy người khác là bất lịch sự cũng không hiểu”. Ông Ngọc Trân phản ứng cực nhanh, xoay người che trước Đường Uyển, lạnh lùng nhìn người đàn ông đứng trước mặt, lời nói không hề khách khí.

“Chị dâu cả...”. Lục Du cười chua xót, hắn biết người nhà họ Đường chắc chắn không hòa nhã với hắn, trước khi đến đã chuẩn bị tâm lý bị mặt lạnh, nhưng vẫn là khó tiếp thu.

“Lục đại quan nhân, anh và nhà họ Đường chúng tôi không có quan hệ gì hết, tiếng ‘chị dâu’ này tôi không dám nhận, anh gọi tôi Ông phu nhân coi bộ thích hợp hơn”. Ông Ngọc Trân chẳng thêm khách khí ngắt lời Lục Du, chị không buồn che dấu sự chán ghét của mình đối với tên đàn ông này, lạnh lùng nói. “Không biết Lục đại quan nhân đến chỗ này có gì chỉ giáo?”.

Lục Du thấy Ông Ngọc Trân và Đường Uyển đứng cùng một chỗ, biết Ông Ngọc Trân nâng niu Đường Uyển thế nào cũng đâm chột mình, hắn dự liệu trước phản ứng của chị, lại cười khổ, khom người thật sâu cúi chào, nói. “Ông phu nhân, tôi muốn được cùng Huệ Tiên một mình nói vài câu, xin Ông phu nhân cho phép”.

“Không được”. Ông Ngọc Trân cự tuyệt ngay lập tức, chị nhìn Lục Du khinh miệt. “Thật không biết Lục đại quan nhân tài trí hơn người, chữ nghĩa thánh hiền chất đầy năm xe nay đã chạy đi đâu, có thể không kiêng dè mặt dày thỉnh cầu như thế cũng liền thôi, còn muốn nói chuyện một mình với Tam nương, quả thật vô lễ”.

“Ông phu nhân ~”. Lời nói mỉa mai của Ông Ngọc Trân khiến Lục Du nóng mặt, nhưng nhìn thấy bóng dáng xinh đẹp sau lưng chị, hắn vẫn da mặt dày khom người chờ đợi, mang theo một chút cầu xin, nói. “Ông phu nhân, tôi và Huệ Tiên vốn là vợ chồng ân ái...”.

“Lục Vụ Quan”. Ông Ngọc Trân lại ngắt lời hắn, mặt mày giận dữ, mắt nhìn Lục Du như muốn bốc hỏa, giọng nói cũng lên cao không ít, quát lớn. “Anh còn có mặt mũi nói câu này, tôi hỏi anh, có phải anh viết giấy ruồng bỏ vợ đuổi Tam nương nhà chúng tôi về nhà không?”.

“Phải”. Lục Du buồn rầu đáp lời, hắn nhìn Ông Ngọc Trân. “Nhưng mà, Ông phu nhân, ngài hẳn là biết, tôi làm như vậy là có nỗi khổ riêng, nếu không phải... Tôi sao có thể đồng ý...”.

“Anh có nỗi khổ riêng thì liên quan gì đến tôi? Tôi chỉ biết sau tờ giấy ruồng bỏ vợ của anh, Tam nương và anh, còn có nhà họ Lục các người đều đã không còn dính líu gì nữa, đã không có quan hệ gì với nhau, thì anh không có tư cách nói câu kia”. Ông Ngọc Trân khinh thường liếc mắt Lục Du, chị quá rõ “nỗi khổ riêng” Lục Du chưa kịp thông thiết là cái gì, chẳng qua là thứ luận điệu xảo trá “Mẹ lấy cái chết ra ép buộc, Vụ Quan không thể không theo” mà thôi, những lời đó may ra gạt được Tam nương ngây thơ không hiểu thế sự, chứ còn chị thì... Hừ, Lục Vụ Quan nghĩ ai cũng khờ dại như Tam nương sao?

“Ông phu nhân, lòng tôi đau đớn muôn ngàn...”. Lục Du kể lể, nhìn như có bao nhiêu khổ mà nói chẳng nên lời, hắn thở dài một hơi, sau đó nhìn Đường Uyển chỉ lộ ra một góc áo đứng phía sau Ông Ngọc Trân, thâm tình nói. “Huệ Tiên, tôi có lời muốn nói cùng em, một mình”.

“Anh muốn nói gì đó là chuyện của anh, tôi chẳng muốn lãng phí thời giờ nơi anh đâu, mời anh đi đi, đừng quấy rầy sự thanh tĩnh của tôi”. Biết tránh cũng không tránh được, Đường Uyển đi ra, lãnh đạm nhìn người

đàn ông trước mặt nàng, nàng cứ nghĩ rằng gặp lại Lục Du nàng sẽ phần nộ, oán hận, hận không thể xé cái mặt hắn vứt xuống đất, nhưng gặp được người thật rồi, nàng mới nhận ra, còn hơn cả oán hận chính là miệt thị và khinh rẻ, cảm giác khinh miệt đó khiến nàng thậm chí không muốn nói gì với hắn, cảm thấy để ý tới một kẻ như hắn chính là làm nhục tư tưởng của nàng.

Đường Uyển lạnh nhạt chẳng những khiến Lục Du – kẻ đang tràn ngập suy nghĩ nàng thấy mình rồi chắc chắn sẽ vui quá mà khóc, cảm động rồi tỉnh rồi mù lên – sợ ngây người, còn làm cho Ôn Ngọc Trân – người đang cẩn thận che chở trước người nàng, sợ nàng liều lĩnh chạy đến bên Lục Du – sửng sốt, chị không hiểu sao cô em chồng nửa tháng trước suýt vì tin Lục Du đính hôn mà treo cổ tự tử nay lại biến hóa dữ dội đến vậy, cứ như thay đổi thành người khác.

13. Chương 13: Nôn Oe

“Huệ Tiên ~”. Giống như bị đá kích rất lớn, Lục Du đảo đảo mấy vòng mới đứng vững, sau đó hắn kinh ngạc nhìn người quen thuộc xa lạ trước mặt, hắn biết Đường Uyển, nàng thật đơn giản, nhưng sao chỉ mới cách xa vài tháng, nàng lại thay đổi như thoát thai hoán cốt, trở thành người hắn chẳng hề quen thuộc — con người vốn lúc nào cũng ẩn ẩn đưa tình nay lại trong suốt không vẩn đục, thứ ái mộ, khâm phục ngày xưa giờ bị thay thế bằng sự khinh miệt, khuôn mặt vốn lúc nào cũng mỉm cười hòa ái nay lạnh lẽo không ngờ, chẳng hề che giấu sự chán ghét và thờ ơ... Hắn thấy thật xa lạ, xa lạ đến nỗi hắn chộp lùi bước.

Đường Uyển hồ hững nhìn Lục Du, im lặng, nàng không muốn nghe hắn nói chuyện, càng không muốn nói bất cứ điều gì với hắn, nàng chỉ mong Ôn Ngọc Trân đuổi hắn đi liền đi, đừng để hắn ảnh hưởng đến tâm trạng người nhà nàng, khó được một lần ra ngoài dạo chơi, nếu chỉ vì kẻ như hắn mà mọi người đều khó chịu thì không đáng chút nào.

“Kêu la cái gì? Không nghe thấy Tam nương nhà chúng tôi nói hy vọng anh đừng quấy rầy sự thanh tĩnh nơi đây, làm chậm trễ thời gian của chúng tôi sao?”. Ôn Ngọc Trân tuy rằng kinh ngạc khi Đường Uyển lạnh nhạt với Lục Du, nhưng hiện tại không phải lúc để chị nghiên cứu sự dị thường của Đường Uyển, điều chị cần làm bây giờ đúng theo lời Đường Uyển nói – đuổi tên chương mất này đi.

“Huệ Tiên, em đã nghe được lời đồn gì chẳng?”. Trong nháy mắt, Lục Du đã lấy lại tinh thần, từ thuở nhỏ hắn đã được khen ngợi là sáng tạo nhanh nhẹn, đầu óc xoay chuyển mau lẹ khác thường, chỉ mất chút thời gian đã nghĩ ra nguyên nhân khiến Đường Uyển biến hóa đến độ này. Mặt hắn nhăn lại đau khổ, ánh mắt nhìn Đường Uyển chân thành dạt dào tình cảm, miệng như ăn phải tim sen đắng nghét. “Huệ Tiên, em biết chuyện đám hỏi hai nhà Lục – Vương, đúng không?”.

Lục Du mặc kệ không chịu rời đi, Đường Uyển trong lòng cảm giác nhiều hơn cả phiền chán chính là ghê tởm, nàng không phải chưa nghĩ đến kéo Ôn Ngọc Trân rời đi, nhưng ý định đó lập tức bị nàng gạt bỏ, bằng hiểu biết của nàng về Lục Du, hắn không phải kẻ thức thời, tuyệt đối không vì nàng tránh né mà từ bỏ, ngược lại, cho dù mình đi chỗ khác, thể nào hắn cũng đuổi theo bám riết không tha, đến lúc đó càng dễ bị người ngoài nhìn thấy, còn không bằng huych toẹt với nhau ngay tại đây, ít nhất chỗ này tương đối yên tĩnh, không có quá nhiều người.

“Có nghe nói”. Đường Uyển thẳng thắn gạt đầu, đời trước khi nghe thấy tin hắn lại cưới vợ, nàng chỉ có tuyệt vọng và đau khổ, cảm thấy bầu trời như sụp xuống, mà đời này... À, phải nói là sau khi sống lại rồi, nàng chẳng cảm thấy gì cả. Đây đối với nàng đã là chuyện cũ của nhiều năm về trước, nàng đã bước xuyên qua sự thất vọng về Lục Du rồi, còn cảm thấy gì nữa mới là lạ.

Nhưng bây giờ nàng bỗng nghi ngờ, vì sao bản thân đóng cửa nơi khuê phòng rồi vẫn nghe được tin tức này? Nàng dám chắc mẹ nghe được tin này xong thể nào cũng hạ lệnh cấm tuyệt đối không cho nó lọt vào tai mình mới đúng? Khụ khụ, nàng không nhớ rõ cuộc là ai đã kể cho nàng nghe, lúc tỉnh lại cũng không tra hỏi tận cùng. Nàng đâu có đăng trí, thứ lỗi cho nàng, chuyện này với người khác là chuyện vừa mới xảy ra, nhưng đối với nàng đã là chuyện cách đây sáu bảy chục năm, muốn nàng nhớ kỹ mấy chi tiết này thật đúng là làm khó nàng.

“Tôi biết mà”. Về mặt Lục Du sâu nào tự cho là đúng, ánh nhìn chăm chú vào Đường Uyển ngoại trừ tình cảm dạt dào còn có thống khổ và vật lộn cảm xúc, Đường Uyển hiểu quá rõ hắn thì nhận ra đành thôi, đến

Uông Ngọc Trân xa lạ với hắn còn nhìn thấy rõ ràng hắn đau lòng bất đắc dĩ, hắn khàn giọng nói. “Tôi biết em nghe tin này xong thế nào cũng thương tâm thất vọng, sẽ cho rằng tôi thất hứa với em điều tôi từng hứa – cố gắng vừa làm ruộng vừa đi học, chờ tên đề bằng vàng rồi sẽ cầu xin mẹ ban ơn đón em về lại...”.

Đường Uyển hoàn toàn thờ ơ với vẻ mặt vắn vẹo của Lục Du, nghe hắn khổ khổ sở sở kể rõ, đừng nói thông cảm, ngay cả nửa điểm thương hại còn không có, giống như nàng là người ngoài cuộc. Cũng nhờ coi bản thân là người ngoài cuộc, nàng mới tinh tường cảm nhận được Lục Du hát xướng quả thật rất hay, vừa diễn vừa tỏ khổ lại còn kết hợp quan sát sắc mặt của nàng, nàng bắt ngờ và càng thấy kinh tởm — thời điểm này hắn còn có thể phân tâm quan sát nàng, là muốn tính kế nàng?

Tình cảm Lục Du có bao nhiêu sâu đậm, nàng đã sớm nhìn thấu đáo ở âm phủ, nhưng chỉ thấy tên đàn ông này dối trá, vô dụng, không muốn gánh vác trách nhiệm thôi, nhưng giờ xem ra, đó mới chỉ là một phần tính cách “đặc biệt” của hắn, hắn ta vẫn còn những phương diện nàng chưa biết, thí dụ như việc tính kế người khác không mục đích hiện tại đây.

“Chuyện trước kia với tôi đã là chuyện của kiếp trước, tôi sẽ không mong đợi cũng chẳng chìm đắm trong đó nữa, tôi và anh đã sớm cầu quay về làm cầu, đường quay về làm đường, chẳng dính líu gì đến nhau, mời Lục đại quan nhân từ nay về sau đừng nói những lời khiến người khác hiểu lầm thế nữa”. Đường Uyển bình thản nói xong với một giọng nói bằng phẳng không hề run rẩy, không quan tâm những lời đó thốt ra khỏi miệng sẽ khiến Uông Ngọc Trân kinh ngạc càng thêm kinh ngạc, và Lục Du – đang phỏng đoán lý do nàng thay đổi – càng thấy nàng xa lạ hơn.

Lục Du đang nuốt không trôi, thời gian hai tháng ngắn ngủn sao lại khiến một người biến hóa dữ dội như vậy, hắn không chấp nhận nàng thay đổi, giải thích dồn dập. “Huệ Tiên, đính hôn với nhà họ Vương là ý của một người bà con, việc hôn nhân này hoàn toàn do mẹ xử lý, không phải ý của tôi. Em hắn là biết ngoài em ra, tôi không muốn lấy ai làm vợ cả”.

Đúng là ngựa quen đường cũ, hờ ra là lời Đường phu nhân làm bia, mặc kệ Đường phu nhân nói gì làm gì hắn cũng vâng theo, đương nhiên hắn không quên kể lể với mọi người xung quanh rằng hắn đành chịu, để ai ai cũng biết hắn “bất đắc dĩ bị buộc”, vì hắn phải hiếu thuận mẹ.

Đường Uyển cố gắng che giấu suy nghĩ hèn mọn về hắn, nén nhịn cảm giác buồn nôn, lạnh nhạt nhìn Lục Du, nói. “Tôi biết đó toàn là ý của Đường phu nhân, cũng biết anh luôn là đứa con hiếu thảo. Nhưng mà, Lục đại quan nhân nha, anh chắc là biết Đường phu nhân ghét nhất thứ gì có liên quan đến tôi, sao anh lại không tuân theo Đường phu nhân, cách xa xa bông cúc tàn hôm qua như tôi? Chẳng lẽ anh không sợ mọi việc rơi vào tai Đường phu nhân chọc tức bà sao? Đây chẳng phải hành vi đứa con hiếu thảo như anh nên có”.

“Tam nương nói rất đúng”. Uông Ngọc Trân không một chút che giấu vẻ mặt khinh thường của chị, nàng ngoảnh mặt làm ngơ chứng tỏ Đường Uyển chẳng còn tình ý gì với tên chồng trước vô lương tâm Lục Du, đáy lòng chị âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, chị trào phúng hắn. “Lục Vụ Quan, anh luôn quảng cáo rùm beng anh là con có hiếu, phàm là lệnh cha mẹ chắc chắn sẽ vâng theo. Đường phu nhân mẹ anh cho anh đính hôn tiếp, định ra hôn ước rồi công bố ọi người đều biết còn chưa đủ, cứ cố ý phải đem tin tức này đưa tới cửa nhà chúng tôi, không phải hy vọng Tam nương nhà chúng tôi đừng lui tới gì với anh nữa sao? Như thế nào, anh hôm nay muốn làm nghịch tử cãi lời mẹ hay vẫn muốn làm đứa con hiếu thảo giả tạo bằng mặt không bằng lòng?”.

Hai người luân phiên châm chọc khiêu khích làm Lục Du vốn đang áy náy càng mất mặt, hắn hơi hiện ra vẻ giận, nhưng không biết vì sao vẫn nhịn xuống, ngược mắt nhìn Đường Uyển. “Huệ Tiên, tôi biết lòng em giờ đây nhất định khó chịu lắm, cũng tràn ngập oán hận nữa, hận tôi không bảo vệ được lời thề non hẹn biển của chúng ta, giận mẹ gây đánh uyên ương chia lìa... Lòng tôi sao mà không phiền muộn buồn bực cơ chứ, nhưng thiên hạ không gì bằng cha mẹ, tôi cũng chỉ có thể để em chịu âm ức, thuận theo lời mẹ. Nhưng tôi muốn em biết rằng, tình cảm sâu đậm của tôi với em mãi không thay đổi”.

Tình cảm sâu đậm? Tình cảm sâu đậm của hắn? Đường Uyển tức quá bật cười, làm sao nàng lại không rõ tình cảm sâu đậm của hắn cơ chứ? Ngoại trừ ngoài miệng nói thế này thế kia, viết cho nàng vài bài thơ mấy lời kịch là “tình cảm sâu đậm” ra, hắn có làm gì nữa không? Còn có thể làm gì?

“Huệ Tiên ~”. Thấy Đường Uyển cười, Lục Du đang bất an bỗng nhiên mừng thầm, hắn tiến lên trước, nhìn

sâu vào mắt Đường Uyển, trông mắt nồng nàn suốt suốt, hần nhẹ giọng nói. “Mặc kệ về sau thế nào, tôi chỉ muốn em biết là, dù cho tôi cưới ai, vợ của tôi chỉ có mình...”.

“Oe ~”. Đường Uyển nhìn không được dạ dày cuộn cuộn đòi ra, nôn thẳng vào vạt áo trước của Lục Du, hoàn toàn cắt đứt dòng tâm sự của hần, cũng thành công khiến hần tái mét mặt...

14. Chương 14: Thà Làm Người Qua Đường

“Tam nương, em khó chịu ở đâu?”. Ông Ngọc Trân đỡ Đường Uyển, nàng nôn ra hết mọi thứ nên dạ dày cũng không cuộn lên nữa, đáy mắt chị giấu không được sự lo lắng.

“Tự nhiên thấy hơi buồn nôn, nôn ra được đỡ hơn nhiều rồi ạ”. Đường Uyển tiếp nhận khăn tay Hồng Trù đưa, nhẹ nhàng lau khô miệng, sau đó nhìn Lục Du mặt đang xanh đen lẩn lộn, vô cùng chật vật, bỗng lòng nàng sáng khoái khó tả, nàng cố gắng kìm nén giọng nói không lộ ra quá vui sướng khi người gặp họa, xin lỗi như không. “Thật là có lỗi quá, không nhìn nổi, nôn cả vào người Lục đại quan nhân, Hồng La, em còn đứng đó làm gì, mau mau lại đây lau dùm Lục đại quan nhân, nếu để Lục đại quan nhân vác bộ dạng này về còn không biết bị chê cười ra sao nữa”.

“Dạ”. Hồng La lập tức tiến lên, lấy khăn, lau chùi vết bẩn đang bốc mùi “tuyệt vời” trên áo Lục Du.

“Thôi khỏi, để tôi tự tìm chỗ giặt sạch”. Lục Du cười khổ nhìn cái khăn nhỏ xíu trên tay Hồng La, nhìn lại vết bẩn to tướng trên người mình, hần không tin Hồng La có thể chùi sạch sẽ dùm hần, thôi khỏi luôn cho rồi.

“Nếu Lục đại quan nhân nói không cần, thì khỏi đi”. Đường Uyển lập tức gọi Hồng La quay lại, sau đó cười mỉa Lục Du. “Lục đại quan nhân đi thông thả”.

Đây là đuổi khách? Lục Du nhìn Đường Uyển, thật sự thấy nàng xa lạ quá đỗi, người phụ nữ từng tâm ý tương thông với hần nay đã biến mất đi đâu, hần thở dài trong lòng, nhẹ giọng nói. “Huệ Tiên, hôm nay tôi cố ý đến tìm em là thật có chuyện muốn nói với em”.

“Thì anh cứ nói”. Đường Uyển biết nếu không để hần nói ra hết chỉ sợ khó mà thoát thân, nàng bực bội nhìn hần, muốn xem thử rốt cuộc hần muốn nói cái gì.

Cố ý? Ông Ngọc Trân ở bên cau mày suy tư, khó mà bỏ qua cụm từ quan trọng này, lông mày chị nhăn lại, xem ra đã có kẻ lắm mồm tiết lộ việc bọn họ đến chùa Quảng Hiếu dâng hương hôm nay, cho nên mới “tình cờ” gặp hần, nhưng là ai đã nói cho hần biết? Là chính Tam nương? Hay là đứa nô tì rắp tâm bắt lương nào bên cạnh nàng?

“Huệ Tiên, không thể nói chuyện riêng với em được sao?”. Lục Du nhìn Đường Uyển, những lời này hần chỉ muốn nói thầm ình Đường Uyển, không muốn để người khác – đặc biệt là người ghê ghét lợi hại, cổ hủ chẳng biết gì là tình thú như Ông Ngọc Trân.

“Không”. Đường Uyển không chút do dự đập vỡ ảo tưởng của hần, nàng muốn cách nhà họ Lục xa thật xa, không bao giờ qua lại với người đàn ông này nữa, nếu để hần và nàng một mình nói chuyện chẳng phải đã tự chia mũi nhọn thị phi về phía bản thân sao?

“Huệ Tiên ~”. Đường Uyển trả lời Lục Du không ngạc nhiên, hoặc phải nói là có quá nhiều chuyện khiến hần ngỡ ngàng hôm nay nên thêm cái này cũng chẳng thấm vào đâu, nhưng bị hạ nhục khiến hần không thoải mái, trên mặt hiển giận, giọng nói cũng không nhường nhịn như trước nữa, mà tỏ ra bực tức và cảnh cáo.

“Lục đại quan nhân, muốn nói thì nói, không muốn nói thì đó là chuyện của anh, đừng lên giọng với Tam nương nhà chúng tôi”. Ông Ngọc Trân châm chọc. “Anh đừng quên, là bản thân anh có chuyện muốn nói chứ không phải Tam nương muốn nghe anh nói, đừng có lẩn lộn phải trái”.

Lục Du hít sâu một hơi, muốn nén cơn giận đang bùng bùng, nhưng mùi ô uế bốc lên từ vạt áo khiến mặt hần càng đen, không cố gắng nữa, hần nhìn Đường Uyển, nói. “Huệ Tiên, tôi nghe nói nửa tháng trước em tự tử...”.

“Thì sao?”. Đường Uyển không ngờ Lục Du muốn nói cái này, kiếp trước hình như hắn không biết gì cả, nàng kéo tay Ông Ngọc Trân đang muốn mở miệng mắng chửi Lục Du, lạnh nhạt nói. “Tôi đã nhận giấy bỏ vợ của anh, không còn là người nhà họ Lục nữa, tôi sống hay chết không liên quan gì đến nhà họ Lục và Lục đại quan nhân anh, không phải ư?”.

“Huệ Tiên, sao em có thể nói vậy?”. Lục Du đau lòng nhìn Đường Uyển. “Em có biết tôi vừa nghe tin xong khiếp sợ đến nhường nào, nếu thật sự xảy ra chuyện gì không hay với em, chắc tôi... Tôi cũng không sống một mình nổi. Tuy rằng phải nghe lời mẹ, bắt buộc dĩ viết giấy ruồng bỏ em... Em nhận nó đau đớn muốn chết, nhưng tôi viết cũng đau từng khúc ruột, nào nhẫn tâm chia lìa với em, nếu muốn vậy sao tôi lại sắp xếp biệt viện để em...”.

“Tóm lại anh muốn nói gì?”. Đường Uyển không muốn nghe hắn nhắc lại quá khứ một chút nào, đặc biệt là chuyện khiến nàng hận nhất, mặt nàng ngày càng lạnh, kiên quyết nhìn thẳng vào Lục Du. “Nếu anh muốn hồi tưởng quá khứ thì thứ lỗi tôi không theo cùng anh được”.

“Huệ Tiên, tính tình em sao bỗng nhiên lại trở nên nóng nảy hấp tấp như thế?”. Lục Du oán trách, đến trước mặt Đường Uyển, nói. “Hôm nay tôi tới muốn nói với em rằng, tuy chúng ta không thể ở bên nhau nữa, nhưng tôi hy vọng em sống tốt, cố gắng quý trọng mọi thứ, đừng có ý nghĩ tự vẫn trong đầu nữa...”.

“Oe ~”. Đường Uyển lại nén không nổi, ói tiếp, lúc này đây khoảng cách giữa nàng và Lục Du gần hơn ban nãy, dĩ nhiên hắn lại hứng thêm lần nữa...

“Em!”. Hai hàng chân mày của Lục Du dựng lên sau đó lại hạ xuống, hắn nuốt cơn tức vào bụng, quan tâm hỏi. “Huệ Tiên, em ăn nhầm thứ gì thi u nên hồng bụng rồi à?”.

Không phải ăn trúng thứ gì thi u đâu, chẳng qua là bị buộc phải nghe mấy lời gớm ghiếc đó thôi. Đường Uyển vừa chùi miệng vừa thầm oán, nói thật, nàng cũng không muốn nôn ọe lần hai, nhưng nàng chịu không nổi, Lục Du khiến nàng ghê tởm quá độ.

Hy vọng nàng sống tốt? Hy vọng nàng cố gắng quý trọng mọi thứ? Hắn nghĩ nàng tin mấy lời nói một đằng nghĩ một nẻo này sao? Kiếp trước, khi nàng vất vả nhận ra sự thật, khó khăn lắm mới bị Tử Quy làm cảm động, quyết định tiếp nhận Tử Quy, sống hòa thuận với Tử Quy, là ai bỗng nhiên nhảy xổ vào đập đổ sự an tĩnh trong cuộc sống của nàng, còn viết cái gì “Gió đông ác, hoan tình bạc”, “Núi non còn tại, thư tình khó đưa”*. Buộc nàng phải nhớ lại quá khứ cùng hắn, rối rắm nghĩ đến tương lai của nàng và Tử Quy, đối mặt với đủ ánh mắt nghi ngờ, cười nhạo, nàng chịu không nổi lâm bệnh, chết đi. Thời điểm đó, hắn tiêu diêu tự tại ở đâu?

“Tam nương ~”. Ông Ngọc Trân lên tiếng, trong thanh âm tràn đầy lo lắng, ánh mắt tìm tòi nghiên cứu.

“Em không sao”. Đường Uyển có thể mặc kệ Lục Du, nhưng tuyệt đối không bỏ qua tấm lòng quan tâm của Ông Ngọc Trân, nàng mỉm cười nhìn chị, tỏ vẻ mình vẫn ổn, sau đó quay đầu đi, nghiêm nghị nhìn Lục Du, nói. “Lục đại quan nhân, Đường Huệ Tiên tôi từ hôm nay trở đi, sẽ không bao giờ bỏ phí bản thân vì bất kỳ kẻ nào nữa, cuộc đời tôi là của tôi, tôi sẽ sống thật tốt, không cần Lục đại quan nhân anh lo lắng”.

Lục Du xám mặt nhìn Đường Uyển, hắn đang thầm hỏi hận bản thân đã đến an ủi Đường Uyển, nàng chẳng cần mình an ủi chút nào, cố nặn ra một nụ cười méo mó, hắn nói. “Em có thể nghĩ vậy tôi liền an tâm. Huệ Tiên, về sau gặp chuyện gì khó xử cần tôi hỗ trợ, em cứ nói”.

“Thật đúng là có một việc cần Lục đại quan nhân giúp đây”. Đường Uyển nhìn Lục Du, không thềm để ý mắt hắn sáng lên, cũng không để ý Ông Ngọc Trân ngày càng sốt ruột, lạnh lùng nói. “Về sau nếu có gặp lại, Lục đại quan nhân làm ơn giả bộ không biết Đường Huệ Tiên là ai đi, cho dù Huệ Tiên có té xuống nước sắp sặc nước chết đến nơi đi nữa, cũng hy vọng Lục đại quan nhân làm như không thấy”.

“Em...”. Lục Du thấy Đường Uyển cương quyết, không biết nói cái gì nữa, càng không biết có thể nói gì.

“Chị dâu cả, đi dạo lâu rồi, chúng ta về đi”. Đường Uyển không muốn lãng phí thêm thời gian với hắn nữa, nàng nhẹ nhàng khoát tay Ông Ngọc Trân, trên mặt tươi cười. “Mẹ chắc đang đợi chúng ta”.

15. Chương 15: Phản Ứng Dây Chuyền (1)

“Mẹ, xảy ra chuyện gì, sao mẹ lại...”. Đường Uyển thấy mặt Hồ phu nhân xanh mét, trong lòng vô cùng lo lắng, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì khiến Hồ phu nhân lập tức ra lệnh thu thập hành lý về nhà, hoàn toàn mất đi vẻ thanh thản ban nãy.

“Tam nương, mẹ hỏi con, con nhất định phải trả lời chi tiết”. Hồ phu nhân nghiêm túc nhìn Đường Uyển, ánh mắt sắc bén ít khi gặp, Đường Uyển thận trọng gật đầu, sắc mặt bà hòa hoãn hơn một tí, gần từng tiếng một. “Kinh nguyệt tháng này của con đến chưa?”.

Ồ? Đường Uyển chẳng hiểu Hồ phu nhân bỗng nhiên hỏi đến chuyện này làm gì, nàng kinh ngạc nhìn Hồ phu nhân. “Mẹ, sao tự nhiên mẹ hỏi chuyện này?”.

Vì sao hỏi chuyện này? Nếu con không nôn ọe liên tục trước mặt Lục Vụ Quan thì mẹ hỏi cái này làm gì? Thấy con gái ngơ ngác khó hiểu, Hồ phu nhân chỉ cảm thấy cổ họng nghẹn đau, nhưng nói thẳng ra thì bà không thể. Hơi hơi giãn sắc mặt, bà nghiêm túc nhìn Đường Uyển. “Con không cần biết vì sao, chỉ cần trả lời chi tiết ẹ là được”.

“À ~ Dạ”. Đường Uyển lên tiếng, âm thầm nhớ lại chu kỳ kinh nguyệt của nàng — nàng sống lại mới được nửa tháng, nửa tháng này kinh nguyệt không tới, mà trước đó có hay không thì nàng đã quên mất. Nhưng nàng nhớ mang máng là sau khi Lục Du nghe lời mẹ viết giấy bỏ vợ xong, nàng nhận giấy không hiểu tại sao cộng thêm bất ngờ chịu cú sốc quá lớn liền ngất đi, tỉnh lại phải điều dưỡng hơn nửa tháng mới có thể miễn cưỡng xuống giường đi lại.

Cũng chính trong nửa tháng đó, nàng ngu ngốc tin tưởng vào những lời đường mật của Lục Du và Hồng Khởi khuyên thêm vào, giấu giếm nhà họ Đường chuyện mình bị bỏ, rời khỏi nhà họ Lục, sống trong căn biệt viện chẳng biết Lục Du tìm đâu ra. Ở nơi đó gần một năm, nàng buồn bực sâu não, cả ngày lấy nước mắt rửa mặt, chỉ khi Lục Du trốn khỏi tầm mắt Đường phu nhân, hẹn hò cùng nàng, nàng mới nở được nụ cười. Một năm đó, thân thể của nàng càng lúc càng tệ, non nửa thời gian đều điều trị điều trị, kinh nguyệt đến cũng bất thường.

“Sao?”. Hồ phu nhân lo lắng đề phòng xem xét con gái, mặt nàng lộ vẻ mơ hồ khiến bà càng thót tim, sợ con gái nói ra đáp án bà không muốn nghe nhất.

“Mẹ, nửa năm đổ lại đây kinh nguyệt con đến không bình thường, chuyện tình phiến não lại nhiều, con cũng không nhớ rõ lần gần đây là lúc nào”. Đường Uyển giấu lại mọi chuyện vẫn không nhớ ra nổi chuyện nhỏ này, chỉ có thể cho Hồ phu nhân một đáp án ước chừng.

“Con...”. Hồ phu nhân thấy Đường Uyển ngơ ngác, giận điên lên, nhưng vẫn cố nén xuống, thở dài não nề. “Tam nương, sao con có thể hồ đồ như thế... Ôi, về đến nhà rồi, mẹ sẽ lập tức mời đại phu đến khám cho con”.

“Dạ, mẹ”. Đường Uyển nhìn Hồ phu nhân đen mặt, cẩn thận hỏi một câu. “Mẹ, rốt cuộc xảy ra chuyện gì, sao bỗng nhiên tâm tình mẹ đảo ngược hoàn toàn vậy?”.

Con gái hoàn toàn không biết vì sao bà tức điên, Hồ phu nhân cảm thấy mất hết sức lực, chẳng biết phải làm sao với đứa nhỏ trì độn này nữa, bà suy nghĩ một hồi, tận lực khiến mình dịu dàng một chút. “Mẹ nghe Ngọc Trân nói, vừa rồi ở sân sau của chùa gặp phải Lục Vụ Quan”.

“Đúng rồi”. Đường Uyển gật đầu, lông mày bất giác nhíu lại, lời nói pha cả sự chán ghét mà bản thân nàng không hề nhận ra. “Con và chị dâu cả đang vui vẻ ngắm hoa, người kia không biết chui từ chỗ nào ra, giải thích đủ kiểu hấn sắp cưới người khác là bất đắc dĩ thế này thế kia, còn nhắc tới thê non hẹn biển gì gì đó với con...”.

Có vẻ con gái không phải giả bộ ghét, Hồ phu nhân cũng phản ứng y hệt Ông Ngọc Trân, cảm thấy vô cùng kỳ quái, nhưng bà và Ông Ngọc Trân cùng không vội vàng tìm hiểu nguyên nhân khiến Đường Uyển thay đổi chóng mặt, bà nhẹ nhàng thở dài, hỏi thử. “Tam nương nghe xong hấn giải thích, có suy nghĩ gì không?”.

“Dạ có”. Đường Uyển làm Hồ phu nhân hơi khấn trương, trông mắt vẫn không di chuyển, nhìn chăm chăm vào mặt nàng, tìm đập bình bịch, Đường Uyển không thèm che giấu vẻ khinh thường, nói. “Luôn mồm nói bản thân bất đắc dĩ, thống khổ bao nhiêu, hần nói hần không thích đám hỏi với nhà họ Vương, còn nói đây đều là một tay Đường phu nhân sắp đặt, đi ngược lại ý muốn của hần, hần là vì chữ hiếu, không thể không đồng ý... Mẹ, sao trước kia con không nhận ra hần chẳng những vô trách nhiệm mà còn vô liêm sỉ như vậy?”.

Vô liêm sỉ??? Hồ phu nhân kinh ngạc mở to mắt nhìn Đường Uyển, lần đầu tiên bà nghe lời chê bai Lục Vụ Quan từ miệng con gái bà, trước kia từ miệng nàng, tên đàn ông đó luôn hoàn mỹ chẳng chút sứt mẻ, không gì không tốt.

“Vừa nói phải hiếu thảo, nghe theo mẹ, vừa đi tố khổ tố sở với mọi người rằng hần không hài lòng sự sắp đặt của Đường phu nhân... Hần muốn cho ai ai trong thiên hạ cũng phải biết Đường phu nhân nói thương con nhất nhưng trên thực tế chẳng bao giờ đoái hoài tới ý muốn của con trai bà ta sao? Hần thật đúng là quá hiếu thảo”. Lời nói của Đường Uyển tràn đầy sự khinh thường, vừa nói xong, nàng bỗng nhớ lại bài thơ Mẹ chồng ác của Lục Du nàng từng nhìn thấy khi đứng trên đài nhìn về quê hương ở âm phủ, tên đàn ông đó cả đời ngoại trừ một đồng thơ văn ra chẳng lưu lại gì cho đời, không biết mấy bài thơ của hần có lưu truyền về sau nữa không, nếu lưu truyền thì Đường phu nhân khi ở âm phủ có nhìn thấy tên tuổi bà ta lưu truyền thiên cổ là một bà mẹ chồng độc ác như bà Tiêu trong bài Khổng tước đông nam phi* không? Nghĩ đến đó, nàng bỗng nảy ra một ý nghĩ — nếu Đường phu nhân đọc được bài thơ đưa con trai bảo bối của bà ta viết cho bà ta, phải chăng sẽ tức đến nổi té xỉu?

“Bà ta không phải mẹ chồng độc ác thì còn ai là nữa? Nhà chồng có mẹ chồng như bà ta, những nhà yêu quý con gái làm sao nỡ gả con gái vào?”. Từ lúc Đường Uyển bị bỏ, Hồ phu nhân liền hận thấu nhà họ Lục, trước kia vì trong lòng con gái luôn có Lục Du, nề lòng con bà mới im lặng, bây giờ con bà đã mất người, tất nhiên bà cũng chẳng cần thêm lời hay vào. Bà hừ lạnh, sau đó quay qua Đường Uyển, tiếp tục thử nàng. “Tam nương, con nghĩ nếu Đường phu nhân biết tin đưa con trai bảo bối của bà ta đi khắp nơi oán hận bà ta không để ý đến cảm thụ của hần, tùy ý sắp xếp hôn sự cho hần, bà ta có tức đến hôn mê bất tỉnh không?”.

“Con không biết nữa”. Đường Uyển lắc đầu, sau đó nhìn vào đôi con ngươi lờ lờ sáng của Hồ phu nhân, bỗng nhiên nhận ra. “Mẹ, mẹ định để mọi người ở Sơn Âm đều biết Lục Vụ Quan oán hận Đường phu nhân phải không?”.

“Nếu Tam nương không muốn, coi như mẹ chưa từng nghĩ”. Hồ phu nhân không muốn giấu giếm con gái, sở dĩ bà định lan truyền chuyện này, là vì trả đũa dùm con, nếu con không muốn bà sẽ không làm, đối với bà, tâm tình con gái quan trọng hơn.

“Mẹ muốn làm thế nào thì cứ làm thế ấy, con không ngăn cản mẹ đâu”. Đường Uyển lắc đầu. Sau khi sống lại, nàng không tìm hai mẹ con Lục Du trả thù là vì nàng không muốn lãng phí ân huệ Diêm Vương thiên tử ban cho nàng vào hai người đó, không phải ai cũng may mắn có được cơ hội này, nhưng cũng không có nghĩa nàng không hận bọn họ, có cơ hội khiến bọn họ khổ sở, tất nhiên nàng sẽ không buông tha, ánh mắt nàng lóe sáng nhìn Hồ phu nhân. “Chẳng qua, nếu mẹ đã có tính toán như vậy, con gái quyết định phá lệ một lần, bắt chúc văn phong của Lục Vụ Quan viết một bài thơ, tố khổ dùm hần bị Đường phu nhân ép bỏ vợ, mẹ thấy sao?”.

Đường Uyển không viết thơ về Đường phu nhân, nhưng mấy bài thơ của Lục Du nàng vẫn nhớ, thuận tay trích một bài cũng ổn. Chỉ là sửa lại ngày xuất bản của mấy bài thơ sớm hơn một chút, coi như không oan uổng gì hần.

“Chủ ý này không tồi”. Hồ phu nhân nhướn miệng cười. “Lục Vụ Quan cách hai ba ngày sẽ có một bài thơ truyền ra, ai ở Sơn Âm cũng biết hần yêu nhất làm thơ, nếu có một bài lại xuất hiện thì... Chắc chắn, chúng ta không cần quan tâm, chờ xem nào nhiệt là được”.

“Vậy con gái về nhà liền viết?”. Đường Uyển cũng cười, oán hận trong lòng bù thêm việc gặp phải Lục Du, phải nghe những lời hần nói, rốt cuộc cũng có chỗ xả.

“Cái đó cứ từ từ, không cần sốt ruột”. Hồ phu nhân khoái chí, nhìn đôi mắt nghi hoặc của con gái, cười to. “Không phải đã nói nửa năm nay kinh nguyệt của con bất bình thường sao? Chờ đại phu khám cho con đã, chuyện này không gấp”.

Hiện tại trong lòng Hồ phu nhân, quan trọng nhất là xác định nguyên nhân vì sao con gái nôn ọe, hy vọng không phải nguyên nhân bà và Ông Ngọc Trân đoán, nếu là vậy, chắc phải... Ôi chao, là cái nợ của con gái rồi.

16. Chương 16: Phản Ứng Dây Chuyền (2)

“Mẹ, thật sự muốn đưa con nha đầu Hồng Khởi chết tiết kia đến nhà họ Lục sao?”. Ông Ngọc Trân nhìn sắc mặt âm trầm của Hồ phu nhân, thận trọng hỏi.

Sau lúc trở về từ chùa Quảng Hiếu, tìm cơ đồ Đường Uyển vẫn còn đang mù mờ trong màn sương đi chỗ khác, để nàng về phòng nghỉ ngơi, Hồ phu nhân lập tức sai con dâu đi tra khảo toàn bộ các nha hoàn ma ma hầu hạ Đường Uyển, nhưng không phát hiện thứ gì, Hồ phu nhân nghe phong phanh điều gì đó, lập tức ra lệnh cho người đem Hồng Khởi bị đuổi đi quét từ đường cũng như các bà vú già, các thủ vệ ở cửa hông đồng loạt dẫn tới đây, hỏi hai ba câu, đánh vài ba gậy là đã lôi ra ngay chân tướng sự việc.

Thì ra Hồng Khởi bị đưa đi từ đường, dùng tiền thu mua một bà vú già mật báo cho Lục Du, nói cái gì mà Đường Uyển trở lại nhà họ Đường vì không thấy Lục Du nên sống một ngày như một năm, cả ngày lấy nước mắt rửa mặt, nghe tin hai nhà Lục Vương đám hỏi không muốn sống nữa, đuổi hết người hầu đi treo cổ tự sát, nếu không được người phát hiện kịp thời chắc đã hồn lìa khỏi xác, không biết tung tích.

Nghe tin xong, Lục Du đã định xông vào nhà họ Đường gặp Đường Uyển, Hồng Khởi khuyên hãm, nói hiện tại người nhà họ Đường ai cũng giận điên, nhất định không cho hai người gặp mặt, Lục Du phải tìm cơ hội “tình cờ gặp” Đường Uyển bên ngoài nhà họ Đường, còn về tin tức Đường Uyển đi chùa Quảng Hiếu thì Hồng Khởi không biết, ắt hẳn Lục Du nghe được từ người khác.

Hồng Khởi luôn mồm nói mình là vì tốt cho Đường Uyển, là vì tác thành cho tấm lòng si mê của Đường Uyển đối với Lục Du, còn nói cô ta hy vọng Lục Du biết được tin Đường Uyển tự vẫn rồi sẽ đấu tranh với Đường phu nhân, hủy bỏ đám hỏi với nhà họ Vương, đón Đường Uyển về nhà họ Lục, không hề có ý nghĩ riêng tư gì...

Hồ phu nhân nghe xong, chỉ cười lạnh, sai người lôi bà vú canh cửa ra đánh hai mươi gậy, nhưng không xử lý Hồng Khởi, mà nhốt cô ta vào phòng chứa củi, bỏ đói ba ngày, sau đó để Ông Ngọc Trân mang giấy bán mình của cô ta gộp lại đưa hết sang nhà họ Lục. Nghe Hồ phu nhân xử lý, Hồng Khởi mừng đến không che giấu nổi nét mặt, Ông Ngọc Trân một bụng nghi hoặc, không rõ Hồ phu nhân vì sao lại ra quyết định như vậy.

“Có phải cảm thấy mẹ bị tức nóng đầu nên mới xử lý điên rồ như vậy không?”. Hồ phu nhân bưng trà ngon Thanh Dao pha, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, thản nhiên nói.

Ông Ngọc Trân quả thực nghĩ như vậy, nhưng tất nhiên chị không thể gạt đầu, mà chỉ cười cười. “Con dâu chỉ cảm thấy nếu đưa con nha đầu Hồng Khởi chết tiết kia đến nhà họ Lục chẳng phải làm vừa lòng nó rồi sao, những gì Hồng Khởi nói con dâu chẳng tin câu nào, con nghĩ nó và hạng nô tài bán chủ cầu vinh có khác gì nhau, thứ nô tài đó cần răn dạy thật nghiêm mới đúng”.

“Mẹ sẽ không buông tha nó dễ dàng đâu”. Hồ phu nhân cực kỳ hận Hồng Khởi, bà không ngờ Hồng Khởi to gan đến độ này, đã bị đưa đi từ đường rồi còn dám mua chuộc tay sai ra ngoài mật báo cho Lục Du, nhưng xử lý Hồng Khởi cần có sách lược.

“Vậy mẹ...”. Ông Ngọc Trân nghĩ đi nghĩ lại vẫn không thể hiểu nổi Hồ phu nhân chuẩn bị trừng trị Hồng Khởi như thế nào — bà cho rất nhiều người hầu truyền tin sẽ đưa Hồng Khởi đến nhà họ Lục, chắc chắn không thể nói mà không làm, càng không thể đánh chết Hồng Khởi rồi kéo đến nhà họ Lục, đó chẳng phải càng có cơ để Đường phu nhân đặt điều sao?

“Trước xem tình huống của Tam nương đã”. Hồ phu nhân hiện tại lo lắng nhất vẫn là con gái, bà nhẹ giọng nói. “Chờ ngày mai tìm đại phu xem bệnh cho Tam nương, nếu Tam nương lỡ có bầu, nhìn thử con bé có tính toán gì, muốn tiếp tục với Lục Vụ Quan thì thừa cơ hội đưa Hồng Khởi đến nhà họ Lục, tiết lộ luôn tin đó cho Lục Du và Đường phu nhân, để bọn họ cho nhà họ Đường chúng ta một cái công bằng”.

“Mẹ, con vừa hỏi qua Đường ma ma và Hồng Trù, Hồng Trù nói tháng trước Tam nương vẫn có kinh nguyệt, chỉ là rất ít mà thôi, con nghĩ Tam nương hẳn là không có bầu”. Tuy lúc Ông Ngọc Trân thấy Đường Uyển ói lên ói xuống đã nghi ngờ trong lòng, nhưng chị vẫn hy vọng chị đa nghi, vừa rồi nhân dịp tra khảo người hầu hạ Đường Uyển, chị cũng thuận tiện hỏi luôn, đáp án thật làm chị thở dài nhẹ nhõm.

“Tam nương nói kinh nguyệt của con bé nửa năm nay không bình thường, cho dù có bầu thì vẫn có thể có kinh nguyệt, cứ để đại phu bắt mạch, xác định rồi nói sau”. Hồ phu nhân mặt trầm như nước, bà cũng hy vọng bà nghĩ nhiều, Lục Vụ Quan không xứng với con gái bà, bà không muốn con lại dây dưa với hắn nữa, nhưng phòng ngừa chu đáo vẫn hơn. Bà oán hận nói. “Giữ Hồng Khởi lại, coi như cái có tốt để đến nhà họ Lục, sau này muốn xử lý nó ra sao chẳng phải quá dễ dàng?”.

“Nếu hết thấy đều ổn thì sao ạ?”. Ông Ngọc Trân âm thầm thở dài, chỉ có thể nói lòng cha mẹ thiên hạ đáng thương nhất, vì con gái, làm cha làm mẹ tất cả đều nguyện ý làm.

“Nếu chúng ta nghi ngờ đều không phải, Tam nương chỉ nhất thời không thoải mái, thì vẫn đưa Hồng Khởi đến nhà họ Lục, trả “công bằng” lại cho bọn họ”. Trong mắt Hồ phu nhân hiện lên một tia tàn khốc. “Nói Lục Vụ Quan vừa mất nha hoàn Hồng Khởi, muốn giữ nó bên cạnh cho tay áo đỏ thêm hương, nhà họ Đường chúng ta đồng ý cho hắn như nguyện, đưa Hồng Khởi cho hắn, muốn thông phòng hay không chúng ta mặc kệ, nhưng nếu có ý niệm khác trong đầu thì giết chết luôn đi, đừng quên cảnh cáo Đường phu nhân, hy vọng đây là lần cuối cùng, mời bà ấy lo dạy dỗ con trai bảo bối của bà ấy cho kĩ. Nếu ta còn phát hiện Lục Vụ Quan thậm thụt với kẻ hầu ăn cây táo rào cây sung nào ở nhà họ Đường chúng ta thì đừng trách ta không nể mặt”.

“Mẹ định hoàn toàn cương với nhà họ Lục sao?”. Hồ phu nhân ý hận phát ra tứ phía, Ông Ngọc Trân không bắt ngờ, phải biết rằng ngày trước nhà họ Lục cầu cưới Đường Uyển, để vợ chồng Đường Hoành đồng ý gả hôn ngọc quý trên tay cho Lục Du, đã thề thốt đủ kiểu: nếu hai nhà Lục Đường có thể kết thông gia, bọn họ nhất định coi Đường Uyển như con gái ruột, đưa cây trâm phượng gia truyền làm sính lễ bày tỏ thành ý. Nhưng Đường Uyển gả vào mới một năm đã bị ruồng bỏ, lý do vớ vẩn là nhà chồng không ưa, một năm chưa có con.

Vợ chồng Đường Hoành lúc trước hài lòng thành ý nhà họ Lục bao nhiêu thì giờ Hồ phu nhân oán hận bấy nhiêu, bà tự hận mình lúc trước không nhìn rõ bộ mặt thật của nhà họ Lục, đẩy con gái bảo bối qua đó chịu khổ. Trước kia không có cơ hội, lại không muốn để người ngoài cười chê, phá hủy thanh danh của Đường Uyển, giờ có cơ hội rồi Hồ phu nhân buông tha mới là lạ.

“Chúng ta và nhà họ Lục ngoại trừ vĩnh viễn không bao giờ qua lại với nhau nữa, còn có lựa chọn nào tốt hơn ư?”. Hồ phu nhân lạnh nhạt bỏ lại một câu, con gái bà mà không mang thai, bà không ngại lật mặt với nhà họ Lục, vĩnh viễn không bao giờ qua lại, chỉ cần con gái thôi ảo tưởng về tên Lục Du vô dụng ngay cả vợ cũng không bảo vệ được kia, bà sẽ mạnh tay cho toàn bộ Sơn Âm, thậm chí khắp thiên hạ biết hắn bạc nhược ra sao.

“Con hiểu rồi, mẹ”. Ông Ngọc Trân gật đầu, nhẹ giọng nói. “Sáng mai con sẽ đi mời Vương đại phu đến phủ bắt mạch cho Tam nương, để khỏi đêm dài lắm mộng, chuyện phiền toái càng nhiều”.

17. Chương 17: Phản Ứng Dây Chuyền (3)

“Ông phu nhân thật sự là ít khi đến làm khách nha”. Đường phu nhân thần sắc thản nhiên nhìn Ông Ngọc Trân, phàm là người có liên quan đến Đường Uyển bà này đều ghét, nhưng Ông Ngọc Trân đã đến cửa, trực tiếp từ chối cũng không tốt, huống chi trong lòng bà ta cũng có chuyện chưa xác định, Ông Ngọc Trân tới tám chín phần mười là vì chuyện kia, bà ta suy nghĩ mãi, cuối cùng quyết định mời vào nhà, nhưng vì trong lòng đã ghét sẵn nên nói chuyện khó tránh khỏi trong bóng có kim.

“Đường phu nhân khách khí”. Ông Ngọc Trân mặt cười mà như khinh, ánh mắt lạnh đậm, nói ám chỉ. “Quý phủ dòng dõi cao sang, nếu không phải có chuyện thì nào dám tới cửa quấy rầy sự yên tĩnh của phu nhân?”.

Quả nhiên muốn gây phiền phức cho con trai bà, đáy mắt Đường phu nhân lập tức thêm vài phần chán ghét, nhìn Ông Ngọc Trân càng thêm lạnh lùng. “Không biết Ông phu nhân có gì chỉ giáo?”.

“Chỉ giáo không dám nhận”. Ông Ngọc Trân vẫn lưu ý quan sát sắc mặt Đường phu nhân, ngay lập tức nhận ra, chị âm thầm may mắn Đường Uyển không mang thai, mình và Hồ phu nhân chỉ nghi ma nghi quỷ sợ bóng sợ gió một hồi, nếu không, vì đứa nhỏ, còn không biết sinh ra bao nhiêu chuyện, cô em chồng đáng thương càng chịu khổ nhiều hơn, chị chỉ tay về phía Hồng Khởi đứng sau, trực tiếp vô đề. “Đường phu nhân còn nhớ rõ nha đầu này không?”.

Đường phu nhân sớm đã thấy Hồng Khởi nhợt nhạt yếu ớt đứng sau, dù sắc mặt tái nhợt nhưng không giấu được sung sướng, nghe câu này, bà ta khinh miệt liếc xéo qua Hồng Khởi, chỉ nhìn bằng đuôi mắt, nhàn nhạt nói. “Thoạt nhìn có vài phần quen mắt, nhưng không rõ gặp ở đâu”.

“Nha đầu kia tên Hồng Khởi, là đại nha hoàn bên người em chồng tôi Huệ Tiên, ở nhà họ Lục cũng hơn năm rưỡi, Đường phu nhân hẳn là gặp qua”. Ông Ngọc Trân đơn giản vài câu, chị mới không tin Đường phu nhân quên Hồng Khởi, chị cười. “Chẳng qua không biết do nha đầu kia quá mức bình thường chẳng để lại ấn tượng sâu đậm gì hay Đường phu nhân đang trí, nghĩ không ra”.

“Ông phu nhân, không phải trí nhớ tôi không tốt, mà là có một số người, một số việc căn bản không đáng để nhớ, đúng chứ?”. Đường phu nhân nói khiến Hồng Khởi đang chăm chú dựng lỗ tai lên nghe càng trắng bệch mặt, ánh mắt vui mừng cũng nhạt đi không ít.

Ông Ngọc Trân cười cười, không thêm chấp, chỉ uyển chuyển đưa đẩy. “Đường phu nhân, không biết Lục đại quan nhân có kể cho Đường phu nhân nghe chuyện gặp mặt chúng tôi ở chùa Quảng Hiếu ba ngày trước không?”.

Không ngoài dự đoán, Đường phu nhân cau mày, tỏ vẻ bức bối, bà ta liếc Ông Ngọc Trân, chán chường. “Đại lang ra ngoài về quần áo bị thay đổi, tôi thấy kinh ngạc mới hỏi một tiếng, thằng bé bất đắc dĩ mới kể cho tôi nghe chuyện vô tình gặp phải các người. Sao, Ông phu nhân là vì chuyện đó mà đến?”.

“Chẳng lẽ tôi không nên vì chuyện đó mà đến à?”. Đường phu nhân nói cứ như tâm không cam lòng không nguyện lại bị người ta ép buộc, Ông Ngọc Trân hiểu ngay Đường phu nhân đang ảo tưởng gì trong đầu, chị chẳng buồn giải thích, chỉ đáp lại một câu.

“Ông phu nhân, Đại lang bỏ vợ đã gần một năm, Đường Huệ Tiên có bị gì đi nữa cũng không liên quan nhà họ Lục chúng tôi”. Đường phu nhân sa sầm mặt nhìn thẳng vào Ông Ngọc Trân, nói chuyện cũng thôi khách khí.

Quần áo Lục Du bị Đường Uyển nôn bắn hết, hằn quanh năm mười ngón tay không dính nước tất nhiên không có khả năng tự giặt đồ. Cũng may, trước khi thành thân, hần từng tá túc trong chùa Quảng Hiếu đọc sách, sau khi rời khỏi chẳng những để lại ít bộ sách, còn có ít đồ dùng sinh hoạt, kiếm bộ quần áo sạch sẽ rất đơn giản. Quay về nhà, Đường phu nhân thói quen mọi chuyện liên quan đến con trai đều phải nhất nhất hỏi kỹ lập tức phát hiện, bà ta đầu tiên lại nghi ngờ Lục Du tiếp tục giấu giếm hẹn hò với Đường Uyển, truy vấn một hồi Lục Du mới bất đắc dĩ kể cho bà ta nghe vô tình gặp được Đường Uyển, nàng không thoải mái mới ới lên người hần.

Bà ta nghĩ y như Ông Ngọc Trân: có phải Đường Uyển có bầu không? Kinh ngạc mông lung, bà ta thốt ra câu đầu tiên liền hỏi: Có phải Đường Huệ Tiên hẹn con không? Có phải nó nói với con là nó có bầu không?

Lục Du lúc ấy liền đờ người, bao nhiêu buồn bức liền tan biến, có chút hưng phấn, Đường Uyển không nói với hần nàng có bầu, nhưng vẻ mặt của nàng và thái độ khác xa ngày xưa. Hần xin Đường phu nhân đến nhà họ Đường hỏi đến tột cùng có phải Đường Uyển thật sự mang bầu hay không, phải đón nàng về nhà họ Lục...

So với Lục Du đang hưng phấn không thôi, Đường phu nhân thật đúng là vui không nổi. Bà ta muốn ôm cháu trai, nhưng không muốn Đường Uyển sinh cháu cho bà ta, thứ nhất Đường Uyển chẳng những không còn là con dâu của bà ta mà nàng còn là kẻ địch cướp con trai khỏi bà ta, thứ hai Đường Uyển đã bị nhà họ Lục ruồng bỏ gần một năm, bà ta càng bài xích tin tức này. Nếu để người ngoài biết Lục Du rõ ràng viết giấy bỏ vợ nhưng vẫn qua lại với nàng, thậm chí còn khiến nàng mang bầu, chẳng phải người ta cười cho thối mũi?

Nhưng mà, nhìn con trai hưng phấn điên lên, Đường phu nhân thật chẳng biết nói thế nào, chỉ có thể đổ chuyện này cần bàn bạc kỹ hơn, không thể nóng vội. Còn nói nếu Đường Uyển thật sự có bầu, bà ta sẽ

không bỏ mặc, nhưng dám hỏi với nhà họ Vương vẫn phải làm, Đường Uyển quay về nhà họ Lục chỉ có thể làm thiếp... Đến cuối cùng, hai mẹ con bà ta vẫn không thương lượng được kết quả sau chót, bất quá Lục Du chấp nhận thuận theo ý Đường phu nhân, cưới Nhị nương nhà họ Vương, Đường phu nhân cũng đồng ý nếu Đường Uyển có thai nhất định nghĩ biện pháp cho nàng quang minh chính đại vào cửa, danh chính ngôn thuận sinh nhi dục nữ cho nhà họ Lục nối dõi tông đường.

“Đường phu nhân nghĩ Huệ Tiên nhà chúng tôi có chuyện gì dính dáng tới nhà họ Lục các người sao?”. Tuy rằng Đường Uyển quả thực chẳng có chuyện gì liên quan đến nhà họ Lục, Ông Ngọc Trân cũng không mong nàng có gì liên quan đến cái nhà này, nhưng Ông Ngọc Trân vẫn bị thái độ của Đường phu nhân làm bực mình, cười lạnh, muốn phũ tay cũng chẳng ai cư xử như bà đâu.

Chẳng lẽ Đường Huệ Tiên không mang thai? Đường phu nhân ngẩn ra, theo bà ta thấy, nếu Đường Uyển thật sự có bầu, để Đường Uyển có thể trở lại nhà họ Lục, cho cả đứa nhỏ lẫn người lớn một danh phận, người nhà họ Đường chắc chắn phải quy lụy bà ta. Nhưng Ông Ngọc Trân đang cười khinh bỉ, thái độ vô cùng đoan chính, chẳng có chút gì tỏ vẻ lấy lòng, là mình hiểu lầm ý đồ của cô ta sao?

“Ông phu nhân còn chưa nói lý do vì sao đến nhà chúng tôi đâu”. Nếu đã hiểu lầm, Đường phu nhân lập tức đá sang chuyện khác, phương thức tốt nhất là quay về chuyện ban đầu cần nói.

“Hôm nay tôi đến là để tiễn nha đầu Hồng Khởi đây”. Ông Ngọc Trân không quanh co nữa, chỉ vào Hồng Khởi. “Đường phu nhân chắc không biết, Lục đại quan nhân sở dĩ “tình cờ” gặp được chúng tôi hoàn toàn nhờ công liên lạc âm thầm của Hồng Khởi và hần”.

Là tới mang binh hởi tội? Đường phu nhân cuối cùng cũng hiểu, bà ta xem xét Ông Ngọc Trân, vu vơ. “Nó là người hầu nhà họ Đường, dạy dỗ sao là chuyện của nhà các người”.

“Vốn là phải vậy, nhưng nha đầu kia và Lục đại quan nhân thì khác, đã bị đưa tới nơi quanh quẽ còn không quên giúp đỡ Lục đại quan nhân, không hỏi một tiếng đã xử trí thì quả là không nể mặt nhau”. Ông Ngọc Trân châm biếm. “Nếu Lục đại quan nhân đã tình thâm ý trọng với nha đầu này như thế, chúng tôi cũng chấp nhận, tặng nha đầu kia cho Lục đại quan nhân, Lục đại quan nhân có thể tận hưởng lạc thú tay áo đỏ thêm hương, nhà họ Đường chúng tôi cũng ít đi một tai họa ăn cây táo rào cây sung, nhất cử lưỡng tiện”.

Đường phu nhân xanh mặt, Ông Ngọc Trân thiếu đường nói toẹt ra là Lục Du câu dẫn Hồng Khởi, bà ta làm sao không mất mặt? Ông Ngọc Trân không nể bộ mặt khó coi của Đường phu nhân, vô tư nói tiếp. “Đây là lần đầu tiên, cũng hy vọng là lần cuối cùng. Mời Đường phu nhân răn dạy cậu nhà, dặn hần chú tâm mà học, đừng nghĩ những chuyện không nên nghĩ, phá hủy thanh danh của mình không nói, còn liên lụy đến người khác”.

“Cô...”. Đường phu nhân bị Ông Ngọc Trân nói tức đến hôn mê đầu óc.

“Tin chắc Đường phu nhân còn nhiều việc phải xử lý, tôi sẽ không quấy rầy, cáo từ”. Mục đích đã đạt tới, Ông Ngọc Trân mới không ở lại để bị Đường phu nhân phản kích, chệch đứng dậy cáo từ luôn, cục tức của Đường phu nhân bị dồn nén mà không có chỗ bộc phát...

18. Chương 18: Mẹ Con Hai Mặt Một Lời (1)

“Mẹ, mẹ tìm con?”. Lục Du mặt tươi cười, trong mắt đầy chờ đợi, nói chuyện cũng bay bay sung sướng, cả ngày hần đều ở thư phòng, nhưng thư đồng mài mực cho hần đã nghe được tin Ông Ngọc Trân đến nhà họ Lục. Tuy không biết ý đồ Ông Ngọc Trân đến, cũng không biết cụ thể đã nói gì với Đường phu nhân, nhưng Lục Du vẫn thích suy nghĩ mọi chuyện theo hướng tốt nhất, cho rằng Đường phu nhân và hần đoán đúng về Đường Uyển, nàng có bầu, Ông Ngọc Trân tới cửa là muốn thương lượng với nhà họ Lục phải xử lý chuyện này như thế nào.

“Con nhìn xem đây là cái gì?”. Thấy đứa con nghĩ đến hoang tưởng, Đường phu nhân không cười ngọt ngào như bình thường, mặt nhăn nhúm lại khó coi, hôm nay chuyện xảy ra liên tiếp khiến lòng bà ta thật tức muốn điên lên.

“Cái gì ạ?”. Lục Du có chút không hiểu Đường phu nhân bực bội, nghi hoặc tiếp nhận tờ giấy Đường phu nhân dúi vào, là một bài thơ, hần khẽ ngâm nga.

“Em chưa gả vâng ở khuê phòng
Chưa từng dám nghĩ trộm vượt tường ra
Trời cao ở trên, cha mẹ làm chủ
Thiếp thân dù ngu xuẩn, cũng biết đạo làm dâu
Đầu gà gáy rời giường, vắn tóc thay váy
Nghe lời cha mẹ chăm sóc cửa nhà
Lo lắng từng bữa cơm trong bếp
Rau xanh mướt, hân không thay được thịt
Mẹ chồng không vừa ý, tay áo ướt nước mắt
Vợ bé sinh con trai, ẹ chồng ôm cháu
Hết thấy vậy mà phí thời gian, mệnh bạc bị gièm pha
Buông tha không dám oán, ân mẹ chồng quá lớn
Ngõ nhỏ bên hồ, đóm lửa tàn u ám ẩn hiện
Chàng hỡi có phải đã nghe lời mẹ chàng
Mà trách phạt người vợ chàng không...”
“Ô, là ai viết vậy?”

“Con còn hỏi? Mẹ đang muốn hỏi con đây!”. Đường phu nhân thấy Lục Du đọc xong thơ trong mắt ngờ nghệch mà khổ sở, đau lòng nói. “Vụ Quan, mẹ biết con thích Đường Huệ Tiên, nhưng thích không có nghĩa nó thích hợp làm hiền thê lương mẫu của con, mẹ cũng là vì tốt cho con mới ép con bỏ nó. Mẹ vẫn nghĩ con hiểu được nỗi khổ tâm của mẹ, nhưng con hết lần này đến lần khác làm trái ý mẹ, giấu giếm tìm chỗ cho nó ẩn nấp, thông đồng liên lạc với nha hoàn của nó sau lưng mẹ, còn gạt mẹ đi gặp nó... Hết thấy làm lòng mẹ khó chịu quá, nhưng mẹ hiểu, dù sao con trai mẹ dễ mềm lòng, hai đứa lại từng là vợ chồng, một đêm làm vợ chồng nghĩa trăm năm, nhất thời quên không được nó cũng là điều dễ hiểu. Nhưng mà, mẹ trăm triệu lần không ngờ con lại viết bài thơ như vậy, mà còn viết bên ngoài, con muốn để toàn bộ mọi người ở Sơn Âm, thậm chí khắp thiên hạ cho rằng Đường Huệ Tiên là tốt, ngoại trừ không thể sinh cho nhà họ Lục đứa con trai con gái nào ra, chẳng có gì sai sót nữa, đều là bà mẹ chồng ác độc này không dung được Đường Huệ Tiên nó...”

“Mẹ, con cũng là lần đầu tiên nhìn thấy bài thơ này”. Lục Du tuy cảm thấy người phụ nữ trong bài thơ quả khắc họa giống Đường Uyển, nội tâm cũng sinh ra thương cảm, nhưng trước mặt Đường phu nhân hẳn tất nhiên không dám nói. Về phần Đường phu nhân chỉ trích hần, nói thơ là hần viết, hần tuyệt đối sẽ không chịu tiếng xấu cho kẻ khác, hần nhìn Đường phu nhân, vẻ mặt ngoại trừ bị oan uổng, còn có một chút bất mãn. “Mẹ, vì có gì mẹ nói đây là con viết? Sao con lại viết bài thơ này?”

“Ý của con là không phải con viết? Con... Con muốn mẹ tức chết có phải không?”. Nếu nói Đường phu nhân cảm thấy gì khi nhìn bài thơ này lần đầu tiên thì đó là thương tâm, cho rằng đứa con trai yêu quý chưa bao giờ hiểu được nỗi khổ tâm của bà ta, tức vì không ngờ nó lại chụp cho bà cái mũ xấu xa to tướng như thế, càng hận Đường Uyển chẳng hiểu cho con uống thuốc mê gì khiến hần thần hồn điên đảo, lửa giận trong lòng bà ta bốc lên, đập tay lên bàn trà “rầm” một cái thật mạnh, chén trà trên bàn nảy lên rồi rớt xuống đất vỡ tan.

“Mẹ, có người tận mắt thấy con viết bài thơ này hay đưa bút tích của con ra làm chứng không?”. Lục Du cau mày nhìn mảnh chén vỡ đầy đất, vô cùng chán nản cơn tức vô lý của Đường phu nhân, càng chán nản vì sao mẹ tin người ngoài mà không tin hần, thậm chí còn xả cơn tức lên người hần, hần cũng bức bối lên tiếng. “Chẳng lẽ mẹ tin người ngoài chứ không tin con mình ư?”

“Con...”. Đường phu nhân nén nhin nhắm mắt lại, chờ cơn giận trong người nguôi bớt một chút mới mở mắt ra, thất vọng nhìn Lục Du, nói. “Con nghĩ mẹ là loại người hồ đồ tùy tiện nghe người ta nói vài câu liền tin, sau đó ngay lập tức định tội danh cho con?”

Bài thơ này viết trên tường của một quán trà nhỏ vô danh, quán trà đó lại nằm trên đường đi từ trong thành đến chùa Quảng Hiếu, vài ngày trước, Lục Du đi chùa Quảng Hiếu về, từng nghỉ chân tại quán trà đó, uống hai chén. Chờ sau khi hẩn rời khỏi, tiểu nhị trong quán phát hiện bàn hẩn ngồi có rơi lại bài thơ, chủ quán chép bài thơ lên tường, có người quen nhìn thấy, tin tức cuối cùng rơi vào tai Đường phu nhân.

Đường phu nhân nhìn thấy bài thơ ngay lập tức nghĩ có người giả mạo danh nghĩa con bà ta viết thơ vớ vẩn chia rẽ tình cảm mẹ con hai người, trong lòng thậm chí chỉ ra ngay đối tượng, nhưng tỉ mỉ đọc lại một lần, bà ta mới buồn bã nhận ra, bài thơ này đúng là của đứa con trai bà ta quý hơn mạng viết — Đường phu nhân tuổi trẻ cũng mang danh tài nữ, ở thơ từ có chút tài năng bất phàm, bà ta biết văn phong mỗi người đều có dấu ấn, người khác muốn bắt chước cũng không nhất định bắt chước được, bà ta thích nhất đọc thơ của Tần Quan Tần Thiệu Du, nhưng hiểu rõ nhất vẫn là cách hành văn, văn phong của con trai.

Bài thơ đó văn phong của hẩn hơi khác lạ chút so với bình thường nhưng đọc kĩ thì nhận ra ngoại trừ nó uyển chuyển mượt mà hơn, thì không còn nghi ngờ gì nó là do Lục Du viết.

“Con không dám”. Lục Du dám chắc trong lòng có người che mờ mắt Đường phu nhân không biết tốt xấu lập tức định tội hẩn, nhưng thói quen nghe theo Đường phu nhân mọi thứ khiến hẩn không dám chọc tức bà ta.

“Không dám? Con còn có gì không dám?”. Đường phu nhân hôm nay nổi giận đặc biệt ghê gớm, bà ta trừng mắt nhìn Lục Du, trách mắng. “Mẹ nói Đường Huệ Tiên không thích hợp làm vợ con, nói con và nó ngày sinh tháng đẻ không hợp, lại không có con, bảo con bỏ nó. Con thì sao, ừ thì viết giấy bỏ, nhưng lại tìm Tử Quy mượn nhà, giấu nó ở đó, thừa dịp mẹ sơ sẩy bỏ đi hẹn hò với nó. Bị mẹ phát hiện, con liền thả nó đi ngay lập tức, sợ mẹ tìm gây phiền toái cho nó. Giờ thì sao, nó đã về nhà họ Đường rồi, mẹ cũng cho con định việc hôn nhân khác, con vốn nên kiên định học hành, ngoan ngoãn mà chờ cưới Nhị nương tử nhà họ Vương, nhưng mà con đã làm gì? Lén lút liên lạc với đứa nha hoàn bên người Đường Huệ Tiên, chạy đến gặp gỡ nó... Ôi chao ơi, là tôi hồ đồ, vì nó con đã làm trái ý mẹ bao nhiêu lần, viết thơ oán giận mẹ là bà mẹ chồng độc ác thì có tính là gì đâu?”

Đường phu nhân càng nói càng đau lòng, nước mắt cũng nhin không được rơi xuống, bà ta thật đúng là không ưa nổi Đường Uyển, bắt Lục Du bỏ vợ, nhưng căn dặn hẩn không được liên lạc với Đường Uyển đều là suy nghĩ cho tiền đồ của hẩn, nhưng nổi khổ tâm đó Lục Du không hiểu, hẩn nghịch ý bà ta hết lần này đến lần khác, bằng mặt không bằng lòng, làm bà ta vừa quan tâm vừa khổ sở.

“Mẹ, con biết sai rồi”. Nhìn thấy nước mắt của Đường phu nhân, Lục Du không dám cãi nữa, chỉ có thể ngoan ngoãn vâng theo Đường phu nhân.

Nghe Lục Du nhận sai, Đường phu nhân dễ chịu trong lòng hơn nhiều, nước mắt cũng ngừng, bà ta thấy Lục Du cúi gầm mặt ảm ức, tâm lập tức mềm nhũn ra, hơi hơi an ủi. “Hôm nay mẹ tức đến mất lý trí, đầu tiên là bị con dâu cả nhà họ Đường Ưng Ngọc Trân chọc điên, sau đó lại bị bài thơ này trêu tức, lòng đè nén mới bốc lửa giận...”

19. Chương 19: Mẹ Con Hai Mặt Một Lời (2)

“Ưng phu nhân đã tới?”. Lục Du tỏ vẻ kinh ngạc nhìn Đường phu nhân, giả vờ khó hiểu. “Chị ta tới làm gì? Chẳng lẽ bài thơ này là chị ta đưa ẹ?”

“Không phải”. Đường phu nhân liếc Lục Du, trong lòng bà tuy đã đinh ninh Lục Du là người viết, nhưng đối với đứa con phạm lỗi từ trước đến giờ bà ta luôn duy trì thái độ khoan dung, Lục Du chỉ mới nói câu “Biết sai rồi”, bà ta đã coi như hẩn chấp nhận sai, không truy cứu chuyện đó nữa, có điều cơn giận của bà ta chưa hoàn toàn tiêu biến. “Bài thơ này là người nhà họ Vương trên đường đến chùa Quảng Hiếu dâng hương vô tình nhìn thấy, sau đó đưa lại đây ẹ nhìn. Mẹ không biết nhà họ Đường có nghe thấy bài thơ này chưa, càng không biết đã bao nhiêu người thấy rồi, vừa sai người trát phấn sạch sẽ, hy vọng không truyền ra, nếu thật vậy thì mẹ người chẳng còn mặt mũi nào ra ngoài”.

Thì ra là nhà họ Vương nhiều chuyện. Lục Du càng thêm chán ghét cô vợ nhà họ Vương còn chưa cưới vào kia. Hắn chẳng thích thú gì việc hôn nhân này, tuy rằng chưa gặp qua Nhị nương tử nhà họ Vương, không phải không có cơ hội gặp, mà là hắn không có tâm tư đi gặp. Đường phu nhân cực kỳ thích Vương Nhị nương, nhưng quái lạ là Lục Du càng nghe Đường phu nhân khen thì hắn càng không có hứng thú đi gặp mặt. Từ miệng Đường phu nhân thì Nhị nương tử nhà họ Vương thành thật, biết giữ bốn phận, dịu ngoan, đương nhiên không thể thiếu “có thể sinh đẻ tốt” luôn sẵn trên miệng bà ta, ngoài những thứ đó ra chẳng còn gì đáng khen nữa. Một cô gái không có tài văn chương cũng chẳng có gì xuất chúng, một người vợ thuần túy lấy về để yên lòng mẹ, nối dõi tông đường, hắn không thích quan tâm.

“Người nhà họ Vương thật đúng là quá tốt bụng”. Lục Du không lạnh không nóng đánh giá một câu, sau đó nhìn Đường phu nhân, hỏi rất quan tâm. “Mẹ, người nhà họ Vương còn nói gì không hay với mẹ nữa không?”.

“Không có”. Đường phu nhân lắc đầu, vừa lòng tươi cười. “Họ chỉ nói thấy bài thơ này ở đâu, nhìn chữ ký là con, liền sao chép một phần đưa tới, không nhiều lời một câu”.

Mặc dù cảm thấy nhà họ Vương đưa bài thơ đến nhà là có dụng ý khác, nhưng bọn họ không nhân cơ hội mà châm chọc cái gì, thái độ lạnh nhạt của họ khiến Đường phu nhân vô cùng vừa lòng, nếu đổi lại là nhà họ Đường, còn không biết sẽ âm ỉ đến mất mặt cỡ nào.

Bọn họ có thể nói cái gì? Lại dám nói cái gì? Lục Du thầm oán, nhà họ Vương tuy cũng là nhà quan lại, nhưng không thể so với nhà họ Lục, họ Đường. Vương Nhị nương lại là một cô gái tài cán bình thường, nhà họ Vương có thể kết thông gia với nhà họ Lục đã là may mắn cho bọn họ, nếu thích bắt bẻ chuyện nhỏ, ra yêu sách gì với mẹ hắn, thậm chí nói năng lỗ mãng thì bị thiệt chính là họ.

“Vây là tốt rồi”. Lục Du giả bộ thở phào, giống như lo lắng Đường phu nhân bị chèn ép gì, sau đó lập tức truy vấn. “Ông phu nhân đến làm gì?”.

“Cô ta?”. Nhắc tới Ưng Ngọc Trân, Đường phu nhân lập tức tắt ngóm nụ cười, mặt mày than thở. “Cô ta là mang binh tới hỏi tội, còn dẫn theo cả đứa nha hoàn Hồng Khởi bên người Đường Huệ Tiên tới...”.

“Mang binh hỏi tội?”. Đáy lòng Lục Du mừng thầm, nhưng không biểu hiện quá rõ lên mặt, sợ Đường phu nhân thấy lại nổi nóng, cường chế sự vui sướng, hắn ra vẻ giận dữ. “Chị ta dám mang binh hỏi tội gì?”.

Trong mắt Lục Du ứa ra sung sướng mãnh liệt như thế, đừng nói Đường phu nhân – người hiểu hắn như lòng bàn tay, cho dù là kẻ xa lạ cũng không bị biểu hiện giả dối của hắn lừa gạt. Đường phu nhân liếc xéo Lục Du, không chút do dự hắt cho hắn một gáo nước lạnh. “Đừng có mừng sớm, cô ta mang binh tới hỏi tội không phải lý do con nghĩ đâu, nếu thật sự là lý do đó thì mẹ đã không tức đến vậy”.

Ố? Không phải? Lục Du ngẩn ra nhìn Đường phu nhân, không kịp suy nghĩ đã mở miệng bô bô. “Chẳng lẽ không phải vì Huệ Tiên mang thai?”.

“Không phải”. Đường phu nhân nhìn mắt con lập tức ảm đạm, trong lòng cũng có chút tư vị không nói nên lời, chuyện này không thể thỏa hiệp nữa, bà ta không thể khoanh tay nhìn đứa con trai duy nhất trầm mê trong ôn hương nhuyển ngọc, không thể để nó tiếp tục đắm đuối Đường Uyển, lại càng không được để con trai bà ta bị bắt kỳ người nữ nào nắm lấy, chính mình còn phải nâng cao tinh thần đối phó với người nhà của con nhỏ kia, bà ta hạ ngoan tâm, nói. “Ưng Ngọc Trân tới cửa là muốn chúng ta ột cái công bằng, muốn tôi quần áo anh nghiêm vào, chăm chỉ mà đọc sách, đừng nên suy nghĩ những chuyện không nên suy nghĩ, chẳng những phá hủy thanh danh anh, bỏ lỡ con đường sự nghiệp mà còn phiền hà người khác”.

“Chị ta có ý gì? Chẳng lẽ Huệ Tiên không có bầu?”. Lục Du còn đang bị vây trong mớ cảm giác thất vọng và khổ sở, nhất thời phản ứng chưa kịp.

“Còn có thể có ý gì? Chính là nói cho anh biết thôi si tâm vọng tưởng đi, Đường Huệ Tiên và anh là nước đổ khó hốt, không có khả năng gương vỡ lại lành”. Thấy con thất vọng, Đường phu nhân cũng bực bội theo, bà ta bực bội lời lẽ của Ưng Ngọc Trân, bà ta không mong Lục Du và Đường Uyển lại dính dáng gì đến nhau, nhưng phải là nhà họ Lục không cần Đường Uyển, chứ không phải nhà họ Đường ghét bỏ Lục Du, bà ta nhẹ giọng dỗ. “Nếu không phải đã xác định Đường Huệ Tiên không có bầu, Ưng Ngọc Trân chắc chắn không dám nói như vậy. Vụ Quan, trời đất nơi nào không có cớ, con buông tha Đường Huệ Tiên đi, đợi cuối

năm cưới Vương Nhị nương vào cửa, Vương Nhị nương ngoại trừ không có vẻ yêu mị của Đường Huệ Tiên, không thích khoe khoang màu mè như Đường Huệ Tiên, cái gì cũng tốt hơn nó, con bé mới xứng với con”.

“Con hiểu, con sẽ ngấm kĩ lại”. Lục Du suy sụp trả lời, cứ tưởng rằng mọi chuyện có biến chuyển, không ngờ là biến chuyển theo hướng tồi tệ, nghĩ đến thái độ Đường Uyển đối xử với hần ở chùa Quảng Hiếu, Lục Du càng khó ở.

“Còn có con nha đầu Hồng Khởi”. Nhắc tới Hồng Khởi, Đường phu nhân không nhịn được nhú chặt mày, bà ta thật sự ghét nha đầu này, không chỉ vì Hồng Khởi từng là đại nha hoàn của Đường Uyển, mà còn vì cô ta có tâm tư khác với Lục Du, bà ta không cho phép một đứa nha hoàn lôi kéo làm hư con trai bà ta, nhất lại là một đứa nha hoàn từng ở nhà họ Đường. Tuy nhiên, bà ta vẫn hỏi thêm một câu. “Con chuẩn bị xử trí nó sao?”.

“Hồng Khởi thì sao? À, mẹ vừa nói Ông phu nhân dẫn cô ấy tới. Chị ta đưa Hồng Khởi tới làm gì?”. Lục Du không nghe ra Đường phu nhân chán ghét Hồng Khởi, cho dù nghe ra hần cũng không thêm quan tâm. Lúc trước hần còn ôm ảo tưởng về Đường Uyển, tất nhiên sẽ chú ý đến Hồng Khởi – người vốn có sức ảnh hưởng lên Đường Uyển, còn bây giờ, hy vọng để bản thân hần và Đường Uyển có thể bên nhau ngày càng xa vời, Hồng Khởi chẳng còn tác dụng gì nữa.

“Làm gì nữa? Là cảnh cáo thôi, quản anh kĩ vào, đừng để anh liên lụy với đứa người hầu ăn cây táo rào cây sung nào bên người Đường Uyển, nếu còn tái diễn, nhà họ Đường bọn họ sẽ không khách khí”. Thái độ thờ ơ của Lục Du bị Đường phu nhân nhận ra, bà ta tin chắc con trai sẽ không vì một đứa nha hoàn hần chẳng buồn để ý mà đối nghịch với bà ta, nhưng đề phòng vạn nhất, Đường phu nhân vẫn phẫn nộ lên án. “Anh cũng không biết, vì con nha đầu chết tiết đó mà mẹ anh hôm nay bị Ông Ngọc Trân châm chọc khiêu khích đến hộc máu...”.

“Đều là con không tốt, nếu không phải do con bị ma quỷ ám ảnh gây chuyện sai lầm, mẹ cũng không phải chịu khinh bỉ”. Thấy Đường phu nhân khổ sở, Lục Du lập tức hướng bà ta thừa nhận sai lầm.

“Mẹ làm sao nữ trách con, đều là do con nha đầu Hồng Khởi đó tự ý, làm việc không bí mật, ngược lại liên lụy con mẹ”. Đường phu nhân là bà mẹ bất công nhất, bao giờ cũng cho con mình là tốt, bà ta thở dài một hơi, hỏi. “Vậy xử lý nó sao đây?”.

“Phiền toái mẹ vậy, con phải tĩnh tâm đọc sách, thật không có tâm tư đi quản chuyện này”. Lục Du làm sao dự đoán được Hồng Khởi có ý khác với hần, một câu đơn giản thốt ra đã quyết định vận mệnh Hồng Khởi...

20. Chương 20: Khổ Tâm

“Tam nương, ngày mai là tiệc rượu Mầu đơn của Tàn phu nhân, con đi chung với mẹ đi”. Hồ phu nhân nói với Đường Uyển, người đang cố gắng vui đầu vào đóng sổ sách, Ông Ngọc Trân đứng bên hơi ngăn ra, Hồ phu nhân có đề cập chuyện này với chị cách đây hai ngày, hỏi chị nên kéo Đường Uyển ra ngoài đổi gió hay không, để nàng khỏi nhốt mình trong nhà làm bạn với sổ sách buồn đến phát bệnh. Chị nghĩ nghĩ, kể cho Hồ phu nhân nghe tình cảnh lúc chị vô tình nhắc với Đường Uyển về tiệc rượu Mầu đơn ở chùa Quảng Hiếu, Đường Uyển nói trường hợp đó không thích hợp để nàng lộ diện. Hồ phu nhân lúc ấy rõ ràng nghe thấy, chị còn tưởng Hồ phu nhân cứng con gái nhất sẽ từ bỏ, không ngờ còn nhắc lại chuyện này, thậm chí chưa hỏi một tiếng đã hạ quyết định.

Kinh ngạc thì kinh ngạc, Ông Ngọc Trân vẫn im lặng, thậm chí ngay cả một chút thần sắc khác thường cũng không lộ ra, giống như bản thân chẳng nghe được gì, tiếp tục công việc đang dang dở.

“Mẹ, con không muốn đi”. Đường Uyển lắc đầu, gặp lại Lục Du, nàng biết nàng đã đúng, nàng bây giờ không thể bình tâm hòa khí đi gặp hai mẹ con từng hủy hoại cuộc đời nàng, nhìn thấy Lục Du trong lòng nàng chỉ có chán ghét, nghe hần nói nàng ghê tởm, không kiềm chế được nôn ọe ra. Đó là người đàn ông nàng từng yêu sâu đậm, đổi lại là Đường phu nhân nàng từng kính sợ vô cùng, chẳng biết nàng còn làm ra hành động gì nữa? Cho dù không vì hình tượng của mình trước mặt mọi người, cũng phải lo lắng bản thân bị người ta sinh nghi.

“Vì sao?”. Hồ phu nhân nhìn con, trong mắt chất vấn, trước khi Đường Uyển mở miệng đã nói chặn đầu. “Đừng tìm một cái cớ có lệ cho qua”.

Đường Uyển há miệng thở dốc, nhắm mắt lại suy tư một hồi, thở dài. “Mẹ, có hai lý do. Thứ nhất, Tần phu nhân và vị Đường phu nhân nhà họ Lục kia ngày thường có qua lại với nhau, quan hệ xem như hòa thuận, Tần phu nhân nhất định mời bà ta đi trước, con gái không muốn gặp lại bà ta. Bây giờ, con đã thôi chấp mê, cũng nhìn thấu rất nhiều chuyện tình, con căm thù bà ta tận xương tủy, không dám cam đoan thấy mặt bà ta xong còn giữ được bình tĩnh, con không hy vọng hành xử thất lễ trước mặt mọi người, phá hủy thanh danh của bản thân không nói, còn khiến mẹ và cha bị người khác chê cười. Thứ hai, con gái tin tưởng mẹ nhất định đã truyền cho khắp Sơn Âm này biết bài thơ đó, kẻ chỉ trở xỉ xào bà mẹ chồng ác độc không ít, nhưng cũng chẳng thiếu người chỉ trở xỉ xào người con dâu không thể sinh con, con gái không muốn đối mặt với mấy ánh mắt khiến người ta phiền chán, không muốn bị chỉ trở”.

Buổi chiều sau khi từ chùa Quảng Hiếu về, Hồ phu nhân liền thúc giục Đường Uyển giả dạng chữ viết Lục Du “sáng tác” bài thơ tràn ngập ai oán, sau đó cười vô cùng quỷ dị rời đi. Đường Uyển không hỏi Hồ phu nhân sắp đặt mọi chuyện sao, nhưng nàng tin Hồ phu nhân nhất định đã biến bài thơ đó thành chủ đề câu truyện lúc trà dư tửu hậu của tất cả mọi người.

“Chỉ vậy thôi? Tam nương, đó không tính là lý do”. Hồ phu nhân đúng là tin Đường Uyển đã cắt đứt nhớ nhung Lục Du, nếu không nàng đã không dùng thái độ như vậy nói chuyện với Lục Du, cũng không mắng hấn vô sỉ trước mặt bà, càng không chủ động phối hợp với bà viết bài thơ kia, làm “chứng cứ” để Lục Du oán hận Đường phu nhân. Nhưng, lý do thoái thác của Đường Uyển bà không hài lòng, bà nhìn Đường Uyển, nói. “Lục Du là tài tử số một số hai Sơn Âm, con cũng là tài nữ số một số hai Sơn Âm, chuyện giữa con và hân người ngoài không chắc biết rõ bao nhiêu, nhưng hôn lễ từng chấn động một thời và con bị nhà họ Lục ruồng rẫy mọi người đều biết. Sớm hay muộn phải đối mặt thứ ánh mắt đáng ghét đó, vì sao không đối diện sớm một chút, để sớm thoát khỏi ảnh hưởng của chúng? Về phần cư xử thất lễ khi gặp lại Đường phu nhân... Mẹ dám chắc, con gái mẹ tự tay nuôi lớn sẽ không chửi ầm lên giống người đàn bà chanh chua ngoài phố, quá lắm chỉ châm chọc khiêu khích một phen. Tam nương, con không sai nhưng vô duyên vô cớ bị nhà họ Lục ruồng rẫy, trong lòng ắt hẳn có giận dữ, đã giận đã hận thì châm chọc khiêu khích kẻ đầu sỏ gây nên chuyện đó vài câu thì có làm sao? Phàm là phụ nữ, sẽ càng đồng tình với con, cũng hiểu cho con, không vì vậy mà thanh danh bị phá hư. Còn về nói xấu cha mẹ ư, càng miễn bàn”.

“Tam nương, em nghe lời mẹ đi”. Ưông Ngọc Trân vừa nghe đã biết, Hồ phu nhân xác định cân nhắc nhiều lần mới quyết định đưa Đường Uyển cùng đi dự tiệc rượu Mẫu đơn, chờ Hồ phu nhân dứt lời, chị đã góp thêm vào. “Hơn nữa hiện tại là thời cơ tốt để em xuất đầu lộ diện trước mặt mọi người, toàn bộ Sơn Âm đều biết Lục Du nhanh chóng vứt bỏ vợ là thuận theo ý mẹ hân, biết Đường phu nhân chẳng hiền lành gì, đa số đều đồng tình và lý giải, cho dù em có chỗ nào thất thố, tất cả đều có thể khoan dung”.

“Nhưng mà...”. Đường Uyển biết Hồ phu nhân và Ưông Ngọc Trân nói đúng, cả hai đều muốn tốt cho nàng, nhưng nàng cho tới bây giờ chưa bao giờ là người mạnh mẽ có dũng khí, đời trước buồn bực tự trách mà bỏ mạng, đến chết cũng không thổ lộ ra, đứng trên đài nhìn về quê hương xem thấu chuyện đời chuyện người rất nhiều, chung quy vẫn không sửa đổi được bản tính. Sống lại rồi, cố gắng thay đổi bản thân, muốn mình mạnh mẽ hơn một chút, đừng mãi nhần nhục chịu đựng mọi sự, có điều, thời gian từ lúc nàng sống lại đến nay quá ngắn, nàng thật sự chưa chuẩn bị sẵn sàng.

“Tam nương, trong lòng có cái gì muốn nói cứ nói, mặc kệ con nói gì có hợp ý mẹ hay không, mẹ cũng sẽ không trách con”. Hồ phu nhân cổ vũ Đường Uyển.

“Mẹ, lòng con thật sự sợ lắm, chưa đủ dũng khí đối mặt với hết thảy”. Đường Uyển đỏ bừng mặt, nàng ngược lên nhìn Hồ phu nhân. “Con gái biết, sớm hay muộn phải đối diện, nhưng con muốn được chuẩn bị sẵn sàng đã, có can đảm mới đi chiến đấu trực diện, hiện tại, con chẳng có chút đai giáp gì”.

“Con cũng hiểu sớm hay muộn phải đối diện, vậy thì đối diện sớm một chút càng tốt, ít nhất mẹ ở cạnh con, khuyến khích con, cùng con chống đỡ, cho dù làm sai cái gì, mẹ cũng sửa chữa được”. Hồ phu nhân không chút do dự quyết định. “Chuyện này coi như đã định, ngày mai chúng ta cùng nhau dự tiệc”.

“Mẹ, con thật sự không thể”. Đường Uyển quỳnh lên, sao mẹ lại vậy chứ.

“Không có gì không thể, cho dù sai, cũng có mẹ ở đây không phải sao?”. Hồ phu nhân không để Đường Uyển

nói gì nữa, trực tiếp dặn Ưông Ngọc Trân bên cạnh. “Đến lúc đó con cũng đi theo đi, tránh xuất hiện tình huống gì mẹ không kịp trở tay”.

“Dạ, mẹ”. Ưông Ngọc Trân biết chuyện này thế nào chị cũng phải nhúng tay, trong lòng chị đồng ý với quyết định của Hồ phu nhân – tiềm lực con người là khôn cùng, nên đẩy Tam nương một bước, chắc sẽ có thành quả bất ngờ.

“Tốt lắm, mẹ còn có việc, không nói nhiều với hai đứa được, các con tiếp tục đi”. Đường Uyển quỳnh quáng đến độ sắp đứng lên, Hồ phu nhân bỏ lại một câu liền rời đi, bà hiểu đạo lý Dục tốc bất đạt*, nhưng hiện tại ruộng chiu sẽ hư hết mọi chuyện, con gái tuổi không nhỏ, nếu còn dung túng nàng làm theo những thứ nàng muốn như ngày trước, nhiệm vụ thay đổi nàng sẽ bất khả thi.

*Vội vã hỏng chuyện

“Mẹ ~”. Không kịp ngăn trở, Đường Uyển chỉ có thể nhìn Đường phu nhân đi xa, nàng khẩn cầu Ưông Ngọc Trân, hơi dỗi. “Chị dâu cả, sao mẹ lại như vậy, chị mau đi nói mẹ dùm em, cho em thêm chút thời gian”.

“Tam nương, em hiểu tính mẹ mà, chuyện này đã không thể quay ngược được, em nghe lời mẹ đi”. Ưông Ngọc Trân cũng theo phe Hồ phu nhân, chị nhìn Đường Uyển, nói. “Đôi khi có một số việc cũng không phải gian nan như ta nghĩ, khó chẳng qua là ở bước đầu. Thử xem xem, thành bại đừng quan tâm, ít nhất bên cạnh em có mẹ”.

21. Chương 21: Vương Nhị Nương

Đến nhà họ Mạnh, chào hỏi chủ nhà là Tần phu nhân, hàn huyên vài câu, Đường Uyển cùng Ưông Ngọc Trân đến vườn mẫu đơn nổi tiếng của nhà họ Mạnh ngắm hoa.

Vườn mẫu đơn nhà họ Mạnh đẹp nhất vùng Sơn Âm. Trong vườn có chục cây hoa nổi tiếng, hằng năm ở thời điểm mẫu đơn nở, nữ chủ nhân nhà họ Mạnh là Tần phu nhân sẽ phát thiệp mời nữ quyền nhà quan lại Sơn Âm đến ngắm hoa, coi như là một sự kiện lớn.

Thời tiết hôm nay rất đẹp, gió nhẹ mây mỏng, trong không khí vẫn còn chút se lạnh chưa tan hòa cùng mùi hương đặc biệt của mẫu đơn, các cô gái các phu nhân trang phục rực rỡ lả lướt từ bụi hoa này sang bụi hoa khác trò chuyện vui vẻ khiến cho vườn mẫu đơn có thêm sức sống lạ kì. Thế nhưng, vào vườn mẫu đơn, nụ cười của Đường Uyển dần trở nên gượng gạo. Mọi ánh mắt thương hại, tò mò, vui sướng khi người gặp họa đều khiến nàng không thoải mái, không cần người khác nhắc nhở, nàng biết bản thân đang ở đầu sóng ngọn gió thị phi, hết thảy còn có vài phần là do chính nàng tạo thành – nếu nàng không viết bài thơ phải mười năm sau mới lưu truyền của Lục Du, chắc chẳng nhất thiết đã xảy ra tình huống hiện tại.

“Tam nương, cười”. Ưông Ngọc Trân chậm rãi nắm tay nàng, biểu tình trên mặt vô cùng tự nhiên, nhỏ giọng nhắc nhở. “Tam nương, bây giờ không biết bao nhiêu người đang ở chỗ tối chờ em làm trò cười, cách đối phó tốt nhất là đừng để ý tới gì cả, chỉ ngắm hoa là được. Em đừng quên, hôm nay chúng ta đến đây là vì ngắm hoa”.

“Thật là đến chỉ để ngắm hoa sao?”. Đường Uyển cố gắng tránh bị ảnh hưởng bởi những ánh mắt đó, cố gắng để bản thân nhìn thông dong tự tại một chút, nàng cười phản bác. “Em còn định nhìn hôm nay chúng ta đến để gặp ai đó, hoặc để ai đó xem mình”.

Còn biết nói giỡn là tốt rồi. Ưông Ngọc Trân âm thầm thở phào, cười nói. “Mặc kệ là vì lý do gì đến đều phải giả bộ chuyên tâm ngắm hoa, nếu không liền phí phạm cả vườn mẫu đơn đẹp của Tần phu nhân”.

“Em sẽ cố gắng”. Đường Uyển cũng cười, không để ý những ánh mắt liếc qua nàng nữa, toàn tâm toàn ý ngắm hoa, vừa xem vừa bình luận với Ưông Ngọc Trân, dần dần tâm thần cũng bình thản hẳn, không cảm thấy khó chịu bị người ta nhìn liếc nữa.

“Cô chính là Đường Huệ Tiên?”. Tiếng nói điêu ngoa ngọt chen vào, cắt đứt chủ đề tranh luận rất cuộc là mẫu đơn Dạ Quang Bạch đẹp hơn hay mẫu đơn Quan Thế Mặc Ngọc đẹp hơn của hai người, Đường Uyển nghiêng đầu nhìn qua, một cô gái nhỏ ước chừng mười hai tuổi, trên mặt phấn nộ, còn có chút ghen tị Đường Uyển cảm thấy được.

“Là tôi”. Đường Uyển thật thản nhiên gật đầu, sau đó hỏi. “Xin hỏi có gì chỉ giáo?”.

“Cô đúng là Đường Huệ Tiên?”. Cô gái nhỏ vẻ mặt không cho là đúng, đảo mắt lên xuống đánh giá Đường Uyển một phen, bĩu môi khinh thường. “Tôi còn tưởng là nhân vật thiên tiên hạ phàm nào, thì ra cũng chỉ có nhiều đó, thật không biết Lục đại quan nhân vì sao nhớ mãi không quên, còn viết bài thơ chọc giận bá mẫu”.

Chỉ có nhiều đó? Cô gái nhỏ đánh giá khiến Đường Uyển buồn cười, nghe câu kể tiếp lại càng buồn cười hơn — chẳng lẽ cô bé ngưỡng mộ Lục Vụ Quan cho nên muốn nhìn thử người phụ nữ bị nhà họ Lục ruồng rẫy có tài đức gì khiến Lục Vụ Quan quên không được?

Uông Ngọc Trân đứng bên không nghĩ vậy, cô gái vừa nói xong, chị liền tắt nụ cười, lạnh lùng hỏi. “Vương Ngũ nương, không hiểu cô bỗng dưng chạy đến trước mặt chúng tôi nói câu này là ý gì?”.

Vương Ngũ nương? Đường Uyển hơi ngạc nhiên, bỗng nhiên hiểu được thì ra cô bé chính là em vợ tương lai của Lục Vụ Quan, em gái ruột của Vương Nhị nương, tỏ ra bất bình thay chị cô? Nhưng mà, một cô gái ngũ quan chỉ được coi là đoan chính, thanh thanh tú tú mà đánh giá nàng như vậy, thật đúng là làm cho người ta thấy buồn cười.

“Ngũ nương ~”. Vương Ngũ nương chưa kịp nói cái gì, một giọng nói khác đã chen vào, cô gái mặc nhu váy hồng nhạt cỡ chừng mười tám vội vàng chạy đến, kéo Vương Ngũ nương, sau đó cười tỏ xin lỗi. “Ngại quá, Ngũ nương tuổi nhỏ, tính tình con nít, nếu nói gì sai mong hai vị thông cảm”.

“Vương Nhị nương, biết em gái là con nít thì giữ cho kĩ đi, đừng để chạy loạn đến trước mặt người khác nói lung tung”. Vương Nhị nương nói khách khí vài câu không làm Uông Ngọc Trân bớt giận, lại càng không dễ buông tha cô, chị lạnh lùng nói. “Hay là người tò mò về Tam nương nhà chúng tôi không phải em cô mà là cô, chẳng qua cô ngưỡng chừng trực tiếp lại đây nên mới để em cô đi tiên phong? Nếu vậy cũng còn dễ hiểu”.

Vương Nhị nương bối rối, thật không ngờ cô nhất thời sơ sẩy em gái cô đã chạy đến trước mặt Đường Uyển khiêu khích, càng không ngờ bản thân nhận sai rồi mà Uông Ngọc Trân còn không chịu buông tha, mặt cô ửng đỏ, thấp giọng nói. “Thật sự xin lỗi, gây phiền toái cho hai vị”.

Cô ấy là Vương Nhị nương, cô gái đáng thương sắp trở thành vợ của Lục Vụ Quan? Đường Uyển đánh giá Vương Nhị nương, sau đó mỉm cười, nói với Uông Ngọc Trân. “Chị dâu cả, Vương Nhị nương đã xin lỗi rồi, bỏ qua đi”.

“Cám ơn”. Vương Nhị nương không nghĩ Đường Uyển lại giải vây cho cô, cô nhìn Đường Uyển một cái, trong lòng tuy không phục, cô vốn cho rằng Đường Uyển không xinh đẹp tài năng như lời đồn, nếu không đã chẳng bị ruồng rẫy khi vừa gả vào mới một năm, nhưng gặp rồi cô mới hiểu ít nhất vẻ đẹp của nàng không hề bị khuếch đại, nàng đúng là mỹ nhân khó tìm, nếu so sánh với cô – người vốn coi như là giai nhân thanh tú thì cô quả thật kém hơn, khó trách Lục đại quan nhân nghe lời mẹ bỏ vợ mà vẫn không quên được nàng...

Nghĩ đến đó, ánh mắt của cô tối sầm lại, tay kéo Vương Ngũ nương bắt giắc nắm chặt hơn, Vương Ngũ nương ngẩng đầu, nhìn trong mắt Vương Nhị nương có ưu thương và lo lắng, lòng tức giận càng sâu, giẫy tay Vương Nhị nương, kêu lên. “Còn giả bộ hiền lành? Giả bộ rộng rãi? Nếu cô thật sự hiền lành rộng rãi thì Lục bá mẫu đã không chán ghét cô như vậy!”.

“Ngũ nương ~”. Vương Nhị nương giật mình vì em gái dám nói ra câu này trước mặt công chúng, người bỗng nóng lên khiến cô nhận ra tám phần mười những người ở đây đang nhìn về phía mình, chưa từng trải qua tình huống như vậy, Vương Nhị nương nhất thời kích động hoảng sợ, trong người cũng đổ mồ hôi lạnh.

So với Vương Nhị nương, Đường Uyển ngược lại bình tĩnh vô cùng, nàng vẫn mỉm cười nhẹ, nhìn chung quanh một vòng, để tất cả những người đang nhìn nàng ngưỡng chừng thu hồi ánh mắt, giọng không cao không thấp. “Vương Nhị nương, tuy rằng em cô nhỏ tuổi, nhưng trường hợp cái gì nên nói, cái gì không nên nói nhất định phải dạy dỗ đàng hoàng, nếu không...”.

Nói tới đây, Đường Uyển liền ngừng, vẻ mặt tiếc nuối lắc đầu, sau đó lẳng lặng nhìn Vương Nhị nương, muốn xem thử cô sẽ phản ứng sao.

Đường Uyển chưa nói xong càng khiến kẻ khác không ngừng đoán, ai đoán ra chứ Vương Nhị nương thì không, cô chỉ cảm thấy ánh mắt nhìn mình lộ vẻ cười cợt, mặt nóng hơn nữa, xấu hổ không dám ở lâu, từ từ nói. “Tôi sẽ dạy dỗ em ấy cẩn thận”. Sau đó lôi kéo Vương Ngũ nương đang không ngừng giãy giụa bỏ đi, nhìn bước chân cô vội vàng, hiển nhiên là muốn né tránh.

Coi như thông minh, không tiếp tục dây dưa. Ông Ngọc Trân ác cảm với Vương Nhị nương có chút giảm, nhẹ kéo Đường Uyển, cười. “Trời càng lúc càng nóng, chúng ta tìm nơi nào mát mẻ ngồi đã”.

22. Chương 22: Vô Đề

Có chị em nhà họ Vương dạo khúc nhạc đệm nho nhỏ, Đường Uyển ngược lại bình tĩnh hơn nhiều. Đã đến đây sao tránh được gặp phải một số người không nên gặp, tất phải có người tò mò hoặc làm khó dễ mình, nói vài câu mình không muốn nghe, so với nghĩ đông nghĩ tây, không bằng điều chỉnh tâm lý, người ra chiêu nào ta đỡ chiêu ấy.

Đường Uyển biến hóa Ông Ngọc Trân nhìn thấy, thần kinh căng như dây đàn cuối cùng cũng bình tĩnh trở lại, người có tâm muốn thử dùng lời công kích chị không chấp, chị tin tưởng bản thân có khả năng can hết chúng cho Đường Uyển, thậm chí phản kích bọn họ, điều chị lo lắng nhất là Đường Uyển tự làm rối mình, rúc vào vỏ ốc, hiện tại có vẻ Đường Uyển đã nghĩ thông, chị yên tâm không ít.

Đi vài bước đã tới đình nghỉ chân, bên trong có khá nhiều người ngồi, thấy hai người tiến vào, không hẹn mà cùng ngoái nhìn, không khí hơi ngưng đọng một chút, hai người chưa kịp phản ứng họ đã thu ánh mắt về.

“Ngọc Trân, lại đây ngồi đi”. Một người cười vui vẻ tiếp đón, Đường Uyển lướt mắt khẽ nhìn, là Dương thiếu phu nhân Lâm Ngũ Hội – bình thường quan hệ với Ông Ngọc Trân khá tốt, bên người chị ấy vừa hay còn chỗ trống.

“Cô đến sớm quá nhỉ”. Ông Ngọc Trân cười rồi đi qua, ngồi xuống, Đường Uyển cũng tự ngồi bên cạnh, mỉm cười hiền lành với cô gái nhỏ bên cạnh Lâm Ngũ Hội đang nhìn mình tò mò, cô gái hơi thẹn thùng, ngưng ngưng một chút liền đỏ mặt.

“Nha đầu kia nằng nặc đòi đến sớm ngắm hoa, tôi đành đến sớm chứ biết làm sao”. Giọng nói của Lâm Ngũ Hội tràn đầy bất đắc dĩ, sau đó trêu mếu vổ vổ cô gái. “Đây là Lâm Ngũ Khê em họ tôi, vừa đến Sơn Âm được vài ngày. Ngũ Khê, vị này là Đại thiếu phu nhân nhà họ Đường – Ông phu nhân, nguyên quán ở Cô Tô, vị còn lại là Đường Uyển Đường Huệ Tiên, chính là đại tài nữ ở Sơn Âm, tác giả của bài thơ em đọc xong liền muốn gặp mặt ngay lập tức đó”.

“Xin chào”. Lâm Ngũ Khê ngọt ngào cười với Đường Uyển, thanh âm dịu dàng. “Em thật sự thích thơ của chị lắm, rất hay, tất cả bạn bè của em đều đọc thơ chị”.

“Chẳng qua là vài bài thơ xuân thương thu buồn không ồm mà rên, chưa thể gọi là hay, em nói vậy khiến chị xấu hổ vô cùng”. Đường Uyển không biết Lâm Ngũ Khê đọc bài thơ nào, mình đã viết gì, nhưng nàng nhớ ngày trước có vài bài phong hoa tuyết nguyệt vớ vẩn, cách đây mấy hôm nàng dọn dẹp thư phòng vô tình lật trúng hai bài, từ ngữ trau chuốt hoa lệ nhưng nói hươu nói vượn, chỉ có thể dùng chính xác là: không ồm mà rên. Nàng chất toàn bộ bản thảo vào một chiếc hòm, sau này già đi mở ra xem lại, cười vui một hồi.

“Vậy còn chưa hay?”. Mắt Lâm Ngũ Khê sáng lên, cười hỏi. “Chẳng lẽ Đường tỷ tỷ còn có bài mới hay hơn? Có thể cho em vinh dự đọc qua không?”.

Thấy mắt Lâm Ngũ Khê lấp lánh liên tục, Lâm Ngũ Hội bất đắc dĩ lắc đầu cười. “Nha đầu kia cả ngày chỉ biết có thơ với từ, chẳng để bụng thứ gì khác, ở Lâm An còn hợp với các cô nương khác mở một thi xã, suốt buổi làm thơ vẽ tranh, chuyện gì cũng không quản, bá mẩu tôi sắp lo chết mất”.

“Như em cũng tốt chứ sao, thật không hiểu mẹ vì sao phải buồn lo”. Lâm Ngũ Khê không cho là đúng, nói lại một câu, sau đó cười cười lấy lòng Đường Uyển. “Đường tỷ tỷ, bài thơ mới của chị...”.

Lâm Ngũ Khê chớp chớp làm ra vẻ đáng yêu, Đường Uyển cũng thật lòng thấy thích cô gái nhỏ thoát nhìn trong sáng chẳng chứa chút tâm cơ này, nhưng càng nhìn nàng giống như thấy được bản thân với cuộc sống

chỉ biết có cầm kì thi họa ngày trước, nàng nhẹ nhàng nói. “Đã lâu rồi chị không cầm bút làm thơ, về sau cũng không muốn làm”.

“Vì sao?”. Lâm Ngữ Khê kinh ngạc, trên mặt mờ mịt tiếc nuối. “Chị làm thơ hay như vậy, vì sao không tiếp tục? Sẽ rất đáng tiếc không phải ư?”.

Đường Uyển biết Lâm Ngữ Khê chắc chắn rất giống nàng trước kia, đừng nói học quản gia, ngay cả những việc vặt củi gạo dầu muối cũng không nghe hiểu nổi, cô gái nhỏ sẽ nghĩ những chuyện đó tục tằn, sẽ bắn lỗ tai của cô, khiến cô bị dây khói bụi trần tục, nàng chỉ nhoẻn miệng cười, giải thích đơn giản. “Chỉ là không muốn sống như vậy nữa, muốn đổi cách sống thôi”.

Lâm Ngữ Khê đảo mắt, nhớ tới bài thơ mấy ngày nay đang đồn ầm lên là Lục Du viết, đôi mắt không khỏi nhìn Đường Uyển thêm vài phần thương cảm, cô thấp giọng. “Đường tỷ tỷ, chị xinh đẹp như vậy, tài hoa như vậy, nhất định sẽ càng ngày càng sống tốt, sẽ có được hạnh phúc của chính mình”.

Lâm Ngữ Khê nghiêm trọng làm Đường Uyển bật cười, nàng gật gật đầu đồng ý. “Nhờ phúc của em, chị nhất định sẽ sống thật tốt”.

“Đúng vậy, chị thật sự không định làm thơ nữa sao?”. Lâm Ngữ Khê lại hỏi thêm một câu. “Em không có ý khác, chỉ cảm thấy chị tài hoa mà không làm thơ sẽ rất đáng tiếc”.

“Chị chỉ là một phụ nữ bình thường, không làm thơ cũng chẳng có gì đáng tiếc”. Đường Uyển khẽ lắc đầu, rồi bổ sung thêm. “Thêm nữa, hiện tại chị đang theo mẹ và chị dâu học quản gia, làm sao có tinh lực làm chuyện đó”.

“Chị học quản gia? Vì chuyện tục tằn đó trì hoãn chính sự?”. Lâm Ngữ Khê tròn to mắt nhìn Đường Uyển, ánh mắt đầy vẻ không đồng ý, Lâm Ngữ Hội bên cạnh cũng kinh ngạc, chẳng qua trông mắt chị là đầy vẻ khen ngợi, hiển nhiên cho rằng Đường Uyển quyết định hoàn toàn chính xác.

“Có thể không học ư?”. Đường Uyển cười khỏ, nhợt nhạt đáp lại Lâm Ngữ Khê. “Ở nhà làm con gái thì chuyện gì cũng có thể được bỏ qua, nhưng gả cho người ta rồi phải khác, có rất nhiều chuyện mặc kệ em có thích hay không vẫn phải làm. Lâm muội muội chắc cũng biết, hiện tại chị là người phụ nữ bị nhà họ Lục ruồng rẫy, không biết quản gia, chỉ biết mỗi thơ văn là một lý do”.

Lâm Ngữ Khê sửng sốt, Đường Uyển là người cô muốn gặp mặt nhất khi đến Sơn Âm, vừa đặt chân vào đất Sơn Âm đã hỏi thăm tin tức của Đường Uyển, tất nhiên nghe được tin Đường Uyển bị nhà họ Lục đuổi về, bài thơ Mẹ chồng ác cũng rơi vào tai cô, cô cứ tưởng Đường Uyển bị ruồng rẫy là vì không có con, Đường phu nhân vội vã muốn ôm cháu nên mới thúc giục Lục Du bỏ vợ, nào ngờ còn có chuyện này.

“Nội tình có chuyện đó nữa sao?”. Lâm Ngữ Hội thật bất ngờ là Đường Uyển có thể thanh thản nói ra nàng bị nhà họ Lục ruồng rẫy, càng kinh ngạc khi nghe nàng kể, chị nhớ đến Lâm Ngữ Khê không chịu học quản gia khiến đại bá mẫu lo lắng, quên mất hỏi thẳng có làm mất lòng Ông Ngọc Trân không, trực tiếp thốt lên. “Nhưng sao chị lại nghe em bị nhà họ Lục bỏ là vì không thể sinh con?”.

“Ngữ Hội, lý do như vậy cô cũng tin được sao”. Không cần Đường Uyển trả lời, Ông Ngọc Trân đã tiếp lấy vấn đề có chút vô lễ này, chị oán trách Lâm Ngữ Hội một câu, sau đó hỏi lại. “Cô có biết Tam nương nhà tôi đến nhà họ Lục bao lâu thì bị bỏ không?”.

“Chưa đến hai năm”. Cụ thể thời gian thì Lâm Ngữ Hội không biết, nhưng chị nhớ mùa thu hai năm về trước Đường Uyển gả vào nhà họ Lục, mà mùa thu năm nay đã nghe nói Đường Uyển bị ruồng bỏ.

“Là một năm lẻ năm tháng”. Đường Uyển buồn bã, giọng nói không cao, nhưng mọi người trong đình đều có thể nghe thấy, nàng thần nhiên trần thuật. “Tháng mười năm đó tôi gả vào nhà họ Lục, tháng hai năm trước bị bỏ”.

Tháng hai năm trước? Vì sao cuối năm mới nghe được tin này? Mọi ánh mắt của các nữ nhân trong đình đều lóe lên tò mò, Đường Uyển nhận ra, nhưng nàng không cố ý chối bỏ quá khứ, chua chát cười, nói với Lâm Ngữ Hội. “Con gái về nhà chồng ba năm chưa có con không phải ít, nhưng vì vậy mà bị bỏ thì là lần đầu nghe thấy, em chính là trường hợp cá biệt kia”.

Lâm Ngữ Hội lặng im, đúng vậy, nhà ai cũng mong cô dâu mới vào cửa xong lập tức có thai, sinh con trai dạy con gái, khai chi tán diệp cho gia tộc chồng, nhưng làm được việc đó liệu có mấy người?

Bên trong đình không ít cô nương vẫn anh chưa gả, nhưng số người đã làm vợ người càng nhiều, thấy thần sắc Đường Uyển, nghe nàng tự giễu bản thân là “trường hợp cá biệt”, nghĩ lại chính mình, sự tò mò tan rất nhanh, trong đôi mắt chỉ còn nỗi thương cảm, nhất là những người chưa sinh được cho nhà chồng đứa con nào, lòng lại càng kích thích, không khí bên trong bỗng chốc nặng nề hẳn...

23. Chương 23: Người Vợ Cũ Bị Ruồng Bỏ

“Mọi người đang nói gì vậy? Sao chẳng ai vui vẻ cả?”. Giọng nói hơi kinh ngạc đánh vỡ yên lặng trong đình, Tần phu nhân chủ nhà cùng năm sáu phu nhân khác bước tới, không thấy Hồ phu nhân, nhưng lại thấy Đường phu nhân đã lâu không gặp kể từ lần cuối ở nhà họ Lục, Vương Ngũ nương đang dắt một nụ cười mỉa mai bên môi theo sau một vị phu nhân không rõ danh tính, Vương Nhị nương không gặp bóng dáng.

“Mạnh bá mẩu, bác tới rồi”. Lâm Ngữ Hội cười khanh khách đứng dậy, vén áo thi lễ với Tần phu nhân, cười nói. “Em gái cháu chưa bao giờ thấy hoa mẫu đơn nào đẹp như hoa ở quý phủ, quần quít lấy cháu đòi hỏi xin bác ít phương pháp, chờ trở lại Lâm An cũng chiếu theo mà chăm hoa, xem có thể chăm ra cây nào cũng đẹp như ở đây không”.

“Xem cái miệng này, nói thực ngọt, khó trách chị cưng con bé như vậy, nhắc tới là khen không ngừng, có con dâu như thế tôi cũng thích nha”. Tất nhiên Tần phu nhân biết Lâm Ngữ Hội không nói thật, nhưng cũng không truy cứu nguyên nhân, chỉ cười khúc khích nói với Ngô phu nhân – mẹ chồng Lâm Ngữ Hội.

“Con bé không chỉ miệng ngọt, còn biết làm việc, khiến người ta thích, sẵn sóc hiếu thuận, con dâu như vậy mẹ chồng nào không ưng”. Ngô phu nhân cũng cười nhắc tay lên vỗ vỗ tay Lâm Ngữ Hội.

“Mẹ, mẹ còn khen hơn, chắc con dâu vui quá mà bay lên trời mất”. Lâm Ngữ Hội cười hì hì trên ghẹo bản thân một câu, chọc ai cũng nở nụ cười.

“Hai đứa con dâu nhà tôi cũng có hiếu, nhưng miệng không ngọt không biết dỗ tôi, thấy mẹ chồng nàng dâu nhà chị thân thiết như vậy thật là hâm mộ ghen tị”. Một vị phu nhân đứng cạnh Ngô phu nhân cũng góp lời.

“Còn phải nói”. Lời vừa dứt, Trương phu nhân bên cạnh Tần phu nhân lập tức nói tiếp, sau đó nhìn Đường phu nhân đầy thâm ý, nói bóng gió. “Ở trong này chỉ còn Đường phu nhân là có cơ hội, không biết liệu Đường phu nhân có tìm được con dâu nào tri kỷ như Ngữ Hội không đây”.

Đường phu nhân trầm sắc mặt, bà ta đương nhiên nghe ra Trương phu nhân đang trào phúng, Trương phu nhân và bà ta quan hệ luôn không tốt, nói dễ nghe mới là lạ.

“Đương nhiên nha”. Vương Ngũ nương lớn giọng, khiến cho ai trong đình cũng nghe rõ rành mạch. “Tỷ tỷ của cháu vừa có năng lực vừa hiếu thảo, Lục bá mẩu thích biết bao nhiêu”.

Wương Ngũ nương vừa nói xong, không ít người dùng khăn tay che miệng cười trộm, thật chẳng hiểu nhà họ Vương dạy dỗ Vương Ngũ nương kiểu gì mà để cô ta nói ra mấy lời kém hay ho thế này.

“Các người cười cái gì, lời tôi nói đều là sự thật”. Vương Ngũ nương chỉ là một cô nương nhỏ tuổi không chút tâm cơ, bị người ta chê cười sao nhẫn nhịn nổi, liếc thấy Đường Uyển bình thản ngồi một chỗ uống trà giống như chẳng nghe được gì, cô ta càng căm giận, chỉ tay vào Đường Uyển chất vấn. “Có phải cô nói gì với bọn họ không, nếu không sao bọn họ lại cười”.

Đường Uyển thật không ngờ mình chẳng làm gì mà lửa vẫn lan tới người, nàng ngăn lại Uông Ngọc Trân nổi nóng đang định mở miệng dạy cho Vương Ngũ nương một bài học, thản nhiên hỏi ngược. “Cô cho rằng tôi nên nói gì với các chị ấy?”.

“Cô thật sự không nói xấu chị tôi?”. Vương Ngũ nương nhìn Đường Uyển ngờ vực vô căn cứ, Đường Uyển vẫn bình tĩnh ngồi ở đó, trên mặt tươi cười chưa hề thay đổi.

“Ngũ nương, nói bậy gì đó”. Vị phu nhân vẫn nắm tay Vương Ngũ nương nhú mày, con gái bị người khác giễu cợt, trong lòng bà cực kỳ khó chịu, nhưng bà biết, nhà họ Vương bọn họ tuy cũng là nhà quan lại, nhưng không thể đánh đồng với đa số các gia đình ở đây, thậm chí nếu không vì nhà họ Lục có ý hỏi cưới con gái bà thì hôm nay Tần phu nhân chưa chắc đã gửi thiệp mời bọn họ đến dự tiệc. Cho nên, những người này không thể tùy ý đắc tội, bà mắng Vương Ngũ nương một câu, sau đó cầu hòa xin lỗi Đường Uyển. “Ngũ nương là đứa nhỏ nhất trong nhà, bị chúng tôi làm hư, nói chuyện không đầu không đuôi, xin thứ lỗi”.

Đường Uyển cười nhẹ không nói gì, nàng không chấp nhận một đứa trẻ, nhưng nàng cũng chán ngấy Vương Ngũ nương, nha đầu này thật đúng là nghĩ nàng dễ bắt nạt, đầu tiên là khiêu khích, hiện tại đổ tiếng xấu cho nàng, hình như không gây chuyện với nàng thì cô ta không chịu nổi.

Đường Uyển im lặng làm cho Lí phu nhân đang xin lỗi có lẽ cảm thấy rất không thoải mái, bà cười gượng một tiếng, nghiêng đầu hỏi Đường phu nhân – người trở nên vô cùng u ám sau khi bắt gặp Đường Uyển. “Không biết vị tiểu nương tử này là cô nương quý phủ nào, bộ dạng thật xinh đẹp, giống như bước từ trong tranh ra nhà”.

“Cô ấy là Tam nương nhà họ Đường – Đường Uyển Đường Huệ Tiên”. Đường phu nhân trong lòng âm thầm mắng Lí phu nhân không có mắt, làm bộ nghe không rõ bà này hỏi gì, nhưng Trương phu nhân vẫn rất “nhiệt tình” giải thích cho Lí phu nhân, cười nói. “Lí phu nhân không biết chứ, Huệ Tiên chẳng những xinh đẹp, còn là tài nữ nổi danh vùng Sơn Âm chúng tôi, đáng tiếc...”

Đáng tiếc cái gì, Trương phu nhân không cần nói, Lí phu nhân và ai ai cũng hiểu được, có điều đáng tiếc Đường Uyển mệnh khổ, nhìn người không rõ, vào nhà họ Lục, gặp trúng một bà mẹ chồng ác độc và một tên chồng không biết gánh vác trách nhiệm.

“Cô ấy chính là Tam nương nhà họ Đường à”. Lí phu nhân cười gượng gạo, bà thật không nghĩ tới cô gái trước mặt lại là vợ cũ của con rể tương lai, khó trách Ngũ nương vô lễ nhắm vào cô ấy, bà lén nhìn Đường Uyển vẫn đang cười mỉm, ngấm lại con gái mình, bà không thể không thừa nhận con gái kém Đường Uyển nhiều lắm, không xinh đẹp như Đường Uyển, không có gia thế tốt như Đường Uyển, cũng không có tài danh vang dội như Đường Uyển... Bỗng nhiên, bà cảm thấy con bà gả vào nhà họ Lục không mỹ mãn như bà nghĩ — Một cô gái tốt như Đường Uyển còn bị Đường phu nhân ghét bỏ, bị Lục Du ruồng rẫy, con gái bà đến nhà họ Lục rồi sẽ gặp phải gì nữa đây?

“Chính xác, cô ta là người vợ cũ bị nhà họ Lục chúng tôi ruồng bỏ”. Đường phu nhân chẳng hề khách khí nói thẳng, trước lúc lại đây, Hồ phu nhân và Trương phu nhân kể xướng người họa thi nhau chèn ép bà ta, thân thiết bàn luận với nhau về bài thơ Mẹ chồng ác đang lưu hành. Bà ta không hiểu nổi, rõ ràng vừa nghe được tin tức đã sai người trát phẩn lại bức tường đó sạch sẽ rồi mà, vì sao bài thơ vẫn truyền ra, biến bà ta thành trò cười trong mắt phần đông phu nhân. Đừng nói mấy vị phu nhân bình thường quan hệ không tốt, cả mấy vị bình thường giao hảo còn đàm luận xôn xao, ánh mắt nhìn bà ta đều là lạ, khiến bà ta cực kỳ không được tự nhiên.

Muốn rời khỏi, nhưng bà ta đã đồng ý giới thiệu cho Lí phu nhân làm quen với vài vị phu nhân quan gia, về sau thường xuyên thăm hỏi, hơn nữa bà ta cũng không muốn mọi người cho rằng bà ta chột dạ, cười nhạt, thành ra chỉ có thể cắn răng giả bộ như chẳng thấy chuyện gì lạ, không ngờ lại đụng phải Đường Uyển. Bà ta ngạc nhiên là Đường Uyển còn có mặt mũi xuất hiện trước mặt người khác, lẽ ra giờ này cô ta phải đang khóc lóc ở xó nào trong nhà họ Đường mới đúng.

Đường phu nhân vừa dứt lời, mọi người trong đình lúc trước nghe Đường Uyển nói câu kia bỗng thấy khó chịu, Đường Uyển mở miệng tự giễu bản thân là người vợ cũ bị nhà họ Lục ruồng bỏ khiến người ta thương tiếc, đồng cảm bao nhiêu thì cách Đường phu nhân lặp lại cụm từ này khiến người ta chán ghét bấy nhiêu, đáng thương Đường Uyển gặp trúng một bà mẹ chồng không hay ho như vậy, họ cũng âm thầm thấy may mắn vì mẹ chồng mình dù chưa coi mình thân như con gái ruột nhưng ít ra cũng không chanh chua quá quắt như bà ta.

24. Chương 24: Chế Giễu Công Khai, Mỉa Mai Kín Đáo

“Người vợ cũ bị ruồng bỏ? Đường phu nhân, lời này nói ra từ miệng bà, thật đúng là...”. Uông Ngọc Trân thôi giữ im lặng, chỉ lạnh lùng nhìn Đường phu nhân, lại nhìn thoáng qua Lí phu nhân đầy ảm ý, nói. “Cho dù bà muốn nhục nhã Tam nương cũng nên nhìn trường hợp mà làm, bà đừng quên Lục đại quan nhân còn chưa rước cô dâu vào cửa đâu, bà không sợ bộ dạng này dọa người ta bỏ chạy hay sao?”.

“Chẳng lẽ tôi nói không đúng? Đường Huệ Tiên vốn là đứa con dâu nhà họ Lục không cần”. Đường phu nhân căm thù Uông Ngọc Trân đến tận xương tủy, dĩ nhiên không nể mặt, châm biếm. “Uông phu nhân, cô đừng có ám chỉ châm ngòi, chút kỹ xảo này của cô chưa đủ tầm đâu”.

“Có chỗ nào để tôi châm ngòi chứ?”. Uông Ngọc Trân kinh ngạc nhìn Đường phu nhân, nháy mắt mấy cái. “Đường phu nhân là mẹ chồng tốt như thế nào còn cần tôi nói gì, cả Sơn Âm này, ai có lỗi tai chỉ sợ đều nghe danh”.

Uông Ngọc Trân vừa nói xong, không ít người nhìn sắc mặt co quắp của Đường phu nhân mà cười trộm, sắc mặt Lí phu nhân cũng không đẹp hơn bao nhiêu.

“Tôi biết cô đang muốn nhắc tới bài thơ không rõ nguồn gốc – nghe nói là Đại lang nhà tôi viết”. Đây đã là lần thứ hai Đường phu nhân bị người ta chế giễu chèn ép, cũng chẳng dễ dàng bị Uông Ngọc Trân chọc tức đến mất lý trí phong độ nữa, bà ta chỉ không nóng không lạnh nói. “Tôi không biết ai mượn danh Vụ Quan viết bài thơ đó đùa cợt tôi, lừa gạt thế nhân, tôi không muốn vì bắt người kia mà gây xôn xao dư luận. Nhưng mà, thơ người đó viết thật ra có chỗ viết đúng tâm sự tôi, Uông phu nhân có biết chỗ đó là chỗ nào không?”.

“Còn có thể là chỗ nào nữa, phải chăng là ‘vợ bé sinh con trai, ẹ chồng ôm cháu’?”. Uông Ngọc Trân chẳng chút kiêng dè đề cập ngay điểm chính, thậm chí tự nhiên nói. “Trong tờ giấy bỏ vợ Lục Du viết cho Tam nương đã ghi rõ lý do hắt bỏ em ấy là ‘một năm không có con, cha mẹ chồng không ưa’, sao tôi lại không hiểu ý tứ của Đường phu nhân cơ chứ?”.

“Uông phu nhân biết là tốt rồi”. Đường phu nhân hơi run, không ngờ Uông Ngọc Trân lại khinh địch trực tiếp thừa nhận tội “không thể sinh con” của Đường Uyển, bà ta nghi Uông Ngọc Trân có thể có ý đồ khác, nhưng bà ta không có thời gian suy nghĩ cẩn thận, chỉ cười lạnh. “Đường Huệ Tiên không biết khuyên Đại lang chăm chỉ học tập, không vâng nghe cha mẹ chồng tôi còn dễ dàng tha thứ, nhưng cô ta không thể sinh con, chẳng mẹ chồng nào chịu đựng nổi, vì hương khói nhà họ Lục, tôi đành buộc Đại lang bỏ vợ, tôi nghĩ liệt tổ liệt tông nhà họ Lục nếu biết cũng sẽ đồng ý với cách làm của tôi”.

“Thì ra Đường phu nhân vì hương khói nhà họ Lục mới ép Lục Vụ Quan bỏ vợ, mà không phải vì ghét Tam nương nhà chúng tôi mới buộc hắt viết thư ruồng rẫy nha”. Uông Ngọc Trân giả bộ giật mình hiểu ra, nhìn muốn bao nhiêu giả tạo có bấy nhiêu giả tạo.

“Đương nhiên”. Đường phu nhân hơi chột dạ, nhưng vẫn nói như đúng lý hợp tình. “Ai cũng biết sinh con nối dõi tông đường là việc quan trọng nhất, Uông phu nhân, chớ trách tôi ác độc, muốn trách thì hãy trách bụng ai đó không biết phấn đấu”.

“Vậy thì bụng Đường phu nhân quả là biết phấn đấu?”. Uông Ngọc Trân hỏi lại càng khiến nhiều người cười dè bĩu, có ai không biết Lục Du năm nay mới hơn hai mươi ba mà Đường phu nhân đã năm mươi có dư, làm gì có cái bụng nào không biết phấn đấu hơn bụng bà ta.

“Tất nhiên là vậy rồi”. Trương phu nhân cười ha hả tiếp lời. “Đường phu nhân năm đó hơn ba mươi còn nối dõi tông đường cho nhà họ Lục được, đúng là phải dùng ba chữ ‘biết phấn đấu’ mới có thể hình dung, nói phu nhân là trai già sinh ngọc cũng không đủ nha”.

Trương phu nhân nói càng khiến tiếng cười nổ to hơn, các ánh mắt lướt qua người Đường phu nhân thêm phần chế giễu — một người đàn bà hơn ba mươi tuổi mới sinh được một đứa con trai mà lại khắc nghiệt với con dâu như vậy, chụp mũ ‘một năm chưa sinh được con’ đã đuổi người ta đi, nếu năm đó mẹ chồng của Đường phu nhân cũng là người như vậy, không biết bà ta đã bị bỏ bao nhiêu lần.

“Bà....”. Đường phu nhân tức đến nỗi không thở được, đã bao năm rồi, bao năm rồi chưa ai dám đứng trước mặt bà ta mỉa mai “trai già sinh ngọc”, không ngờ hôm nay lại nghe, chẳng khác gì mạnh mẽ thống vào

lòng bà ta một nhát dao, miệng vết thương máu chảy đầm đìa, đau đớn làm bà ta thun người lại.

“Tôi sao? Chẳng lẽ tôi nói gì sai?”. Đường phu nhân càng tức, Trương phu nhân càng đắc ý, bà cười rộ lên. “Tôi thấy cái cố ‘không thể sinh con’ mà bỏ vợ chẳng qua là lý do chặn miệng thế gian, thực tế còn không biết ai có tâm tư gì đó không thể cho người khác biết đâu”.

“Trương phu nhân nói thật trúng tâm sự trong lòng tôi”. Hồ phu nhân, còn có Triều Tiên Nga đi sau làm bạn, chậm rãi vào đình, trên mặt bà tràn đầy chua xót. “Tam nương chẳng những là con gái duy nhất của tôi, còn là đứa út, chẳng sợ con trai con dâu nói tôi bất công chứ đứa nhỏ tôi thương yêu nhất chính là Tam nương, cầm trong tay sợ rớt, ngậm trong miệng sợ tan, từ nhỏ đã không nỡ để con bé chịu tí ầm ỨC nào, ngay cả nửa câu nói nặng cũng chưa từng mắng”.

“Con gái nhà ai mà chẳng vậy”. Trương phu nhân cũng cười ứng. “Đừng nói Hồ phu nhân chỉ có một đứa con gái đã vậy, tôi đây có hai đứa cũng chẳng phải giống thế ư, hận không thể móc cả trái tim ra mà tặng cho chúng nó”.

“Đều là mẹ, đều có con gái, tâm tư cũng giống nhau. Tam nương nhà chúng tôi chẳng những thông minh thanh thuần, tính tình cũng hiền dịu, tôi chỉ tiếc không thể giữ con bé bên cạnh cả đời”. Hồ phu nhân gật đầu, tiếp tục nói. “Nhưng mà, ai chẳng biết nói thì nói vậy chứ làm thật chỉ hại cả đời con gái thôi. Tam nương cập kê xong, tôi và cha con bé liền mở to mắt tìm một việc hôn nhân thích hợp cho Tam nương. Dòng dõi cao không được, sợ Tam nương gả qua bị khinh bỉ, dòng dõi thấp cũng không được, lo lắng con bé chịu khổ, tìm tới tìm lui mới đính thân với nhà họ Lục. Lúc trước cứ nghĩ hai nhà Lục Đường gia thế tương đương, Lục Vụ Quan là một trong số những tài tử ít ỏi chốn Sơn Âm, Tam nương cũng có ấn tượng tốt với hắn, gả qua hắn là vợ chồng hòa thuận, cầm sắt hòa minh*. Đường phu nhân tuy là người Giang Lăng, nhưng cũng họ Đường, vẫn hay qua lại với tôi, đối xử với Tam nương cũng tốt lắm, vậy mà... Chỉ có thể nói thế sự khó lường, tạo hóa trêu người”.

*Cầm sắt hòa minh: Đàn cầm và đàn sắt cùng hòa âm, ý chỉ vợ chồng ăn ý.

“Thật là vậy”. Trương phu nhân nhìn sắc mặt Đường phu nhân càng lúc càng khó coi, vui vẻ nói không sao kể xiết, bà thở dài. “Lúc trước Đường phu nhân dùng cây trâm phượng gia truyền nhà họ Lục làm tín vật đính hôn cho đôi trai tài gái sắc, không biết bao kẻ hâm mộ, tấm tắc nhà họ Lục thành ý mười phần, Huệ Tiên chưa gả mẹ chồng đã mừng, gả về rồi chắc chắn sống càng thoải mái. Thế nhưng thời gian chỉ mới ngắn ngủi chưa tròn hai năm, Huệ Tiên đã bị Lục Vụ Quan bỏ, trở thành ‘người vợ cũ bị ruồng bỏ’ trong miệng Đường phu nhân, ôi thôi ~ Ngay cả con dâu vừa xinh đẹp vừa trí tuệ, tính nết tốt gia thế tốt như Huệ Tiên còn bị ghét bỏ, thật không biết Đường phu nhân muốn cưới con dâu thế nào về nhà mới vừa lòng đây”.

Lí phu nhân nắm chặt tay Vương Ngũ nương, không cho cô ta nói chen vào, trên mặt tươi cười càng lúc càng cứng đờ, bà biết mấy người này không nói phong long mà là chèn ép cho được Đường phu nhân, cũng cố ý cho bà biết. Bà cũng từ một người vợ khổ sở bước lên, làm sao không hiểu có mẹ chồng lợi hại thì con dâu khó khăn nhường nào. Nhà họ Đường và nhà họ Lục gia thế tương đương, Đường Uyển thoát nhìn chẳng có gì thua kém con gái bà, nhà họ Lục lúc trước để cưới được Đường Uyển đã biểu lộ thành ý mười phần, kết quả đi đến bước đường hôm nay, con gái bà gả vào nhà họ Lục liệu có sống tốt hơn Đường Uyển không?

25. Chương 25: Không Thể Lặng Im

Chẳng cần nhìn kĩ, Đường phu nhân cũng biết đại trong mắt đa số những người ở đây đều là vẻ chế giễu, bà ta hỏi hận đến đây hôm nay là quá sai lầm, chẳng qua bài thơ Mẹ chồng ác kia bị truyền đi huyền ảo ồn ào, bà ta muốn tận mắt trông thấy người đàn bà bị nhà họ Lục ruồng rẫy chết chìm trong nước miếng của người đời, không ngờ mọi người chỉ thương cảm cho Đường Uyển, đáng buồn Vụ Quan phải nghe mẹ bỏ vợ, chẳng thể nắm tay vợ yêu sống tiếp, giận hờn không đi tranh, đến vợ cũng không bảo vệ được, chán ghét cảm giận bà mẹ chồng chia cắt tình cảm, thậm chí có người còn so sánh bà ta với bà Tiêu trong Khổng tước bay về phía đông nam*...

*Tiêu mẫu trong bài thơ Khổng tước đông nam phi, đã từng chú thích ở các chương trước, là bà mẹ chia cắt tình cảm vợ chồng con trai vì ghen ghét, con dâu chết, con trai tự tử theo, trở thành mối oán hận muôn

thuở của người đời.

Tất cả, Đường phu nhân rõ trong lòng, nhưng bà ta càng biết nếu không xuất hiện trước mắt người khác, những lời đồn đãi nhảm nhí cũng sẽ không biến mất, vẫn có người chỉ trở sau lưng, thay vì trốn tránh làm bộ không biết thì thà đối mặt khiến chúng nhanh biến đi hơn. Cho nên Đường phu nhân suy tư mãi, vẫn quyết định dự tiệc, thậm chí chủ động xin Tần phu nhân thiệp mời, mời bà thông gia tương lai Lí phu nhân và Vương Nhị nương cùng đến, để ai ai cũng hay không phải bà ta là một bà mẹ chồng hà khắc, mà Đường Huệ Tiên mới là đứa con dâu xấu xa, nếu cô ta giống Vương Nhị nương thì đã chẳng rơi vào kết cục bị ruồng bỏ.

Nghĩ đến Vương Nhị nương, Đường phu nhân nhanh chóng âm thầm, trên mặt không cười, ánh mắt thật nặng nề, không biết suy nghĩ gì, liếc mắt qua Lí phu nhân, thản nhiên nói. “Không nhọc Trương phu nhân lo lắng, chắc phu nhân cũng đã nghe tin nhà họ Lục chúng tôi đính hôn với nhà họ Vương, Vương Nhị nương đẹp lòng tôi, là con dâu tôi lựa ưng ý nhất”.

“Lời này nghe sao lại quen tai thế nhỉ”. Hồ phu nhân hơi nhếch mép, cười mà như không cười giả bộ giật mình. “Tôi nhớ rồi nha, năm đó nhà họ Lục đến nhà họ Đường chúng tôi đặt sính lễ, Đường phu nhân cũng từng nói câu này, thậm chí còn nói sẽ xem Huệ Tiên như con gái ruột, không để con bé chịu chút ảm ức nào. Chậc chậc, nói rất dễ nghe kìa... Ôi chào, giờ đây ngẫm lại, cũng chỉ là nói cho xong việc mà thôi”.

Hồ phu nhân thở dài chưa hết, đã có tiếng cười nhin không được bật lên, Đường phu nhân tức điên lập tức trừng mắt qua, là cô gái xa lạ ngồi cạnh Đường Uyển, vừa cười vừa nói nhỏ gì đó với Đường Uyển khiến cơn tức của Đường phu nhân càng tăng cao, bà ta cười lạnh một tiếng. “Lúc đó tôi mất mù, chỉ nghĩ con gái bảo bối của bà bộ dạng không tồi, tài văn chương tạm gọi là, gia thế không sai, xem như xứng với Đại lang nhà tôi, nhưng ai ngờ cô ta tuy văn vẻ xinh đẹp nhưng trong lòng chỉ biết mỗi phong hoa tuyết nguyệt chứ chẳng có gì khác, đừng nói hầu hạ cha mẹ chồng, đến đốc thúc chồng học hành còn không xong, cả ngày lôi kéo Vụ Quan yêu yêu đương đương, cản trở Vụ Quan học tập, còn phá hủy thân thể của thằng bé... Trăm năm trước, Văn chính công* đã từng nói: dạy người nữ học thơ văn chỉ nên dạy cho vui, đừng dạy đến nơi đến chốn. Trước tôi còn thấy câu này của Văn chính công thật bất công, nhưng hiện tại xem ra lời lẽ chí lí lắm”.

*Văn chính công: Những nhà văn được xem là chính trực ngay thẳng. Đường phu nhân trích dẫn câu của Tư Mã Quang – sử gia Bắc Tống, nhà văn, làm quan đến Tể tướng. Nguồn: baidu

“Đường phu nhân nhớ cả một câu nói tùy tiện của Văn chính công, nhưng lại đồng ý với câu nói ấy, không biết là tự mâu thuẫn sao?”. Lâm Ngữ Khê là con gái rượu trong nhà, thuở nhỏ được yêu thương chiều chuộng hết mực, cha có địa vị cao, đâu chịu nổi ánh mắt lạnh lùng của người khác, Đường phu nhân trừng cô, cô đã vô cùng mất hứng, nhưng nghĩ lại mình mới cười ra tiếng là mình thất lễ trước, cho nên vẫn nhin. Nhưng Đường phu nhân lấy lời Tư Mã Quang cạnh khóe, nói không nên dạy người nữ cầm kì thi họa khiến cô cực kỳ khó chịu, không cần biết đây là Sơn Âm, là người khác địa bàn, lập tức phản pháo.

“Ngữ Khê, không được vô lễ”. Lâm Ngữ Hội khẽ nhắc, không biết vô tình hay cố ý nói. “Đường phu nhân năm đó cũng từng là tài nữ nổi danh, biết danh ngôn của Văn chính công cũng là đương nhiên”.

“Thì ra là vậy nha”. Lâm Ngữ Khê không che giấu sự khinh bỉ, cô bĩu môi. “Thì ra Đường phu nhân cũng từng là tài nữ, thật sự nhìn người chớ nhìn tướng mạo mà đánh giá”.

“Ngữ Khê, em không thể bớt nói vài câu sao?”. Lâm Ngữ Hội vẻ mặt bất đắc dĩ quát lớn một tiếng, sau đó mới mặt mày xin lỗi Đường phu nhân đang lên cơn giận dữ. “Đường phu nhân, Ngữ Khê là con gái rượu của đại bá phụ cháu, từ nhỏ đã bị làm hư, không biết trời cao đất dày, có chỗ mạo phạm, xin thứ lỗi cho em ấy”.

Đại bá của Lâm Ngữ Hội? Lửa giận hừng hực trong Đường phu nhân giống như bị người úp chén, một bình nước lạnh tạt thẳng lập tức tắt ngóm. Địa vị của Lâm Ngữ Hội ở nhà họ Dương khác biệt, từ cha mẹ chồng cho đến nô bộc, bên trong chẳng thân thiết là bao, nhưng luôn bảo trì một chút khách khí, đều vì nhà mẹ đẻ của Lâm Ngữ Hội có thế lực, đại bá của chị là ngự sử y sư, quan to nhị phẩm, có cái ô dù to như vậy làm chỗ dựa vững chắc khi Lâm Ngữ Hội ở nhà họ Dương, thậm chí đứng thẳng lưng nói chuyện với toàn bộ gia quyến trong cả Sơn Âm này. Con nhỏ kiêu căng này là thiên kim của ngự sử y sư, Đường phu nhân sao dám mang bình hối tội?

“Con bé này, cái gì mà tội với không tội”. Ngô phu nhân biết tiến thoái nhất, bà này chẳng có quan hệ gì thâm sâu với Đường phu nhân, nhưng cũng chưa từng bị Đường phu nhân chọc giận, thấy bà kia ngạc nhiên sững sờ, cơn tức xẹp ngay thì hiểu Đường phu nhân không có cửa xử lý Lâm Ngữ Khê, bà đành đi làm người hòa giải, cười cười. “Ngữ Khê vẫn còn là đứa nhỏ, Đường phu nhân sao lại so đo với một đứa nhỏ cơ chứ”.

“Ngô phu nhân nói đúng”. Có Ngô phu nhân giải vây cho, Đường phu nhân tất nhiên phải tiếp, đương nhiên không quên cười cúi đầu cảm kích Đường phu nhân, tỏ vẻ cảm ơn.

“Đường phu nhân đúng là khoan hồng độ lượng”. Hồ phu nhân quá hiểu nguyên nhân vì sao Đường phu nhân khép nép, bà mỉm cười với Lí phu nhân. “Lí phu nhân, Nhị nương nhà bà thoát nhìn là đứa phúc hậu, tương lai có mẹ chồng hào phóng như vậy, nhất định sống mỹ mãn”.

“Hồ phu nhân, bà nói câu này có rắp tâm gì trưng ra hơi bị rõ đấy”. Đường phu nhân cười mỉa. “Bà cho rằng vài câu vu vơ có thể phá hư hôn nhân hai nhà Lục Vương ư?”.

“Phá hư hôn nhân hai nhà Lục Vương?”. Hồ phu nhân bật cười, châm chọc. “Hai nhà các người đính hôn liên quan gì đến nhà họ Đường chúng tôi mà phá hư, tôi cần phải phá hư nó sao?”.

“Ai biết trong lòng bà nghĩ gì? Nhưng có câu này tôi không thể không đề cập cho rõ ràng”. Đường phu nhân lạnh lùng liếc qua Đường Uyển ngồi kia. “Mặc kệ có chuyện gì xảy ra, nhà họ Lục sẽ tuyệt đối không rước Đường Huệ Tiên vào cửa lần nữa, cho dù tôi chết cũng không!”.

Hồ phu nhân giận sôi, bà có ý phá hư hôn sự hai nhà Lục Vương, nhưng chỉ vì muốn Đường phu nhân khó chịu, muốn Lục Vụ Quan trở thành trò cười cho thiên hạ, chẳng phải vì để con bà quay lại nhà họ Lục chịu khổ.

“Đường phu nhân, có một việc tôi cũng muốn nói cho bà và Lục đại quan nhân cũng như mọi người được rõ”. Thấy Hồ phu nhân giận đến đỏ mặt, Đường Uyển vừa đau lòng vừa hổ thẹn, đều vì nàng mẹ mới nói ác như vậy, vì nàng mẹ mới bị Đường phu nhân chọc tức, là phận làm con, để cha mẹ lo lắng đã là không nên, nếu vẫn còn tiếp tục im lặng thì chính là quá bất hiếu. Nàng đứng lên, trịnh trọng nói. “Dù là kiếp này hay kiếp sau, Đường Huệ Tiên tôi không bao giờ muốn dính dáng gì đến nhà họ Lục các người nữa, càng không chấp nhận bước vào nhà họ Lục nữa bước, về phần Lục Vụ Quan... Đường phu nhân, xin bà quản lý tốt đứa con trai yêu dấu của bà, đừng để hấn cứ đến đây đưa mớ ám”.

26. Chương 26: Lần Đầu Phản Kích

“Cô...”. Đường phu nhân nghĩ không ra Đường Uyển chẳng những xuất đầu lộ diện, còn dám nói năng với bà ta như thế, bà ta tức đến nổi ngón tay chỉ vào Đường Uyển phải run rẩy. “Cô dám nói chuyện với tôi bằng cái giọng đó hả, cô có biết cái gì gọi là lớn nhỏ không?”.

“Đường phu nhân, tôi biết trong mắt bà, Huệ Tiên phải cung cung kính kính nghe bà chỉ trích, nếu có chút không vâng theo thì chính là hỗn xược, là bất hiếu, tuy nhiên, Đường phu nhân à, xin bà hiểu ột việc, Huệ Tiên đã không còn là con dâu nhà họ Lục nữa, không còn thân phận để bà tùy tiện quở trách chẳng biết tốt xấu”. Nói đoạn, Đường Uyển vẫn không yên lòng, nàng nắm chặt tay lại cố gắng bình tĩnh, thẳng thắn nói. “Huống chi, cho dù Huệ Tiên là con dâu nhà họ Lục, Huệ Tiên cũng tuyệt đối không cho phép bà mắng mỗ mẹ mình mà im thin thít không nói được một lời”.

“Thì ra tất cả đều là tôi sai”. Đường phu nhân cười mỉa mai. “Lúc mẹ cô mang giáp mang gươm công kích tôi sao cô không nói?”.

“Vì bà ấy là mẹ tôi, chứ không phải bà”. Đường Uyển trả lời đơn giản đến cực điểm khiến Đường phu nhân nghẹn cứng, càng nhiều người cười khúc khích, đúng, thân là con gái tất nhiên phải che chở mẹ ruột, hà cớ gì che chở mẹ chồng trước?

“Cô... Cô... Tôi nên thấy may mắn vì đã khuyên Vụ Quan bỏ cô, nếu không chắc tôi sẽ bị cô nói cho tức chết”. Đường phu nhân vừa tức vừa thẹn, nói ác độc. “Thật không biết con trai nhà ai còn dám cưới cô về”.

“Tam nương nhà tôi dù là tài năng hay phẩm chất đạo đức đều là tốt nhất, con bé muốn lập gia đình, tất nhiên sẽ chọn người tốt đẹp hơn Lục Vụ Quan, không nhọc Đường phu nhân lo lắng”. Hồ phu nhân rất vui mừng khi nhìn thấy con gái có dũng khí đối đầu với Đường phu nhân, nàng quả nhiên đang cố gắng thay đổi chính mình.

“Chỉ dựa vào cô ta...”. Đường phu nhân cười dè bĩu, đối với đàn ông, bỏ vợ tái hôn chẳng có gì to tát, nhưng một người đàn bà bị bỏ còn muốn tái giá thật chẳng phải chuyện dễ dàng, cho dù nhà mẹ đẻ có gia thế to lớn đến đâu.

“Tam nương thì làm sao?”. Ưông Ngọc Trân lạnh lùng hỏi ngược lại. “Xét về tướng mạo, Tam nương tuy không phải quốc sắc thiên hương, nhưng cũng là mỹ nhân, xét gia thế, nhà họ Đường chúng tôi nhiều thế hệ làm quan, cũng không thua ai, miễn bàn Tam nương còn là tài nữ nổi danh, muốn tìm một người đàn ông có trách nhiệm chẳng có gì là khó”.

“Ý cô là Đại lang nhà tôi vô trách nhiệm?”. Đường phu nhân ghét nhất ai nói xấu Lục Du, ở trong mắt bà ta, con trai bà ta là tốt nhất, nhưng giả như có chỗ nào đáng chê trách thì cũng chỉ có bà ta được quyền nói chứ không cho phép người ngoài chê cười.

“Đàn ông có trách nhiệm mà chỉ vì mấy lời của mẹ liền bỏ vợ?”. Ưông Ngọc Trân cười mỉa mai. “Ngay cả người vợ cùng thề non hẹn biển với mình còn bảo vệ không được thì có phải là đàn ông nữa không?”.

“Bỏ vợ là ý của tôi, Đại lang vâng theo chỉ vì thằng bé có tấm lòng hiếu thảo tinh thuần”. Đường phu nhân miết mắt nhìn Đường Uyển từ trên xuống dưới. “Thứ vợ như cô ta, chẳng thể nói dối tông đường cho nhà chồng, còn quấy nhiễu chồng học hành, sớm đuổi đi mới là đúng đắn”.

“Tam nương gả vào nhà họ Lục chưa đủ ba năm, chưa có con thì có gì sai? Nếu đây là lý do thì Đường phu nhân gả vào nhiều năm như vậy không sinh con sao không chủ động xin bị bỏ đi? Về phần ‘quấy nhiễu chồng học hành’, chẳng qua bản thân Lục Vụ Quan bất tài, học hành không ra sao, giận chó đánh mèo người khác”. Ưông Ngọc Trân phản pháo. “Còn cái gọi là ‘tấm lòng hiếu thảo tinh thuần’, buồn cười, người có ‘tấm lòng hiếu thảo tinh thuần’ liệu có sáng tác bài thơ mắng mẹ mình là một bà mẹ chồng độc ác không? Đường phu nhân, nha đầu Hồng Khởi kia ở nhà họ Lục vẫn khỏe chứ? Lục Vụ Quan hứa hẹn với cô ta chỉ cần tiết lộ tin tức về Tam nương sẽ nạp cô ta làm thiếp, chẳng hay cô ta đã được thỏa mãn ước nguyện hay chưa?”.

Lời trước của Ưông Ngọc Trân xem như khơi lại chuyện cũ, chỉ có thể kích thích một chút thần kinh của Đường phu nhân khiến bà ta khổ sở, nhưng câu tiếp theo lại khiến mọi người tò mò không thôi, Hồng Khởi? Đó là ai?

“Cô nói bậy bạ gì đó”. Lí phu nhân cau mày nghi ngờ khiến Đường phu nhân cảm thấy miệng đắng ngắt, bà ta quá sức hối hận đã đến đây hôm nay, chẳng những không trừ khử được những lời đàm tiếu ngược lại còn bị chế giễu châm chọc, bị mất mặt, bị chê cười.

“Hồng Khởi? Chị dâu cả, Hồng Khởi làm sao?”. Đường Uyển cứ nghĩ Hồng Khởi đã được Hồ phu nhân an bày thỏa đáng, thành linh nghe được kinh ngạc lên tiếng hỏi.

“Chuyện chúng ta đến chùa Quảng Hiếu dâng hương đều do con nha đầu Hồng Khởi đó nói cho Lục Vụ Quan, mẹ rất tức giận, bảo chị dâu cả con đưa nó đến nhà họ Lục, hỏi thử nhà bọn họ đây là có chuyện gì xảy ra, yêu cầu họ giải thích cho rõ, cũng nhân tiện dặn Đường phu nhân quản lý kỹ ông con trai quý hóa của bà ta, đừng có đi đường ngang ngỗ tất đến làm phiền con nữa”. Hồ phu nhân kể lại, giải thích bằng quơ một chút, không kể trước khi đưa đi Hồng Khởi đã bị bà trừng phạt thích đáng, đương nhiên, bà chẳng có ý định kể.

“Đưa cô ta đến nhà họ Lục cũng tốt”. Đường Uyển hơi khổ sở lắc đầu. “Lòng của cô ta vẫn nằm tại nhà họ Lục nào đã trở về, ép uống ở lại bên cạnh con cũng chẳng hay ho gì, hy vọng Lục Vụ Quan nạp cô ta làm thiếp rồi có thể đối xử tốt với cô ta, đừng phụ những gì cô ta đã làm cho hắn”.

“Các người nói bậy, Đại lang luôn giữ mình trong sạch, sao có thể thậm thụt với một đứa nha hoàn? Đường Huệ Tiên, đuổi cô khỏi nhà là ý của tôi, Đại lang không lay chuyển được tôi mới viết giấy bỏ vợ, cô không thể vì oán hận mà bôi nhọ thằng bé”. Đường phu nhân nóng nảy, lời này mà truyền ra ngoài con trai bà ta sẽ bị lên án là háo sắc, ngay cả đứa nha hoàn của vợ trước cũng không buông tha.

Giữ mình trong sạch? Người làm quan không lo cho dân chúng, cả ngày đắm chìm trong rượu và mỹ nhân, bị triều đình chỉ trích “tiệc tùng rượu chè suy đồi phóng túng” giữ mình trong sạch quá đấy nhỉ? Buồn cười làm sao.

Nhưng thôi, đó là chuyện tương lai, Đường Uyển không thể vin vào chuyện chưa xảy ra mà nói được, nàng chỉ nhẹ nhàng lắc đầu. “Hong Khởi là đại nha hoàn bên cạnh tôi, chúng tôi cần gì phải bịa đặt bôi nhọ Lục Vụ Quan, tôi chẳng được lợi lộc gì. Đường phu nhân, nhắc lại câu ban nãy, xin bà quản lý chặt chẽ đứa con trai yêu dấu của bà dùm, phẩm chất đạo đức của hần ta không tốt như bà nghĩ đâu”.

“Cô đúng là đồ đàn bà độc ác”. Đường phu nhân nhận thấy càng lúc càng có nhiều ánh mắt nghi ngờ liếc qua liếc lại mình, chắc chắn không ít người đang hoài nghi bà ta, hoài nghi đạo đức của Lục Du, da đầu bà ta run lên, chỉ tay vào mặt Đường Uyển, nổi trận lôi đình. “Cho dù trong lòng cô có hận thù đến đâu thì cứ hất hết về phía tôi là được, vì sao chửi bới miệt thị thanh danh của Đại lang? Rõ ràng cô biết Đại lang viết giấy bỏ cô là bất đắc dĩ, trong lòng nó vẫn nhớ về cô mãi, cô làm vậy có xứng đáng với tình cảm thâm sâu nó dành cho cô không?”.

“Tình cảm thâm tình đó cứ dành hết cho Hong Khởi đi, hoặc hần ta lấy lại hết cũng được”. Đường Uyển đề cập tới chuyện này, cứ nhắc tới là Đường Uyển lại áp chế không được oán hận trong lòng, nàng lạnh lùng nói. “Tình cảm thâm sâu của hần, ý chí hùng tráng của hần, phẩm chất đạo đức cao thượng của hần đều chỉ nằm trong miệng hần, dưới ngòi bút của hần, trong thơ từ của hần chứ chưa bao giờ nằm trong hành động, nên tỉnh mộng đi, đừng để người khác chê cười”.

“Cô...”. Đường phu nhân chỉ vào Đường Uyển, trong đầu chợt lóe lên sáng kiến. “Mọi người nói thử xem, đứa con dâu nhanh mồm nhanh miệng, cái leo lẻo thế này nhà ai dám rước? Tôi bắt Đại lang bỏ vợ cũng là có nỗi khổ riêng”.

“Đường phu nhân, vừa nãy tôi đã nói rồi, tôi không phải con dâu nhà họ Lục nữa, không cần nén giận bà. Bà thử đặt tay lên ngực mà tự hỏi đi, trước đây tôi có nói chuyện với bà như thế này không? Thật ra hôm nay tôi cư xử với bà thế này chẳng phải do bị bà ép sao?”. Thì ra Đường phu nhân cũng có lúc phải lùi bước, cũng có lúc thẹn quá thành giận, Đường Uyển bớt kính sợ và có thêm dũng khí, bà ta cũng chỉ là một con người bình thường mà thôi. Đường Uyển thản nhiên nói. “Về phần nỗi khổ riêng của bà... Chẳng phải bà luôn cảm thấy con trai là của bà, không ưa con trai và con dâu ngày ngày ân ái, cho nên muốn bức con dâu đi, kéo con trai về nắm chặt trong tay sao? Đường phu nhân, không phải tôi nói chuyện giật gân, nhưng làm con dâu bà thật đúng là không dễ dàng”.

27. Chương 27: Hả Dạ

Ngồi trong xe ngựa chậm rãi rời đi nhà họ Mạnh, Đường Uyển cuối cùng có thể thả lỏng nụ cười cứng ngắc của nàng, nàng nhẹ nhàng tựa vào tấm đệm mềm mại phía sau, hai tay xoa má vì cười quá nhiều mà co rút cơ — chưa bao giờ nàng nghĩ thì ra cười cũng là một chuyện không hề đơn giản.

“Sao bỗng nhiên hôm nay lại to gan như vậy?”. Hồ phu nhân nhìn Đường Uyển triu mến, bà biết cuộc sống ở nhà họ Lục hơn một năm đó, Đường phu nhân đã chỉ trích Đường Uyển rất nhiều, Đường Uyển vẫn nhẫn nhịn không bộc phát ra, thay vì nói là hiểu thảo thì không bằng nói nàng quá sợ uy nghiêm của Đường phu nhân đến không dám phản kháng. Đường Uyển oán hận Đường phu nhân bao nhiêu thì cũng sợ hãi bà này bấy nhiêu, hôm nay dám mặt đối mặt cãi tay đôi với Đường phu nhân để bảo vệ chính mình, Hồ phu nhân vừa cảm động vừa vui sướng, con gái bà rốt cuộc cũng không phải là quả hồng mềm mại người ta muốn bóp muốn nhéo thế nào cũng được.

“Mẹ ~”. Đường Uyển nghe ra Đường phu nhân đắc ý và cảm động, nhưng phần nhiều vẫn là chọc ghẹo nàng, nàng đặt tay lên tay Hồ phu nhân, giằng co làm nũng. “Mẹ cười con”.

Đường Uyển phản ứng như thế càng khiến Hồ phu nhân cười rữ rượi hơn, hai má nàng nóng lên, trên tay càng dùng sức, không lúc nào Hồ phu nhân đã đầu hàng, cười. “Rồi rồi đừng lắc nữa, còn lắc chắc xương trong người mẹ vụn hết, mẹ không cười nữa là được”.

Hồ phu nhân thôi trêu, Đường Uyển cũng bỏ tay xuống, sau đó nhích đến gần tựa vào lòng bà, cảm nhận hơi ấm của mẹ. “Mẹ, nói thật, đối với mẹ con bọn họ lòng con chỉ có oán hận, lần trước con gặp Lục Vụ

Quan, nghe hẳn bày tỏ ra vẻ thâm tình nhưng chỉ cảm thấy ghê tởm, con chẳng hiểu được lúc trước sao mình có thể khăng khăng một lòng một dạ với hắn... Chưa gặp lại Đường phu nhân, con nghĩ nếu thấy bà ta chắc không kìm nổi nỗi hận trong lòng, chửi rủa bà ta hoặc làm chuyện gì đó khiến người ta chê cười, nhưng gặp lại rồi con mới biết ngoại trừ hận con càng thấy lo lắng và sợ hãi, có thể do lúc còn ở nhà họ Lục bị bà ta hà hiếp nhiều quá, khiến bản năng lùi bước, e ngại bà ta... Mẹ, nói ra không sợ mẹ cười con, nếu không phải vì mẹ bị câu nói kia của bà ta chọc tức, chắc con không có nỗi dũng khí đứng lên đối đầu với bà ta đâu”.

“Mẹ biết hôm nay con là bị buộc phải vùng lên, nếu không Tam nương của mẹ tính tình hiền lành sao có thể hung tợn phản pháo người khác”. Hồ phu nhân ôm con gái, cười. “Cho nên mẹ rất vui lòng, con gái của mẹ biết thương mẹ, biết đứng ra che chở mẹ, cảm giác này thật tốt”.

“Mẹ ~”. Đường Uyển có thể nhận thấy sự vui vẻ từ đáy lòng Hồ phu nhân, nàng dụi dụi. “Mẹ, lúc trước con nép dưới cánh chim của mẹ, để mẹ phải che chở, giờ con không dám nói có thể che chở lại ẹ, nhưng con đã có khả năng đứng thẳng sống vai bên mẹ rồi, không còn núp trong lòng mẹ nữa. Con tin sau này, con chẳng những không cần mẹ che chở, còn có thể che chở mẹ”.

“Mẹ cũng tin”. Hồ phu nhân vui mừng vô hạn vỗ vỗ vai Đường Uyển, rốt cuộc con bà cũng trưởng thành, thật sự không cần bà chăm chút mọi chuyện nữa, bà cười. “Hôm nay chẳng phải Tam nương đã đứng ra che chở mẹ đó sao?”.

“Mẹ, con bỗng phát hiện đứng lên đấu tranh không khoan nhượng với người khác, nhất là người đó lại là kẻ mình căm ghét thật ra không khó lắm”. Nhớ cảnh Đường phu nhân mặt xanh mét nhưng không thể nói gì được mình, còn bị lời mình làm mất hết mặt mũi, không chịu nổi ánh mắt mọi người châm biếm nên bà ta phải xin phép Tần phu nhân cáo từ trước, nàng bật cười. “Từ nay về sau con không bao giờ khờ dại tin tưởng kẻ mình cứ lẽ độ là người ta sẽ cảm kích mà đối xử lẽ độ lại với mình, không bao giờ nhẫn nhịn thụt lùi khi người ta ức hiếp mình nữa”.

“Tam nương, mẹ vui vì con đã thay đổi, nhưng mẹ mong con đừng biến từ người cực đoan kiểu này sang người cực đoan kiểu khác”. Hồ phu nhân nhìn vẻ mặt ác liệt sắc bén xa lạ của Đường Uyển, nhẹ nhàng lắc đầu. “Mẹ đã từng nói với con, làm người, xử sự phải có nguyên tắc và giới hạn, phải nắm chắc lập trường, nếu con nhượng bộ vô điều kiện sẽ bị người ta chèn ép không có chỗ lui, nhưng cũng không nên luôn luôn cứng nhắc, thiếu độ lượng với người khác. Phải xem xét thời thế, lúc nên lùi thì lùi, lúc nên kiên trì phải kiên trì, lúc cần công kích hãy công kích đừng do dự”.

“Dạ”. Đường Uyển nhẹ gật đầu, nàng hiểu tất cả những gì Hồ phu nhân nói đều đúng, nhưng nàng tự biết được bản thân nhất thời còn chưa nắm bắt được điều đó, những gì cần phải học còn rất nhiều.

Hồ phu nhân cũng hiểu mọi thứ luôn cần có thời gian để phát triển, bà không quá trông cậy con gái bà sẽ làm tốt ngay lập tức. “Hôm nay con bạo dạn đối đầu với Đường phu nhân, nói nhiều thứ khiến bà ta vừa tức tối vừa khó xử, thậm chí xuống không nổi sân khấu, trong lòng có cảm giác gì? Có phải thấy rất hả dạ không, xả hết oán hận cả người đều thoải mái”.

“Đúng là cảm giác như thế thật”. Hề nhớ tới bộ mặt khốn khổ của Đường phu nhân lúc đó là nàng lại nhin không được cười. “Mẹ không biết đâu, lúc còn ở nhà họ Lục, từ hai ba ngày đầu đã bị bà ta mắng té tát, hôm nay chiêm ngưỡng được vẻ mặt ghen hờn của bà ta, đúng là xả hết được uất ức”.

“Mẹ biết con đã phải chịu rất nhiều khổ sở, bao nhiêu ảm ức đều chôn giấu trong lòng, sợ nói ra lại khiến người nhà đau lòng, sợ mẹ đến nhà họ Lục đại náo trả đũa cho con”. Hồ phu nhân có thể không nhận ra ư, dù bên người Đường Uyển có thứ nô tỳ bị Lục Du mê hoặc không biết chủ mình là ai như Hồng Khởi, nhưng đa phần số còn lại vẫn trung thành với nàng. Nàng ở nhà họ Lục sống ra sao, bị ức hiếp thế nào, Hồ phu nhân nhìn nàng tiêu tụy trở về cũng đủ hiểu, chẳng qua bà không muốn làm to chuyện lên, khiến người khác nói ra nói vào, con gái bà cũng đau buồn thêm. Bà nhẹ nhàng vuốt lưng cho Đường Uyển. “Nhưng mà, Tam nương phải nhớ kĩ, cái tay đôi gay gắt với Đường phu nhân, châm chọc khiêu khích bà ta như hôm nay đôi ba lần thì được, nếu lần nào gặp cũng sinh sự thì mọi người sẽ nghĩ con thù dai không buông tha, thậm chí tin rằng vì con hỗn hào với mẹ chồng mới lâm vào tình cảnh bây giờ”.

“Con hiểu”. Đường Uyển gật đầu, quả thật nếu mỗi lần nàng gặp Đường phu nhân lại đâm chọc bà ta một phát thì đúng là vui vẻ thật.

“Hiếu được là tốt rồi, mẹ sẽ ở bên cạnh căn dặn con, không để con bị hại cũng không để con làm quá đến mức bị chê cười”. Đường Uyển luôn ngoan ngoãn và hiểu chuyện, luôn khiến người khác yên tâm, nếu nàng đã nghe lời bà thì sẽ cố gắng làm cho được, Hồ phu nhân cười hỏi. “Con cảm thấy thu hoạch lớn nhất của hôm nay là gì? Có phải là vạch trần được bộ mặt thật của hai mẹ con bà ta không?”.

“Không phải”. Đường Uyển lắc đầu, rồi ngược lên nhìn Hồ phu nhân. “Mà là bỗng nhiên nhận ra Đường phu nhân chẳng lợi hại như con vẫn tưởng, có thể phản kháng bà ta, thậm chí khiến bà ta á khẩu, chẳng thể cãi lại được. Cảm giác này thật là... sướng khoái”.

28. Chương 28: Kết Cục Của Hồng Khởi

Đang lúc tựa vào lòng Hồ phu nhân tận hưởng cảm giác sướng khoái, Đường Uyển bất giác nhớ tới một việc, nàng nhìn Hồ phu nhân. “Mẹ, mẹ thật sự đưa Hồng Khởi tới nhà họ Lục sao?”.

“Ừ”. Hồ phu nhân gật đầu, thản nhiên nói. “Sau khi chúng ta từ chùa Quảng Hiếu trở về, mẹ đã nhốt con nha đầu ăn cây táo rào cây sung đó lại, nó dám một mình đi tìm Lục Vụ Quan, kể hết từng chi tiết nhỏ về con sau khi trở về nhà cho hần nghe, nhất là thêm mắm thêm muối chuyện con nghe tin hai nhà Lục Vương đính hôn nhất thời khốn quẫn mà làm việc nông cạn... Chính vì con nha đầu đó múa mép khua môi, Lục Vụ Quan mới có thể mua chuộc đám người hầu mắt mù ở nhà họ Đường chúng ta, thăm dò được tin chúng ta đi chùa Quảng Hiếu, cố ý đến gặp con. Mẹ nhốt và bỏ đói Hồng Khởi ba ngày sau, bảo chị dâu cả con trực tiếp dẫn nó đến nhà họ Lục dẫn mặt bà ta, mời bà ta làm ơn dạy dỗ đứa con trai bảo bối của bà ta nghiêm vào, đừng tới làm phiền chúng ta nữa”.

“Ôi chào ~”. Đường Uyển thở hắt ra một hơi. “Cô ta ở bên người con nhiều năm như vậy, con tự nhận mình đối xử với cô ta không tệ bạc, ai ngờ cô ta lại bán chủ cầu vinh... Cô ta toàn tâm toàn ý muốn quay về nhà họ Lục, trở lại hầu hạ Lục Vụ Quan, chắc bây giờ đã thỏa ước nguyện rồi”.

“Không dễ thỏa ước nguyện đó như vậy đâu”. Hồ phu nhân lắc đầu, bà lo lắng con gái bà ngoại trừ ngày thơ, không có tâm cơ, còn quá thiện lương, thiện lương không nên có, ngựa hiền bị người cưỡi, nếu không phải nàng quá thiện lương, chưa bao giờ trách mắng, đuổi hay bán người hầu, chắc Hồng Khởi cũng không có gan lớn như vậy, dám tái diễn sai lầm.

“Ồ? Vì sao ạ?”. Đường Uyển ngơ ngác, sau đó nhớ đến thái độ của Đường phu nhân ban nãy, giật mình. “Ý mẹ là Đường phu nhân tuyệt đối không để một nha đầu như Hồng Khởi bám lấy Lục Vụ Quan, để khởi phá hủy thanh danh hần ta. Điều này có lý, Đường phu nhân tuy yêu chiều con trai nhưng trên những khía cạnh khác bà ta vẫn dạy dỗ nghiêm khắc, nha hoàn hầu hạ hần đều bị Đường phu nhân quản lý gắt gao, nói chi đến một nha hoàn từng ở nhà họ Đường, lại còn từng hầu hạ con như Hồng Khởi, ngay cả cơ hội gặp mặt Lục Vụ Quan chắc cũng chưa có nói gì đến hầu hạ hay thông phòng*“.

*Thông phòng (hay thu phòng): người đàn ông ở xã hội phong kiến thích nàng hầu nào đó, chăn gối ân ái với nàng ta, sinh được con hoặc nếu vợ cả cho phép sẽ nâng lên làm thiếp.

Đường phu nhân vô cùng cưng chiều Lục Du, tất cả mọi chuyện bên người hần ta Đường phu nhân phải tự mình hỏi han, bảo đảm hần được chăm sóc chu đáo, nhưng đồng thời Đường phu nhân cũng rất nghiêm khắc với hần, buộc hần phải trở thành người hoàn mỹ không chút sơ hở, người hầu của Lục Du đều do Đường phu nhân chọn lọc, rèn dạy kỹ càng, đừng nói thứ nha hoàn mơ tưởng bò lên giường chủ nhân như Hồng Khởi, ngay cả nha hoàn ái mộ Lục Du còn không cho phép tồn tại. Có lẽ vì bà ta quá nghiêm khắc, cho nên sau khi Lục Du làm quan, thăng chức lên cao, không còn bị Đường phu nhân quản thúc, hần mới suốt ngày chìm đắm trong rượu chè gái gú, sống phóng đãng vô độ.

“Không phải Đường phu nhân vẫn rất tự hào con trai bà ta biết giữ mình trong sạch, chẳng những chưa bao giờ đặt chân đến chốn phong lưu, ngay cả nha hoàn trong nhà cũng chưa từng chạm vào sao?”. Khi Hồ phu nhân quyết định đưa Hồng Khởi đến nhà họ Lục đã lo lắng đến điểm này, bà cười lạnh. “Con nha đầu Hồng Khởi đó tự cho rằng cô ta trong mắt Lục Vụ Quan là khác biệt, chỉ cần quay lại nhà họ Lục chắc chắn sẽ được Lục Vụ Quan xem trọng... Cô ta không nghĩ lại Đường phu nhân nào có thể để Lục Vụ Quan thu nha hoàn bên cạnh con làm thông phòng ngay lúc hôn nhân hai nhà Lục Vương đang lúc nhạy cảm nhất,

chẳng khác nào lấy có ọi người lên án nhân phẩm của Lục Vụ Quan? Mẹ mà không hiểu rõ đưa Hồng Khởi đến nhà họ Lục Đường phu nhân sẽ xử lý cô ta thì hà có gì mẹ lại buông tha cô ta dễ dàng”.

“Vậy bây giờ cô ta...”. Nếu Hồ phu nhân đã biết từ trước khi đưa Hồng Khởi đến nhà họ Lục rằng cô ta sẽ chẳng có kết cục gì tốt đẹp, Đường Uyển cũng có thể đoán được Đường phu nhân sẽ xử lý Hồng Khởi như thế nào.

“Bị Đường phu nhân bán ột người đàn ông hơn năm mươi tuổi góa vợ làm vợ kế”. Hồ phu nhân cười khẩy. “Hôm nay Ung Ngọc Trân và mẹ cố tình nói ra cái tên Hồng Khởi, hẳn là có không ít người nhớ kĩ, chỉ cần muốn biết tất sẽ hỏi thăm và tra ra kết cục của Hồng Khởi, Đường phu nhân không bị người ta lên án cũng khiến lòng người thấy lạnh lẽo, còn Lục Vụ Quan...”. Bà thản nhiên nói. “Nha đầu Hồng Khởi kia đúng thật chẳng phải ngọn đèn khô dầu, cô ta chẳng những nghe được trước tin tức sắp bị bán đi, còn trốn ra khỏi phòng chứa củi đi kiếm Lục Vụ Quan khóc nháo cầu xin, nói là vì Lục Vụ Quan mới bị nhà họ Đường chúng ta chán ghét vứt bỏ, đưa đến nhà họ Lục, bắt Lục Vụ Quan phải đền bù cho cô ta, cho dù không thu cô ta làm thông phòng, cũng không thể trở mặt nhìn Đường phu nhân đẩy cô ta xuống hố lửa...”.

“Cô ta cầu xin lắm người rồi”. Đường Uyển nghĩ Lục Du chẳng thể nào vì Hồng Khởi mà chống đối Đường phu nhân, hẳn còn thuận theo Đường phu nhân bỏ nàng – người từng thề non hẹn biển với hắn, thì sao có thể hỗn hào với Đường phu nhân vì một đứa nha hoàn bé nhỏ như Hồng Khởi? Hẳn chẳng có dũng khí hay can đảm đó.

“Lại quỳ xuống nhận sai thế này thế nọ thôi”. Hồ phu nhân gật đầu, con gái biết rõ bản tính yếu đuối của Lục Du thật khiến bà vừa lòng, bà cười. “Lúc Hồng Khởi đang khóc lóc thì Đường phu nhân chạy tới, không kéo cô ta đi ngay lập tức mà hỏi Lục Vụ Quan phải xử lý sao, Lục Vụ Quan chẳng nói nổi nửa câu cầu xin, đẩy qua cho Đường phu nhân làm chủ hết. Vậy đó, Đường phu nhân cho người lôi cô ta ra ngoài, đưa ngay đến nhà ông góa vợ kia trong cùng một ngày”.

“Ôi ~”. Đường Uyển lại thở dài, đời trước mãi đến khi nàng bệnh chết, Hồng Khởi vẫn hầu hạ nàng, đời này lẽ ra cô ta nên ngoan ngoãn ở nhà họ Đường bốn năm năm nữa, cô ta lâm vào hoàn cảnh này tuy hoàn toàn do cô ta tự tìm lấy, nhưng Đường Uyển vẫn thấy trong lòng hơi thương hại.

“Sao, Tam nương thấy cô ta đáng thương ư?”. Hồ phu nhân nhìn vẻ mặt Đường Uyển liền biết ngay trong lòng nàng đang nghĩ gì, Hồ phu nhân hỏi thử. “Nếu Tam nương thấy không nỡ nhẫn tâm, mẹ có thể cho cha mẹ Hồng Khởi mấy lượng bạc, có lẽ bọn họ sẽ chuộc Hồng Khởi ra”.

Hồ phu nhân chỉ an ủi Đường Uyển mà thôi, bà biết hoàn cảnh trong nhà Hồng Khởi không được tốt lắm, dưới cô ta còn có một em trai, sắp tới tuổi thành thân nhưng không có tiền cưới vợ, trước kia còn dựa vào Hồng Khởi trợ cấp một chút, nay cũng mất cuộc sống sẽ càng gian nan, cho dù cho bọn họ bạc chắt cũng không dùng mua thứ gì cho Hồng Khởi, đừng nói chuộc cô ta ra. Nhưng nếu làm vậy có thể khiến lòng con gái bà thoải mái một chút, Hồ phu nhân sẽ không keo kiệt vài lượng bạc.

“Đúng là cảm thấy cô ta thật đáng thương, nhưng mẹ cũng từng nói, người đáng thương ắt có chỗ đáng giận, không thể vì bọn họ đáng thương mà quên mất chỗ đáng giận của bọn họ”. Đường Uyển không giấu giếm ý tưởng chân thực của nàng, không phải ai cũng đáng giá để mình trao lòng lương thiện cho, nhất là kẻ chẳng nề tình chủ tớ như Hồng Khởi, hôm nay cứu cô ta ra khỏi hố lửa, chưa chắc cô ta đã biết ơn, nói không chừng còn cho rằng cô ta rơi vào bước đường cùng đều do Hồ phu nhân và nàng làm hại. Cô ta đã gả cho người, phải biết thay đổi, ném được mùi vị hạnh phúc mà thay đổi mang tới sẽ kiên trì được... Nàng lắc đầu. “Hồng Khởi coi như tự làm tự chịu, để mặc cô ta tự sinh tự diệt đi, mẹ đừng để ý tới cô ta nữa”.

“Con ngoan, con nghĩ được vậy mẹ an tâm”. Hồ phu nhân nở nụ cười, xem ra con gái bà đã thật sự thay đổi...

29. Chương 29: Thản Nhiên Thừa Nhận

“Ngọc Trân, chúng tôi không đánh tiếng trước đã đến, không phiền nhiều công việc của cô chứ?”. Lâm Ngữ Hội cầm chén trà cười khanh khách hỏi, Lâm Ngữ Khê ngồi ngay cạnh chị cũng đang bưng chén trà, nhưng ánh mắt lảo liên tố cáo lòng cô hoàn toàn không nằm ở nơi đây.

“Tôi chỉ quản chút việc nhỏ lông gà vỗ tỏi thôi, có tôi hay không cũng chẳng sao cả”. Ông Ngọc Trân cười khoác tay, trêu ghẹo. “Thêm nữa, làm gì có chuyện gì quan trọng hơn tiếp đón các cô chứ?”.

“Cô lại trêu chọc tôi”. Lâm Ngữ Hội nhẹ nhàng liếc Ông Ngọc Trân một cái, sau đó cười. “Huệ Tiên đang bận sao? Nha đầu Ngữ Khê kia ngưỡng mộ Huệ Tiên lắm lắm, ngày đó gặp vẫn nhớ mãi không quên, muốn gặp lại Huệ Tiên, còn nói không kết bạn được với người như Huệ Tiên thì gặp nhiều vài lần, nói nhiều vài câu cũng tốt rồi. Tôi bị con bé mè nheo không chịu nổi, chỉ có thể mặt dày tới cửa quấy rầy mọi người”.

“Huệ Tiên không rảnh như tôi đâu, mấy ngày nay con bé học quản lý chuyện nhà ghê lắm, bận quay mòng mòng, ngay cả thời gian thở còn không có”. Ông Ngọc Trân trả lời như giả như thật, Đường Uyển đúng là bận học quản lý công việc, phần lớn thời gian đều đọc sổ sách, chút thời gian còn lại ở bên Hồ phu nhân nghe bà chỉ giáo. Nhưng Hồ phu nhân và Ông Ngọc Trân tất nhiên vẫn tinh ý để dành thời gian cho Đường Uyển nghỉ ngơi, sợ nàng quá mệt hoặc phải học quá nhiều thứ trước kia nàng vốn chán ghét mà đâm nản. Vậy nên thời gian rảnh rỗi của Đường Uyển không phải thiếu. Chỉ là Ông Ngọc Trân không dám khẳng định Đường Uyển sẽ chịu tốn thời gian vì hai chị em Lâm Ngữ Hội, cứ nói thẳng ra mất lòng trước được lòng sau vậy.

“Có thể sai người đi xem thử Huệ Tiên tỷ tỷ bận hay không bận được không ạ?”. Lâm Ngữ Khê ngược mắt lên nhìn Ông Ngọc Trân, ánh mắt lấp lánh rất là đáng yêu.

“Điều Hoàng, em đi qua chỗ Tam nương thử, nếu Tam nương không có việc gì quan trọng thì mời lại đây một chuyến”. Ông Ngọc Trân đương nhiên không từ chối, sai nha hoàn bên cạnh. “Em đi nhanh về nhanh, đừng để khách quý đợi lâu”.

“Dạ”. Điều Hoàng là một trong số các nha hoàn làm của hồi môn của Ông Ngọc Trân khi gả về nhà họ Đường, là nha hoàn hầu hạ bên người Ông Ngọc Trân lâu nhất, cực hiểu tâm lý chủ, nghe xong lời chị không nhiều lời lập tức cung kính bước đi.

“Huệ Tiên thật sự nhần nại học quản gia nha”. Lâm Ngữ Hội và Ông Ngọc Trân quan hệ tốt, qua lại cũng nhiều, coi như khá quen thuộc với Đường Uyển, hiển nhiên biết chuyện nàng chán ghét học quản gia trước kia, chị chỉ cười. “Xem ra, Huệ Tiên đổi tính không ít”.

“Đã trải qua nhiều chuyện như vậy, có thể không thay đổi sao?”. Ông Ngọc Trân thở dài một hơi. “Trước kia chúng tôi đều hy vọng Tam nương đừng trầm mê trong thơ văn, không màng thế sự, nhưng bây giờ khi con bé giống như những gì chúng tôi muốn, hiểu được chuyện đời gian nan rồi, chúng tôi lại ước thà con bé chẳng hiểu gì còn hơn phải chịu khổ sở”.

Lâm Ngữ Hội nhấp ngụm trà, liếc mắt qua Lâm Ngữ Khê không biết đang suy nghĩ gì, cả người như hồn vía đang trên mây, cũng nhin không được thở dài. “Thì cũng giống chúng ta thôi, lúc còn là con gái ở nhà, ai chẳng là bảo bối trong lòng cha mẹ, cho dù tùy hứng một chút cũng không chịu nhiều trách mắng. Gả cho người ta rồi thì khác, nhất cử nhất động phải xem sắc mặt người khác mà làm việc. Chúng ta còn tốt, mẹ chồng hiểu lý lẽ, tư tưởng cũng thoáng, ngoại trừ không thể tùy ý thì sống rất vui vẻ, Huệ Tiên lại nhìn người sai lầm, có một gã chồng không xương cốt, phẩm hạnh thì tồi, còn gặp phải bà mẹ chồng khó lường, con trai đã lập gia đình rồi còn hận không thể nắm mọi sự trong lòng bàn tay, con bé sống thoải mái mới là lạ, có câu này cô nghe không lọt tai thì bỏ quá cho tôi, tôi nghĩ Huệ Tiên nhận giấy bỏ vợ của Lục Du chưa chắc đã là chuyện xấu, xét gia thế và tài năng dung mạo của Huệ Tiên, tìm một người chồng tốt hơn Lục Vực Quan không hề khó”.

Ngay trong ngày tổ chức tiệc rượu Mầu đơn, chuyện Đường phu nhân thấy con trai và con dâu quí quýt nên sợ bị cướp mất con trai, tìm cách buộc con trai bỏ con dâu đã truyền khắp các nhà quan lại ở Sơn Âm, rất nhiều kẻ trốn trong bóng tối chê cười, chẳng mấy ai nghi ngờ tính chân thật của lời đồn – Đường phu nhân cứng chiu con trai, mọi chuyện đều để hấn lên đầu ai mà không biết, bà ta có thể làm chuyện thái quá như vậy cũng là bình thường.

“Chuyện bây giờ cũng chỉ có thể nghĩ như thế, bằng không biết sống thế nào”. Ông Ngọc Trân bắt đầu lắc đầu. “Quan trọng là vết thương do nó gây ra trong khoảng thời gian ngắn không thể lành ngay được, chỉ hy vọng khi thời gian trôi qua, đau đớn do cuộc hôn nhân này mang lại sẽ phai nhạt dần”.

“Ngọc Trân, hai ngày nay có người tung tin Huệ Tiên bị bỏ rồi nhưng không về nhà họ Đường mà sống trong

một căn nhà nhỏ, dù dẫu Lục Vụ Quan hẹn hò, nếu không bị Đường phu nhân phát hiện chắc chưa ngoan ngoãn về nhà họ Đường...”. Lâm Ngữ Hội nhìn sắc mặt Ông Ngọc Trân đang dần trở nên khó coi, nhắc nhở. “Chuyện này mặc kệ thật hay giả, nhà họ Đường phải đứng ra bác bỏ tin đồn, nếu không chưa biết thanh danh của Huệ Tiên còn bị phá hư đến bộ dạng gì nữa”.

“Chuyện đó là thật”. Giọng nói lạnh lùng thản nhiên của Đường Uyển truyền vào, Lâm Ngữ Khê nghe giọng nàng xong lập tức hồi hồn, cười tươi, Đường Uyển cũng bước vào nhà.

“Huệ Tiên tỷ tỷ, em rất nhớ chị nên năn nỉ chị họ đến đây, không phiền chị chứ?”. Lâm Ngữ Khê hoàn toàn không rõ các chị vừa nói chuyện gì, cô chỉ quan tâm đến vấn đề cô muốn quan tâm.

“Không có”. Đường Uyển nhẹ lắc đầu, nàng không thân cận gì với cô bé đơn thuần này nhưng rất thích cô ấy, nàng cười. “Ban nãy chị đọc sổ sách cũng hơi choáng váng hoa mắt, vừa vận có lý do quang minh chính đại ra giải lao”.

“Em cũng ghét nhất đọc sổ sách”. Lâm Ngữ Khê liên tục phụ họa. “Mỗi lần mẹ bắt em đọc, chỉ cần nhìn một chút em đã đau muốn nứt đầu ra đọc không nổi nữa... Chắc chắc, thật không hiểu sao mẹ kiên nhẫn đọc nó đến thế, còn muốn tìm lỗi sai”.

“Quần gia mà, đọc sổ sách là không thể tránh khỏi”. Đường Uyển cười cười, bây giờ nàng thật sự không bài xích việc đọc sổ sách nữa, trái lại, chẳng những có thể học được một ít thứ mà còn tìm được lạc thú trước kia chưa bao giờ biết đến.

“Huệ Tiên, em vừa nói gì? Chuyện đó không phải do một vài kẻ xấu bụng xấu dạ bày đặt để phá hỏng thanh danh của em sao?”. Khi Lâm Ngữ Hội nghe được tin đồn này lần đầu tiên, chị chỉ thấy nó vô vớ, nhưng không có lửa làm sao có khói, tin đồn chưa chắc đã là giả, dù sao ngày đó chính Đường Uyển cũng nói nàng gả đi một năm hai tháng đã bị bỏ, nhưng trước lễ mừng năm mới không có chút tiếng gió nào. Kỳ lạ nhất là trong khoảng thời gian đó không ai gặp Đường Uyển, có lẽ tin đồn là thật, nàng tìm chỗ ở bí mật hẹn hò với Lục Du... Lâm Ngữ Hội không ngờ Đường Uyển lại thản nhiên thừa nhận điều đó, chị đánh giá Đường Uyển cao hơn vài phần.

“Đúng”. Đường Uyển gật đầu, sau khi đi nhà họ Mạnh về, Hồ phu nhân từng nhắc nhở nàng, Đường phu nhân then quá thành giận có thể loan những chuyện hồ đồ nàng làm ra, vừa chứng minh phẩm chất đạo đức của nàng có vấn đề, nhà họ Lục ruồng bỏ nàng là không sai, vừa dời đi sự chú ý của mọi người khỏi Lục Vụ Quan và bà ta, lại phá hỏng thanh danh của nàng. Đường Uyển đã suy nghĩ cách ứng phó với các nguy cơ, nhưng càng nghĩ nàng càng nhận ra thay vì che giấu mọi thứ, không bằng thản nhiên thừa nhận lỗi lầm mình từng phạm, đôi khi đơn giản nhận sai còn khiến người khác tha thứ và thấu hiểu hơn là nói dối.

30. Chương 30: Không Còn Tình Cảm

“Bây giờ ngẫm lại, lúc đó em quả thật ngốc nghếch quá”. Đường Uyển lắc đầu, chuyện lúc trước xảy ra, nàng chỉ biết dùng từ “ngốc nghếch quá mức” để hình dung, sau đó cười. “Trong lòng rõ ràng biết Đường phu nhân tuyệt đối không ỉn quay về, nhưng vẫn nghe theo miệng lưỡi ngon ngọt của người nọ, chiều theo ý hấn, giấu giếm cha mẹ bản thân đã bị nhà họ Lục đuổi đi, sống ở nơi hấn đã chuẩn bị tốt...”.

“Huệ Tiên tỷ tỷ chắc chắn rất yêu hấn ta”. Lâm Ngữ Khê nhìn Đường Uyển, đáy mắt không một tia khinh thường, chỉ có khâm phục và thương tiếc — nếu không phải yêu Lục Vụ Quan sâu đậm, làm sao chị ấy có thể để Lục Vụ Quan sắp xếp cho chị ấy như sắp xếp ột ả nhân tình?

“Trước yêu bao nhiêu, giờ hận bấy nhiêu”. Đường Uyển gật đầu, sau đó cười chua chát. “Đã nhìn thấu con người Lục Vụ Quan, chị cũng không biết vì sao chị lại từng yêu hấn đến vậy, chẳng thể hiểu nổi nhớ mãi không quên hấn chỗ nào, thậm chí ngay cả chết cũng không sợ”.

Lâm Ngữ Khê giật mình bất ngờ, Lâm Ngữ Hội cũng kinh ngạc nhìn Đường Uyển, Đường Uyển thản nhiên mỉm cười. “Sau khi nghe tin hai nhà Lục Vương đính hôn, nhất thời luẩn quẩn trong lòng, đuổi hết các nha hoàn và ma ma ra...”.

“Ôi ~”. Lâm Ngữ Khê sợ hãi kêu lên, sau đó che miệng chăm chú vào Đường Uyển, không thể tưởng tượng nổi người đang ngồi trước mặt mình, thần sắc khỏe mạnh, thoát nhìn thanh thản như thế mà từng nghĩ đến chuyện tự tử.

“Nếu nha đầu Hồng Trù kia không có tâm cảm thấy lo lắng khi không ai chăm sóc Tam nương, Tam nương nhà chúng tôi chắc đã...”. Đường Uyển đã tự nói đến chuyện tự sát, Ôn Ngọc Trân cũng không giấu giếm nữa, chị cười khổ lắc đầu. “Chúng tôi bị dọa bay mất hơn nửa cái hồn, may mà Tam nương được cứu, càng may là tự con bé đã hiểu ra mọi chuyện, thôi chấp nhất mê muội”.

“Thật may thật may chuyện đã trôi qua”. Lâm Ngữ Khê vượt ngực liên hồi, nhìn Đường Uyển. “Huệ Tiên tỷ tỷ, sau này chị đừng làm mấy chuyện dọa người kiểu đó nữa”.

“Đương nhiên, từng giằng co giữa sống chết, sao có thể lại lặp lại việc ngốc nghếch đó?”. Được sống lại lần nữa là ân điển của Diêm Vương, nàng có thể phí phạm vứt bỏ bản thân nữa ư? Nàng nói chắc chắn. “Mặc kệ sau này gặp phải chuyện gì, suy sụp đến đâu, chị vẫn sẽ quý trọng mạng sống, tuyệt đối không để người nhà lo lắng và đau lòng vì mình”.

“Khó trách Huệ Tiên giống như biến thành người khác, chẳng những bắt đầu học quản việc nhà, tính tình cũng thay đổi không ít”. Lâm Ngữ Hội bỗng hiểu ra, trước kia chị còn hơi thắc mắc về sự biến hóa của Đường Uyển, nay tất cả đã rõ.

“Có thể không đổi khác được sao?”. Đường Uyển thở dài. “Sau khi được cứu, em hôn mê một ngày một đêm, giữa lúc mơ mơ tỉnh tỉnh đó, em giống như thật sự đã chết, đã dạo qua âm tào địa phủ, thấy sứ giả thu hồn, phán quan Diêm La, được Diêm Vương ban cho ân điển đứng trên đài nhìn về quê hương, thấy cha mẹ và người thân không ngừng khóc thương cho em chưa từ mà biệt, cho dù em sống chỉ vì muốn cha mẹ, các anh trai chị dâu đừng lo lắng sầu đau ỉn, em vẫn phải sống. Đúng không?”.

“Huệ Tiên tỷ tỷ còn có trải nghiệm vậy sao”. Lâm Ngữ Khê tròn mắt tò mò nhìn Đường Uyển, hỏi. “Vậy chị có nhìn thấy Lục Vụ Quan không? Theo lý mà nói thời điểm đó người chị khó bỏ qua nhất phải là hắn mới đúng”.

“Ngữ Khê!”. Lâm Ngữ Hội gắt một tiếng, sau đó cười áy náy. “Nha đầu này không biết giữ mồm giữ miệng nói lung tung, Huệ Tiên đừng để ý tới con bé”.

“Ngữ Khê tính tình lạnh lợi, em rất thích”. Đường Uyển cười cười, nàng biết Lâm Ngữ Khê không có ác ý, chỉ hiểu kì đơn thuần, nàng quay qua Lâm Ngữ Khê. “Nói thật, giây cuối cùng trước khi mọi thứ biến tối đen, người chị muốn gặp nhất là Lục Vụ Quan, cho nên trong cơn mơ, người đầu tiên nhìn đến cũng là hắn”.

“Vậy hắn có giống Tiêu Trọng Khanh...”. Lâm Ngữ Khê chưa nói hết đã ngừng lại, tự lắc đầu. “Em thật khờ, nếu Lục Vụ Quan trong giấc mơ của Huệ Tiên tỷ tỷ có thể sinh tử cùng người yêu giống Tiêu Trọng Khanh, Huệ Tiên tỷ tỷ chắc chắn không hoàn toàn thất vọng, lạnh nhạt với hắn như bây giờ”.

“Ngữ Khê nói đúng rồi”. Đường Uyển đồng tình. “Cái lúc như tỉnh như mê, là mộng mà cũng không là mộng đó, Huệ Tiên nhìn thấy Lục Vụ Quan đau lòng thương tâm thống khổ vì Huệ Tiên một hồi, sau đó nghe theo Đường phu nhân, cưới vợ mới, sống an nhàn cả đời”.

“Cứ vậy thôi sao?”. Lâm Ngữ Khê nhìn Đường Uyển thương xót, cô đưa tay nắm lấy tay Đường Uyển mà an ủi. “Huệ Tiên tỷ tỷ, đừng đau lòng, tên đàn ông như thế không đáng giá để chị đau lòng, về sau nhất định chị sẽ tìm được người tốt hơn hắn ta gấp trăm lần, sẽ sống hạnh phúc cả đời”.

“Cũng không phải như em nghĩ đâu”. Đường Uyển không định nói nhiều, chỉ nhẹ nhàng quay đầu qua hướng khác. “Chị quá hiểu hắn, hắn đã không còn là chồng chị nữa, rồi sẽ là chồng người khác. Đàn ông như vậy, có tài văn chương nhưng cao ngạo, chẳng biết gánh vác trách nhiệm, bị nhà họ Lục ruồng bỏ chưa hẳn đã là bất hạnh của chị”.

“Em có thể nghĩ như vậy là ổn rồi”. Lâm Ngữ Hội nhìn Đường Uyển, nửa đùa nửa thật nói thử. “Người như Tam nương không biết có bao nhiêu chàng muốn cưới về nhà đâu? Ngọc Trân, tôi đánh tiếng trước nhé, nếu Tam nương tuyển chồng lần nữa phải báo cho tôi đấy, để tôi đề cử mấy anh em trong họ đến đây, nếu có thể thân càng thêm thân thì quá tốt”.

“Huệ Tiên chỉ muốn theo mẹ và chị dâu học chăm sóc gia đình, những thứ khác chưa muốn”. Đường Uyển từ chối. “Từng trải qua một lần thất bại, Huệ Tiên hiểu làm vợ hiền dâu thảo không chỉ dừng lại ở cầm kì thi họa, phải học rất nhiều”.

“Tỷ tỷ chịu đả kích quá lớn”. Lâm Ngữ Khê nhớ mãi Đường Uyển nói sẽ không bao giờ làm thơ nữa, nhưng hiện tại cô chẳng thể mở miệng khuyên giải được, mắt ướt ướt an ủi. “Thật ra kiến thức của tỷ tỷ bây giờ cũng phong phú rồi, có cầm kì thi họa hay không không quan trọng”.

“Cũng biết vậy nữa hả cô em”. Lâm Ngữ Hội gõ đầu cô, cười mắng. “Là ai vừa nghe chuẩn bị học quản gia là mặt mày như lên đoạn đầu đài? Là ai mà nheo không chịu học khiến mẹ nóng ruột? Là ai giả bộ lấy cớ đi thăm tôi để ra ngoài du sơn ngoạn thủy?”.

“Em khác... Khụ khụ, em khác người ta, không có khả năng trời phú, muốn em học quản gia chắc khó hơn dạy heo mẹ leo cây”. Lâm Ngữ Khê muốn nói mình khác Đường Uyển, nhưng lời vừa ra miệng đã vội vàng sửa lại, cô cười hì hì. “Chị họ cũng đừng làm khó em”.

“Ngữ Khê, chị có câu này không biết em nghe lọt tai không”. Đường Uyển nghiêm túc nhìn cô, trừ phi tiền cung làm phi tử chứ không biết chút gì về quản gia như cô bé chắc chắn cuộc sống tương lai sẽ rất gian nan.

“Huệ Tiên tỷ tỷ cứ nói”. Lâm Ngữ Khê tin tưởng Đường Uyển định khuyên mình, cô không muốn nghe nhưng không thể không nghe.

“Về nhà dù không thích vẫn nên gắng học xem quản gia là như thế nào, nếu thật sự học không vô, cứ ngẫm lại vết xe đổ là chị, không có động lực, sẽ có áp lực”. Đường Uyển nhìn thẳng vào Lâm Ngữ Khê. “Em bây giờ còn nhỏ, chỉ cần có lòng, đến lúc em xuất giá nhất định sẽ là cô dâu có năng lực, không đi vào đường mòn của chị đây”.

“Em... Em... Ôi chao, được rồi, em sẽ hết sức”. Lâm Ngữ Khê ai oán than một tiếng, vẻ mặt đau khổ. “Huệ Tiên tỷ tỷ, quản gia thật sự phiền, rất chán”.

“Chị cũng từng nghĩ vậy, chẳng qua là...”. Đường Uyển gật đầu đồng ý, rồi lại chuyển thái độ rĩ tai to nhỏ với Lâm Ngữ Khê, chia sẻ kinh nghiệm của bản thân. Lâm Ngữ Hội ngồi bên nhìn nàng cảm kích, trong lòng tính toán nên báo đáp nàng vì đã khuyên nhủ Lâm Ngữ Khê như thế nào.

31. Chương 31: Triệu Tử Quy

“Hồ phu nhân, lang quân nhà chúng tôi nói đều do cậu trước kia suy nghĩ không chu toàn, nhất thời mềm lòng cho Lục đại quan nhân mượn nhà, cứ nghĩ Lục đại quan nhân làm như đã nói, giữ Tam nương tử ở lại ít lâu, thuyết phục được Đường phu nhân rồi sẽ đón Tam nương tử quay về nhà họ Lục. Ai ngờ đâu Lục đại quan nhân nói thì hay mà làm thì vô dụng, chẳng những không thể thuyết phục Đường phu nhân thu hồi lời đã nói, ngược lại khiến mọi chuyện đổ bể tan tành, hại Tam nương tử bị chê cười”. Bà ma ma ăn diện đẹp đẽ, trên mặt tràn đầy vẻ xin lỗi, cung kính truyền đạt lại ý đồ hôm nay đến cho Hồ phu nhân. “Lang quân nhà chúng tôi hôm nay mở tiệc ở lầu hồ Đông, mời hết các vị quan nhân nhà quan lại đến dự, cậu chắc chắn sẽ kể rõ ngọn nguồn cho họ nghe, để họ hiểu được nỗi uất ức của Tam nương tử”.

Hồ phu nhân suy ngẫm nhìn bà này, tuy rằng trước kia chưa từng lui tới nhưng Hồ phu nhân không hề xa lạ. Bà ma ma này vốn họ Doãn, là vú nuôi của Triệu đại lang Triệu Sĩ Trình, rất có thể diện ở nhà họ Triệu. Nhà họ Triệu là dòng dõi hoàng thất, đứng nhất đứng nhì Sơn Âm, tục ngữ nói “Người nhà Tể tướng làm quan thất phẩm”, Doãn ma ma tuy chỉ là người hầu nhưng không ai dám khinh thường, ngay cả bà thấy còn phải tiếp đón gọi một tiếng Doãn ma ma. Doãn ma ma từ trước đến nay chưa bao giờ tỏ vẻ kiêu căng, nhưng cũng không cung kính như hôm nay, có chuyện gì khiến thái độ của bà này biến đổi ghê gớm như vậy?

Cái chính Hồ phu nhân nghi là nhà họ Đường và nhà họ Triệu chỉ có vài lần ngẫu nhiên qua lại, không hề giao tình thâm sâu, Triệu Sĩ Trình vì sao ra tay cứu giúp? Bà không quên, chị gái của Đường phu nhân gả cho Tiền Thâm làm vợ, Tiền Thâm là con trai của Tần Lỗ quốc trưởng công chúa – con gái thứ mười của hoàng đế Tống Nhân Tông. Triệu Sĩ Trình là cháu ruột Tần Lỗ quốc trưởng công chúa, còn Lục Du là cháu họ gọi Tiền Thâm bằng dượng. Tính như thế thì Triệu Sĩ Trình và Lục Du là anh em cô cậu bà con xa,

Triệu Sĩ Trình vì sao lại bệnh vực nhà họ Đường, ngoại trừ Lục Du và Triệu Sĩ Trình thì chẳng ai biết ngôi nhà Huệ Tiên từng ở là gia sản nhà họ Triệu, ít nhất Huệ Tiên và nhà họ Đường không ai biết, Triệu quan nhân có thể không cần đếm xỉa tới, hà cớ gì lại xuống nước giải vây cho Huệ Tiên?

Hồ phu nhân nghi ngờ điều gì, Doãn ma ma trong lòng rõ ràng, trên thực thể bà này nghĩ ai lâm vào trường hợp tương tự cũng sẽ thấy kì quái, dù có lòng giúp người ngoài mà không bao che người nhà cũng không cần vội vàng vàng vọt hành động chứ? Thế nhưng giấu lại tâm tư và nỗi buồn rầu của Đại lang, Doãn ma ma chỉ có thể âm thầm thở dài, trên mặt không tỏ vẻ gì, vẫn cười dài như trước. “Hồ phu nhân, ý tứ của lang quân nhà chúng tôi tôi đã nhắc lại, không biết Hồ phu nhân có gì muốn hỏi lang quân nhà chúng tôi, đừng ngại nói ra, tôi trở về nhất định nhắc lại nguyên văn”.

“Triệu đại quan nhân nguyên ý bệnh vực lẽ phải cho con gái tôi, tôi đã vô cùng cảm kích, làm sao lại yêu cầu này nọ được một tác lại tiến một thước được?”. Triệu Sĩ Trình hành động vượt ngoài dự đoán của Hồ phu nhân, bà có mặt mũi nào yêu cầu gì thêm. Bà nhìn Doãn ma ma, không chắc Doãn ma ma sẽ trả lời thành thật nhưng vẫn hỏi. “Doãn ma ma, không biết vì sao Triệu đại quan nhân lại làm thế? Chẳng lẽ Triệu đại quan nhân không sợ làm vậy sẽ đắc tội nhà họ Lục ư?”.

“Lang quân nhà chúng tôi không ưa những người điệu bộ giả tạo, cho nên đứng ra lên tiếng bảo vệ Tam nương tử thôi”. Doãn ma ma trả lời đánh đúng vào thâm tâm Hồ phu nhân, bà mỉm cười, ánh mắt lại hiện lên một tia khinh miệt. “Về phần có đắc tội nhà họ Lục không, lang quân nhà chúng tôi không quan tâm. Dù gì sự thật cũng là do nhà họ Lục bọn họ quá quắt trước, lang quân nhà chúng tôi chỉ gặp chuyện bất bình ra tay tương trợ”.

“Hay cho câu ‘gặp chuyện bất bình’ “. Ông Ngọc Trân bị Đường Uyển lôi kéo đứng ngoài cửa nghe lén nhin không được mở miệng tán thưởng, đương nhiên lời vừa ra khỏi miệng chị đã biết không thể nghe lén tiếp được, vì thế kéo Đường Uyển vào trong làm bộ như vừa chạy tới, nói với Hồ phu nhân. “Nhà họ Lục bọn họ ép người quá đáng, ắt có người gai mắt đòi lại công bằng”.

“Ông phu nhân nói đúng, lang quân nhà chúng tôi chẳng qua là đòi lại công bằng”. Doãn ma ma tiếp lời Ông Ngọc Trân, ánh mắt vẫn dán vào người Đường Uyển, trong đầu suy tư không biết có nên nói với nàng vài câu hay không.

“Doãn ma ma, Huệ Tiên có vài lời, xin Doãn ma ma chuyển dùm cho Tử Quy”. Đường Uyển không ngờ Triệu Sĩ Trình lại ra mặt dùm mình, càng không ngờ chàng công khai bảo Doãn ma ma tới cửa, kiếp trước việc này chưa từng phát sinh. Lòng nàng vừa thấy ngọt ngào vừa thấy có chút sợ hãi.

“Tam nương tử cứ nói”. Doãn ma ma hơi đổi sắc rồi lập tức khôi phục bình thường, Hồ phu nhân và Ông Ngọc Trân ngằm đưa mắt nhìn nhau, nhận ra trong mắt đều có kinh ngạc — Tử Quy? Tam nương gọi Triệu Sĩ Trình như thế từ khi nào? Dù quen biết, gặp mặt đi nữa cũng chỉ có thể hời hợt thôi mới đúng.

Đường Uyển không chú ý sự khác thường ở những người khác, nàng chẳng hề nhận ra cách xưng hô của nàng có ảnh hưởng thế nào, nàng cẩn thận châm chọc ngôn ngữ rồi nói với Doãn ma ma. “Tử Quy tính tình hào sảng, nhiệt tình vì lợi ích chung, Huệ Tiên sớm đã biết, cũng biết Tử Quy là vì tốt cho Huệ Tiên, không nỡ nhìn Huệ Tiên bị người ta lên án, phá hủy thanh danh. Nhưng mà dù Lục Vụ Quan hấn có khốn nạn đến đâu chung quy vẫn xem như có họ hàng với Tử Quy, từng là bạn văn với nhau tương giao không tối, Tử Quy không cần vì Huệ Tiên mà trở mặt với Lục Vụ Quan, mọi người sẽ nói này nọ. Huệ Tiên xin Doãn ma ma nói lại với Tử Quy, bảo chàng đừng liên lụy vào, cứ để lời đồn tự chìm xuống”.

Cuối cùng cũng có người hiểu được nỗi khổ tâm của lang quân nhà mình! Đường Uyển vừa nói làm cho buồn bực trong lòng Doãn ma ma tan đi không ít, tươi cười trên mặt thành thật hơn vài phần, bà cười. “Lời của Tam nương tử tôi nhất định chuyển đi, lang quân nhà chúng tôi sẽ rất vui cho xem, nhưng chuyện cậu ấy đã quyết chắc chắn vẫn làm, Tam nương tử đừng quá lo lắng”.

“Doãn ma ma, ma ma là vú nuôi của Tử Quy, lời của ma ma ít nhiều chàng vẫn nghe, ma ma khuyên chàng đi”. Đường Uyển cười khổ một tiếng, nàng biết tính tình Triệu Sĩ Trình, một khi đã quyết sẽ nghĩ hết mọi biện pháp làm cho bằng được, thậm chí phải làm tốt, chỉ là nàng thật sự không hy vọng người ấy còn bị nàng liên lụy, mình là đứa con dâu bị nhà họ Lục ruồng bỏ, người ấy là con cháu hoàng thất, chàng xứng đáng có được một cô gái tốt làm bạn chung thân.

Doãn ma ma là vú nuôi của chàng, cũng là một trong số những người chàng kính trọng, tuy rằng không dám chắc sẽ can được ý chí của chàng, khiến mọi người chê cười, nhưng có Doãn ma ma khuyên bảo, chắc chàng sẽ bình tĩnh hơn một chút, nắm chắc mức độ không làm quá đến nỗi phải chịu thị phi.

“Tôi sẽ khuyên, nhưng quan nhân có nghe hay không tôi không dám chắc”. Doãn ma ma càng nhìn Đường Uyển càng thấy vừa mắt, tuy rằng bà không nghĩ người phụ nữ bị nhà họ Lục đuổi đi xứng đôi với lang quân nhà bà, nhưng Đường Uyển lo lắng cho Triệu Sĩ Trình vẫn làm lòng bà thấy thoải mái hơn.

“Vậy làm phiền Doãn ma ma”. Đường Uyển âm thầm thở dài, không biết nói gì thêm.

“Không phiền gì, không phiền gì”. Doãn ma ma cười phe phẩy tay, sau đó nói. “Nếu không còn gì cần dặn tôi xin cáo từ”.

Hồ phu nhân một bụng nghi ngờ, không có tâm tư giữ Doãn ma ma lại, để nha hoàn Thanh Dao bên người thay bà tiễn khách. Chờ Doãn ma ma rời khỏi, bà liền nhìn chăm chăm vào Đường Uyển, nhìn đến lúc lòng nàng thấy hoảng mới hỏi. “Tam nương, con quen thân với Triệu Sĩ Trình như vậy từ khi nào? Trực tiếp gọi tên tự của cậu ta không nói, còn hiểu biết tính nết của cậu ta như vậy?”.

Cái này..... Đường Uyển ngơ ngác nhìn Hồ phu nhân, không biết trả lời sao, nàng sao dám nói Triệu Sĩ Trình là người đàn ông nàng tái giá ở kiếp trước, là người đàn ông chân chính yêu nàng không hối hận, yêu nàng thật lòng, chỉ muốn nàng cả đời.

32. Chương 32: Đoán

“Đúng vậy, chị cũng đang tò mò đây”. Nhìn Đường Uyển ngây người, Ôn Ngọc Trân chẳng những không định giải vây dùm nàng mà còn phối hợp với Hồ phu nhân, được rồi, chị thật sự hiếu kỳ, nếu nói thái độ của Triệu Sĩ Trình đáng giá nghiền ngẫm thì thái độ của Đường Uyển cần suy nghĩ sâu xa — là quan hệ kiểu gì khiến bọn họ có biểu hiện như vậy? Chẳng lẽ... Ôn Ngọc Trân lắc đầu, cố ném những suy nghĩ không nên có ra khỏi.

“Cái này... Cái đó...”. Trong đầu Đường Uyển trống hoác, nàng thật sự không biết giải thích với Hồ phu nhân sao về quan hệ của nàng và Triệu Sĩ Trình, nàng nhớ kiếp trước khi chưa gả cho Triệu Sĩ Trình, nàng chỉ gặp người ấy ở nhà họ Lục vài lần, đối đáp đôi ba câu nhưng đều biết chừng mực nam nữ, tất nhiên không thể rất quen thuộc, may ra dừng lại ở biết mặt nhau.

Thậm chí bây giờ nàng vẫn không hiểu nổi vì sao Triệu Sĩ Trình lại sẵn sàng làm tất cả cho nàng, kiếp trước khi chưa thành thân nàng chỉ gặp người ấy vài lần, mà đó là lúc hôn sự của cả hai đã xác định, trước đó nữa bọn họ chưa từng xuất hiện cùng nhau, chẳng lẽ kiếp này mọi thứ đều biến khác?

“Cái đó sao?”. Hồ phu nhân nhìn Đường Uyển, mối nghi ngờ trong lòng càng sâu, bà tin con gái mình tự tay nuôi lớn sẽ không mập mờ với đàn ông ở ngoài, nhưng bộ dạng chột dạ của nàng khiến ngờ vực càng lúc càng phình to — chẳng lẽ con bà và Triệu Sĩ Trình...

Không! Không đúng! Nếu Huệ Tiên thật sự đến với Triệu Sĩ Trình thì con bé sẽ không bị Lục Vụ Quan mê hoặc tới nỗi mẹ chồng đuổi đi mà vẫn không về nhà, càng không thể vì nghe tin Lục Vụ Quan đính hôn mà muốn tự vẫn... Nghĩ đến đây, Hồ phu nhân thôi nghi ngờ, bà liếc qua Đường Uyển đang rối rắm, lời nói có phần nhắc nhở, có phần thăm dò. “Tam nương, con từng gặp Triệu Sĩ Trình mấy lần rồi? Có phải gặp khi đi làm thơ luận từ không?”.

“Gặp qua vài lần thôi ạ”. Đường Uyển cố gắng nhớ lại những chuyện xảy ra trước khi nàng về làm vợ Triệu Sĩ Trình, cứ nghĩ đã quên sạch sẽ, không ngờ mọi chuyện vẫn rõ ràng như vậy, nàng nhẹ giọng nói. “Người ấy có chút quan hệ thân thích với nhà họ Lục, xem như anh em cô cậu xa với Lục Vụ Quan, hai người tuổi tác xấp xỉ, lại đều yêu thơ văn, coi như chơi thân. Lúc con còn ở nhà họ Lục, người ấy có đến đó vài lần, có khi là được mời đến, có khi là chủ động đến tìm Lục Vụ Quan nói chuyện phiếm, mỗi lần tới con đều đứng bên tiếp khách, cũng trao đổi vài câu”.

“Chỉ vậy thôi?”. Hồ phu nhân không tin Đường Uyển lắm, căn cứ theo lời nàng thì Triệu Sĩ Trình rất thân với Lục Du, nếu vậy hà cớ gì cậu ta đứng ra bảo vệ Đường Uyển?

“Dạ”. Đường Uyển gật đầu khẳng định, nhưng tự bản thân nàng hiểu mọi chuyện không đơn giản như nàng nói. Có lẽ từ lúc gặp mặt đó, Triệu Sĩ Trình đã thích nàng, thậm chí sinh lòng yêu mến, nhưng khi đó nàng đã là vợ Lục Vụ Quan, một đôi vợ chồng ân ái, người ấy dành chôn sâu tình cảm dưới đáy lòng. Cho đến khi Lục Vụ Quan lấy vợ khác, sinh con trai, cha mẹ nàng vì đấu tranh và cũng vì lo lắng cho tương lai cả đời nàng, mặc kệ nàng phản đối ép nàng tái giá, người ấy mới không kiềm chế được xuất đầu lộ diện. Bỏ qua ánh mắt người đời, bỏ qua sự phản đối của gia đình, không quan tâm nàng là phụ nữ tái giá, dứt khoát cưới nàng vào cửa. Đường nhiên, đây có lẽ đều do nàng suy nghĩ một chiều, nhưng ngoại trừ nghĩ theo hướng này, nàng không thấy suy đoán nào khác hợp lý.

“Vậy con thử nói xem vì sao cậu ta bệnh vực con?”. Hồ phu nhân cảm thấy có gì đó phức tạp hơn kia, nhưng lại không biết diễn giải sao cho hợp lý, bà nhìn Đường Uyển. “Phải biết rằng chuyện này âm ỉ lên cho ai ai cũng biết đều là Đường phu nhân đứng sau giật dây, một vì phá hủy thanh danh của con, hai khiến con bị mọi người nghi ngờ, mũi nhọn chỉ trích sẽ thôi chĩa về phía bà ta. Hiện tại Triệu Sĩ Trình đứng ra lấy lại sự trong sạch cho con, chẳng những sinh hiềm khích với nhà họ Lục, còn rước phiền toái vào thân... Tam nương, con hẳn là hiểu, con người Đường phu nhân đôi khi hành động không từ thủ đoạn nào đâu”.

“Con cũng chẳng hiểu vì sao người ấy lại làm thế nữa”. Đường Uyển cầu vào lòng bàn tay thật mạnh, đau đớn khiến nàng bình tĩnh hơn, nàng lắc đầu. “Con và người ấy chỉ gặp qua vài lần, nói chuyện không nhiều, thật sự nghĩ không ra mục đích nằm ở đâu. Tuy nhiên con có nghe Lục Vụ Quan nói người ấy tính nhiệt tình vì lợi ích chung, tấm lòng nhân ái, còn nói người ấy có vài phần nghĩa hiệp, có lẽ không ưa thủ đoạn đề tiện diễn ra trước mắt mới bệnh vực kẻ yếu như con”.

Suy nghĩ mãi, Đường Uyển vẫn quyết định làm bộ chẳng hiểu gì, lòng nàng vô cùng cảm kích tất cả những gì Triệu Sĩ Trình làm cho nàng, cảm động nữa. Nhưng mà nàng không thể liên lụy đến người ấy nữa, nàng chỉ là đứa con dâu bị nhà họ Lục đuổi bỏ, nàng không xứng. Nếu mẹ mà biết tâm ý của Triệu Sĩ Trình đối với nàng, thế nào bà cũng dùng mọi cách ép cho được mình gả vào nhà họ Triệu như kiếp trước, nàng đành giấu nhem mọi thứ vậy.

“Thật sự?”. Hồ phu nhân không tin lý do thoái thác của Đường Uyển dù chỉ một chút, nhưng cũng không thể có lời giải nào hợp lý hơn — có lẽ có, tuy nhiên bà phủ nhận nó ngay lập tức, không dám suy nghĩ sâu xa hơn. Bà nhìn ánh mắt ám ám của Đường Uyển, âm thầm thở dài. “Cứ thế đi, mẹ và chị dâu cả có chuyện muốn nói, con về trước làm việc đi”.

“Dạ”. Đường Uyển biết Hồ phu nhân nhất định hoài nghi, chỉ có thể gật đầu, tỏ vẻ bình tĩnh rời khỏi.

“Ngọc Trân, con thấy sao?”. Hồ phu nhân thở dài thườn thượt, hỏi Ưông Ngọc Trân đang trầm ngâm suy tư.

“Mẹ, con nghĩ Tam nương gạt chúng ta”. Ưông Ngọc Trân bộc trực nói thẳng. “Tam nương xưng hô rất tự nhiên, thậm chí vô cùng thân thiết nhưng chính bản thân em ấy không hề nhận ra, giống như đã gọi hằng trăm lần rồi, thật kì quái. Còn nữa, Tam nương có vẻ hiểu Triệu Sĩ Trình rất rõ, biết tính cách của cậu ta, biết quan hệ của cậu ta và Lục Vụ Quan, còn biết Doãn ma ma là vú nuôi của cậu ta nữa... Mẹ, tất cả khó trách người khác sinh nghi”.

“Mẹ cũng thấy Tam nương kì lạ lắm, nhưng mà...”. Hồ phu nhân cười khổ, lắc đầu. “Mẹ thật sự không muốn nghi ngờ Tam nương, chẳng qua phản ứng của con bé vô cùng khả nghi”.

“Mẹ, mẹ nghĩ có phải Triệu Sĩ Trình có tình cảm với Tam nương nhưng Tam nương dù biết vẫn cố tình không muốn liên lụy?”. Ưông Ngọc Trân lớn mật đoán. “Nếu con nhớ không nhầm, có năm Triệu Sĩ Trình cử hành lễ quan, Đại lang nhà ta cũng đi chúc mừng, còn mang về một phần quà. Nhưng từ đó đến giờ cậu ta vẫn chưa cưới vợ, có phải...”.

“Con đừng nói bậy”. Tuy Hồ phu nhân ngầm hiểu Triệu Sĩ Trình đứng về phía Tam nương tất có dụng ý khác, nhưng vẫn bị câu nói lớn mật của Ưông Ngọc Trân biến hoảng, bà khẽ gất một tiếng, sau đó giận dữ nói. “Triệu Sĩ Trình là con cháu hoàng thất, ở Sơn Âm không ai có địa vị cao hơn cậu ta đâu. Người này tướng mạo堂堂 hoàng, tuy rằng không có tài danh, nhưng chắc chắn không phải là một bao cỏ ngu ngốc. Nếu Tam nương vẫn còn là vãn anh chưa gả, tạm gọi là xứng với cậu ta, chỉ tiếc dù bây giờ cậu ta có không chê Tam nương là thân tái giá đi nữa, chỉ sợ Tam nương cũng không được tự tại”.

“Nhưng mà mẹ à, mẹ nghĩ chuyện có phát triển theo chiều hướng này không nha?”. Ông Ngọc Trân chợt nghĩ ra gì đó, quay sang Hồ phu nhân. “Doãn ma ma nói gì? Lúc trước Lục Vụ Quan mượn nhà cho Tam nương ở là mượn nhà của Triệu Sĩ Trình. Lúc Tam nương ở đó, Lục Vụ Quan chỉ đến thăm em ấy vài ba lần, còn Triệu Sĩ Trình là vì tài sản nhà cậu ta nên thỉnh thoảng lại đến, thường xuyên qua lại, sinh lòng yêu mến Tam nương, thậm chí thổ lộ tâm ý với Tam nương. Chỉ là dù cậu ta không chê Tam nương là phụ nữ tái giá, Tam nương vẫn không bỏ qua được, hơn nữa Triệu Sĩ Trình và nhà họ Lục có quan hệ thân thích, Tam nương càng tránh né, mới đi đến tình trạng như bây giờ”.

Giả thiết này có vẻ đúng, Hồ phu nhân trầm ngâm một lát, lại nói. “Chuyện này tạm thời gác lại, chờ vụ huyền não của nhà họ Lục chìm xuống rồi bàn sau”.

“Dạ”. Ông Ngọc Trân gật đầu, chị biết, Hồ phu nhân cũng đoán y như mình...

33. Chương 33: Vương Nhị Nương (1)

“Tam nương, Nhị nương nhà họ Vương đến nhà, nói là cố ý tới thăm em, em có muốn gặp cô ấy không?”. Ông Ngọc Trân gọi cắt ngang Đường Uyển đang cẩn thận nghiên cứu quy tắc trong nhà. Nói là quy tắc, thật ra chỉ là một vài quy định bình thường Hồ phu nhân vẫn dùng để trị gia mà thôi, người hầu phạm lỗi phải xử lý như thế nào đại khái đều có quy tắc riêng, sau bữa tiệc Mẫu đơn lần đó, Hồ phu nhân bắt đầu dạy con gái việc này.

Trước kia Đường Uyển cảm thấy trị gia phải khoan dung nhân từ, khiến lòng người phục, nàng chẳng những không đồng ý Hồ phu nhân trách phạt người hầu làm sai, còn luôn cầu xin dùm họ mỗi lần bị phạt. Bây giờ nàng vẫn không chấp nhận trách phạt người hầu quá nặng nề, nhưng cũng hiểu ra có một số thời điểm không thể mềm lòng, nếu mềm lòng sẽ nuôi lá gan bọn họ lớn hơn, bọn họ sẽ quen thói làm càn, cuối cùng tổn hại đến là chính mình, Hồng Khởi là ví dụ rõ nhất.

Mỗi lần Hồ phu nhân xử lý những người hầu không làm tròn chức trách, Đường Uyển đã có thể bình tĩnh ngồi cạnh xem Hồ phu nhân phạt bọn họ mà không lên tiếng cầu xin, nàng chưa thể can cứ quy củ mà phạt người hầu, nhưng coi như đã có tiến bộ, Hồ phu nhân thật hài lòng.

“Vương Nhị nương? Cô ấy tới làm gì ạ?”. Đường Uyển kinh ngạc nhìn Ông Ngọc Trân, nàng chỉ gặp Vương Nhị nương đúng một lần ở tiệc rượu Mẫu đơn, nói qua nói lại hai câu, tạm gọi là biết nhau sơ sơ thôi, hôm nay đến thăm hỏi là sao? Chẳng lẽ... Miệng nàng bất giác nhếch lên thành một nụ cười lạnh mà chính nàng cũng không nhận ra. “Chẳng lẽ cô ta nhân mấy vụ đồn đãi âm ỉ gần đây mà đến mang bình hỏi tội? Không biết cô ta dùng thân phận gì mà đến chất vấn nữa đây?”.

Mấy ngày nay Sơn Âm thật náo nhiệt, lời đồn về nàng nổi lên sóng trước chìm sóng sau. Đầu tiên là nhà họ Lục truyền ra nàng bị ruồng bỏ còn không biết tuân giữ đạo nữ giới, mặt dày quyền luyến Lục Du, ngay lúc bản thân trở thành tấm bia để mọi người lên án, Triệu Sĩ Trình bất ngờ lên tiếng hết thảy đều do Lục Du bày trò, nàng chẳng qua là người bị hại. Mọi người ồ lên, có mấy kẻ đặt ra vài nghi vấn khiến nhà họ Lục á khẩu không trả lời được.

Một, Lục Du bên thì biểu hiện thâm tình khăng khít với Đường Uyển, mặt khác vẫn nghe theo Đường phu nhân lấy cớ vì không có con nên bỏ vợ, rốt cuộc hẳn là thâm tình hay bạc tình?

Hai, Lục Du đã nghe lời mẹ bỏ vợ, nhưng không đành lòng chia lìa, bằng mặt không bằng lòng, mượn biệt viện của nhà họ Triệu giấu Đường Uyển, rốt cuộc hẳn có hiểu hay bất hiểu?

Ba, đã bỏ vợ, đính hôn với nhà họ Vương nhưng vẫn dây dưa không rõ, cuối cùng hẳn muốn gì? Là không muốn Đường Uyển rời khỏi hẳn được bình an hạnh phúc, hay ghét bỏ Vương Nhị nương nên mới dùng thủ đoạn vụng về này tỏ vẻ kháng nghị Đường phu nhân?

Vấn đề không sắc bén, nhưng người nhà họ Lục chẳng thể trả lời, trả lời thế nào cũng sai rõ ra. Đường phu nhân không lường trước được sự việc sẽ diễn biến theo chiều hướng này, bất lực không thể đáp vá, chỉ có thể đóng cửa từ chối tiếp khách, dùng cách tự lừa mình dối người né tránh vụ hỗn loạn. Lục Du thì biểu hiện cứ như hần chẳng liên can, từ đầu đến cuối chưa từng lộ mặt, đừng nói người bình thường ghét hần,

đến ngay cả người từng ngưỡng mộ tài văn chương của hắn cũng chẳng ưa hắn nữa, đúng như lời Đường Uyển từng nói: hắn là kẻ chẳng biết gánh vác trách nhiệm, thật không phải đàn ông nữa.

Đồng thời, ấn tượng của đại đa số về Đường phu nhân cũng xuống dốc không phanh, đều cho rằng bà này quá cứng chiều con trai, khắt khe bắt bẻ con dâu, thậm chí người ta còn lặp lại cụm từ của Đường Uyển: Đường phu nhân gai mắt con dâu và con trai ân ái. Kẻ thì bảo Đường phu nhân già quắt mới có được đứa con trai nên xem nó như mạng mình, muốn độc chiếm cả đời, tằm tắc làm dâu không dễ, làm con dâu của Đường phu nhân càng khó.

Về phần Đường Uyển, họ đáng thương cho nàng, cũng thấy may mắn thay nàng, nói nàng tuy chịu không ít khổ ở nhà họ Lục, nhưng giờ đã thoát ly hết mọi quan hệ, chỉ cần tuyển chồng lần nữa, hạnh phúc sẽ đến. Còn lại Vương Nhị nương vừa đính hôn với Lục Du, có lời cho rằng tuy đã đính hôn nhưng dù sao vẫn chưa gả vào nhà họ Lục, hối hận vẫn kịp. Người căm ghét Đường phu nhân thậm chí đến nhà họ Vương khuyên bảo Lí phu nhân đừng đính tới nhà họ Lục nữa, đừng để danh hão nhất thời của Lục Du mờ mắt, đẩy con gái vào hố lửa.

“Thoạt nhìn không giống là tới gây phiền toái”. Ông Ngọc Trân lắc đầu, chị cũng nghĩ Vương Nhị nương bỗng dưng tới nhà chắc chẳng có gì hay ho, nhưng xem sắc mặt Vương Nhị nương không giống định gây rối, chị vốn tính trực tiếp đuổi cô ta đi, nhưng hỏi qua Hồ phu nhân, Hồ phu nhân nói dạo này Đường Uyển có vẻ có chủ kiến, nếu Vương Nhị nương nói muốn gặp nàng, cứ để cô ta gặp, thuận tiện xem thử Đường Uyển ứng phó sao. Cho nên Ông Ngọc Trân mới đến hỏi ý Đường Uyển.

“Mặc kệ cô ta có đến gây phiền toái hay không, nếu đã đến thì em cứ gặp cái đã”. Đường Uyển nghĩ nghĩ, đứng dậy, dù Vương Nhị nương đến vì lý do gì, chúng ta cũng không cần tránh mặt, nào có chuyện gì phải chột dạ.

Ông Ngọc Trân đi cùng Đường Uyển đến bên ngoài phòng khách thì dừng lại, Đường Uyển cười cười, biết Ông Ngọc Trân không tính đi vào, nàng cũng không nói gì thêm, dẫn theo Hồng Trù bước vào. Vương Nhị nương đang ngơ ngác nhìn vào chén trà trên tay, tầm mắt tập trung vào mấy lá trà trôi nổi trên mặt nước, nghe tiếng Đường Uyển đến, lập tức buông chén trà đứng lên, có chút ngại ngần mở miệng nhưng không biết phải nói cái gì.

“Nhị nương tử, mời ngồi”. Đường Uyển mỉm cười, mời Vương Nhị nương ngồi xuống, sau đó dẫn đo — trực tiếp hỏi thẳng ý đồ Vương Nhị nương đến, hay lòng vòng khách khí một chút, Đường Uyển thực phân vân.

“Hôm nay...”. Vương Nhị nương cắn môi, có chút ảo não bản thân nhất thời kích động chạy đến nhà họ Đường, nếu để những kẻ nhiều chuyện rồi việc thích tán phét biết được, còn bị nói lời gì khó nghe đây. Nhưng cô không có đường hối hận nữa, gắng gượng bình tĩnh nhìn thẳng vào Đường Uyển, hơi thẹn thùng nói. “Hôm nay tôi đến không có gì ác ý, chỉ là lòng tôi nhiều nghi vấn không thể khơi thông, chẳng biết tâm sự với ai, cho nên... Xin lỗi, là tôi quá kích động”.

Nhìn Vương Nhị nương ngượng ngùng, Đường Uyển bình tĩnh dị thường, nàng cười. “Không sao, Nhị nương tử đến là khách của Huệ Tiên, Nhị nương tử muốn nói gì với Huệ Tiên xin cứ nói, muốn hỏi gì cũng hỏi thẳng đi, chỉ cần Huệ Tiên có thể trả lời, nhất định không giữ trong lòng. Nếu Nhị nương tử bỗng dưng không định hỏi nữa, chẳng sao, chúng ta im lặng uống chén trà cũng hay”.

“Chị thật là tốt”. Sự bình tĩnh thản nhiên của Đường Uyển cuốn hút Vương Nhị nương, nỗi bất an trong cô phút chốc tan biến rất nhiều, cũng không cảm giác như có gai trên ghế châm vào cô nữa.

Lời khen, mà sao nghe giống như có vị gì khác? Nhìn mặt Vương Nhị nương, Đường Uyển không biết đáp lại thế nào, nhưng nàng không vì vậy mà bối rối, chỉ cười nhạt nhìn Vương Nhị nương.

“Từ ngày gặp chị tại tiệc rượu Mẫu đơn của Tần phu nhân, lòng tôi vẫn có gì đó không yên”. Vương Nhị nương thấy Đường Uyển cười, lấy dũng khí quyết định tỏ bày những bất an và đấu tranh trong lòng cô...

34. Chương 34: Vương Nhị Nương (2)

Vương Nhị nương vốn rất vừa lòng với việc hôn nhân của mình. Nhà họ Lục ở Sơn Âm không phải tồi, tuy gia nghiệp chẳng tính to lớn, Lục Tể cũng không tiếp tục làm quan, nhưng vẫn hơn nhà họ Vương mấy lần.

Thêm Lục Du tài danh lan xa, đừng nói ở Sơn Âm người người đều hay, đến cả địa phương xa xôi như Lâm An còn có người nghe về hắn. Trước lúc đính hôn, Lí phu nhân thương con gái từng tìm cơ hội cho cô gặp Lục Du, Lục Du tuần tú lịch sự, cả người thấm đẫm khí chất nho nhã đặc biệt của người đọc sách, còn có sự phóng khoáng mà ít thi sĩ nào có được, Vương Nhị nương vừa gặp đã nảy sinh tình cảm, xem như mối tình đầu, dần dần trong mắt trong lòng cô đều là bóng dáng của Lục Du.

Đương nhiên, việc hôn nhân này cũng không phải hoàn hảo không chút tì vết. Chuyện Lục Du từng kết hôn rồi bỏ vợ và cưới vợ khác vẫn là khúc mắc trong lòng Vương Nhị nương. Cô không biết lý do vì sao Lục Du bỏ người vợ cũ, cũng không biết vợ trước của Lục Du là người phụ nữ như thế nào, nhưng chỉ cần tưởng tượng hắn từng là chồng của một cô gái khác, đầu gối tay ấp với cô ta, là cô lại cực kỳ không thoải mái. Lí phu nhân luôn chắc như đinh đóng cột rằng vợ trước của Lục Du kém xa cô, nếu không đã chẳng rơi vào kết cục nhà chồng ghét bỏ, đuổi đi. Đường phu nhân mong chờ nhất sớm ngày ôm cháu, mà các cô gái nhà họ Vương đều có tướng thịnh vượng đường con cái, nhất là Vương Nhị nương, các bà thím lớn tuổi gặp cô luôn tấm tắc tưởng cô dễ sinh con, chỉ bằng điểm này, cô đến nhà họ Lục chắc chắn sống tốt hơn vợ trước của Lục Du.

Lí phu nhân càng nói, Vương Nhị nương càng thấy khó chịu — cứ như cô đến nhà họ Lục chỉ vì sinh con cho hắn, còn lại chẳng là gì cả?

Nhưng mà, dù khó chịu đến đâu Vương Nhị nương vẫn chôn kín trong lòng, ngày thường tiếp tục ngoan ngoãn ở nhà thêu đồ cưới, chỉ là đôi khi sẽ vô duyên vô cớ thần thờ, thỉnh thoảng thờ dài hai hồi, không có hành động quá khích gì khác.

Thứ đầy cảm xúc bất mãn của Vương Nhị nương đến điểm bùng phát chính là bài thơ Mẹ chồng ác kia.

Bài thơ đó do Vương Nhị nương phát hiện lúc nghỉ chân tại quán trà trên đường quay về từ chùa Quảng Hiếu. Cô không phải người có tài hoa xuất chúng, nhưng ít nhiều đọc hiểu văn thơ, đương nhiên nhận ra ý tứ bài thơ muốn nói gì, cô như thấy trước mắt hình ảnh người con dâu đáng thương cẩn thận lấy lòng mẹ chồng, mà chẳng được mẹ chồng vừa ý, khi mẹ chồng trách mắng nằng ăm ức nhẫn nhịn. Và cô cũng nhận ra sự thương tiếc xót xa của nhà thơ dành cho nàng.

Nếu bài thơ do người nào đó viết, Vương Nhị nương sẽ cảm động nhỏ lệ đáng thương cô gái bạc mệnh kia, thật oan trái là người viết nó lại là Lục Du. Kết quả, ngoại trừ ngẩn ngại Đường phu nhân, Vương Nhị nương còn ngẩn ngại thêm một chuyện — chẳng lẽ Lục Du vẫn nhớ mãi không quên được người vợ trước sao? Nếu vậy, hắn sẽ đặt cô vào vị trí nào? Người đàn bà như một công cụ sinh con đẻ cái cho hắn ư?

Vì cô nhất quyết, Lí phu nhân không lay chuyển được, đành đưa bài thơ đó đến nhà họ Lục, không nhiều lời, chỉ thăm muốn nhà họ Lục ột lời giải thích. Cuối cùng thì? Đường phu nhân chỉ thần nhiên nói: Đại lang nhà tôi sẽ không viết loại thơ vớ vẩn này, nhất định là do người khác mạo danh, các người đừng để bị lừa. Trừ câu đó, chẳng còn gì khác. Điều này khiến Vương Nhị nương bực tức, không lẽ người nhà họ Lục cảm thấy ngay cả một câu giải thích mình cũng không xứng đáng được nghe sao?

Lòng không thoải mái, Vương Nhị nương bắt đầu để ý hỏi thăm chuyện tình về vợ trước của Lục Du, nghe ngóng tin tức rồi, Vương Nhị nương càng uể oải. Vợ trước của Lục Du là Đường Uyển dịu dàng xinh đẹp, mỹ nhân khó tìm, tài nữ tài hoa xuất chúng nổi tiếng Sơn Âm, gia thế tương xứng với nhà họ Lục, tốt hơn nhà họ Vương gấp bội phần. Có người nói Lục Du và Đường Uyển là trời sinh một đôi, lúc trước vì muốn cưới được Đường Uyển, nhà họ Lục dốc hết mười phần thành ý, còn đưa cây trầm phượng gia tinh xảo tuyệt đẹp gia truyền làm tín vật tặng cho Đường Uyển, nhưng không rõ vì sao chưa đến hai năm, Đường Uyển đã bị ruồng bỏ.

Lời đồn khiến lòng Vương Nhị nương càng lúc càng bất an, cô không thể im lặng ở nhà tiếp tục thêu đồ cưới hoan hỉ chờ xuất giá, cả ngày đứng ngồi không yên, chỉ muốn biết giữa Lục Du và Đường Uyển đã xảy ra chuyện gì.

Chính vì vậy, tiệc rượu Mầu đơn ngày ấy cô xin Lí phu nhân dẫn mình theo, không vì gì khác, chỉ vì có thể nghe được chuyện cũ của Đường Uyển và Lục Du, để lòng cô thôi chao đảo và bình tĩnh trở lại.

Có thể gặp Đường Uyển là bất ngờ ngoài ý muốn, nhưng cũng là một đả kích lớn với cô. Cô không muốn thừa nhận, nhưng vẫn phải thừa nhận thôi, ngoại trừ mình trẻ tuổi hơn Đường Uyển, tất cả còn lại so ra

đều kém. Chị ta sáng chói như mặt trời, dịu hiền xinh đẹp, đứng trước mặt Đường Uyển, cô bỗng thấy thật xấu hổ. Màn tranh cãi của Đường Uyển và Đường phu nhân, nhất là câu nói của chị ta: Đường phu nhân ích kỷ, không để cho bất kì kẻ nào cướp đi Lục Du, không hiểu sao cô lại đồng ý với câu nói đó thế, cô nghĩ sở dĩ Đường phu nhân chọn cô không hẳn vì cô có tướng dễ sinh con, chủ yếu có lẽ vì cô chẳng xuất sắc, không phải kiểu người Lục Du yêu thích, cho nên bà ta mới vừa lòng cô.

Hiểu ra, cô giận dữ về nhà, nếu Lí phu nhân không ngăn cản, cô đã cắt nát đồng đồ cưới.

Sau đó nữa, những chuyện xảy ra khiến cô càng rối ren.

Đường phu nhân phun lời đồn đãi bôi nhọ như muốn ép Đường Uyển vào đường chết, còn người đàn ông nghe nói từng yêu không thể quên nổi Đường Uyển là Lục Du lại im hơi lặng tiếng. Người, có đôi lúc dừng nhìn họ đối xử với mình sao, phải nhìn họ đối xử với người khác như thế nào. Đường phu nhân gây sự, Lục Du thờ ơ khiến trái tim Vương Nhị nương phát lạnh — người từng được nhà họ Lục coi trọng như vậy, người đến bây giờ Lục Du vẫn nhớ mãi, thế mà bọn họ có thể vô tình cỡ này, đối lại mình thì sao? Bọn họ sẽ càng tuyệt tình phải không?

Còn có Hồng Khởi Ưông Ngọc Trân từng đề cập qua, đứa nha hoàn có tâm tư khác thường với Lục Du, phản bội chủ nhân mật báo cho hắn hành tung của Đường Uyển, nhà họ Đường công khai đưa tiễn cô ta đến nhà họ Lục, lại bị Đường phu nhân bán thẳng tay ột ông già hơn năm mươi tuổi góa vợ làm vợ kế. Lục Du ư, đừng nói che chở, ngay cả cầu xin cũng chưa hé răng một chữ, lạnh nhạt nhìn cô hầu vì hắn mà phản chủ bị đẩy vào hố lửa.

Hết thấy khiến lòng Vương Nhị nương rét run, tuy Đường phu nhân nói bà ta vừa lòng cô, nói sẽ đối xử tốt với cô, nhưng vết xe đổ trước mắt đây, sao cô có thể tin lời Đường phu nhân, sao có thể tin mình gả vào nhà họ Đường sẽ sống tốt hơn Đường Uyển? Ít nhất Đường Uyển còn là người Lục Du yêu thích, còn mình, quá lắm là hắn chẳng ghét. Nếu có một ngày, bản thân mình cũng bị Đường phu nhân chán ghét, mình sẽ rơi vào kết cục nào? Thật không dám tưởng tượng.

Cô sợ, cô chần chừ, muốn lùi bước, chỉ là trong tâm tưởng vẫn có chút gì đó không cam lòng, cô không biết nếu bỏ qua việc hôn nhân này, liệu cô có tìm thấy người nào tốt như vậy nữa không. Nhưng cứ nhắm mắt đưa chân gả vào nhà họ Lục như thế này, cô không thể.

Vậy nên, cô muốn gặp Đường Uyển, có lẽ gặp Đường Uyển rồi, cô sẽ biết phải quyết định như thế nào.

35. Chương 35: Vương Nhị Nương (3)

“Cô hy vọng tôi sẽ nói gì?”. Nghe xong Vương Nhị nương tâm sự, Đường Uyển chỉ cảm thấy buồn cười, nàng chẳng biết vì đâu Vương Nhị nương nghĩ nàng sẽ cho cô ta một lời khuyên hữu dụng? Nàng và cô ta không có quan hệ gì thân thiết, cho dù có thiện chí đi nữa thì biết nói gì với cô ta đây?

“Tôi cũng không biết”. Vương Nhị nương cười khổ một tiếng, sau đó nói. “Tôi thật sự bàng hoàng lắm, tôi không biết nên hay không nên, nếu tôi chấp nhận thì có rơi vào kết cục giống như chị không? Không, gia thế, tướng mạo hay trí tuệ của tôi so ra đều kém chị, chị đã bị làm khó dễ thì có lẽ tôi gả qua càng tồi tệ hơn”.

Đường Uyển nhìn kĩ Vương Nhị nương, nàng nhớ kiếp trước Vương Nhị nương cũng xem như hạnh phúc, gả vào không lâu đã có tin vui, không đến một năm liền sinh được một con trai cho nhà họ Lục, sau liền tù tì sinh cho Lục Du sáu con trai một con gái. Tuy rằng tướng mạo cô ta không xuất chúng, cũng không có tài hoa gì, Lục Du chẳng thích cô ta, nhưng hai người rất ít khắc khẩu, hơn nữa con cái dưới gối đông đúc, sống không tệ.

Nàng cũng nhớ mang máng Vương Nhị nương là kiểu người an phận thành thật, lúc chưa gả ngoan ngoãn nghe cha mẹ sắp xếp tất cả mọi thứ, gả vào nhà họ Lục thì Đường phu nhân sai đâu làm đó, Đường phu nhân nói một là một, hai là hai. Tuy rằng bà ta không đối xử tốt với cô ta lắm, nhưng cũng không soi mói bới móc cô ta như đã từng làm với nàng. Còn Lục Du, lãnh đạm với người vợ này — không nghĩ cũng biết, sao hắn có thể chú ý tới một người phụ nữ chẳng chút tài hoa hay nhan sắc nào?

Thế nhưng lãnh đạm đến đâu, không ưa đến đâu cũng không thể chậm trễ hần và Vương Nhị nương lục tục sinh hết đứa con này đến đứa con khác. Khi Vương Nhị nương qua đời, hần còn không gào khóc đến chết đi sống lại đó sao? Rồi ngoại trừ vài bài thơ tán dương Vương Nhị nương đôi chút khi cô ta vẫn còn sống, cô ta chết đi rồi lại thêm mấy phần điều văn tỏ vẻ nhớ thương, cuộc sống cũng an an ổn ổn đó thôi?

“Đường nương tử?”. Ánh mắt đánh giá của Đường Uyển khiến Vương Nhị nương chột dạ, cô ta cố gắng nặn ra một khuôn mặt tươi cười. “Tôi biết tôi quá liều lĩnh lỗ mãng tìm tới cửa, quá mặt dày hỏi chị vấn đề này, nhưng tôi bối rối lắm, không ai có thể cho tôi một lời khuyên chấp nhận được...”.

Vương Nhị nương nói xong, hốc mắt đỏ hoe, tuy rằng chưa đến mức thất lễ khóc nức lên, nhưng cũng trông đáng thương vô cùng, mắt cô ta nhìn Đường Uyển cứ như nàng là cái rễ cây cứu mạng cuối cùng khi cô ta cheo leo nơi vách đá.

Trong lòng Đường Uyển bỗng có chút chán nản, nàng và Vương Nhị nương chỉ mới gặp nhau một lần ở tiệc rượu Mẫu đơn thôi, trước đây không có một tia quan hệ, mà về sau cho dù cô ta có gả cho Lục Du hay không thì cũng không liên can gì đến nàng. Cô ta có chọn lựa sao thì nàng cũng mặc, cô ta có nhất thiết phải trưng bộ dạng này ra không? Nếu mình khuyên cô ta, cô ta làm theo nhưng sống không tốt thì phải do mình phụ trách sao? Xem ra Vương Nhị nương cũng không phải an phận thành thật như ấn tượng của mình – Đường Uyển nghĩ bụng, sau đó cười khổ: Mình đúng là... Một người có thể khiến kẻ soi mói như Đường phu nhân thấy được cái tốt của cô ta, có thể khiến người đàn ông chẳng hài lòng gì về mình như Lục Du nắm tay nhau sống cả đời, người đàn bà như vậy có đơn giản sao?

“Nói thật, tôi cũng không biết khuyên cô cái gì”. Biết Vương Nhị nương chẳng phải con người đơn giản, Đường Uyển cũng thận trọng hơn, nàng giả bộ ngượng nghịu thở dài một hơi, sau đó cười nhạt tự giễu. “Ngay cả bản thân mình rồi sẽ trôi dạt về đâu Huệ Tiên còn không biết nữa là, lấy gì để khuyên cô đây?”.

“Ôi ~”. Vương Nhị nương cũng thở dài, sau đó nhìn Đường Uyển, thăm dò. “Chị nói thử nếu tôi nghe lời cha mẹ gả đến nhà họ Lục, sống có khổ lắm không?”.

“Cái này...”. Đường Uyển trầm ngâm một chút, nhẹ nhàng lắc đầu. “Hần là không”.

“Thật sao?”. Vương Nhị nương không ngờ Đường Uyển sẽ nói như vậy, cô ta không che giấu sự kinh ngạc, nhẹ giọng hỏi. “Đường nương tử vì sao cho rằng tôi sẽ có cuộc sống tốt?”.

“Rất đơn giản, Đường phu nhân và Lục Vụ Quan hiện tại đã bị mọi người lên án, bọn họ sẽ không dám làm chuyện gì khiến người ta chỉ trích”. Đường Uyển không hề trốn tránh ánh mắt của Vương Nhị nương, nàng cười cười, hơi ra vẻ đau buồn. “Cô được Đường phu nhân coi trọng, tất có ưu điểm bà ta hài lòng, dù không có mấy vụ lùm xùm gần đây, Đường phu nhân vẫn khoan dung và bỏ qua cho cô. Chưa nói đến hiện giờ thanh danh của Đường phu nhân đã xuống dốc cực độ, bà ta sẽ không để mọi người dèm pha, nhất định tốt với cô hơn gấp bội, sau đó khôi phục danh dự của bà ta. Cho nên tôi dám khẳng định, cô đến nhà họ Lục không nhất định mỹ mãn hoàn toàn, nhưng tuyệt đối không quá gian nan”.

“Cái chính là tôi sợ Đường phu nhân...”. Vương Nhị nương nghi ngờ nhìn Đường Uyển. “Trước kia tôi luôn nghĩ Đường phu nhân là vị trưởng giả từ ái, đối xử với tôi cũng tốt lắm, nhưng khi biết bà đối xử với cô như vậy, tôi thật sự sợ hãi”.

“Nếu nói vậy thì cô đừng lo”. Có lẽ vì đề phòng Vương Nhị nương nên sinh ra tâm lý kiêng kỵ, Đường Uyển cứ cảm thấy lời nói của cô ta luôn có vấn đề, nghe xong nàng vừa trào phúng vừa an ủi. “Người với người không giống nhau, Nhị nương tử so ai không so, đừng so với kẻ bạc mệnh như Huệ Tiên. Huệ Tiên gả vào nhà họ Lục mãi không có tin vui, Đường phu nhân là sốt ruột cháu nên mới... Nhưng tôi nghĩ Nhị nương tử không có phiền não vậy đâu, nghe nói lệnh mẫu Lí phu nhân là người vượng tử vượng phu, tin chắc Nhị nương tử cũng vậy”.

Lại là vượng phu vượng tử linh tinh. Vương Nhị nương buồn bực khó chịu trong lòng, chẳng lẽ trong mắt mọi người, cô chỉ có ưu điểm đó thôi sao, ngoại trừ nó ra chẳng có gì tốt đẹp đáng nói nữa?

“Muốn giữ hôn ước hay không là quyết định của Nhị nương tử, Huệ Tiên không dám vượt quá chức phận. Có điều, tục ngữ có câu ‘phá đổ ba tòa miếu không ai phá đổ một cuộc hôn sự’, Huệ Tiên hy vọng Nhị nương tử không bị thứ gì tác động phá hủy hôn sự của bản thân”. Đường Uyển lắc đầu, miễn cưỡng nói. “Thật ra, Đường phu nhân cũng không phải chanh chua điều ngoa quá mức chịu đựng, nháo tới nháo lui với

cả nhà Huệ Tiên đến tình trạng này cũng có cái khổ cũng bà ta, Lục Vụ Quan tuần tú lịch sự, đọc đủ thứ thi thư, cũng quả thật là một người vĩ đại”.

“Đường nương tử vẫn cho là vậy?”. Vương Nhị nương nhìn Đường Uyển, bỗng nói. “Nếu nhà họ Lục nguyện ý đón chị về nhà lần nữa, chị có về không?”.

“Đương nhiên không”. Đường Uyển bật nói ngay lập tức, sau đó hơi xấu hổ. “Nhị nương tử hẳn là hiểu đạo lý ‘nước đổ khó hốt’, nếu Huệ Tiên đã ra đi chắc chắn không bao giờ trở về”.

“Tôi hiểu. Thời gian cũng không sớm, tôi không dám quấy rầy Đường nương tử nữa”. Tới mức này rồi, Vương Nhị nương trong lòng đã có quyết định, không muốn trì hoãn thời gian, cười mà đứng dậy cáo từ.

“Huệ Tiên ngu dốt, thật sự không biết giúp gì cho Nhị nương tử, xin thứ lỗi”. Đường Uyển cũng không giữ lại, nói hai câu có lệ tiễn Vương Nhị nương ra về, sau khi tiễn xong quay lại, liền thấy Ông Ngọc Trân vẻ mặt mang cười đứng đợi.

“Chị dâu cả, chị nói vì sao Vương Nhị nương lại đến tìm em?”. Trực giác Đường Uyển cho rằng Vương Nhị nương đến ý đồ không đơn giản như vậy, nhưng vẫn không xác định chính xác rốt cuộc vì sao.

“Còn có thể vì sao? Do dự nên hay không nên gả cho Lục Vụ Quan thôi”. Ông Ngọc Trân cười. “Lo lắng sẽ trở thành đối tượng kế tiếp bị nhà họ Lục chán ghét rồi vứt bỏ, không lấy chồng lại sợ bỏ mất một cuộc hôn nhân tốt, cho nên cố ý lại đây thử em, để quyết định. Chị nghĩ hôn sự lần này xem ra thất bại rồi”.

“Ồ?”. Đường Uyển nhìn Ông Ngọc Trân, nàng có nói gì đâu, sao hôn sự lại thất bại?

36. Chương 36: Vương Nhị Nương Cự Hôn

“Con nói cái gì?”. Lí phu nhân hai mắt bốc hỏa nhìn con gái, con bé luôn ngoan ngoãn nghe lời, cho tới bây giờ chưa từng nghịch ý bà bỗng nhiên gan lớn, dám nói với bà câu này.

“Mẹ, mẹ không nghe sai, con gái không lấy Lục Du đâu, xin mẹ vì cả đời con, từ chối hôn sự này đi”. Thấy mẹ tức giận, Vương Nhị nương cũng có chút phát run, nhưng vì nghĩ đến sẽ bị nhà họ Lục biến thành một Đường Uyển thứ hai, thậm chí còn thảm hơn Đường Uyển, cô không thể lùi bước, cố lấy hết dũng khí nhìn thẳng vào Lí phu nhân. “Mẹ, mẹ cũng gặp Đường Uyển rồi, một cô gái xuất chúng như thế còn bị nhà họ Lục chán ghét vứt bỏ, con gái của mẹ sẽ được bọn họ thích sao? Vết xe đổ ngay trước mắt, con không muốn dẫm lên”.

“Cô ta là cô ta, con là con, sao có thể giống nhau chứ?”. Lí phu nhân cau mày nhìn con, hai nhà Lục Đường nháo nhào đến tận đây chính bà cũng bất mãn, nhất là lại càng bức bối bà thông gia tương lai Đường phu nhân. Con trai của bà ta là bảo bối chẳng lẽ con gái nhà người khác là cổ đại có thể tùy ý dẫm lên sao? Là bà mẹ có con gái, Lí phu nhân thật sự không ưa cách cư xử của Đường phu nhân. Nhưng mà bà cũng không muốn hôn sự này bị hủy, chẳng qua Vương Nhị nương tự ti, con bé gia thế tốt, tướng mạo tài hoa tạm được, không giống Đường Uyển chút nào, có thể gả đến nhà họ Lục làm vợ tài tử nổi tiếng như Lục Du là may mắn rất lớn. Bà không dám chắc nếu hôn nhà họ Lục rồi sẽ tìm được hôn sự nào tương đương.

“Ngoại trừ con không bằng chị ta, thì còn có gì khác?”. Vương Nhị nương cười chua xót, quay lại nhìn mẹ cô. “Mẹ, mẹ cũng không hy vọng một ngày nào đó mẹ cũng như Hồ phu nhân vì gả lầm con gái đến nhà họ Lục mà hối hận và tự trách đâu nhỉ”.

“Nhị nương, đừng hạ thấp bản thân. Quả thật tài mạo của Đường Uyển rất tốt, mẹ không thể phủ nhận con đúng là kém cô ta, nhưng cô ta cũng có chỗ kém con mà”. Lí phu nhân thở dài bất đắc dĩ, nói. “Con ngẫm lại xem, tướng cô ta nhìn như liễu yếu trong gió to, đẹp thì đẹp thật, nhưng chẳng lợi gì cho chồng cũng khó có con. Mà con thì sao, vừa nhìn đã biết là dễ sinh nở, chỉ cần là người thật tình lo lắng cho huyết mạch gia tộc sẽ lập tức chọn con chứ không chọn cô ta”.

Lại là luận điệu này. Vương Nhị nương bị đốt lửa giận, chẳng lẽ trong mắt mọi người, ngoại trừ dễ sinh nở, lợi đường con cái ra, cô chẳng có ưu điểm nào nữa sao? Vì sao các người đều đồng lòng một ý như thế?

“Mẹ, vậy ra trời sinh ra con chẳng qua để nối dõi tông đường cho kẻ khác ư? Ngoài việc đó ra không còn ý nghĩa nào khác? Chẳng lẽ ngoài sinh con đẻ cái ra, con không cần quản thứ gì, cũng không dùng vào chỗ

nào khác được?”. Vương Nhị nương đau khổ nhìn Lí phu nhân, nói một lần cô còn cho rằng đây là khẳng định và tán thưởng, nhưng cứ nói hết lần này đến lần khác chỉ có thể khiến cô nhục nhã.

“Nhị nương, con đang nói vớ vẩn gì vậy”. Lí phu nhân không ngờ con gái bỗng nổi giận đùng đùng, bà chụp chụp tay Vương Nhị nương, an ủi. “Đương nhiên mẹ biết con là đứa nhỏ ngoan, vừa hiếu thuận vừa nghe lời, tuy rằng không phải người thông minh tuyệt đỉnh nhưng không hề ngu dốt. Chỉ là nhà chúng ta không phải thư hương thế gia, cũng không có nhiều thế hệ làm quan, căn cơ không đủ. Tuy rằng sống xem như tốt, không lo ăn mặc, cũng có thể cho các chị em con đọc sách biết chữ, nhưng không thể mời thầy đến nhà dạy cầm kì thư họa giống Đường Uyển, nếu không chắc chắn con không hề thua kém cô ta”.

Biết rõ Lí phu nhân nói chẳng qua an ủi chính mình, biết rõ cho dù mình có cùng điều kiện cũng chưa chắc đã thành tài nữ nổi tiếng. Sơn Âm nhiều người như vậy, số nhà mời thầy về dạy con gái họ không ít, nhưng tài nữ chỉ năm ba người, có thể nổi bật trong số họ, Đường Uyển hơn cô nhiều lắm. Nhưng mà, nghe mẹ nói cô bỗng an lòng, mọi phiền não nháy mắt bình tĩnh xuống.

“Thêm nữa, Đường Uyển bị bỏ không chỉ vì vấn đề con nổi dòng, đó chẳng qua là một trong số các nguyên nhân mà thôi”. Thấy Vương Nhị nương xuôi theo, Lí phu nhân tiếp tục khuyên bảo, mong cô quên mất ý định sai lầm đó trong đầu. “Con không nghe Đường phu nhân nói sao? Đường Uyển gả vào nhà họ Lục rồi suốt ngày đầu gối tay ấp với Lục Vụ Quan, tri hoãn hẩn học tập làm việc, phá hủy tiền đồ của hẩn. Phải biết là Lục Vụ Quan phải tham gia khoa cử, có cô vợ cản chân cản tay hẩn, còn khiến hẩn sa vào nữ sắc như thế chẳng phải chuyện tốt. Vì vậy, Đường phu nhân không ngừng răn dạy Đường Uyển nhưng cô ta cứ thích làm theo ý mình... Nhị nương, con nghĩ lại đi, mẹ chồng nào chịu nổi đứa con dâu làm hư mất tương lai con trai mình?”.

“Nói cách khác Đường phu nhân sợ dĩ hài lòng con là vì xem chắc con gả cho Lục Du sẽ không làm chậm trễ hẩn học tập, không cản bước chân hẩn tiến tới, càng không phá hủy tiền đồ của hẩn chứ gì?”. Vương Nhị nương lửa giận trong lòng lại bùng lên, có lẽ vì đã sẵn khúc mắc nên mặc kệ nói gì cô đều nghe theo hướng tiêu cực, cô cười lạnh. “Có phải vì bà ấy chắc chắn tướng mạo của con xấu xí lại chẳng có tài hoa gì nên Lục Vụ Quan sẽ không thích đúng không? Nếu không thích, tự nhiên không cần quên học, quên tiền đồ vì con, càng không lạnh nhạt với mẹ hẩn vì con. Đường Uyển nói đúng, lý do nào cũng là giả cả, lý do chân chính chỉ có một: Đường phu nhân không thích con trai con dâu ân ái, cưới vợ cho con nhưng sợ con có vợ quên mất mẹ. Bà ta chọn một người kém cỏi hơn Đường Uyển quá nhiều, Lục Du sẽ chướng mắt, không cầm sắt hòa minh, càng không vì vợ mà bỏ rơi mẹ. Mẹ, con không lấy hẩn”.

“Con...”. Lí phu nhân tức điên, nói nhiều như vậy mà con gái vẫn khư khư cố chấp là sao? Bà buồn bực nhìn Vương Nhị nương. “Con suy xét cho kĩ, nếu bỏ lỡ nhà họ Lục, có thể sẽ chẳng gặp được hôn sự nào tốt như vậy nữa”.

“Thứ chờ đợi sau cuộc hôn nhân này là một bà mẹ chồng hà khắc, yêu con như mạng, phút phút giây giây đề phòng mình cướp đi đứa con bảo bối của bà ta, một người chồng luôn nhớ thương người vợ trước, thêm cha chồng bàng quan mặc vợ làm gì thì làm, không nghe, không thấy, không hỏi. Cái nhà đó có gì tốt? Con tuyệt đối không vì tiếc nuối sợ bỏ qua bọn họ rồi càng hối hận”. Vương Nhị nương lắc đầu, lạnh lùng nói. “Khác không bàn, chỉ cần nghĩ tới Lục Du mãi không quên Đường Uyển là con đã thấy chẳng có gì đáng tiếc. Mẹ, mẹ nghĩ lại đi, ai có thể sống với người đàn ông trong lòng luôn có hình bóng người phụ nữ khác cả đời? Con không muốn”.

“Đứa nhỏ này thật là”. Lí phu nhân tức giận đến sắp hôn mê, Vương Nhị nương nói cứ như nhà họ Lục là hồ lửa, mà bà đang đẩy con bé xuống cái hồ lửa đó, bà là mẹ ruột của nó, có thể hại nó sao? Bà bỗng nhiên sực nhớ ra, gương mặt nhìn chằm chằm Vương Nhị nương, nói. “Hôm nay con ra ngoài gặp ai?”.

Khó trách Lí phu nhân nghi ngờ, Vương Nhị nương mấy ngày nay tuy tâm tình không tốt, bối rối về hôn sự này, nhưng chưa bao giờ cô kiên định tổ thái độ muốn hỏi hôn như bây giờ.

“Con đi nhà họ Đường gặp Đường Uyển”. Vương Nhị nương biết chuyện này không thể gạt Lí phu nhân, mà cô cũng không muốn gạt.

“Có phải cô ta nói gì nên con mới quyết định như vậy không?”. Lí phu nhân bình tĩnh, bỗng nhiên oán giận Đường Uyển vô cùng – cô ta nghĩ phá vỡ cuộc hôn nhân này cô ta có thể gương vỡ lại lành với Lục Du sao?

“Coi như là có đi”. Vương Nhị nương gật đầu, sau đó nhìn Lí phu nhân. “Không phải như mẹ nghĩ đâu, Đường Uyển không hề nói xấu Đường phu nhân và Lục Du nữa đâu, thậm chí chị ta còn an ủi con, nói vì chuyện đã qua nhà họ Lục sẽ càng đối xử tốt với con, còn nói con là người có phúc, nhất định sớm khai chi tán diệp cho nhà họ Lục, ngày qua càng hạnh phúc”.

“Thì con vì sao...”. Lí phu nhân dăm chiêu. “Mẹ hiểu, vì Đường Uyển nói vậy con mới càng rối rắm, quyết định sai lầm. Cô ta thật đúng là tâm cơ hiểm độc”.

“Mẹ, mẹ nghĩ con gái sẽ vì mấy câu ít ỏi đó mà hồ đồ sao?”. Vương Nhị nương lắc đầu.

“Vậy còn vì cái gì?”. Lí phu nhân nghĩ cũng đúng, con là bà nuôi lớn, bà đương nhiên hiểu con bé không phải dễ dàng bị người ta xúi giục.

“Con đã hỏi qua Đường Uyển nếu nhà họ Lục nguyện ý đón chị ta về nhà thì chị ta có về nhà không. Chị ta rất ngạc nhiên vì con đã hỏi vậy, nhưng bật ra nói ngay ‘Đương nhiên không’ “. Vương Nhị nương nhìn Lí phu nhân. “Lục Du nhớ mãi không quên chị ta và thể nào chị ta cũng nhớ mong Lục Du, nhưng bản năng lại cự tuyệt quay về nhà họ Lục. Mẹ, mẹ thử tưởng tượng nhà họ Lục là đầm rồng hang hổ nào mà khiến chị ta trở nên như vậy”.

“Ôi chao ~ Con thư thư ẹ nghĩ kĩ lại đi”. Lí phu nhân im lặng nửa ngày, vẫn không đáp ứng yêu cầu của Vương Nhị nương.

Vương Nhị nương thở phào nhẹ nhõm một hơi, chỉ cần Lí phu nhân chấp nhận xem xét cẩn thận lại hôn sự với nhà họ Lục thì cô vẫn còn cơ may hồi hôn...

37. Chương 37: Náo Nhiệt

“Nhà họ Vương và nhà họ Lục giải trừ hôn ước?”. Đường Uyển kinh ngạc mở to hai mắt, sao lại có chuyện này, nếu Vương Nhị nương không lấy Lục Du thì một lô lốc mấy đứa con của Lục Du phải làm sao? Ai sẽ sinh bọn chúng?

“Đúng vậy, bên ngoài đồn ầm lên rồi”. Hồ phu nhân không che giấu được sắc khoái trong mắt, vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa, cười ha ha. “Đầy đường ai cũng nói chuyện này, nói gì mà Vương Nhị nương liều chết không lấy chồng, vì chứng minh cô ta kiên quyết nên tuyệt thực vài ngày, Lí phu nhân không lay chuyển nổi đành đến nhà họ Lục xin từ hôn. Đường phu nhân vì chuyện này trở mặt luôn với nhà họ Vương, náo nhiệt lắm lắm... Chắc chắn, người ta kể lại hay vô cùng, ngay cả Đường phu nhân tức giận đập vỡ đồng ầm chén trà sưa tâm mà bà ta thích nhất như thể nào cũng kể cực kì sống động”.

“Đường phu nhân đâu có sở thích sưa tâm ầm chén trà”. Đường Uyển lắc đầu, nói thật. “Những người đó đều bịa cả đấy mẹ, thích nói xấu người khác”.

“Con hiểu là được rồi”. Hồ phu nhân cười. “Chẳng qua trà dư tửu hậu nhằm chán thì tám chuyện giết thời gian thôi, ai cũng nói cứ như tận mắt thấy không bằng, còn thêm mắm thêm muối, khiến người nghe tin lời mình nói là thật”.

“Đúng là rảnh rồi”. Đường Uyển nhún vai, sau đó hỏi. “Nhà họ Vương sao đột ngột từ hôn nhà họ Lục vậy mẹ? Cả hai nhà chẳng phải đã tính xong cuối năm tổ chức hôn lễ sao?”.

“Còn có thể vì cái gì, nhà họ Lục đối xử với con sao mọi người đều biết, cách cư xử của bọn họ thật khiến người ta lạnh cả tim gan”. Hồ phu nhân cười mỉa. “Vương Nhị nương nếu khôn nên tự mình hiểu lấy, cô ta chẳng có chỗ nào bằng con, mà con đã bị bọn họ ghẻ lạnh, cô ta gả vào còn bị cỡ nào nữa?”.

“Nhưng người có ai giống ai đâu ạ. Con bị nhà họ Lục ghét bỏ, có do tính cách quái dị của Đường phu nhân gây ra nhưng cũng có do bản thân con, Vương Nhị nương và con từ tính cách đến sở thích, vân vân đều khác hoàn toàn, con bất hạnh không có nghĩa cô ấy cũng bất hạnh. Trên thực tế, con còn cảm thấy cô ấy gả vào nhà họ Lục sẽ sống không tồi, tuy rằng không nhất định ân ái yêu đương với Lục Vụ Quan, nhưng cả nhà mỹ mãn an hòa hẳn chẳng có vấn đề gì”. Đường Uyển khó hiểu. “Thêm nữa, nhà họ Vương trước khi đính hôn với nhà họ Lục đã biết Lục Du từng bỏ vợ, lúc ấy không nói gì thì thôi hiện giờ lại vì cố này mà từ hôn, thanh danh của Vương Nhị nương bị ảnh hưởng, về sau muốn tìm hôn sự tốt sẽ phiền phức lắm”.

“Lần này con sai rồi”. Hồ phu nhân lắc đầu, mỉm cười thần bí. “Từ hôn là có ảnh hưởng đến Vương Nhị nương, nhưng ảnh hưởng tốt hay xấu chưa biết được, nói không chừng Vương Nhị nương vì chuyện này mà tìm được cuộc hôn nhân tốt hơn hẳn đây”.

“Ồ? Sao mẹ lại cho là như vậy?”. Đường Uyển nghech ra nhìn Hồ phu nhân, phụ nữ bị nhà chồng ruồng bỏ hoặc chồng chết, tái giá chỗ nào cũng có, người khác cũng không vì cô ta đã thành thân liền khinh bỉ chỉ trỏ cô ta. Nhưng từ hôn không giống vậy, bị người khác cười chê, thanh danh cũng đáng ngại, Vương Nhị nương từ hôn rồi muốn tìm hôn sự khác thật sự không dễ dàng.

“Con có biết người bên ngoài nghị luận chuyện này thế nào không?”. Hồ phu nhân không đáp, hỏi lại, gần đây bà luôn cố tình đưa ra các tình huống cho Đường Uyển, hôm nay bà kể hai nhà Lục Vương tranh cãi chẳng qua là thứ yếu, chủ yếu là thông qua đó khiến Đường Uyển hiểu được cái gì gọi là ‘nắm lấy cơ hội’, và phải ‘nắm lấy cơ hội’ như thế nào.

“Chẳng lẽ đại đa số mọi người cho rằng nhà họ Vương từ hôn là có lý, Vương Nhị nương và Lí phu nhân làm vậy là hoàn toàn đúng đắn?”. Đường Uyển bây giờ đã thay đổi nhiều, vừa nghe Hồ phu nhân gợi mở, suy nghĩ cẩn thận lại một chút, hơi có ý. “Chẳng lẽ vì những gì đã xảy ra lúc trước nên mọi người có ấn tượng xấu về nhà họ Lục, nhất là Lục Vụ Quan và Đường phu nhân, nên dù nhà họ Vương không có đạo lý, vẫn được bọn họ tán thành, ít nhất cho rằng Lí phu nhân lo lắng chung thân cả đời của con gái, không muốn con bà ấy đi vào vết xe đổ của con, tấm lòng mẹ hiền có trời đất chứng giám?”.

“Không sai”. Hồ phu nhân gật gù đầu, thật vừa lòng con gái có tiến bộ, cười nói. “Không ít người cho rằng Vương Nhị nương sở dĩ cự hôn là do bị bộ mặt bạc bẽo của Đường phu nhân dọa sợ, lo lắng bản thân mắc phải sai lầm, còn Lí phu nhân là bà mẹ yêu thương con gái thật sự, tuy rằng biết về sau không có khả năng tìm được nhà nào có dòng dõi tốt như nhà họ Lục nhưng vẫn quả cảm giải trừ hôn ước với nhà họ Lục. Nói về lý, nhà họ Vương mất danh dự, hẳn là bị người thóa mạ, nhưng về tình, cách làm của Lí phu nhân không sai”.

“Vậy, mọi người xem như nửa khen nửa chê Lí phu nhân và Vương Nhị nương, chuyện từ hôn có ảnh hưởng không lớn đến Vương Nhị nương?”. Đường Uyển nhìn Hồ phu nhân, trong mắt chứa sâu xa. “Sự tình phát triển đến mức này là thuận theo tự nhiên hết thảy hay có người âm thầm đẩy sau lưng? Mẹ, con nhớ mẹ có nói, tuy rằng trên đời này có rất nhiều chuyện trùng hợp, nhưng chuyện giống như trùng hợp lại càng nhiều. Thế thì hai nhà Lục Vương giải trừ hôn ước là do ý trời hay do ý người?”.

“Tam nương, con thật là quan tâm quá mức”. Hồ phu nhân trấn an con gái, cười nói. “Trước kia, con chỉ biết đứng xem, hoặc là đứng về phía nhà họ Vương, hoặc là đứng về phía nhà họ Lục, chưa từng tự hỏi sau lưng đã xảy ra chuyện gì, còn bây giờ con đã biết nhìn xuyên qua lớp vỏ bên ngoài, khai quật cái bên trong rồi. Con như vậy, lòng mẹ thật sự vui mừng. Mẹ nghĩ, qua một năm rưỡi nữa, Tam nương của mẹ nhất định thoát thai hoá cốt, chờ về sau tái giá, hoàn toàn đủ tư cách trở thành đương gia chủ mẫu”.

“Mẹ, mẹ lại nói xa rồi”. Đường Uyển giận một tiếng, không biết vì sao trong đầu bỗng nhớ tới Triệu Sĩ Trình, bởi vì sống lại rồi bản thân trở nên bình tĩnh rất nhiều, và tỉnh táo nữa. Chẳng những không mê muội Lục Du, cố gắng quay về với hắn, còn tránh xa nhà họ Lục, xóa sạch quan hệ, rất nhiều thứ khác biệt với kiếp trước, đến ngay cả hôn sự của Vương Nhị nương và Lục Du cũng bị mình ảnh hưởng, vậy thì mình còn có thể đến với Triệu Sĩ Trình như kiếp trước không? Nghĩ đến đó, Đường Uyển bất giác ảm đạm, nhưng rất nhanh đã điều chỉnh tâm lý — Không liên lụy biến Triệu Sĩ Trình thành trò cười cho người đời chẳng phải là điều nàng hy vọng ư? Nàng hẳn là nên thần nhiên chấp nhận chứ không phải buồn bã thất thần.

“Bây giờ không có chuyện gì quan trọng hơn trong lòng mẹ ngoài tìm cho Tam nương một người thích hợp. Không cần phú quý, chỉ hy vọng nó chân chính yêu thương con, cho con hạnh phúc. Lúc này đây mẹ nhất định mở to hai mắt, tỉ mỉ chọn lựa, nhất định không để thứ đồ hồng hóc giả tạo che mắt nữa”. Hồ phu nhân thấy Đường Uyển vừa thẹn vừa giận, bật cười. “Được rồi được rồi, không nói này nữa, dù sao chẳng gấp gáp đi đâu, chúng ta vẫn quay về chuyện hai nhà Lục Vương đi”.

“Con có nhớ năm sáu ngày trước, Vương Nhị nương có ý tới gặp con không?”. Hồ phu nhân cười dài. “Bày đặt cái gì trong lòng bối rối, muốn xin con lời khuyên, giả hết. Trên thực tế cô ta muốn dò xét thái độ của con đối với nhà họ Lục. Mẹ nghe Ngọc Trần kể, ngày đó con không nói xấu gì Lục Vụ Quan và Đường phu nhân, càng không nói Vương Nhị nương gả vào sẽ dẫm lên vết xe đổ của con. Mẹ biết, con nói vậy vì con là

đưa thành thật phúc hậu, nhưng mà... Hừ, con không biết, có kẻ bản thân tâm địa đen tối, thích suy bụng ta ra bụng người, con càng nói tốt, kẻ đó lại càng cố hiểu sai đi”.

Ông Ngọc Trân cũng từng nói cho Đường Uyển, lúc ấy nàng nửa tin nửa ngờ, nhưng nàng vẫn lơ mờ cảm nhận được Vương Nhị nương không an phận thành thật, ngây thơ thiếu tâm kế như trong ấn tượng của nàng, nếu không nàng đúng là tin vì mấy câu nàng nói khiến Vương Nhị nương khẳng khái cự hôn nhà họ Lục. Hồ phu nhân nhắc lại lần nữa, nàng chỉ biết cười nhạt, bỏ qua hôn sự này, Vương Nhị nương có lẽ càng hạnh phúc hơn kiếp trước, có thể tìm được người thấy hết cái tốt của cô ta, đối xử tử tế với cô ta, nhưng cũng có lẽ sẽ gặp phải một kẻ còn kém hơn Lục Du, sống bất hạnh, mặc kệ là trường hợp nào, Đường Uyển không áy náy nửa điểm, hết thấy đều do Vương Nhị nương tự chọn, cho dù nàng có nói gì, có ảnh hưởng bao nhiêu cũng chỉ trách Vương Nhị nương lòng dạ u ám thôi.

Nhìn Đường Uyển cười thản nhiên không chút áy náy, Hồ phu nhân cười càng tươi, tâm hồn thiện lương là tốt, nhưng không thể thiện lương đến độ ngô nghê, chẳng khác gì hại bản thân, con gái như bây giờ càng hợp ý bà, Hồ phu nhân cười vui vẻ. “Vương Nhị nương về nhà đến ngày thứ ba, mấy lời chỉ trích nhà họ Lục càng kịch liệt hơn, thậm chí có người độc miệng bảo nhà họ Vương gả con gái vào nhà họ Lục là đẩy con xuống hố lửa... Nếu không có câu này, tất không có bây giờ, nhiều người thấy nhà họ Vương từ hôn là thất tín nhưng hoàn toàn có lý”.

“Ý mẹ là lời chỉ trích do nhà họ Vương tuồn ra?”. Đường Uyển cũng hiểu cách nói của Hồ phu nhân, nhưng trong lòng nàng vẫn còn nghi ngờ, nàng nhìn Hồ phu nhân, nói. “Nếu lỡ nhà họ Lục không chịu từ hôn thì sao? Bọn họ làm vậy không sợ biến khéo thành vụng ư?”.

“Sự tình đã nháo nhào đến bước này, Vương Nhị nương lại không xuất sắc đến nỗi nhà họ Lục không thể không cưới vào, người nhà họ Lục có nhất quyết phải kiên trì hôn ước không. Hơn nữa dù kiên trì thì cưới một người vợ lúc nào cũng có thể mang đến phiền toái cho nhà họ Lục, chỉ cần người nhà họ Lục đối xử với Vương Nhị nương không tốt chút xíu thôi, Lí phu nhân sẽ đến làm rùm beng ngay... Nói thật, mẹ còn hy vọng Đường phu nhân chịu đựng cưới Vương Nhị nương về bằng mọi giá, vậy chúng ta mới có kịch hay để xem”. Hồ phu nhân lắc đầu đáng tiếc, cuộc hôn nhân này cuối cùng vẫn là không thành, bà nhìn Đường Uyển, nói. “Đương nhiên, người nhà họ Vương có thật sự mớm lời cho dư luận hay không mẹ không dám chắc, cũng không rảnh tìm tòi, nhưng nếu bọn họ có làm tất sẽ lưu lại dấu vết. Nếu Đường phu nhân vì chuyện này mà hận nhà họ Vương, có lẽ sẽ tra rõ ràng, cũng có lẽ chưa tra đã định tội bọn họ, hai nhà còn một phiên tòa chưa xử đâu”.

“Mặc kệ bọn họ nháo qua nháo lại thôi”. Đường Uyển chán nản, bỗng nhiên nở nụ cười. “Bọn họ cãi nhau cũng tốt, không có người để ý chuyện của con và Lục Vụ Quan nữa”.

“Cái con bé này, rốt cuộc con cũng nghĩ thông”. Hồ phu nhân cười ha ha...

38. Chương 38: Lại Bàn Chuyện Kết Hôn

”Mẹ, ai chọc mẹ giận vậy?”. Đường Uyển cười trấn an, nàng không hiểu sao khi ra ngoài mẹ vẫn vui vẻ nhưng trở về trong mắt giận tóe lửa, là chuyện gì khiến bà giận dữ đến vậy? Không nên chứ, hôm nay Ngô phu nhân mở tiệc chiêu đãi, Ngô phu nhân không giao tiếp rộng như Tần phu nhân, mời tất cả đều là những người có quan hệ rất tốt, những người đó ngày thường rất hợp với Hồ phu nhân, hẳn là không ai khiến bà khó chịu mới đúng. “Còn ai ngoài nhà họ Lục ra”. Hồ phu nhân buồn bực nói. “Mẹ không hiểu vì sao tới giờ bọn họ vẫn chưa buông tha cho con, chuyện gì cũng phải kéo con vào, chẳng lẽ chưa bức con đến chết thì chưa dừng lại sao?”.

Lại là nhà họ Lục? Đường Uyển hơi chần động, sau đó cười xòa, từ lúc sống lại, nàng đã thay đổi chính mình, không đau khổ thảm thiết triền miên như kiếp trước, mọi thứ giữa nàng và nhà họ Lục đã sạch sẽ, chẳng còn gì đè nặng trong lòng nàng nữa, nhưng vì sao nàng càng như vậy, chuyện dính líu tới nhà họ Lục càng nhiều, thậm chí nhiều hơn cả kiếp trước, kiếp trước sau khi rời khỏi nhà họ Lục nàng chỉ dây dưa với mỗi mình Lục Du. Đây là vận mệnh trên cột nàng hay đang thử thách nàng?

“Mẹ, chuyện liên quan tới nhà họ Lục mẹ đừng để ý tới”. Đường Uyển cười đứng sau lưng ân cần bóp vai cho Hồ phu nhân, chờ bà thả lỏng mới nói. “Mẹ nghĩ nha, bọn họ nói này nói kia chẳng phải để chúng ta

phiền lòng, làm chúng ta không thoải mái sao? Mẹ mà coi trọng quá, đúng là trúng kế bọn họ”.

“Mẹ biết đạo lý này, nhưng mà... Những lời đó nghe xong thật khiến người ta nhịn không được”. Đường Uyển nói ra đều là Hồ phu nhân dạy bảo nàng, Hồ phu nhân sao lại không rõ, nhưng chuyện liên quan đến con gái cưng của bà thì Hồ phu nhân không thể bình tĩnh xử được, bà tức giận nói. “Con không biết nhà họ Lục bọn họ lại bày trò gì đâu”.

“Quá lắm cũng là bởi lại chuyện cũ, nói con không hiền lành, nói con lười Lục Du sa vào nữ sắc không dốc lòng học tập, nói con bạc phúc, không có tướng vượng phu vượng tử, hoặc là nói càng độc, đặt điều con có số khác phu khác tử vân vân...”. Đường Uyển không để ý lắm đến những tội danh nhà họ Lục quàng lên người nàng, và cái nàng không cần quan tâm nhất chính là những điều đó. Bây giờ nhà họ Lục nói nàng cái gì, người nghe cũng lập tức mặc định là bọn họ hắt nước bẩn lên người nàng, gây phiền toái cho nàng, gây ông đập lưng ông cũng gây phiền toái cho nhà họ Lục bọn họ, thật không hiểu Đường phu nhân sao lại hồ đồ đến mức độ này, mà Lục Tể cũng không thêm quản.

Không đúng, Lục Tể sau này thân thể càng lúc càng kém, cho dù ông ta muốn quản cũng sợ là có tâm mà không có lực. Đường Uyển bỗng nhớ ra, kiếp trước Lục Tể mất khi cháu trai sinh ra chưa đủ trăm ngày, lúc ấy bản thân nàng từng thương tâm rơi lệ một hồi, nàng từng luôn cảm thấy ở nhà họ Lục ngoại trừ Đường phu nhân hà khắc với nàng ra, những người khác đều đối xử với nàng tốt lắm. Nhưng bây giờ nàng không nghĩ như vậy, cho dù chuyện trong nhà đều do Đường phu nhân quản lý, Lục Tể không nhúng tay, nhưng rõ ràng chính mình không phải chuyện nhỏ, Lục Du lại cực lực phản đối, nếu không phải Lục Tể đồng tình với Đường phu nhân thì bà ta sao khư khư cố chấp được?

“Con đúng là ngày càng rộng lượng”. Hồ phu nhân cười mắng một tiếng, nếu là trước kia Đường Uyển nhất định đau khổ cực độ, bây giờ nàng chỉ cười xòa qua, tuy nhiên trong lòng bà vẫn có chút không thoải mái. “Nhưng với một số người không thể quá khoan dung, chỉ tổ cho bọn họ càng lúc càng lên mặt, càng lúc càng quá lớn”.

“Mẹ nói đúng, hẳn là nên cho bọn họ biết đạo lý không được nói linh tinh về người khác”. Đường Uyển lập tức gạt đầu nghe theo Hồ phu nhân, sau đó cười. “Bọn họ còn nói cái gì ạ? Mẹ kể con nghe nữa”.

“Giống như con đoán đó, nói con sinh ra trúng ngày xấu, mạng khác, nhất định cả đời không có con”. Hồ phu nhân kể lại vẫn chưa hết tức, mặc dù nàng từng kết hôn một lần, nhưng nhân tài gia thế còn đó, Hồ phu nhân tin chắc chỉ cần nhà mình thả tin ra, nhất định có người đến cầu cưới con gái bà, đừng nói tái giá, cho dù muốn hơn cũng không khó. Nhưng mà, nếu người ta thật sự tin con bà mạng khác, cả đời không con cái, tái giá tuy không khó, nhưng sự lựa chọn sẽ ít đi rất nhiều, người đến nhà cầu cưới hầu hết đều là đàn ông mong có con nối dõi tông đường, bỏ vợ hoặc vợ chết nên độc thân.

Cả đời không con cái? Đường Uyển âm thầm than nhẹ, nàng đúng là không dám xác định cơ thể nàng có vấn đề chỗ nào không, kiếp trước nàng chưa từng làm mẹ, kiếp này tuy có rất nhiều chuyện đã thay đổi, nhưng nàng vẫn không chắc chuyện này cũng biến đổi hay không.

“Bọn họ làm như vậy còn không phải bôi nhọ con để lót đường cho tiểu nương tử nhà họ Phùng sắp gả vào nhà họ Lục bọn họ cuối năm nay, một bên nói con mạng khác, không thể sinh con, bên kia ca ngợi tiểu nương tử nhà họ Phùng mệnh quý, vượng phu vượng tử... Nghĩ bôi nhọ con thì cả nhà bọn họ được nghĩ tốt chắc, hừ, bọn họ cho là ai cũng là kẻ ngốc, bọn họ nói cái gì cũng tin?”. Hồ phu nhân nói đoạn cười lạnh một tiếng. “Con không biết đâu, Lục Vụ Quan lại đính hôn với người khác, là tiểu nương tử nhà họ Phùng ở Tiền Đường. Nhà họ Phùng ở Tiền Đường dòng dõi so với nhà họ Lục chỉ có cao hơn chứ không thấp, việc hôn nhân này hình như do chị của Đường phu nhân tác hợp, để mẹ xem tiểu nương tử nhà họ Phùng gả vào rồi, Đường phu nhân còn dám lên mặt mẹ chồng không?”.

Lục Du sắp cưới tiểu nương tử nhà họ Phùng? Hai nhà Lục Vương giải trừ hôn ước chưa tròn hai tháng đã đính hôn với người khác, nhà họ Lục thật đúng là mau tay mau chân.

Đường Uyển hơi sững sờ, rồi lại cười. “Mẹ, chắc Sơn Âm không ai dám mạo hiểm gả con gái vào nhà họ Lục nên Đường phu nhân đành đi xa thật xa, tới chỗ không ai biết danh tiếng ‘mẹ chồng độc ác’ của bà ta để kiếm con dâu đây? Nếu nhà họ Phùng đính hôn rồi lại giải trừ hôn ước lần nữa, tiếng xấu của bọn họ chắc chắn còn lan đến tận Tiền Đường”.

“Nhà họ Lục vì mấy vụ lùm xùm trước đây huyền não đầu tìm thấy nhà nào môn đăng hộ đối, có con dâu vừa lòng Đường phu nhân, nhà họ Phùng xem ra là mắc mưu, bị lừa rồi”. Nói đến đây, Hồ phu nhân liền bật cười. “Hôm nay Trịnh phu nhân cũng đi nhà họ Dương dự tiệc, nhà mẹ đẻ của bà ấy ở Tiền Đường, chẳng xa lạ gì với nhà họ Phùng. Bà ấy kể tiểu nương tử nhà họ Phùng cũng nổi tiếng ở Tiền Đường lắm, mặt mũi cô nàng không xấu xí, thậm chí có vài phần nhan sắc, nhưng vì cô nàng là con gái út Tôn phu nhân nhà họ Phùng già rồi mới cầu được, trên có bốn anh trai, từ nhỏ đã được nuông chiều vô độ, tính tình ngang bướng hù chết người, là loại tính tình ai không theo liền lật bàn giường oai đó. Năm nay cô ta đã mười chín tuổi rồi, nhưng vì ‘danh tiếng’ đó nên chưa có chàng trai nào dám lên cửa cầu hôn, không ngờ nhà họ Lục giải trừ hôn ước với nhà họ Vương xong lại đính hôn với nhà họ Phùng”.

Nói cách khác, cuộc hôn nhân này vô cùng quan trọng với cả hai nhà Lục Phùng. Đường Uyển không nhịn được bật cười, tiểu nương tử nhà họ Phùng gả vào rồi, cái khác không nói, chỉ riêng nói nhà họ Lục chắc chắn không còn lạnh lẽo buồn tẻ nữa nha.

“Trịnh phu nhân kể mà lác đầu liên tục, nói Đường phu nhân chắc bị chuyện nhà họ Vương từ hôn tức đến hồng đầu rồi, dám đính hôn với nhà họ Phùng, phải biết là bốn anh trai của tiểu nương tử nhà họ Phùng cực kỳ yêu thương em gái đến tận xương tủy, tính tình của cô ta hoàn toàn do cha mẹ và các anh nuông chiều mà thành, chỉ cần cô nàng ở nhà họ Lục không hài lòng cái gì, các anh của cô nàng thế nào cũng đến phá cửa nhà họ Lục...”. Hồ phu nhân sung sướng khi người gặp họa, cười mỉa. “Nhà họ Lục xem ra lại sắp náo nhiệt nữa”.

39. Chương 39: Quà Mừng Năm Mới

“Mẹ, mẹ xem này”. Đường Uyển đưa bản vẽ trên tay cho Hồ phu nhân.

“Tam nương vẽ tranh sao?”. Hồ phu nhân trước cười trên ghẹo một tiếng, sau đó mới tiếp nhận bản vẽ, vừa mở ra Hồ phu nhân liền lấp bắp kinh ngạc, lập tức cuộn nó lại, rồi hỏi. “Tam nương, này là...”.

“Mẹ, không phải mẹ nói con và chị dâu cả chuẩn bị quà mừng năm mới cho Đại bá phụ, Tam thúc và nhà hai chị dâu sao? Con thấy danh mục quà tặng năm ngoái chủ yếu là đồ ăn đặc biệt, quần áo thêu cho nữ quyến, bình hoa, chén đĩa, bộ ấm chén trà hoặc tranh chữ lâu năm, vân vân, trong đó tương đối quý trọng chính là tranh chữ”. Đường Uyển cười khanh khách. “Nhưng mà con nhìn rồi, vài thứ kia không có gì đặc biệt cả, chắc chắn không thể khiến người ta yêu thích chẳng buông tay được. Con nghe chị dâu cả nói chiếc bình hoa men ba năm trước đây chúng ta tặng cho nhà Tam thúc làm quà cưới lại được gia đình Đại bá tặng làm quà mừng năm mới...”.

Hồ phu nhân nhẹ nhàng lắc đầu, lại không biết nên nói gì cho phải, quà nhà mình tặng đi, dạo qua một vòng bên ngoài lại bay về kho nhà mình, chuyện như vậy thật ra không hiếm, chẳng qua khi nhận khiến người ta đỡ khốc cỡ cười mà thôi.

“Con nghĩ đồ cứ tặng tới tặng lui cũng không hay, ai biết đồ này có phải do nhà khác từng tồn kho hay không, cho nên con vẽ mấy bộ bình hoa, chén đĩa, ấm tách kiểu dáng mới lạ suốt hai ngày nay. Một bộ là hoa mẫu đơn đón xuân, một bộ là cá đùa hoa sen, một bộ lá phong thu đỏ, còn một bộ là mai hồng trong tuyết”. Đường Uyển giải thích. “Bởi vì muốn luyện tay nên con chuẩn bị lễ mừng năm mới sớm hơn mọi năm nửa tháng, con nghĩ nửa tháng hẳn là đủ để bọn họ chiếu theo bản vẽ của con làm mỗi dạng một bộ. Dùng bạc chế ra là tốt nhất, sẽ không quá quý trọng, nhưng cũng không quá keo kiệt, được điểm ở vẻ độc đáo mới mẻ”.

Hồ phu nhân càng nghe Đường Uyển nói, trên mặt ý cười càng đậm, chờ nàng nói xong bà liền cười hỏi. “Ngọc Trân nói sao? Các con bàn bạc qua chưa?”.

“Đương nhiên đã bàn rồi ạ, sao con có thể chưa nói gì với chị dâu cả đã vội chạy đến tìm mẹ chứ, đó chẳng phải là thiếu tôn trọng chị dâu cả sao”. Đường Uyển cười giận một tiếng, sau đó nói. “Chị nói chủ ý của con không tồi, nhưng vì so với năm ngoái quà năm nay to hơn một chút, nên hỏi cả ý mẹ nữa, xem mẹ có gì nhắc nhở không. Bây giờ chị đang kiểm kê hoa quả khô trong kho, bận không dứt ra được nên bảo con đến nói với mẹ”.

“Mẹ thấy cái này không tồi”. Hồ phu nhân gật đầu tán thưởng, biết Ưng Ngọc Trân là cố ý để Đường Uyển tự mình nói với bà, để bà hiểu Đường Uyển vô cùng dụng tâm cho việc chuẩn bị quà mừng năm mới, bà cười. “Cứ theo lời con đi, mấy thứ này hay do mới mẻ độc đáo, mẹ nghĩ nhà ai nhận được quà này đều sẽ vui mừng, không nỡ tặng nó cho nhà khác đâu”.

“Con cũng nghĩ như vậy”. Đường Uyển cũng cười. “Con còn nghĩ mình nên in một dấu ghi là ‘Sơn Âm – Đường gia’ ở chỗ không quá lộ cũng không quá dễ bỏ qua, người ta sẽ biết là nhà chúng ta cố ý làm ra làm quà tặng, miễn cho bọn họ làm giả”.

“Hay”. Hồ phu nhân gật gù, nhưng bà nghĩ hơn thế – có nên khiến người ta biết mấy thứ này đều do Đường Uyển nghĩ ra, cho họ biết con gái của bà có tài cỡ nào không?

“Vậy con đi chuẩn bị”. Ý tưởng của nàng chẳng những được Hồ phu nhân tiếp thu lại còn được tán thưởng, Đường Uyển vui vẻ trong lòng rất nhiều, trên mặt càng cười tươi, khi rời đi bước chân cũng nhẹ nhàng bay bổng hẳn.

“Thấy Tam nương dụng tâm như vậy, ta mừng hơn ai hết, thật hy vọng con bé có thể sớm ngày tự mình đảm đương được tất cả”. Nhìn bóng con hân hoan, Hồ phu nhân cảm khái một câu, Đường Uyển học quản gia ước chừng được nửa năm, nửa năm qua nàng chưa từng than thở một tiếng chán chường, càng không kêu khổ, hiện tại tuy chưa thể tự thân quản lý toàn bộ việc nhà, vẫn cần Hồ phu nhân và Ưng Ngọc Trân chỉ dẫn thêm, nhưng Hồ phu nhân lạc quan, cho nàng thêm nửa năm nữa, nàng chắc chắn có thể quản lý mọi thứ gọn gàng ngăn nắp.

“Tam nương vốn thông minh hơn người thường vài phần, trước kia chẳng qua chán ghét chuyện này rườm rà nên không thích học mà thôi, bây giờ tiểu thư đã hiểu mọi chuyện rất quan trọng, cố gắng học, tự nhiên sẽ học nhanh hơn người khác”. Thanh Dao đứng bên lập tức nói điều Hồ phu nhân thích nghe nhất, cô cười. “Hơn nữa, Tam nương giỏi thơ văn, tài hoa hơn người, kết hợp vào việc nhà có thể nói là hiệu quả tuyệt hảo”.

“Chính là như vậy đó”. Lời Thanh Dao nói đều là lời trong tâm khảm Hồ phu nhân, bà cười. “Giống như vừa rồi, cho dù Ngọc Trân và Tiên Nga nghĩ ra ý tưởng này chưa chắc đã vẽ được mẫu đẹp như vậy, không vẽ được chỉ có thể tìm mấy mẫu có sẵn, dù tạo ra cũng chẳng có gì độc đáo”.

“Cho nên, phu nhân không cần lo lắng cả ngày cho Tam nương nữa đâu”. Thanh Dao biết Hồ phu nhân lo nhất vẫn là Đường Uyển, chưa bao giờ thay đổi.

“Có thể không lo sao? Chẳng qua nhờ Tam nương thông suốt, nên ít lo hơn trước kia một chuyện mà thôi”. Hồ phu nhân than thở một tiếng. “Hiện giờ ta phiền lòng nhất là tìm một cuộc hôn nhân tốt cho Tam nương”.

“Phu nhân, nô tỳ có câu không biết có nên nói hay không?”. Thanh Dao cẩn trọng quan sát sắc mặt của Hồ phu nhân, còn nửa tháng nữa là Lục Du cưới vợ mới, càng tới gần ngày đó Hồ phu nhân càng nôn nao trong ruột — không phải Hồ phu nhân còn trông mong gì vào Lục Du, vào nhà họ Lục, mà là nhìn thấy Lục Du đều sắp cưới vợ mới mà Đường Uyển còn chưa xem mắt được ai. Hồ phu nhân không nóng vội, bà biết không thể tìm được người thích hợp trong một sớm một chiều, có gấp đi nữa cũng chẳng có tác dụng gì.

“Cứ nói đi”. Hồ phu nhân tin tưởng Thanh Dao đúng mực.

“Nô tỳ nghĩ đây là lúc phu nhân nên thả ra tin tức tìm giai tể cho Tam nương”. Thanh Dao vừa nói vừa quan sát thần sắc Hồ phu nhân, bà vừa nhíu mày cô đã vội vàng giải thích. “Nô tỳ hiểu phu nhân cảm thấy thời cơ chưa đến, phu nhân chờ đến khi Tam nương có thể tự mình quản gia mới lo lắng đến chuyện này... Nhưng mà, phu nhân quên mất một điều, Lục đại lang sắp thành thân, nếu vài tháng sau vị Phùng tiểu nương tử kia có bầu ngay, Đường phu nhân sẽ nhân cơ hội động tay động chân”.

Hồ phu nhân kinh hãi, đúng như Thanh Dao nói, bà chờ Đường Uyển giỏi quản gia, tự mình đảm đương được rồi sẽ lo lắng hôn sự của nàng, nhưng Thanh Dao nhắc nhở đúng, nếu Phùng tiểu nương tử thật sự có bầu ngay, Đường phu nhân nhất định sẽ khoe ra ọi người đều biết, lúc đó bà ta tất vàng lên mặt sẽ không quên bôi đen con gái bà.

“Người nhắc nhở đúng, thật là lúc nên thả tin tức tuyển chồng cho Tam nương”. Hồ phu nhân vừa suy tư vừa nói. “Đồn đãi bất lợi với Tam nương cũng êm êm rồi, hiện giờ ai nhắc lại đều bị người ta phàn nàn, cuối

năm tiệc tùng nhiều, truyền tin sẽ nhanh nhất, chỉ cần ta hơi hé ra, người có tâm muốn cưới Tam nương nhất định tới cửa, ta cũng dễ hỏi thăm gia thế nhân phẩm người ta”.

Về phần Đường Uyển có đảm đương được hay chưa, Hồ phu nhân lập tức ném ra sau đầu — hiện tại muốn tuyển con dâu, thành thân phải tốn ít nhất nửa năm, cho đến lúc đó, Đường Uyển cũng sẵn sàng rồi...

40. Chương 40: Cô Dâu Mới Nhà Họ Lục

Nhà họ Phùng ở Tiền Đường không hổ là danh gia vọng tộc, Phùng tiểu nương tử không hổ là hòn ngọc quý trên tay hai vị nhà họ Phùng, cô ta chưa bái đường thành thân với Lục Du mà cửa hồi môn của cô ta đã khiến phụ nữ Sơn Âm đàm luận không ngớt, hôn lễ rồi sẽ long trọng lắm đây.

“Ông thiếu phu nhân, nghe nói gì chưa? Vị thiếu phu nhân chưa cưới vào cửa nhà họ Lục kia thật là chân chân chính chính của hồi môn trải đồ mười dặm mà xuất giá đó nha”. Chuyện về nhà họ Lục, người nhà họ Đường vốn không cần chủ động đi hỏi, luôn có người “tốt bụng” xán lại gần nói dăm ba câu, cứ như bây giờ vậy.

Uông Ngọc Trân nhìn vị phu nhân không thân thiết bao nhiêu trước mặt, khẽ cười một tiếng, nói. “Chuyện này chỉ sợ toàn bộ Sơn Âm không ai không biết, tôi cũng có nghe thấy chút chút, nhưng mà có vẻ Giang thiếu phu nhân biết rõ quá nhỉ, chẳng lẽ lúc nhà họ Phùng khiêng cửa hồi môn đến, Giang thiếu phu nhân cũng đi?”.

“Không riêng gì lúc khiêng, lúc bái đường tôi cũng đi”. Giang thiếu phu nhân gật đầu, sau đó như là nhớ ra chuyện gì thú vị, che miệng cười khúc khích rồi nói. “Bên ngoài đồn thật không giả, cửa hồi môn của vị Phùng tiểu nương tử kia đúng là trải đồ khắp mười dặm. Chắc chắn, khác không kể, chỉ riêng điền sản và cửa hàng cũng khiến người ta hâm mộ muốn chết, không có năm ba vạn lượng bạc chắc chắn mua không nổi. Nhà họ Lục cưới được một núi vàng rồi”.

Câu này thật là... Uông Ngọc Trân cảm giác Giang thiếu phu nhân cố ý nói như vậy, không biết là vì quá hâm mộ cửa hồi môn của Phùng tiểu nương tử hay có dụng ý khác, chị cũng không muốn biết, chỉ thần nhiên nói. “Nhà họ Phùng là danh môn vọng tộc ở Tiền Đường, Phùng tiểu nương tử là cô con gái đến tuổi xê chiều Tôn phu nhân mới sinh được, còn là con gái duy nhất, bây giờ lập gia đình cha mẹ không bảo bọc được nữa, cửa hồi môn có nhiều chút cũng đương nhiên”.

“Cô nói đúng”. Giang thiếu phu nhân cười. “Cả bốn chị dâu của Phùng tiểu nương tử đều tới, soi nhà họ Lục cận kề từng góc ngách một, nhìn biểu tình bọn họ chỉ miễn cưỡng vừa lòng mà thôi. Chị dâu cả của cô ta nói Phùng tiểu nương tử là chị ta nhìn lớn lên, trên danh nghĩa là cô em chồng, nhưng thực tế thân như mẹ con, còn nói hôn sự của Phùng tiểu nương tử do Tôn phu nhân chấp tay, chứ nếu là chị ta thì chị ta tiếc nuối không nỡ gả xa như vậy, lẽ đâu bị bắt nạt, không có người khóc kể”.

Chưa thành thân đã lo chịu ảm ức, Uông Ngọc Trân vui vẻ trong lòng, xem ra cái danh mẹ chồng ác của Đường phu nhân đã bay đến Tiền Đường rồi, người nhà họ Phùng không phải không biết.

“Bà chị dâu cả lợi hại đó còn không thềm đánh chó ngó mặt chủ đầu, cô biết không, mặt Đường phu nhân lập tức đen thui, nếu không vì trong nhà đang có việc vui, nếu không vì nhiều người đang nhìn chắc bà ta đã nhảy dựng lên rồi”. Giang thiếu phu nhân cười vui sướng khi người gặp họa, không một chút thương hại Đường phu nhân bị dèm pha. “Bà chị dâu này vừa nói xong, bà chị dâu thứ lập tức hòa giải, nói bà kia chẳng có ý gì đâu, chỉ là cô em chồng mình nhìn từ lúc lọt lòng đến giờ chuẩn bị lấy chồng, trong lòng không yên tâm thôi, nếu có nói gì sai xin Đường phu nhân bỏ quá cho”.

Xem ra chị dâu thứ cũng không vừa, Uông Ngọc Trân cười nhưng không nói, nghe Giang thiếu phu nhân hưng trí bưng bưng kể chuyện. “Có người khen của hồi môn của Phùng tiểu nương tử nhiều thật là hãnh diện, bọn họ nói nhà họ chỉ có một cô em chồng duy nhất, tất nhiên nên chuẩn bị cho cô ta của hồi môn thật là nhiều để đủ cho chi phí ăn mặc cả đời của Phùng tiểu nương tử không cần xem sắc mặt ai, sống tự tại, cũng ngẩng cao đầu ở nhà chồng. Không chỉ thế, nếu nhà chồng có họ hàng nghèo túng cũng cứu tế được nốt, để mọi người biết cô ta tốt bụng. Chắc chắn, thiếu điều nói của hồi môn của Phùng tiểu nương tử chẳng những nuôi sống cô ta, nuôi luôn Lục Vụ Quan, còn nuôi được cả đứa nhỏ sinh ra sau này. Cô không biết đâu, sắc mặt Đường phu nhân lúc đó khó coi cực kỳ, cưới cô con dâu này về đúng là ghen khuất”.

“Còn không phải là vậy”. Ông Ngọc Trân không tiếp lời Giang thiếu phu nhân không có nghĩa sẽ chẳng ai tiếp, Hoàng thiếu phu nhân vẫn đang đồng tai nghe bên cạnh thêm lời. “Phàm là có con gái, nhà ai chẳng chuẩn bị của hồi môn cho con từ lúc vừa sinh ra, chẳng qua gia cảnh kém hơn nhà họ Phùng nên của hồi môn không nhiều như vậy, chỉ đủ đặt mua những gì tối thiểu nhất. Nhưng chưa gặp ai như nhà họ Phùng, người còn chưa gả vào đã lên mặt như vậy, tôi nghĩ Đường phu nhân xem ra gặp phải đối thủ ngang sức rồi đây”.

“Nói gì thì nói, ngày đó mới liếc sơ qua, chỉ kịp nhận ra là có giáo dưỡng, chưa biết có lợi hại hay không. Có lẽ vị Phùng tiểu nương tử này không giống mấy bà chị dâu kia, có khi còn tương phản, là kiêu lá ngọc cành vàng được trong nhà che chở, nuôi trong bình mật, không có tính khí dữ dội”. Giang thiếu phu nhân nói câu này bỗng nghĩ tới Đường Uyển, có một bà mẹ lợi hại, hai người chị dâu tính khí chẳng hề yếu đuối nhưng nàng vẫn dịu dàng dễ bắt nạt đó thôi, khó nói được liệu Phùng tiểu nương tử có giống Đường Uyển hay không.

“Tôi không đồng ý, cô chưa nghe người ta kể sao, tính tình Phùng tiểu nương tử ghê gớm lắm, dọa không ít đấng lang quân cầu hôn chạy mất”. Hoàng thiếu phu nhân bĩu môi, chị ta không tin Phùng tiểu nương tử tốt tính. Trịnh phu nhân mai mối cho Tôn phu nhân là thím của chị ta, đương nhiên biết Phùng tiểu nương tử “nổi tiếng” ở Tiển Đường như thế nào, chị ta cười khinh. “Nhưng mà a, tính tình cô ta rất cuộc sao đâu liên quan gì đến chúng ta, liên quan nhất chỉ có nhà họ Lục, không biết người nhà họ Lục biết được tính tình thật của cô ta sẽ có phản ứng gì”.

“Tiển Đường có xa xôi chi, Đường phu nhân nhất định đã tìm hiểu tin tức về Phùng tiểu nương tử trước khi đính hôn, tính nết cô ta sao Đường phu nhân đều biết trong lòng, Phùng tiểu nương tử gả vào rồi, bà ta còn biết điều không lên mặt mẹ chồng, cũng không phải khó, hẳn là sống tốt thôi”. Giang thiếu phu nhân cũng cười. “Mà có khó hay không phải xem Đường phu nhân có thể buông tha ặt mũi bà ta không nữa”.

“Khó mấy cũng không thể cãi vã ngay với con dâu mới vừa gả vào được, mọi người biết ra thì ..., đúng không?”. Hoàng thiếu phu nhân cười ẩn ý, nói. “Nếu không, căn cứ vào danh tiếng của Phùng tiểu nương tử và nui của hồi môn của cô ta, chắc chắn không ít người hiểu lầm đâu”.

“Phụt ~”. Ông Ngọc Trân rất cuộc không nhịn được cười, câu này thật đúng là... Tuy rằng chẳng có chút hảo ý gì với Đường phu nhân nhưng chị tin Đường phu nhân không phải vì của hồi môn của Phùng tiểu nương tử nhiều mới cười cô ta cho Lục Vụ Quan.

“Cái miệng của cô đó, để Đường phu nhân nghe được, không tức chết mới là lạ”. Giang thiếu phu nhân cũng phá lên cười, sau đó đổi sang chuyện khác. “Thôi không nói này nữa, Ngọc Trân, muốn hỏi thăm cô một chuyện”.

“Chuyện gì nha?”. Ông Ngọc Trân hiểu, nhưng trên mặt vẫn làm bộ ngơ ngác.

“Nghe nói em chồng cô chuẩn bị tuyển chồng, thật không?”. Giang thiếu phu nhân chủ yếu đến đây hôm nay là để tìm hiểu tin tức.

“Huệ Tiên bây giờ vẫn đang vội vàng học quản gia, nhất thời chưa lo lắng đến việc tái giá”. Ông Ngọc Trân nhẹ nhàng lắc đầu, thấy sắc mặt Giang thiếu phu nhân hơi thất vọng, lại nói. “Nhưng mà đàn bà con gái cái chính vẫn là có nhà chồng tốt, nếu có người thích hợp tới cầu hôn, tôi nghĩ cha mẹ chồng tôi cũng sẽ thận trọng cân nhắc”.

Nói cách khác, nhà họ Đường quả thật có ý tuyển rể, chẳng qua lúc này càng thận trọng, kĩ tính hơn, để tìm một người tốt chân chính đối đãi Đường Uyển. Giang thiếu phu nhân lập tức nghĩ tới...

41. Chương 41: Không Có Duyên Sao?

“Tam nương, mấy ngày nay cứ hờ một chút là lại có người tới thăm dò thông tin”. Hồ phu nhân cố gắng giữ giọng chậm rãi một chút, bà nghiêm mặt nhìn Đường Uyển đang ngơ ngác, nhẹ giọng nói. “Bọn họ đều vì con mà đến”.

Đường Uyển sững người, vì nàng? Chẳng lẽ... Không thể nào, kiếp trước cha mẹ đâu có lo lắng hôn sự ỉnh lần nữa, sao kiếp này... Ôi chao, nàng thật hồ đồ, kiếp trước nàng luôn chìm đắm trong đau khổ sầu não,

nhất là Lục Du lấy vợ mới khiến nàng thất hồn lạc phách cả đoạn thời gian dài, người nhà đề phòng nàng còn luẩn quẩn trong lòng, làm gì có tâm tư thu xếp hôn sự.

Thấy con gái hơi sưng sờ nhưng không tiếp lời, Hồ phu nhân thở dài, xem ra con bà thật sự chưa nghĩ đến chuyện tái giá, vết thương lòng từ cuộc hôn nhân ngắn ngủi với Lục Du chưa phai nhạt, con bà cần nhiều thời gian hơn để chữa lành vết thương ấy. Bà không muốn bức con gái làm chuyện nó không muốn, nhưng bà biết nếu bà không âm thầm đẩy sau lưng, thật không rõ đến bao giờ con bà mới bước tiếp được.

“Tam nương, mẹ biết con còn chưa chuẩn bị tâm lý để tái giá, nhưng con phải hiểu, sớm muộn gì con cũng phải nghĩ tới chuyện đó, mẹ và cha con không thể nhìn con độc thân cả đời được”. Hồ phu nhân nhìn con, thành khẩn nói.

“Mẹ, con hiểu mà”. Đường Uyển sao có thể không hiểu đạo lý đó, ngay cả kiếp trước, dù chưa quên Lục Du, luôn đắm chìm trong chuyện cũ, nàng vẫn nghe lời cha mẹ tái giá, kiếp này thấy rõ bộ mặt thật của Lục Du, không còn bi thương, sao có thể ngoại lệ? Nàng không bắt ngờ cha mẹ sắp xếp hôn sự cho nàng, chỉ không ngờ là nó sớm như vậy, mà nàng thì chưa chuẩn bị sẵn sàng.

“Con hiểu là tốt rồi”. Hồ phu nhân hơi hơi thở dài nhẹ nhõm. “Tam nương, con không trách cha mẹ chưa thương lượng với con tiếng nào đã để lộ tin tức chứ?”.

“Con biết nỗi khổ tâm của cha mẹ, biết cha mẹ đều muốn tốt cho con, không thể nhìn con một thân một mình sống cả đời, sao có thể trách cha mẹ ạ?”. Đường Uyển lắc đầu, nhà mẹ đẻ có quyền thế đến đâu, của hồi môn có nuôi được cả đời mình hay không, lấy người chồng cưới mình làm tục huyền hay bản thân bị bỏ rơi tái giá với người khác là chuyện bình thường ở thời đại này, mặc dù có một vài ngoại lệ nhưng hiển nhiên nàng không phải ngoại lệ đó. Thêm nữa, hai người anh của nàng đều đã có công danh, chỉ chưa có vị trí thích hợp, nhà họ Đường sẽ không ngừng tìm chức vụ cho bọn họ, nếu nàng vẫn độc thân, đối với hai người anh cũng là một loại bất lợi.

Đường Uyển hiểu nỗi khổ tâm của bọn họ, Hồ phu nhân nghe thấy, nhưng Đường Uyển không có lòng dạ tái giá thì Hồ phu nhân không nhận ra, bà thở dài một hơi, chờ Đường Uyển quay lại nhìn mình bà mới từ từ nói. “Tam nương, mẹ biết lòng con, cũng biết vết thương con từng chịu chưa khép miệng, con không muốn lập gia đình. Cho nên, tuy con hiểu nỗi khổ tâm của cha mẹ, nhưng không hề cam tâm tình nguyện, đúng không?”.

“Con chưa bao giờ gạt được mẹ điều gì”. Đường Uyển cúi đầu lí nhí, không bao biện cho bản thân.

“Thật ra mẹ cũng không muốn con tái giá quá sớm, mẹ luyến tiếc là một, hai là tuy bây giờ con đã có thể quản gia, nhưng còn rất nhiều chỗ thiếu khuyết. Con từng chịu khổ nhiều ở nhà họ Lục, có phần do không biết quản gia, mẹ không muốn con lặp lại sai lầm”. Hồ phu nhân thấy Đường Uyển lộ vẻ nghi hoặc, bà nhẹ giọng khuyên. “Nhưng mà, mẹ vẫn muốn tiết lộ thông tin tuyển chồng cho con, con biết vì sao không?”.

“Con gái chịu thua”. Đường Uyển lắc đầu, trong lòng bỗng nhớ tới nguyên nhân kiếp trước cha mẹ mắc kẹt nàng kịch liệt phản đối, an bài hôn sự, gả đến nhà họ Triệu, nàng chần chờ nhìn Hồ phu nhân, hỏi lại. “Chẳng lẽ mẹ lo Phùng tiểu nương tử sớm có bầu, sẽ bắt lợi cho con?”.

Hồ phu nhân gật đầu. “Mẹ đương nhiên tin thân thể Tam nương không có bệnh gì khó nói, là Đường phu nhân mượn cớ. Mẹ nghĩ, xét tâm tính Đường phu nhân, một khi Phùng tiểu nương tử có bầu, bà ta nhất định khoe ra ọi người đều biết, vừa loan tin vui của nhà họ Lục, cho ai ai cũng hay là bà ta cưới được đứa con dâu hài lòng, vừa nhân đó mà đả kích con thật mạnh, vin vào cớ con không có con để chứng minh hành động của bà ta là đúng. Mẹ chưa bao giờ lo lắng việc tái giá của con sẽ gặp khó khăn, Tam nương nhà chúng ta có tài, chỉ cần thả tin tức, bà mối sẽ chen chúc đập nát cổng nhà họ Đường mà vào, nhưng mẹ sợ mọi thứ sẽ bị bà ta phá hư, không thể tìm được người tốt nhất cho con”.

‘Nhưng chỉ ai lâm vào tình huống đó mà vẫn không chê con thì mới là tốt nhất cho con’, Đường Uyển tự nhủ trong lòng mà không đáp, bản thân đã khiến cha mẹ lo lắng quá nhiều, không thể gây thêm phiền toái cho họ, nàng chỉ thấp giọng. “Mẹ, con hiểu rồi mà”.

“Nên mẹ mới để lộ tin tức”. Hồ phu nhân cười cười. “Cũng không phải gánh nặng gì đâu con, mẹ truyền tin ra ngoài không có nghĩa mẹ sẽ vội vã tuyển chồng cho con, vội vã đẩy Tam nương nhà chúng ta ra ngoài, chúng ta cứ từ từ nhé”.

“Mẹ đây là hành động đề phòng Đường phu nhân phải không ạ?”. Đường Uyển rút cuộc thở phào, nhưng nàng biết nàng vẫn cần chuẩn bị để tái giá, cuộc đời này, nàng sẽ gả cho ai đây? Nói thật, nàng không mong đợi nhiều lắm.

“Ừ”. Hồ phu nhân xác nhận, sau đó nở nụ cười, trên mặt đắc ý và tự hào. “Không ngờ mẹ chỉ vừa hé lộ đôi chút tin tức chưa đến nửa tháng, số người đang hoang, trong nhà không tôi muốn cưới Tam nương nhà chúng ta đã có mười bốn nhà, thậm chí có bốn nhà người nam vẫn là kết hôn lần đầu đấy”.

Cũng khó trách Hồ phu nhân đắc ý, tuy rằng những việc này đều bình thường khi ai đó tái giá, chẳng ai ghé mắt lạ kỳ, nhưng trường hợp đặc biệt như Đường Uyển không được nhiều người coi trọng, dù sao nhà họ Đường ở Sơn Âm chỉ xem như nhà quan lại có thể diện, nếu nói rất quyền thế cũng không phải.

Kết hôn lần đầu? Tim của Đường Uyển đột nhiên đập thật mạnh, người nhà họ Triệu cũng tới sao?

“Mẹ viết tên tất cả người đến trong này, tên bốn nhà đầu là bốn nhà mẹ vừa nói”. Hồ phu nhân rút tờ giấy trong tay áo đưa cho Đường Uyển. “Con xem qua đi, nhìn xem ai vừa mắt, mẹ sẽ nhờ người hỏi thăm căn kê chi tiết gia cảnh và tính tình người nọ cho”.

Đường Uyển cũng không thẹn thùng, nhận lấy mở ra, phút chốc nổi thất vọng tràn trề mắt nàng — không có nhà họ Triệu. Chẳng lẽ kiếp này nàng cùng Tử Quy thật sự không có duyên sao?

Tuy rằng nàng vẫn nghĩ sẽ tốt hơn khi không có nàng, Tử Quy sẽ không biến thành trò cười cho người đời, nhưng sự thật vẫn khiến lòng nàng đau như ai xé, đau đến nỗi nàng không thở được...

42. Chương 42: Mẹ Con Nhà Họ Triệu

“Mẹ, mẹ có nghe được tin nhà họ Đường tuyển chồng cho Huệ Tiên cô nương không?”. Triệu Sĩ Trình không để ý nha hoàn ngăn cản, trực tiếp xông vào thư phòng của mẹ, nói với Lý phu nhân – người vẫn đang ngồi ở bàn viết thư pháp.

Tay của Lý phu nhân khẽ run lên, bút trượt xuống, bức thư pháp viết hơn nửa canh giờ xem như bỏ đi. Bà đặt bút qua một bên, nhìn đứa con trai đang thiếu kiên nhẫn, thản nhiên nói. “Tử Quy, con hẳn là biết mẹ không thích kết giao với nhiều người, bên ngoài có tin tức gì, mẹ không có tâm tư tìm hiểu”.

“Như vậy là mẹ không biết?”. Triệu Sĩ Trình trong bụng không tin lời Lý phu nhân nói, nhưng chàng cũng không nói thẳng ra khiến Lý phu nhân mất mặt, mà chỉ cười. “Mẹ, con vừa nghe được tin đó, mẹ có thể sai người đi xác thực được không? Nếu là đúng, xin mẹ tìm bà mối nào nổi tiếng đến nhà họ Đường một chuyến”.

Lý phu nhân cảm thấy cực kỳ không thoải mái, bà ngồi xuống, thuận tay nhận chén trà nha hoàn bưng tới, nhấp một ngụm, sau đó nhìn về mặt kỳ vọng của con trai, nhàn nhạt mở miệng. “Tử Quy, nếu mẹ nói mẹ không muốn thì sao?”.

Không muốn? Triệu Sĩ Trình chẳng thể hiểu sai ý của Lý phu nhân được, Lý phu nhân quả nhiên không muốn làm thông gia với nhà họ Đường, không muốn nhận Đường Uyển làm con dâu, nhưng mặc kệ mẹ có đồng ý hay không, chàng sẽ cố gắng, không thể bỏ lỡ người con gái duy nhất từng khiến chàng động lòng. Nghĩ đến đó, Triệu Sĩ Trình thẳng thắn hỏi. “Mẹ không thích Huệ Tiên hay không thích việc cô ấy đã từng thành thân?”.

“Cả hai”. Lý phu nhân cũng bộc trực. “Tuy mẹ chỉ mới gặp cô ấy có hai lần, nói chuyện mấy câu sơ sơ, không thể nói là không thích, nhưng cũng không thể nói là thích, chỉ biết cô ấy rất tài hoa, không hơn. Nhưng nếu cưới cô ấy vào nhà họ Triệu chúng ta, mẹ không mấy tin tưởng, chẳng có bà mẹ nào chấp nhận nhìn đứa con trai chưa từng kết hôn của mình lấy một người phụ nữ bị ruồng bỏ”.

“Mẹ, con không cần mẹ rất thích cô ấy, chỉ cần mẹ không ghét cô ấy là đủ rồi. Mẹ đừng quên, con trai mẹ là người cưới vợ, sống cả đời với cô ấy, biến già bên nhau, con có thích cô ấy hay không mới là quan trọng nhất. Về phần cô ấy từng thành thân...”. Triệu Sĩ Trình nhìn Lý phu nhân, nụ cười chưa bao giờ tắt. “Chính vì cô ấy từng là vợ của Lục Vụ Quan, con mới có cơ hội quen biết cô ấy, ái mộ cô ấy sâu đậm, cho nên, đối với con mà nói, cô ấy từng thành thân hay chưa không quan trọng, mẹ cũng đừng quá để ý chuyện này”.

“Nếu mẹ kiên quyết không cho phép con cưới cô ấy thì sao?”. Lý phu nhân nhìn con, từ trước tới nay bà rất ít khi phải lo lắng cho nó, con trai bà không có tài hoa tuyệt diệu, nhưng cũng không phải hạng người tầm thường, bề ngoài chẳng mỹ mạo như Phan An, nhưng tuấn tú lịch sự, quan trọng là cá tính nó rộng rãi và cởi mở, còn có sự chính trực hiếm thấy ở người khác, hấp dẫn mọi người thân cận với nó. Bà vẫn luôn cho rằng nó sẽ cưới tiểu thư khuê các nào đó nó yêu, nhà họ Triệu bọn họ không cần con dâu có tài vô hạn, chẳng cần xinh đẹp xuất trần, càng không cần gia tộc quyền thế, quan trọng nhất là tình ý tương thông với con trai bà, ân ái ái ái là tốt rồi, cái khác không thành vấn đề. Nhưng mà, bết ra đó phải là cô gái trong sạch, chứ không phải phụ nữ bị nhà chồng ruồng rẫy như Đường Uyển.

“Nếu mẹ kiên quyết không đồng ý, con trai đành bỏ lỡ Huệ Tiên. Không có cha mẹ đồng ý, bà mới dẫn lời, dù con có bản lĩnh đến đâu cũng không thể cưới Huệ Tiên về nhà, đúng không?”. Triệu Sĩ Trình chẳng buồn bực, vẫn bình tĩnh nhìn Lý phu nhân, chẳng qua nụ cười tươi của chàng bất tri bất giác biến mất, chàng nghiêm nghị nói. “Nhưng, cả đời con trai mẹ sau này sẽ không hạnh phúc, thậm chí không có ý định lập gia đình, đối với con, lập gia đình là để nắm tay người con gái con yêu cùng chung sống, không phải chuối ngày đồng sàng dị mộng, bằng mặt không bằng lòng với một người phụ nữ con không yêu, nếu không thể cưới người con gái con yêu, con thà tình nguyện độc thân cả đời”.

“Con...”. Lý phu nhân biết Triệu Sĩ Trình không phải đang hù dọa bà, trên thực tế tới tận bây giờ con trai bà chưa kết hôn là vì nó không muốn, Lý phu nhân chẳng thể làm gì được, đành thỏa hiệp.

“Mẹ, mẹ hiểu con chứ?”. Nụ cười quay lại trên gương mặt Triệu Sĩ Trình, chàng thành khẩn nói. “Nếu mẹ trì hoãn hay sơ sẩy để nhà họ Đường gả mất Huệ Tiên cho người khác, con chỉ có thể sống độc thân cả đời. Ai da, đến lúc đó nha, mẹ cũng đừng oán giận con trai mẹ bất hiếu không chịu thành thân ẹ ăm cháu”.

“Nếu nhà họ Đường không chịu con thì sao?”. Lý phu nhân chuyển ý, thay đổi cách hỏi.

“Con mặc kệ nguyên nhân nào, chỉ xin mẹ vì chung thân đại sự của con trai mà lo lắng một chút”. Triệu Sĩ Trình mới chẳng thèm quan tâm nguyên nhân gì, chàng tin tưởng nếu mình đã thuyết phục mà người khác không tiếp thu thì sai là ở chỗ bản thân mình.

“Được rồi, mẹ sẽ xem xét, con cần làm gì cứ đi làm đi”. Lý phu nhân bị chọc tức tới không muốn nhiều lời với con trai nữa câu, trực tiếp đuổi người, để nó lượn qua lượn lại trước mắt bà nói thêm gì chọc bà giận càng mệt.

“Con trai chờ tin tốt từ mẹ nhé”. Triệu Sĩ Trình chỉ cần Lý phu nhân biết tâm ý và sự kiên trì của chàng là được, không thể đẩy quá giới hạn, Lý phu nhân mà tức giận thật thì dù nghe theo chàng đến nhà họ Đường cầu hôn, cưới Đường Uyển vào cửa, Lý phu nhân sẽ luôn bất mãn với Đường Uyển, đến lúc đó mẹ chàng làm khó Đường Uyển thì không ổn lắm. Nàng ở nhà họ Lục đã chịu đủ mẹ chồng oán trách và chì chiết rồi, chàng không nỡ để nàng phải chịu thêm khổ sở.

“Chao ôi, đúng là oan nghiệt mà”. Nhìn con trai rời đi, Lý phu nhân thở dài một hơi, cụt hết hứng viết viết vẽ vẽ, mệt mỏi dằn dờ ma ma bên cạnh. “Đi chuẩn bị một chút, ngày mai ta đến nhà họ Đường chào hỏi”.

“Phu nhân, phu nhân thật sự thuận theo ý lang quân, cầu cưới Đường tiểu nương tử sao?”. Diên ma ma bên người Lý phu nhân hơi chần chừ, bà này là nha hoàn của hồi môn của Lý phu nhân, đến nhà họ Triệu được ân điển gả ột quân sự, chồng bà hiện là tổng quân thứ hai ở nhà họ Triệu, bà vẫn hầu hạ bên người Lý phu nhân, được Lý phu nhân tin tưởng sâu. Bà xem về mặt cau có của Lý phu nhân, nhẹ giọng nói. “Phu nhân, hôn nhân đại sự đến bây giờ đều là vâng theo cha mẹ, không thể theo Đại lang tùy hứng được. Đường tiểu nương tử tuy bộ dạng xinh đẹp, tài hoa nhất đẳng, tính cách cũng tốt, nhưng chung quy vẫn bị nhà họ Lục ruồng bỏ... Khụ khụ, cưới con dâu như vậy vào nhà, không thỏa đáng lắm”.

“Nếu không làm thì biết làm sao đây?”. Lý phu nhân phiền não trong lòng, nói chuyện cũng không dễ nghe, lãnh đạm nói. “Bà không phải không biết tính tình Tử Quy, nếu nó không coi trọng thì chuyện gì cũng tùy tiện được, nhưng nếu nó đã cứng rắn thì ta chỉ có thể thuận theo nó thôi. Chẳng lẽ thật muốn vì chuyện này mà phá hỏng tình cảm mẹ con chúng ta, thậm chí khiến Tử Quy bướng bỉnh với ta cả đời không chịu lập gia đình?”.

Diên ma ma hơi sững người, tuy rằng Triệu Sĩ Trình không mấy thân cận với bà, thậm chí có phần không thích bà, nhưng bà vẫn là người nhìn Triệu Sĩ Trình lớn lên từng ngày, tự nhiên hiểu tính tình Triệu Sĩ Trình,

Lý phu nhân vừa nói đúng là bà không thể phản bác.

“Được rồi, chuyện này cứ như vậy đi”. Lý phu nhân không có tâm trạng nói thêm cái gì, nhàn nhạt tự ngẫm. “Bây giờ còn chưa biết thái độ của nhà họ Đường sao, nói gì cũng vẫn là quá sớm, cứ đi nhà họ Đường một chuyến đã, coi ý tứ sao rồi nói sau”.

“Dạ, nô tỳ xin đi trước chuẩn bị”. Điền ma ma nghĩ cũng đúng, cho dù muốn làm gì thì bây giờ vẫn còn quá sớm.

43. Chương 43: Lời Cầu Hôn Bất Ngờ

“Mẹ, mẹ nghĩ Lý phu nhân thích Tam nương thật không?”. Tiễn khách xong, trong lòng Ưng Ngọc Trân tràn đầy nghi hoặc, nhẹ giọng hỏi Hồ phu nhân đang trầm tư. Bọn họ không ngờ Lý phu nhân nhà họ Triệu lại chủ động đến cửa hỏi thăm, càng không ngờ Lý phu nhân nghĩ ý muốn cầu cưới Đường Uyển cho con trai. Được rồi, chị vẫn biết cô em chồng mình rất tốt, nhiều người tới nhà thăm dò tin cầu hôn mấy ngày nay đã chứng tỏ điều đó, nhưng mà... Những người đó không phải nhà họ Triệu! Đến bây giờ chị vẫn không thể tin được đây là sự thật.

“Có thích Tam nương nhà chúng ta thật không mẹ không dám khẳng định, nhưng rõ bà ấy có thành ý”. Hồ phu nhân có vẻ thật ngoài ý muốn, bà luôn tin tưởng dù con gái bà có bị nhà họ Lục ruồng rẫy đi nữa thì con bé vẫn là đứa tốt, sẽ không vì thế mà sổ phận long đong, tất nhiên không phải ai cũng có con mắt biết thưởng thức ngọc quý, nhưng bà vẫn tự tin chỉ cần nhà mình để lộ ý định muốn tuyển chồng cho Đường Uyển, sẽ có không ít người tới cửa cầu thân. Có điều chưa bao giờ bà nghĩ tới, nhà họ Triệu lại là một trong số đó, càng thật không ngờ Lý phu nhân – người cực ít xuất hiện trong các trường hợp xã giao, nổi tiếng thanh cao – lại chịu hạ mình tới cửa gia đình địa vị thấp hơn như gia đình bà, điều này khiến bà đánh giá vô cùng cao thành ý của nhà họ Triệu. Về phần Lý phu nhân có thích Đường Uyển hay không thì bà không biết, con gái bà đúng là rất tốt, nhưng không thể khoa trương là người gặp người yêu.

“Đúng vậy”. Ưng Ngọc Trân đồng tình gật đầu, sau đó nhìn Hồ phu nhân nói. “Mẹ định tính sao với chuyện này? Chiếu theo tính toán ban đầu, không cần vội vã, chậm rãi chọn lựa hay chấp nhận ngay nhà họ Triệu?”.

Nếu là Ưng Ngọc Trân quyết định, chị sẽ nắm lấy cơ hội này ngay lập tức, phải biết rằng kết thông gia với nhà họ Triệu là điều cầu mà không được. Tuy rằng Đường Uyển là tái giá, nhưng gia thế tướng mạo em ấy như vậy, gia đình thiếu thốn thật đúng là ngưỡng ngừng đến cửa tự đánh mất mặt, những người đến nhà tìm hiểu thông tin hầu hết đều không kém, nhưng mặc kệ là nhà nào vẫn so ra kém nhà họ Triệu. Thân phận địa vị hay gia nghiệp nhà họ Triệu đều là số một số hai Sơn Âm, Triệu đại lang Triệu Sĩ Trình tướng mạo và phẩm hạnh vô cùng tốt, chẳng qua người này không thích náo động, thanh danh không nổi mà thôi. Nói thật, nếu hôn sự này mà thành, xem như nhà họ Đường trèo cao.

Ưng Ngọc Trân biết, Hồ phu nhân nhất định cũng nghĩ như vậy, trong mắt Hồ phu nhân, gia thế dòng dõi tốt, tướng mạo tài năng tốt cũng thế, chẳng quan trọng, quan trọng nhất là thích hợp hay không thích hợp, có thể cho Đường Uyển hạnh phúc hay không.

Hồ phu nhân trầm ngâm, trong lòng bà kỳ thật rất khó lựa chọn, bà không muốn xúc động nhất thời lại gả Đường Uyển tái giá cho người ta, nhưng Triệu Sĩ Trình thật là đối tượng tốt, nếu bỏ lỡ rất đáng tiếc.

Nhìn thấy Hồ phu nhân trầm tư, Ưng Ngọc Trân hiểu lòng bà đang do dự, chị nhẹ giọng nói. “Mẹ, con thấy kết thông gia với nhà họ Triệu rất không sai, cái khác không nói, riêng tấm lòng của Triệu Sĩ Trình đối với Tam nương cũng đủ rồi. Mẹ nhớ không, nửa năm trước Triệu Sĩ Trình từng đứng ra đính chính thanh danh cho Tam nương”.

“Con đang định nhắc mẹ nhớ Tam nương từng gọi Triệu Sĩ Trình là gì phải không?”. Hồ phu nhân nhìn Ưng Ngọc Trân, bà tất nhiên không quên chuyện này, dù cho Triệu Sĩ Trình có hành động như vậy hay không cũng chẳng ảnh hưởng lớn đến thanh danh Đường Uyển, nhưng tâm ý của cậu ta cũng đừng nên bỏ qua, thật là một người có tâm.

Ông Ngọc Trân cười cười, chị chính là có ý đó, nhưng không tiện nói rõ, để khỏi khiến Hồ phu nhân khó chịu trong lòng, chị cẩn thận nói. “Tam nương và Triệu Sĩ Trình xem ra không chỉ quen biết đơn giản như vậy, nếu không Triệu Sĩ Trình có ngay thẳng trượng nghĩa mấy cũng không vì Tam nương mà nứt vỡ quan hệ với nhà họ Lục, Tam nương càng không gọi cậu ta như thế. Mẹ, hay mẹ đến hỏi ý Tam nương thử xem?”.

Cái này... Hồ phu nhân cũng định như vậy, nhưng bà không dám chắc tâm tình của Đường Uyển bây giờ thế nào, rốt cuộc con bé đã chuẩn bị tốt tâm lý mà tái giá hay chưa, nếu nó nhất định không chịu vậy phải làm sao bây giờ? Kiên quyết định ra hôn sự, lựa chọn hôn kỳ rồi gả con bé ra ngoài hay tôn trọng ý kiến của nó, từ từ tính sau?

“Hai ngày trước mẹ từng nói qua chuyện hôn sự với Tam nương”. Hồ phu nhân nhìn Ông Ngọc Trân, nhàn nhạt mở miệng. “Tam nương không phản cảm với việc tái giá, con bé hiểu mẹ và cha đều không có khả năng tùy theo tính tình con bé, trơ mắt nhìn con bé phạm thời gian. Nhưng con bé cũng tỏ vẻ nó chưa chuẩn bị tốt tâm lý. Mẹ cũng kể chuyện trước đó vài ngày có người tới cửa cầu thân, phản ứng của con bé rất lạnh nhạt, ngay cả nhân phẩm đối phương thế nào cũng không hứng thú, chẳng hề hỏi nhiều nửa câu. Mẹ lo con bé biết nhà họ Triệu cũng tới cầu hôn, chỉ sợ chẳng những không muốn, ngược lại còn sinh ra ấn tượng xấu về Triệu Sĩ Trình và nhà họ Triệu...”.

“Không đến mức đó chứ...”. Ông Ngọc Trân nhìn Hồ phu nhân, không hiểu vì sao chị lại nghĩ dù Đường Uyển không muốn cũng không vì vậy mà nghĩ xấu cho Triệu Sĩ Trình.

“Đôi lúc Tam nương rất thích suy nghĩ miên man, con còn lạ gì nữa”. Hồ phu nhân lắc đầu, thở dài một hơi. “Ôi chao, chuyện này rốt cuộc vẫn phải xem ý Tam nương đã, chúng ta nghĩ thế nào đều là chủ quan cả”.

“Nếu Tam nương không muốn...”. Ông Ngọc Trân thật lòng lo lắng Đường Uyển sẽ cự tuyệt việc hôn nhân tốt như thế này, tính tình Đường Uyển chị rất rõ, em ấy tuyệt đối không phải người đặt nặng gia thế, đối với em ấy quan trọng nhất là tài hoa, gia thế chẳng qua là vô ích như dẹt thêm hoa trên gấm. Năm đó, em ấy chọn nhà họ Lục giữa phần đông người đến cầu hôn, còn không phải vì bị tài hoa của Lục Du và mấy bài thơ từ truyền lưu hậu thế thuyết phục sao?

“Vậy cũng đành y ý con bé thôi”. Hồ phu nhân đành bất đắc dĩ, cho tới bây giờ bà vẫn luyến tiếc để con gái bà chịu nửa điểm ảm ức, trước kia là thế, bây giờ càng như thế, Đường Uyển không thích, mặc kệ Triệu Sĩ Trình tốt đến đâu, bọn họ cũng không thể miễn cưỡng.

Ông Ngọc Trân biết ngay Hồ phu nhân sẽ nói như vậy, nếu đối người khác, chị cũng sẽ coi trọng ý của Đường Uyển, dù sao người phải gả cũng là em ấy, nhưng bây giờ người đó là Triệu Sĩ Trình nha, nếu cậu ta thành rể nhà họ Đường, công việc của Đường Quyết có thể nhờ cậu ta hỗ trợ...

“Ngọc Trân, mẹ sẽ tự nói chuyện này với Tam nương”. Hồ phu nhân hơi động lòng, giương mắt nhìn thoáng qua Ông Ngọc Trân, tuy bà không rõ ràng lắm Ông Ngọc Trân nghĩ gì trong bụng, nhưng nếu Ông Ngọc Trân nhúng tay vào, nhất định sẽ cật lực tác hợp hôn sự này... Hồ phu nhân cũng mong sao hôn sự có thể thành, nhưng bà quá hiểu tính con gái bà, Đường Uyển mà biết ai cũng đồng ý, dù con bé có thấy Triệu Sĩ Trình xấu đi nữa cũng sẽ gật đầu, chấp nhận chịu thiệt về mình.

“Dạ”. Hồ phu nhân đã nói vậy, Ông Ngọc Trân chỉ có thể thuận theo, hy vọng duy nhất trong lòng chị bây giờ là Đường Uyển cũng có cảm tình với Triệu Sĩ Trình...

44. Chương 44: Không Lấy Chồng

“Lý phu nhân tự mình đến cửa cầu hôn cho Triệu gia lang quân ư?”. Đường Uyển giật mình nhìn Hồ phu nhân, nàng cứ tưởng mọi chuyện đều đã thay đổi, Lục Du cưới vợ mới nhưng không phải Vương Nhị nương mà là Phùng tiểu nương tử chưa bao giờ nghe nói đến, mà nàng cũng không còn sa vào bi thương thống khổ, cha mẹ lo sắp xếp hôn sự cho nàng sớm hơn một năm. Trong danh sách lúc trước mẹ đưa cho nàng không có nhà họ Triệu, nàng đã nghĩ đời này xem như nàng và Tử Quy đành bỏ lỡ, không ngờ lại xảy ra chuyện ngoài dự đoán.

“Ừ”. Hồ phu nhân cẩn thận quan sát nét mặt của con gái, thấy nàng giật mình và cũng không bỏ lỡ sự vui sướng hiện lên trong mắt nàng, có điều sự vui sướng cũng rất nhanh biến mất, thay vào đó là dứt khoát và

thống khổ, Hồ phu nhân không thể giải thích được.

“Mẹ, con gái không muốn, mẹ từ chối nhà họ Triệu đi”. Biết Lý phu nhân thế nhưng tự bản thân đến cửa cầu gả mình cho Triệu Sĩ Trình, Đường Uyển vừa mừng vừa sợ, tuy nhiên vui sướng nhanh chóng bị lý trí thay thế, nàng nhớ tới ước nguyện ban đầu của mình, trong lòng dù khó chịu nàng vẫn quyết tâm nói ra.

“Tam nương, ẹ một lý do để từ chối”. Nếu không nhìn thấy biểu tình phong phú của Đường Uyển, Hồ phu nhân sẽ không hỏi như vậy, nhưng vẻ mặt của con gái khiến bà hiểu được, con gái bà không phải ghét Triệu Sĩ Trình, vì một nguyên nhân nào đó bà không biết, con bé kiên quyết cự tuyệt hôn sự này, lòng bà khó mà bỏ qua được.

“Mẹ, chẳng có lý do gì, chỉ là con chưa chuẩn bị tốt tâm lý tái giá, chưa muốn gả cho người ta thôi”. Đường Uyển không thể kể tình hình thực tế cho Hồ phu nhân nghe được, chuyện nàng sống lại dù là mẹ ruột cũng rất khó giải thích, đành lấy cớ cho có lệ, sau đó không đợi Hồ phu nhân kịp hỏi thêm gì, nàng hỏi ngược lại. “Lúc trước mẹ nói để lộ tin tức chẳng qua là đánh lừa dư luận, để phòng nhà họ Lục lại nhằm vào con thôi, sao bỗng nhiên lại thay đổi tích cực vậy ạ? Chẳng lẽ mẹ nói đùa là trấn an con thôi sao?”.

“Cái con bé này, sao tự dưng đa tâm nghi ngờ vậy?”. Hồ phu nhân trách nhẹ một tiếng, vừa nói liền nhận ra Đường Uyển đang đánh trống lảng, bà càng sinh nghi, cười nói. “Lúc trước mẹ nói gì đều là thật tâm mà nói, mẹ đương nhiên hy vọng con có thể ở bên mẹ thêm một năm nữa năm gì nữa, vừa có nhiều thời gian để con học quản gia, chuẩn bị tốt tái giá làm vợ người khác, cũng ẹ thêm thời gian yêu thương con”.

“Nếu mẹ đã nói vậy thì mẹ từ chối nhà họ Triệu đi”. Đường Uyển biết Hồ phu nhân còn chưa nói xong đâu, nhưng nàng thật sự không muốn nghe bất kỳ “nhưng mà...” gì nữa, lập tức đoạt nói ngay.

“Tam nương gấp gấp cái gì, ngay cả lời mẹ nói cũng không muốn nghe cho hết?”. Hồ phu nhân sao có thể bị chút kỹ xảo nhỏ bé đó cản bước, bà lại trách cứ một tiếng, nhìn Đường Uyển ngượng ngùng, bà thở dài một hơi. “Nhưng, nhà họ Triệu không giống những già khác, Triệu Sĩ Trình mặt nào cũng tốt, là người đáng quý khó tìm, nếu bỏ qua sẽ tiếc nuối thật sự, cho nên mẹ mới nói chuyện này với con, hy vọng con gạt những suy nghĩ vẩn vơ ra ngoài, cân nhắc hôn sự này. Về phần có chuẩn bị tốt tâm lý tái giá hay chưa không quan trọng, cho dù con đồng ý, mẹ lập tức trả lời nhà họ Triệu đi nữa, ít nhất cũng phải nửa năm thậm chí một năm mới có thể cho con xuất giá, thời gian còn thật dư dả”.

“Mẹ ~”. Đường Uyển nghe Hồ phu nhân nói, đầu óc nhanh chóng xoay chuyển tìm cớ, chờ Hồ phu nhân nói xong, nàng liền tỏ vẻ hơi bất mãn. “Thì ra mẹ khẳng khẳng như vậy là vì lo lắng con gái bỏ lỡ người trong sạch như Triệu Sĩ Trình sao, người khác nghĩ con chẳng quan tâm, nhưng nếu ngay cả mẹ cũng nghĩ như vậy, con thật lòng...”.

“Tam nương, con hẳn là hiểu ý mẹ muốn nói rốt cuộc là gì, sao mẹ có thể nghĩ như thế được. Ai u, Tam nương à, cho dù muốn che mắt mẹ cũng không nên nói những câu làm mẹ khó chịu trong lòng như thế chứ?”. Hồ phu nhân tâm như gương sáng, Đường Uyển thủ đoạn nhỏ bé căn bản không đủ tầm, bà giải thích với nàng rồi lập tức thở dài ai oán, trên mặt đau lòng và thương cảm.

“Mẹ à ~”. Đường Uyển có chút lúng túng, lời vừa thốt ra khỏi miệng nàng liền hối hận, nhìn Hồ phu nhân phản ứng như vậy, lòng càng đau, nàng lập tức tiến lên kéo cánh tay Hồ phu nhân, tràn đầy xin lỗi. “Mẹ, con xin lỗi, con không nên nói với mẹ như vậy, làm mẹ thương tâm”.

“Đứa nhỏ này...”. Đường Uyển như vậy Hồ phu nhân cũng cảm thấy tư vị không phải, không biết là nên vui vẻ vì con bé thiện lương hay thất vọng vì mình mới giả bộ khổ sở hai câu mà con bé đã áy náy như vậy, nếu bà nhỏ thêm hai giọt lệ chắc con bé sẽ lấy cái chết tạ tội mất thôi. Con gái của bà, giả sử lại tái giá ột kẻ trừ bỏ nói ngon ngọt dỗ người ra còn lại chẳng làm gì để bảo vệ vợ mình như Lục Du rồi sẽ lại chịu khổ sở nữa. Đương nhiên, bà sẽ chọn lựa thật kỹ, và quan trọng hơn bà phải dẫn đường cho con bé.

“Tam nương, con nói thật ẹ biết, vì sao phải từ chối nhà họ Triệu?”. Hồ phu nhân không rủ bỏ vẻ mặt thương cảm, chỉ thêm một chút tò mò và khó hiểu, bà nhìn Đường Uyển. “Mẹ muốn nghe sự thật, đừng khiến mẹ thất vọng, được không?”.

“Mẹ, giống như mẹ nói, nhà họ Triệu dòng dõi tốt, Triệu Sĩ Trình nhân phẩm tài hoa cũng thế, đều thật vĩ đại. Con gái không xứng với chàng, con không muốn chàng vì cưới con mà trở thành trò cười cho kẻ khác”. Trong khoảnh khắc đó, Đường Uyển từng xúc động suýt nữa gạt đầu, hôn sự cha mẹ hài lòng, cũng là tốt

nhất cho bản thân, nhưng cứ nghĩ đến vì mình mà chàng bị người đời chê cười, lòng của Đường Uyển lại cứng rắn trở lại, nằng cần chặt rằng. “Mẹ, ngoại trừ Triệu Sĩ Trình, con gái gả cho ai cũng được”.

Câu này đáng giá cân nhắc. Hồ phu nhân nhìn con gái, có lẽ đối với con bé, Triệu Sĩ Trình là khác biệt, nếu không con bé đã không nói ra câu đó. Tất nhiên, nằng nói như vậy không có nghĩ Hồ phu nhân sẽ đồng ý.

“Tam nương, con lại nói vớ vẩn gì đó? Cái gì là cưới con sẽ trở thành trò cười cho kẻ khác? Chẳng lẽ cưới con có gì không tốt sao? Con từng thành thân, đúng vậy, nhưng đó không phải vết nhơ của con, chẳng qua là một lần sai lầm trong cuộc đời thôi”. Hồ phu nhân có chút tức giận. “Thêm nữa, đừng nói tái giá lần hai, cho dù là lần ba lần bốn cũng không phải hiếm thấy, chỉ cần cô gái nhân phẩm tốt, tài mạo hơn người, mặc kệ cô ta có phải tái giá hay không cũng chẳng ảnh hưởng gì quá lớn đến cuộc sống sau này của cô ta”.

“Nhưng bọn họ không có một tên chồng trước thích dây dưa mẹ à”. Đường Uyển xót xa, tái giá không phải tội, cưới một người phụ nữ tái giá cũng không có gì đáng thẹn, nhưng cưới một người phụ nữ tái giá mà cô ta lại có một tên chồng trước nhớ mãi không quên cô ta thì lại là... Kiếp trước khi nằng gả đến nhà họ Triệu, dù Triệu Sĩ Trình sẵn sàng tử tử đến đâu, ngàn y trăm thuận đến đâu nằng vẫn mãi không quên được Lục Du. Vậy mà chàng vẫn bao dung, còn nằng? Trả lại cho chàng chỉ có thần tình đau khổ, gập lại Lục Du sau đó suốt ngày lấy nước mắt rửa mặt, hoàn toàn không để ý đến cảm nhận của chàng.

Đáng hận nhất là Lục Du, người bỏ vợ là hắn, sớm cưới người mới cũng là hắn, nhưng giả bộ chung thủy luyện tiết nằng, vất vả lắm nằng mới đứng dậy bắt đầu lần nữa, hắn vẫn quấy rầy cuộc sống mới của nằng... Đương nhiên, tất cả mọi thứ đều không bằng bài thơ Cây trâm phượng hắn viết trên tường ở vườn Thắm. Vì một bài thơ, nằng thành người đàn bà đã gả mà không giữ tiết, dẫu lia ngô ý còn vương tơ lòng với hắn, bao nhiêu người ngăm chê cười Triệu Sĩ Trình chẳng những cưới một người phụ nữ từng bị nhà chồng ruồng rẫy mà còn bất lực để cô ta tư tình với kẻ khác, lại có bao nhiêu người oán thán nằng cấm sừng chàng...

Đối mặt với nhiều hỗn loạn như vậy, nhiều nghi ngờ như vậy, bản thân mình ngoại trừ chết đi, còn có con đường nào khác sao?

Kiếp này, nằng đã quyết ý phân rõ giới hạn với người nhà họ Lục, giữ khoảng cách, nhưng nằng không dám xem nhẹ trình độ mặt dày và năng lực phá hoại của Lục Du, kiếp trước cách biệt hẳn rồi chưa bao giờ gặp lại, lần gặp lại duy nhất – một bài thơ đã tước đi mạng nằng, kiếp này nhiều dây mơ rễ má chồng chất, liệu hắn có lại trở thành bóng ma của đời mình nữa không? Đường Uyển thật không dám khẳng định.

“Tam nương sợ Lục Du lại quấy rầy con sao?”. Hồ phu nhân hoài nghi nhìn Đường Uyển, nói. “Con đã làm rõ ý mình như vậy, chắc hẳn không vô sỉ, mặt dày đến độ đó chứ”.

“Ai biết được hả mẹ”. Đường Uyển khe khẽ thở dài, sau đó nghiêm túc nhìn Hồ phu nhân. “Mẹ, con gái tâm ý đã quyết, mẹ đừng khuyên nữa, mẹ cứ từ chối nhà họ Triệu đi, Triệu Sĩ Trình nên cưới một người vợ hoàn mỹ không tì vết, có thể dệt thêm hoa trên gấm cho chàng, mà con, thật sự không xứng”.

“Con đó ~ Được rồi, mẹ nghe con”. Hồ phu nhân thở dài, biết con đã quyết tâm, bà đành thuận theo, làm gì có lựa chọn khác, cũng không thể ép con bé lập gia đình.

45. Chương 45: Là Người Làm Mẹ

“Lý phu nhân, thật sự xin lỗi bà”. Hồ phu nhân áy náy nhìn Lý phu nhân, khách khí nói. “Được bà coi trọng là may mắn của Tam nương, nhưng mà đứa nhỏ này phúc bạc, không đảm đương nổi...”.

Lý phu nhân ngạc nhiên Hồ phu nhân đặc biệt tới cửa là vì từ chối hôn sự này, sắc mặt bà hơi trầm xuống, trong lòng không vui. Lý phu nhân vốn có ấn tượng không mấy tốt về Đường Uyển, cũng chẳng tha thiết Đường Uyển phải làm con dâu mình, bà đến nhà họ Đường cầu hôn nửa do Triệu Sĩ Trình uy hiếp, nửa để thành toàn nỗi tương tư một phía của con trai, bà cứ nghĩ nhà họ Đường sẽ vội vàng vàng đáp ứng, không ngờ hôm qua bà mới đến nhà bọn họ, hôm nay Hồ phu nhân liền tới cửa cự tuyệt, chẳng khác gì tát vào mặt bà một cái, có chút không nhịn được.

“Hồ phu nhân đừng khách khí, đừng nói xin lỗi gì cả, chuyện này đều do chúng tôi đường đột”. Lý phu nhân nhàn nhạt nói một câu, sau đó thần nhiên bưng trà lên.

“Lý phu nhân, tôi biết trong lòng bà bây giờ nhất định không thoải mái, nhưng hôn sự này tôi không thể hoàn toàn làm chủ”. Trước khi Lý phu nhân kịp uống trà, Hồ phu nhân nói. “Không sợ Lý phu nhân chê cười, tôi và nhà tôi đều rất vui được làm thông gia với nhà họ Triệu, chúng tôi nghĩ nếu có thể kết thân với nhà họ Triệu đó chính là tam sinh hữu hạnh, chuyện nếu thành là nhà họ Đường chúng tôi trào cao. Nhưng mà, Tam nương nhà tôi nhất định không chịu, chúng tôi chẳng thể miễn cưỡng con bé được”.

“Dưa hái xanh không ngọt, đạo lý này tôi biết, Hồ phu nhân không cần giải thích gì đâu”. Lý phu nhân hơi dễ chịu hơn một chút, tay định bưng trà lại rút trở về, hơi ngại ngừng mở miệng. “Xem ra Đường tiểu nương tử có con mắt rất cao, chướng mắt Tử Quy? Tôi cũng hiểu được, dù sao Đường tiểu nương tử từng là tài nữ nổi tiếng, có không ít bài thơ lưu truyền hậu thế, so ra, là Tử Quy thanh danh kém cỏi”.

“Lý phu nhân lại hiểu lầm rồi”. Thấy Lý phu nhân nói xong âm trầm sắc mặt, Hồ phu nhân thở dài một hơi. “Tam nương nhà tôi sở dĩ không chịu đáp ứng hôn sự này, là vì con bé tự xấu hổ bản thân là người tái giá”.

Hừm? Lý phu nhân hơi ngạc nhiên Hồ phu nhân nói thẳng như vậy, dù là giả hay thật, bà cảm thấy tốt hơn hẳn, sắc mặt cũng chuyển tốt đẹp.

“Theo lời Tam nương nhà chúng tôi, thê tử của lệnh lang nên là cô gái xuất thân cao quý, có tri thức hiểu lễ nghĩa, hoàn mỹ không tì vết, chứ không phải một người phụ nữ từng bị nhà chồng ruồng rẫy như con bé, con bé không xứng”. Hồ phu nhân nói câu này, trên mặt đầy thương cảm, bà nhìn Lý phu nhân, cười khổ. “Lý phu nhân à, bà không biết đâu, khi tôi nghe con bé nói câu này, lòng tôi đau đớn biết bao, đối với tôi, dù con bé có bao nhiêu tuổi, có trải qua chuyện gì, đều là bảo bối trong tâm can tôi, là đứa con gái tôi yêu thương cả đời. Cũng trách tôi và cha nó năm đó mắt mù, ngàn chọn vạn tuyển lại chọn hôn sự như thế, chẳng những khiến con bé chịu khổ, còn mất hết tự tin vào bản thân mình...”.

Nhìn ánh mắt đầy chua xót của Hồ phu nhân, oán khí trong lòng Lý phu nhân tiêu tán không sai biệt lắm, bà thật tình cảm thấy Đường Uyển nói đúng, con trai bà tốt như vậy, nên cưới một cô con dâu hoàn mỹ không tì vết về nhà, chỉ tiếc... Chao ôi, có hoàn mỹ hơn nữa trong mắt con trai bà cũng chẳng có gì tốt.

“Ấn oán giữa Đường tiểu nương tử và nhà họ Lục tuy tôi không biết rõ, nhưng có nghe thấy đôi chút. Nếu tôi đã đến cửa cầu hôn chứng tỏ cả tôi và Tử Quy đều đã suy xét kỹ, Đường tiểu nương tử quá đa tâm”. Lý phu nhân nhìn Hồ phu nhân, hơi nở nụ cười. “Nếu không Hồ phu nhân cứ về khuyên khuyên lệnh ái, dù sao còn sống còn tương lai, cũng không thể chìm đắm trong quá khứ mãi”.

“Tôi cũng nghĩ vậy, cũng khuyên như vậy, nhưng con bé cương quyết thế nào cũng không buông, nói con bé không muốn trở thành vết nhơ của lệnh lang, càng không muốn liên lụy đến lệnh lang để hấn chịu người đời chê cười, thậm chí còn nói nếu bức con bé quá, nó sẽ cắt tóc đi làm ni cô...”. Hồ phu nhân chỉ biết thở dài. “Con bé nói nghiêm túc lắm, tôi sao dám khuyên hơn, chỉ có thể y theo, tới cửa vợ cho bà ngọt ngọt thế này”.

“Đáng thương nhất tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ, làm mẹ tất cả đều là vì con cái”. Cảm xúc khó chịu trong lòng Lý phu nhân rốt cuộc bình ổn, bà thấy Hồ phu nhân như có cảm giác đồng bệnh tương liên, các bà đều là những người mẹ đáng thương bị con cái uy hiếp.

“Còn không phải vậy”. Hồ phu nhân lắc đầu, sau đó thử nói. “Lý phu nhân, có một vấn đề tôi mạo muội muốn hỏi, xin bà đừng nổi giận”.

“Vậy à? Vấn đề gì vậy?”. Lý phu nhân thuận thuận trong dạ, cũng không bày ra tư thế cao ngạo nữa, độ lượng nói. “Hồ phu nhân có việc gì cứ hỏi, phàm là tôi biết nhất định đều nói hết”.

“Lý phu nhân có biết lệnh lang và Tam nương nhà tôi rốt cuộc từng có giao thiệp như thế nào không?”. Hồ phu nhân nhìn Lý phu nhân, cẩn thận lựa lời, giống như không biết phải diễn tả thế nào, lập tức giải thích ngay. “Lý phu nhân, không phải tôi nghi ngờ gì, mà là có một số việc thật sự càng nghĩ càng sinh nghi. Bà nghe tôi kể cái đã”.

Hồ phu nhân kể ngắn gọn chuyện Doãn ma ma đến nhà họ Đường lần trước, cách Đường Uyển gọi Triệu Sĩ Trình vô cùng thân thiết, thái độ cứ như hiểu biết Triệu Sĩ Trình rất rõ, phản ứng kì lạ của nàng khi biết Lý phu nhân đến cầu hôn, sau đó tổng kết lại. “Lý phu nhân, Tam nương cực kỳ kín miệng, hỏi thế nào, bóng gió thế nào con bé vẫn khăng khăng chỉ gặp mặt lệnh lang vài lần, là lúc có Lục Vụ Quan ở đó, chưa

bao giờ gặp riêng, nhưng sao tôi cứ cảm thấy mọi chuyện không đơn giản như vậy. Tam nương tôi không trông cậy tìm hiểu được tin tức gì, cho nên muốn hỏi Lý phu nhân liệu có biết gì chăng?”

Những gì Hồ phu nhân nói đều nằm trong dự kiến của Lý phu nhân, bà cứ tưởng Triệu Sĩ Trình là tình cảm đơn phương, không ngờ Đường Uyển cũng không hề vô tình với Triệu Sĩ Trình, ngược lại, nàng có một loại cảm tình rất khó hiểu, chuyện này xảy ra lúc nào? Bà nhớ con trai từng cam đoan với bà, gặp gỡ Đường Uyển trước đó đã có cảm giác rất kì lạ, nhưng đừng nói có hành vi gì không hợp lễ nghĩa, ngay cả nói chuyện cả hai cũng chưa từng nói với nhau nửa câu, hẳn là không thể có tư tình gì. Chẳng lẽ hai người không hẹn mà đều nảy sinh tình cảm với đối phương? Ô, thật đúng là có thể nha, dù sao Tử Quy cũng là người đàn ông tốt hiếm có, so với kẻ ngoại trừ biết viết vài bài thơ, suốt ngày la hét đền nợ nước non còn lại mọi mặt đều vô tích sự Lục Du tốt hơn vạn vạn lần. Xem ra, Đường Uyển ánh mắt còn tốt.

“Hồ phu nhân, Tử Quy quả thật ái mộ lệnh ái, nhưng Tử Quy cũng từng nói với tôi là do thằng bé một bên tình nguyện, có lẽ hai đứa có thần giao cách cảm”. Lý phu nhân rất nhanh tìm thấy lý do hợp lý để giải thích.

“Xem ra thật là vậy”. Hồ phu nhân cười khổ, sau đó nói. “Đáng tiếc Tam nương cương quyết không buông, nếu không... Ôi chao ơi, tôi còn nói chuyện này làm gì”.

“Hồ phu nhân, tôi nghĩ chuyện này còn vấn đề, bà nghe tôi nói...”. Biết Đường Uyển có tự trọng, cũng biết Đường Uyển có tình cảm và biết nghĩ cho Triệu Sĩ Trình, Lý phu nhân càng thoải mái, vì trái tim si tình và kiên trì của con trai, bà chủ động ra tay bày bố cho hai đứa một phen.

“Vậy được không?”. Hồ phu nhân trong bụng đã gào thét đồng ý trăm lần, nhưng mặt vẫn do dự.

“Là người làm mẹ, vì hạnh phúc tương lai của con cái, bắt chấp nhiều như vậy”.

46. Chương 46: Không Tiêu Đề

“Mẹ, con không muốn ra ngoài, để chị dâu cả đi chung với mẹ đi”. Gần đây Đường Uyển tinh thần suy sút, ngoại trừ những chuyện mỗi ngày phải làm, nàng không muốn nghĩ đến những chuyện khác, chẳng chút hứng thú ra ngoài dạo chơi, hưởng hồ nơi Hồ phu nhân muốn đến lại là chùa Quảng Hiếu.

“Không được, ngày mai mẹ muốn đi chùa Quảng Hiếu cầu nhân duyên cho con, con không đi không được”. Hồ phu nhân nhìn Đường Uyển hơi lo lắng. “Cả ngày buồn ở nhà cũng không tốt, đi ra ngoài dạo dạo, nhìn phong cảnh, cũng vui mà”.

“Ngoài đường giá rét đóng băng có gì đẹp đâu ạ?”. Đường Uyển không cho là đúng đáp, nhưng vừa nói xong nàng liền quay lại, Hồ phu nhân tìm lý do đều vì tốt cho nàng, có vẻ gần nhất nàng buồn bực Hồ phu nhân đều xem thấy, lo lắng không thôi.

“Còn tốt hơn suốt ngày ru rú trong phòng nha”. Đường Uyển áy náy, Hồ phu nhân nhận ra, bà biết trong lòng con gái nghĩ gì, chỉ nhẹ nhàng thở dài, nói. “Tam nương, mẹ biết con có tâm sự, nhưng không biết chuyện gì khiến con buồn bực, mẹ muốn chia sẻ, giải quyết cho con thì con không muốn...”.

“Mẹ, con xin lỗi”. Đường Uyển muốn an ủi Hồ phu nhân, muốn giải thích cho bà nghe, nhưng nàng chỉ có thể há miệng thở dốc rồi lại nuốt hết những lời muốn nói xuống, nàng áy náy nói. “Đều do con gái bất hiếu, để mẹ lo lắng”.

“Con là con gái mẹ, mặc kệ con muốn làm gì, mẹ đều đứng về phía con, ủng hộ cho con”. Hồ phu nhân vỗ nhẹ lên tay Đường Uyển. “Dù biết quyết định của con là thiếu suy nghĩ, là sai lầm, chỉ cần con kiên trì, mẹ vẫn không ép buộc. Tam nương, mẹ mong con hiểu là mẹ chỉ cầu cho con hạnh phúc vui vẻ, cái khác không quan trọng”.

“Mẹ ơi ~”. Đường Uyển dựa sát vào Hồ phu nhân, hốc mắt hơi phấp phấp, vẫn không nói gì, nàng không biết phải nói gì, ngôn ngữ nào khi đứng trước tình mẹ yêu thương cũng đều thiếu sót.

Hồ phu nhân cũng ôm lấy con gái, thì thầm. “Tam nương, đừng áy náy, đừng cảm thấy không thể tiếp nhận. Chờ về sau con làm mẹ rồi sẽ biết người mẹ có thể làm tất cả vì con cái mình”.

“Mẹ, lỡ như... Lỡ như Đường phu nhân nói đúng, con không thể có con thì sao?”. Đường Uyển hỏi dò, trong lòng nàng mâu thuẫn nhất là nhân duyên của bản thân và Triệu Sĩ Trình, nàng không đồng ý gả cho Triệu Sĩ Trình vì lo sợ sẽ liên lụy đến chàng, cũng vì bỏ lỡ chàng mà đau lòng khôn nguôi, đồng thời nàng còn sợ rằng bản thân không thể sinh con được. Kiếp trước một năm rưỡi lấy Lục Du nàng không có bầu, sau gả cho Triệu Sĩ Trình ba năm vẫn không có, nàng thật sự nghĩ mình có bệnh.

“Con nói bậy gì đó?”. Hồ phu nhân quát, thấy trong mắt Đường Uyển ngập tràn lo lắng, bà khuyên. “Con từ nhỏ đã được nuông chiều, thân thể an dưỡng rất tốt, chưa từng ốm đau không dứt bệnh, làm sao không thể có con?”.

“Con chẳng qua là có cảm giác bất an”. Đường Uyển cười khổ, nàng thật sự không biết giải thích sao với Hồ phu nhân, thật là giải thích cũng không rõ, chỉ có thể dùng thân thể chứng minh. “Mẹ biết rồi đó, hai năm nay kinh nguyệt của con vẫn không bình thường, bây giờ điều trị đã nửa năm nhưng thỉnh thoảng vẫn có chút... Con không biết có điều trị tốt được không”.

“Đều do bà già quỷ quái và Lục Vụ Quan bọn họ làm hại, trước kia con không bị như vậy, hiện tại uống thuốc cũng được một thời gian rồi, Vương đại phu nói bệnh tình gần như đã khỏi hoàn toàn”. Nói đến chuyện này Hồ phu nhân tức anh ách, trước khi gả con bà không hề bị bệnh gì, đều sinh bệnh ở nhà họ Lục cả. Lần trước Đường Uyển không khỏe, mời đại phu đến phủ bắt mạch, Vương đại phu nói tuy mệt mỏi, vẫn khiến Hồ phu nhân nổi giận lôi đình.

Wương đại phu nổi tiếng là bàn tay phụ khoa thần thánh ở Sơn Âm, trước lúc Đường Uyển xuất giá, bà cố ý mời ông ấy về chẩn mạch cho Đường Uyển, cũng xin ông ấy kê ít toa thuốc điều dưỡng thân thể cho nàng. Đây là tình yêu thương của Hồ phu nhân cho con gái, hy vọng con gái chăm sóc tốt cơ thể, gả vào có thể có tin vui ngay.

Nhưng mà, Vương đại phu nói sao, ông ấy nói thân thể nàng tổn thương lợi hại, hẳn là vợ chồng son không biết tiết chế, rồi lại bỏ mặc không điều dưỡng, kiêm tâm tình xấu, uất ức chán nản, lâu dần trở thành như vậy, khả năng sinh nở của nàng vốn không có vấn đề.

Wương đại phu chẩn đoán khiến Hồ phu nhân suýt tức hôn mê, hận chết người nhà họ Lục từng thề son sắt đối tốt với con gái bà, càng thương con hơn, xin Vương đại phu kê toa uống được nửa năm, tuy kinh nguyệt chưa hoàn toàn khôi phục bình thường, nhưng thân thể hư hao cũng khôi phục không sai biệt lắm.

“Con chỉ sợ vạn nhất...”. Đường Uyển thở dài. “Sẽ mãi mãi không thể biết được làm mẹ hết lòng vì con là như thế nào”.

“Con bé này ~”. Hồ phu nhân e ấp trong lòng, cánh tay càng ôm chặt Đường Uyển, sau đó hỏi. “Tam nương kiên trì từ chối nhà họ Triệu, cũng do nguyên nhân này phải không?”.

“Sao mẹ lại nói chuyện này nữa?”. Đường Uyển giận, không muốn bàn lại, nhưng ánh mắt cháy bỏng của Hồ phu nhân lại làm cho nàng có cảm giác không che giấu được, nàng chỉ có thể cười khổ. “Được rồi, con thừa nhận đây là một trong các nguyên nhân. Triệu Sĩ Trình là bậc quân tử khó gặp, con không muốn hại chàng, chàng sẽ vì con mà hao tổn thanh danh, bị người nhạo báng, con không muốn chàng vì cưới lầm người, mất đi cơ hội làm cha”.

“Con đó ~ Sao cứ khẳng định mình vô sinh mà không bao giờ nghĩ đến mặt lạc quan?”. Hồ phu nhân càng xót xa cõi lòng, bà vỗ vai Đường Uyển. “Thôi, cho dù thân thể con có bệnh gì Vương đại phu chẩn không ra, thật sự vô sinh cũng chẳng sao, thu hai đứa nha đầu thông phòng là được. Đến lúc đó, sinh đứa nhỏ, ôm đến nuôi bên người, cũng thân cận với con như con ruột vậy”.

Đường Uyển cũng biết có thể như vậy. Kiếp trước Triệu Sĩ Trình đứng vững trước tất cả áp lực, kiên trì không bỏ nàng, nhưng chàng vì vấn đề nối dõi tông đường, cũng nạp một người thiếp, sinh cho chàng một đứa con trai. Trên thực tế, lúc trước khi Đường phu nhân ghét bỏ nàng không có con, Hồ phu nhân cũng từng nói nếu không chịu nổi áp lực, có thể thu một nha đầu thông phòng cho Lục Du, bản thân đã ngâm đắng nuốt cay gặt đầu. Là chính Lục Du nói tình cảm vợ chồng đậm thắm, không muốn làm chuyện gì có lỗi với nàng, khi nàng đang cảm động rồi tỉnh rồi ngủ, một tờ giấy bỏ vợ đưa tới...

“Để lúc đó người đời giễu cợt thằng bé, nói thằng bé là nha hoàn thấp hèn sinh sao?”. Đường Uyển lắc đầu, sau đó nghiêm mặt nói. “Mẹ, đừng nhắc lại Triệu Sĩ Trình nữa được không, con thật sự không muốn nghe

chuyện có liên quan đến chàng nữa”.

Sẽ giầy vò lòng con lắm lắm — Những lời này Đường Uyển lặng im nói cho bản thân nghe.

“Không nói nữa, không nói nữa”. Hồ phu nhân theo ý nàng, sau đó quay lại vấn đề. “Vây ngày mai đi chùa Quảng Hiếu...”.

“Được rồi, con đi”. Đường Uyển bất đắc dĩ, nếu nàng không đáp ứng, Hồ phu nhân tuyệt đối không để nàng yên tĩnh.

47. Chương 47: Gặp Lại

“Trước lúc khởi hành sao không kiểm tra kĩ xe ngựa?”. Đường Uyển sắc mặt lạnh lùng nhìn xa phu Tương Phúc bên ngoài màn hình, hắn vừa ngừng xe ngựa, lắp bắp bảo bánh xe bị hỏng, cần tìm chỗ nghỉ ngơi để hắn sửa lại.

“Tam nương bây giờ thoát nhìn thật là có phong thái bà quản gia nha”. Hồ phu nhân cười trêu ghẹo, bà chưa từng thấy con gái có biểu hiện này, vừa ngoài ý muốn vừa vui mừng, rốt cuộc con bé không còn yếu đuối đến mức ai cũng tác động được, không còn thiện lương đến mức chẳng phân biệt được đúng sai mà cầu tình cho kẻ khác, lần này tái giá bà cũng an tâm nhiều.

“Mẹ ~”. Đường Uyển khẽ gọi một tiếng, hơi giận hờn, quan trọng nhất hiện tại là nhìn xem có chỗ nào nghỉ chân không, chứ không phải chọc ghẹo nàng.

“Rồi, mẹ không cười là được”. Hồ phu nhân bật cười trả lời nàng, nhưng không nói thêm mà chờ Đường Uyển xử lý.

“Nhìn xem xung quanh có chỗ nào nghỉ ngơi được không”. Bị Hồ phu nhân đùa, sắc mặt Đường Uyển dịu đi rất nhiều, nhưng vẫn có vẻ bức bối.

“Dạ”. Tương Phúc cung kính lên tiếng, không bao lâu liền trở về. “Phu nhân, Tam nương, phía trước không xa có một quán trà, thoát nhìn sạch sẽ, không có ai phức tạp. Nếu được mời phu nhân và Tam nương tới đó nghỉ tạm, chỉ cần một khắc tiểu nhân sẽ sửa xong xe ngay”.

“Đành vậy thôi”. Đường Uyển lên tiếng rất không vui, sau đó dặn dò. “Anh nhớ gọi Vương Quý, để hắn đi nói với hai vị thiếu phu nhân cùng qua đó nghỉ chân”.

“Dạ”. Tương Phúc lập tức gọi Vương Quý, xe ngựa chạy thêm một đoạn ngắn, dừng lại trước quán trà ven đường, Hồng Trù đỡ Đường Uyển, Thanh Dao đỡ Hồ phu nhân xuống xe ngựa, Tương Phúc nhân tiện nói. “Tiểu nhân đi sửa xe, sửa xong lập tức đến đón các vị chủ tử lên xe”.

“Nếu sửa nhớ sửa cẩn thận, không cần gấp gáp”. Đường Uyển gật đầu, tùy tiện đáp, nàng cũng không muốn Tương Phúc vì vội vàng tốc độ mà sửa qua loa, lưu lại tai họa ngầm.

“Dạ”. Tương Phúc cung kính trả lời, sau đó đánh xe ra sau lưng quán trà, Đường Uyển đi theo sau Hồ phu nhân, cùng Uông Ngọc Trân và mọi người vào quán trà.

Vào trong, lập tức có tiểu nhị đến tiếp đón, an bài vị trí ọi người. Chỉ là một quán trà nhỏ thôn quê, tất nhiên không có nhà gian gì đó, bên trong quán đã có hai bàn khách, một bàn ngồi là các người hầu trông đều tươi tắn, bàn khác nàng nhìn không rõ lắm, nhưng chẳng cần nghĩ cũng biết hắn là chủ nhân.

“Ồ, đây có phải Vương ma ma nhà họ Đường không?”. Mới ngồi xuống đã có người chào hỏi Vương ma ma bên cạnh Hồ phu nhân, Đường Uyển hơi ngạc nhiên, nếu nhận biết Vương ma ma hắn là thường lui tới nhà họ Đường, nàng nhin không được ngược lên nhìn người đang nói chuyện, vừa thấy, nàng dừng chân.

Nàng biết người này, Điền ma ma – người thân cận hầu hạ Lý phu nhân – mẹ của Triệu Sĩ Trình đây mà, kiếp này hắn là chưa quen biết bà ấy, nhưng kiếp trước liên hệ không ít, nhất là... Không, không được nghĩ đến chuyện không thể xảy ra nữa – Đường Uyển nhẹ lắc đầu, giống như làm vậy có thể đá văng suy nghĩ không muốn có trong đầu ra.

“Ô, thì ra là Điền ma ma, thật khéo nha, gặp bà chị ở chỗ này”. Vương ma ma vui vẻ đi qua, cười nói. “Hôm nay lạnh lẽo, bà chị không ở trong phủ sưởi ấm thanh nhàn, đến đây làm chi a?”.

“Tôi hã, trời sinh trúng mệnh chăm làm, không hưởng được thanh nhàn đâu, lúc bận rộn thì mong được nghỉ ngơi, mà khi không có việc cho tôi làm ngược lại cả người tôi cứ khó chịu”. Điền ma ma cũng cười thích ý, sau đó nói. “Hôm nay hầu hạ phu nhân tôi đến chùa Quảng Hiếu dâng hương, nghỉ chân ở đây một lát, cũng thuận tiện uống chén trà nóng”.

“Điền ma ma, bà đang nói chuyện với ai vậy?”. Điền ma ma vừa nói xong, có một giọng nói bình thản chêm vào, Đường Uyển nghe giọng nói quen thuộc đó, trong lòng âm thầm thở dài, xem ra việc xe hồng hôm nay là có kế hoạch trước.

“Phu nhân, là Vương ma ma bên người Hồ phu nhân nhà họ Đường”. Điền ma ma lập tức kính cẩn trả lời.

“Là Hồ phu nhân sao?”. Lý phu nhân chờ câu này không, bà chậm rãi đứng dậy, cười tươi. “Hồ phu nhân nếu không chê xin mời ngồi chung với tôi”.

“Lý phu nhân đã nói vậy, cung kính không bằng tuân mệnh”. Hồ phu nhân cười, kéo Đường Uyển. “Tam nương, con cũng qua ngồi với mẹ đi”.

“Mẹ, đây là mục đích mẹ muốn đi dâng hương phải không?”. Khi Lý phu nhân mời, Đường Uyển thấy bà và một người nữa cùng ngồi với bà – Triệu Sĩ Trình – đang nhìn chăm chú vào nàng, giống như nhìn xuyên qua mạng che mặt, biết được nàng là ai. Đường Uyển thật bất đắc dĩ, nhưng cũng cảm động không biết diễn tả thế nào, nàng tin chắc lần gặp mặt này là mẹ và nhà họ Triệu đã thương lượng trước, ỳnh và Triệu Sĩ Trình gặp nhau một lần. Nhưng mà, có ích không?

“Tam nương thông minh như vậy, sao mẹ gạt Tam nương được?”. Hồ phu nhân thản nhiên thừa nhận, tới tận lúc này mới nói dối chỉ càng khiến con bà phản cảm, không bằng đừng che giấu gì cả.

“Mẹ hy vọng con làm gì đây?”. Đường Uyển nhìn Hồ phu nhân, chẳng lẽ bà cho rằng chỉ cần mình gặp Triệu Sĩ Trình, sẽ lập tức thay đổi thái độ gặt đầu đồng ý hôn sự này sao? Bà đâu có hiểu được nỗi khổ tâm của mình?

“Mẹ mong con có thể nói chuyện riêng với cậu ấy, sau đó mặc kệ con chọn như thế nào, mẹ cũng không bao giờ can thiệp nữa”. Nói thật, Hồ phu nhân không phải khẳng khái nhất quyết muốn gả Đường Uyển cho Triệu Sĩ Trình, Triệu Sĩ Trình điều kiện rất tốt, đúng, nhưng không có nghĩa Đường Uyển gả cho cậu ta có thể hạnh phúc mỹ mãn. Triệu Sĩ Trình và Lý phu nhân có thành ý không nói, quan trọng nhất là con gái bà miệng cứng rắn không chịu gả cho Triệu Sĩ Trình nhưng luôn biểu lộ một chút tình ý không nở, Hồ phu nhân cảm thấy giữa hai đứa trẻ có bí mật gì đó bà không biết, cũng chính vì vậy lúc bà đến nhà họ Triệu từ chối hôn sự mới tiết lộ cho Lý phu nhân biết, một phần tránh cho quan hệ hai nhà rạn nứt, phần khác muốn thử xem có cách gì hóa giải hay không. Lý phu nhân đề nghị sắp xếp cho cả hai gặp mặt để tự chúng nói chuyện với nhau thật là bất ngờ ngoài ý muốn.

“Là ý của mẹ hay của người khác?”. Đường Uyển trong lòng đã chắc như đinh đóng cột là ý của Triệu Sĩ Trình, chàng là quân tử, không giả, nhưng chàng cũng rất ít câu nệ tiểu tiết, quan niệm làm người nên thoải mái một chút. Chính vì tính cách ấy của chàng, kiếp trước khi gặp lại Lục Du ở vườn Thắm, chàng mới hào phóng để mình gặp hắn, lúc chia tay càng dung túng mình chuẩn bị một bàn rượu tiễn đưa, không ngờ ai đó vì vậy mà cảm xúc biến thái, múa bút viết bài thơ trên tường vườn Thắm, để mình bị chỉ trích, và biến chàng trở thành trò cười.

“Là Lý phu nhân đề nghị, mẹ nghe xong cũng đồng ý”. Có mạng che mặt, Hồ phu nhân không thấy rõ biểu tình trên mặt Đường Uyển, chẳng thể phán đoán được gì, bà nhẹ giọng bổ sung thêm. “Lý phu nhân nói Tử Quy nghe xong vô cùng mừng rỡ, rất muốn gặp mặt Tam nương, cho dù đứng xa nhìn cũng được. Tất nhiên nếu có thể gặp mặt nói chuyện với Tam nương vài câu lại càng tốt hơn”.

“Ngay tại đây?”. Đường Uyển không nói được, mà cũng không nói không, nàng hoảng loạn.

“Chuyện đó Lý phu nhân nhất định đã sắp xếp”. Hồ phu nhân chỉ cười, con gái chịu gặp Triệu Sĩ Trình là tốt lắm rồi, dù cho cuối cùng con bé vẫn cự tuyệt đi nữa, cũng không để lại tiếc nuối cho cuộc sống sau này.

48. Chương 48: Do Dự

Ngồi trong “không gian riêng” ngăn ra từ bình phong, nhìn gương mặt vô cùng quen thuộc trước mắt, Đường Uyển chờ đợi, không nói được gì.

Triệu Sĩ Trình cũng có vẻ hơi mất tự nhiên, tuy chàng luôn tự xưng bản thân da mặt dày, nhưng đây không phải người khác, mà là cô gái luôn khiến trái tim chàng đập thành thịch, còn nói chuyện với nhau về chung thân đại sự của hai đứa, chàng không thể thông dong trấn định nổi.

“Ừm...”. Cuối cùng, vẫn là Triệu Sĩ Trình mở lời trước, chàng nhận ra Đường Uyển không biết nói gì mở đầu, tất nhiên chàng không nỡ để Đường Uyển cảm thấy quẫn bách, có điều vừa âm ừ vài tiếng chàng lại không biết nói sao cho thích hợp, bao nhiêu lời nghĩ trước ở nhà định nói với Đường Uyển bỗng nhiên bay biến không còn một mảnh.

Đường Uyển bình tĩnh nhìn chàng, trên mặt tươi cười ôn hòa, khi phát hiện chàng hơi bối rối thì nụ cười có thêm một tia thiện ý, lại vẫn không nói gì.

“Để tôi nói thẳng nhé”. Triệu Sĩ Trình nhìn thấy nụ cười của Đường Uyển, chàng không biết nụ cười ấy cổ vũ thêm cho chàng hay khiến chàng thẹn thùng, chàng nhìn Đường Uyển, chân thành nói. “Thật ra lần đầu tiên gặp Huệ Tiên, tôi đã ngưỡng mộ Huệ Tiên rồi, tôi không biết Huệ Tiên có chút hảo cảm nào dành cho tôi không, tôi chỉ muốn nói nếu Huệ Tiên có thể cho tôi một cơ hội, tôi nhất định đối xử tốt với em, cả đời không thay đổi”.

Người này... Đường Uyển không ngờ “nói thẳng” của Triệu Sĩ Trình lại gọn gàng dứt khoát như vậy, lòng nàng rung động, không chút hoài nghi lời nói của Triệu Sĩ Trình, chàng khác Lục Vụ Quan, chàng không biết nói lời ngon tiếng ngọt, càng không dùng thi từ ca phú đến chinh phục trái tim mình, nhưng chàng đã từng dùng cả cuộc đời để chứng tỏ tình cảm chân thành mãi mãi không thay đổi của chàng. Trái tim nàng đang kêu gào, đang cổ vũ nàng gạt đầu đồng ý, nàng biết chỉ cần mình gạt đầu, nàng sẽ không phải lo lắng gì nữa, có thể nở mày nở mặt gả đến nhà họ Triệu, nàng cũng biết Lý phu nhân yêu thương con trai mà không lay chuyển được con trai sẽ bất mãn và thành kiến với nàng, nhưng bà sẽ không bao giờ đối xử với nàng như Đường phu nhân, quá lắm chỉ như kiếp trước, tận lực không nhìn thấy mình mà thôi.

Đường Uyển vẫn quyết tâm đè nén nội tâm, nàng nhìn Triệu Sĩ Trình, cố gắng ép bản thân né tránh ánh sáng lấp lánh trong mắt chàng, nhẹ lắc đầu. “Huệ Tiên tâm tư gai góc, không dám nhận tình cảm của Triệu lang quân”.

Đôi mắt Triệu Sĩ Trình nhanh chóng ảm đạm, nhưng chàng chưa bao giờ là người dễ bỏ cuộc, chàng nhìn Đường Uyển, ngữ khí càng thêm thành khẩn. “Tôi biết Huệ Tiên không tính quen thuộc tôi, tôi biết vài câu đơn giản thô sơ khó có thể khiến Huệ Tiên tin tưởng tôi sẽ cho em hạnh phúc, thậm chí càng khó cả đời không thay đổi... Nhưng mà, xin Huệ Tiên tin tưởng thành ý của tôi, tôi nói đều là lời tâm huyết”.

“Huệ Tiên hoàn toàn tin tưởng chàng, cũng tin tưởng chàng là người đã nói là làm”. Ánh mắt ảm đạm của Triệu Sĩ Trình khiến Đường Uyển khó chịu trong lòng, nàng nói nghiêm túc. “Sở dĩ Huệ Tiên phản đối hôn sự này, cũng không phải vì Triệu lang quân có gì không tốt, ngược lại, chính vì Triệu lang quân quá tốt, Huệ Tiên tự biết xấu hổ, nên mới cự tuyệt”.

“Tôi đã nghe mẹ nói qua lý do vợ vắn này, điều duy nhất tôi muốn nói là ở trước mặt tôi, Huệ Tiên vĩnh viễn đừng bao giờ nói câu ‘xấu hổ’. Bẩm sinh cũng vậy, do cuộc sống tạo thành cũng thế, ai sống trên đời mà không có tì vết, chỉ cần khuyết điểm không che lấp ưu điểm là tốt rồi. Theo ý tôi, ‘tì vết’ mà Huệ Tiên nói căn bản không phải tì vết, trên thực tế, nếu Huệ Tiên không phải từng là thê tử của Lục Vụ Quan, có lẽ chúng ta không có duyên quen biết”. Triệu Sĩ Trình thật sự cảm thấy lý do nàng bị nhà họ Lục ruồng rẫy rất chi vớ vẩn, nếu Đường Uyển không bị nhà họ Lục ruồng rẫy, dù chàng có thích nàng đến đâu cũng chỉ có thể trở mặt nhìn, không thể làm chuyện gì khiến người ta hiểu lầm, ảnh hưởng đến danh dự và cuộc sống của nàng.

Lúc trước Lục Du đến cầu chàng ượn tòa nhà an trí Đường Uyển, sở dĩ chàng đáp ứng không phải vì giao tình của chàng và Lục Du, chàng và hần ngoại trừ quan hệ anh em họ xa lắc xa lơ, cũng chỉ là qua lại hơi hợt, thậm chí mối quan hệ hơi hợt đó cũng toàn do Lục Du âm thầm lôi kéo mà có. Chàng đáp ứng vì chàng nhìn thấy tình cảm sâu đậm Đường Uyển dành cho Lục Du, mà Lục Du còn thề son sắc chỉ cần cho hần

chút thời gian, hẳn nhất định thuyết phục được Đường phu nhân đón Đường Uyển về. Vì không nỡ khiến cô gái dịu dàng tài hoa lúc nào cũng mỉm cười đánh mất nụ cười ấy, dù chàng biết rõ chỉ cần chuyện giữa nàng và Lục Du đổ bể, chính mình sẽ có cơ hội, chàng vẫn cho Lục Du mượn nhà, thậm chí uxor luôn cả tôi tới.

“Huệ Tiên biết nếu chàng để ý chuyện Huệ Tiên từng gả cho người, đã không có cuộc gặp mặt hôm nay, nhưng mà mọi chuyện không đơn giản như vậy”. Đường Uyển biết Triệu Sĩ Trình không quan tâm nàng từng thành thân, trong mắt chàng, đó chỉ là bằng chứng của việc nàng từng chịu khổ sở, sau đó sẽ càng đối xử tốt với mình hơn, không ỉn chịu bất kì ảm ức nào. Nghĩ đến đó, nàng lại nhin không được âm thầm thở dài. “Nhưng chàng có từng nghĩ tới chưa? Rõ ràng Huệ Tiên đã bị Lục Du ruồng bỏ, nhưng hẳn vẫn tỏ vẻ tình thâm ý trọng? Rõ ràng hẳn đã đính hôn với người khác, vẫn cứ dây dưa Huệ Tiên... Tuy rằng bây giờ hẳn đã cưới vợ mới, nhưng Huệ Tiên không dám khẳng định hẳn sẽ không bao giờ xuất hiện trong cuộc đời Huệ Tiên, làm điều bộ không nỡ chia xa sau đó lại tiếp tục dây dưa. Hiện tại chung quy Huệ Tiên vẫn là độc thân, bao nhiêu lời đồn nhảm sẽ chỉ tập trung trên người Huệ Tiên, nếu Huệ Tiên gả cho người khác, Huệ Tiên nghĩ người bị nghị luận nhiều nhất sẽ là vị hôn phu của Huệ Tiên, thậm chí người ấy có thể trở thành trò cười cho kẻ khác”.

“Nếu Huệ Tiên vì nguyên nhân này mà cự tuyệt tôi, vậy tôi có thể nói cho em rằng giải quyết chuyện này rất đơn giản”. Triệu Sĩ Trình nhìn Đường Uyển, nói. “Vụ Quan là kẻ biết thời thế, chỉ cần tôi tỏ vẻ muốn hẳn giữ khoảng cách, hẳn là hẳn sẽ không phản đối”.

“Nếu hẳn không nghe thì sao?”. Đường Uyển không dám tin tưởng hoàn toàn vào sự lạc quan chắc chắn của Triệu Sĩ Trình.

“Tôi nghĩ đối với Vụ Quan, thứ quan trọng nhất là con đường làm quan sau này của hẳn, nếu hẳn không muốn nghe ý kiến của tôi, vậy hẳn sẽ không để ý tôi chế tạo một vài chương ngại cho hẳn, dù tôi chỉ là kẻ vô danh tiểu tốt, nhưng hơn hẳn ở chỗ giao thiệp rộng, chỉ cần tôi lên tiếng, ít nhất có thể khiến hẳn gặp một vài lực cản nho nhỏ”. Triệu Sĩ Trình không hề cảm thấy bản thân có hiềm nghi đang uy hiếp người khác, chàng chỉ nói đơn giản. “Cho nên, tôi nghĩ hẳn sẽ không là vấn đề giữa chúng ta”.

Đường Uyển hơi buồn cười nhìn Triệu Sĩ Trình, nàng chưa bao giờ biết chàng lại có một mặt tiểu nhân như vậy, trong ấn tượng của nàng, chàng vẫn đều là quân tử, khoan dung và chính trực là ưu điểm lớn nhất của chàng.

“Được rồi, Lục Du xem như được giải quyết, nhưng còn vấn đề con cái? Lỡ đâu Huệ Tiên thật sự như Đường phu nhân nói, không thể sinh con?”. Đường Uyển nhìn Triệu Sĩ Trình, lời nói pha lẫn sự chua xót mà chính nàng cũng chưa nhận thấy. “Huệ Tiên không hy vọng bản thân lại bị đuổi về nhà họ Đường với lý do không thể sinh con”.

“Đây lại càng không phải vấn đề”. Triệu Sĩ Trình nói, trong mắt hơi xấu hổ, giọng nói cũng nhỏ đi trông thấy. “Nếu ba năm vẫn chưa có bầu, có thể thuê một nha đầu thông phòng. Tất nhiên tôi hy vọng thê tử của mình có thể sinh con cho tôi, nhưng nếu không thể, tôi tuyệt đối sẽ không để cô ấy thống khổ vì khả năng làm mẹ, càng không đặt thêm gánh nặng cho cô ấy, khiến cô ấy đau lòng hay cảm giác bị vứt bỏ”.

Ba năm? Đường Uyển hơi thất thần, nàng nhớ tới rất nhiều chuyện kiếp này đã không còn giống với kiếp trước nữa, nhưng nếu tuổi thọ của nàng không thay đổi thì sao, nếu đó là sự thật, nàng chỉ còn năm năm dương thọ, nàng có nên ích kỉ một chút, hưởng thụ cuộc sống ngắn ngủi của mình không? Hay nên kiên trì tới cuối cuộc đời khiến cả đời tiếc nuối? Nàng bỗng nhiên có chút do dự...

49. Chương 49: Quyết Đoán

Nhìn Đường Uyển vẫn im lặng từ lúc lên xe đến giờ, Hồ phu nhân nhin nhin lăm mới nuốt xuống câu hỏi đã ra đến đầu lưỡi, ánh mắt bà quét qua quét lại Đường Uyển, không thu hồi.

“Mẹ à, mẹ muốn hỏi gì cứ hỏi đi”. Đường Uyển thở dài, ánh mắt của Hồ phu nhân quá mức nhiệt liệt, nàng không thể bỏ qua, đành đầu hàng.

“Tam nương, hai đứa đã nói những gì?”. Nếu tự Đường Uyển muốn nói, Hồ phu nhân cầu còn không được, bà thật sự rất muốn biết bọn họ đã nói gì với nhau, nhất là muốn biết sự kiên trì của Đường Uyển có bị Triệu Sĩ Trình phá vỡ không, bà rất mong hôn sự này có thể thành công.

“Còn nói gì nữa ạ, lại lặp lại những gì con đã từng nói ẹ nghe thôi”. Đường Uyển bất đắc dĩ, cũng hơi buồn rầu, nàng thật không ngờ Triệu Sĩ Trình lại cố chấp không buông tha như vậy, nàng nói gì chàng cũng không để ý, giống như chỉ cần nàng gả cho chàng, bao nhiêu khó khăn bao nhiêu phức tạp đều là hư không.

“Cậu ta không để ý phải không? Mẹ nghĩ dù là nhà họ Lục hay vấn đề con cái con lo lắng, cậu ta đều có cách giải quyết hết”. Hồ phu nhân nhận thấy Đường Uyển bất đắc dĩ và buồn rầu, nhưng cũng cảm nhận được niềm hạnh phúc ngọt ngào toát ra từ Đường Uyển, lòng bà buông lỏng được một nửa, xem ra con gái bà đối xử với Triệu Sĩ Trình rất khác biệt, chẳng qua trong lòng bản thân nhiều lắm mới cực lực phản đối. Không, phải nói là vì con gái bà có tình cảm đặc biệt với Triệu Sĩ Trình, lo lắng bản thân sẽ mang đến phiền nhiễu cho Triệu Sĩ Trình nên mới can ngăn cự tuyệt.

“Đúng là như vậy”. Phút cuối Đường Uyển nói nàng phúc bạc mệnh bạc, cho dù gả cho chàng rồi cũng không thể cùng chàng cả đời, vậy mà Triệu Sĩ Trình vẫn không buông tay, còn nói chỉ cần sống với Đường Uyển được thêm ngày nào, chàng sẽ hạnh phúc ngày đó. Đã nói đến mức này Đường Uyển thật sự không tìm thấy lý do từ chối nữa — Đương nhiên nàng vẫn có thể lựa chọn thô bạo cự tuyệt, không quan tâm tới bất cứ điều gì, nhưng đó không phải cách cư xử của nàng, nàng không muốn làm như vậy.

“Tam nương, điều kiện của Triệu Sĩ Trình rất tốt, nhưng mẹ chấm nhất ở cậu ta chính là tâm ý của cậu ta dành cho con, gả cho người đàn ông như vậy nhất định không phải đau khổ, người ấy sẽ chắn hết mưa gió cho con”. Hồ phu nhân nhìn Đường Uyển, nói. “Mẹ và cha con rất lo lắng cho hôn sự của con, vừa lo không tìm được người thích hợp, vừa lo con gả qua lại chịu khổ... Lý phu nhân tuy cao ngạo một chút, không phải dễ ở chung, nhưng bà ấy không phải người tùy tiện tìm lý do làm khó người ta, hơn nữa Triệu Sĩ Trình cũng không phải kẻ ngu hiểu, nếu con gả vào nhà họ Triệu, cha mẹ liền bớt lo”.

“Nhưng mà mẹ à, con không thể ích kỷ như vậy được, vì tốt cho bản thân mà không quan tâm chàng có bị ảnh hưởng xấu gì không”. Hồ phu nhân nói đương nhiên Đường Uyển hiểu được, khi nàng quyết định cự tuyệt, trong lòng nàng cũng khó chịu lắm chứ.

“Tam nương, con có từng nghĩ chưa...”. Hồ phu nhân nhìn Đường Uyển, nhẹ giọng nói. “Con nghĩ con từ chối cậu ta là vì tốt cho cậu ta, nhưng chưa chắc cậu ta đã nghĩ như vậy. Nếu cậu ta đã dấn thân vào ắt đã nghĩ đến việc phải gánh vác trách nhiệm, cho dù chưa nghĩ xa như vậy thì khi gặp mặt nói chuyện với con rồi, cậu ta cũng phải ý thức được. Cậu ta không muốn buông tay con đã nói lên rằng mọi bản khoản của con cậu ta không để ý, chẳng qua do con buồn lo vô cớ mà thôi”.

“Nhưng mà...”. Sầu lo trong lòng Đường Uyển vẫn không thả lỏng.

“Hơn nữa, những thương tổn con lo lắng khi con gả sẽ gây cho cậu ta vẫn chưa phát sinh, chẳng qua đều là con phỏng đoán vậy thôi, chỉ cần xử lý thích đáng, có lẽ vĩnh viễn cũng không có những chuyện đó. Con cứ vì quá lo mà từ chối cậu ta hết lần này đến lần khác, cũng chính là tổn thương cậu ấy vậy”. Hồ phu nhân nói khiến Đường Uyển hơi kinh hãi, phải rồi, mẹ nói đúng, nàng luôn miệng nói muốn tốt cho Triệu Sĩ Trình nhưng cái nàng đang làm chính là tổn thương lòng tự tôn, dấy kích tự tin của chàng.

Nhìn thấy Đường Uyển tựa như tỉnh ngộ, Hồ phu nhân cố gắng đẩy thêm. “Nếu vì con cứ từ chối mãi mà cậu ấy mất tự tin, cam chịu... Ai cha ai cha, tôi đang suy nghĩ miên man gì đây, Triệu Sĩ Trình thoát nhìn là nam tử hán kiên cường, rất có chủ kiến, cũng rất có đảm đương, hẳn sẽ không suy nghĩ xuẩn ngốc”.

Chàng là người có chủ kiến, cũng là người kiên trì nhất mình từng gặp, chàng là nam tử hán có trách nhiệm có đảm đương, chỉ là chàng cũng là người có tình có nghĩa, để tâm vào những chuyện bé nhỏ. Tính cách của Triệu Sĩ Trình, Đường Uyển hiểu nhất, nếu không phải như thế, kiếp trước chàng đã không hành động khiến nàng vừa áy náy vừa thấy không đáng giá thay chàng. Bản thân cự tuyệt sẽ không dấy kích được chàng, sẽ không khiến chàng mất tự tin, nhưng hẳn sẽ làm nhục chàng, vài năm không muốn cưới vợ vẫn là có thể. Triệu Sĩ Trình bình thường rất dễ khuyên bảo, nhưng khi bướng bỉnh không ai lay chuyển được.

“Mẹ ~”. Đường Uyển chần chờ nhìn Hồ phu nhân, rốt cuộc nói thật lòng mình. “Thật ra con rất có cảm tình với Triệu Sĩ Trình, con cũng biết chàng là người đàn ông tốt có thể phó thác chung thân, gả cho chàng

sẽ không khổ sở. Nhưng mà, nhưng mà chính vì vậy con mới chần chừ, con không nên ích kỉ chỉ biết bản thân như vậy”.

“Ôi đứa nhỏ này, mọi người ai chẳng ích kỉ, con ích kỉ một chút có gì là không đúng?”. Hồ phu nhân gắt một tiếng, sau đó nói. “Huống chi, mẹ tin tưởng cậu ta càng mong con ích kỉ một chút, vậy cậu ta mới đạt được nguyện vọng nha”.

“Nhưng... Nhưng...”. Đường Uyển thật không biết từ chối sao, có lẽ có, nhưng nàng không muốn nói ra.

“Chắc cứ để mẹ ra quyết định đi”. Biết tâm ý con gái, Hồ phu nhân cũng quyết đoán, bà cười. “Muốn gả con tái giá cho ai, tái giá lúc nào vốn là chuyện của mẹ và cha con, lúc trước hỏi ý con chẳng qua là săn sóc con thôi. Chờ con lo được lo mất, buồn lo vô cớ muốn cái này cái kia, không bằng không cho con xen vào gì hết, cứ nghe theo cha mẹ an bài là tốt rồi”.

Sao có thể như vậy? Đường Uyển không ngờ Hồ phu nhân lại như vậy, nàng mở to mắt nhìn Hồ phu nhân, trong mắt là bất mãn và lên án.

“Có vậy con mới không miên man suy nghĩ mà mẹ cũng không cần hết nói lại khuyên, cứ trực tiếp làm chủ cho con, con chỉ cần thanh nhàn ngồi không là được”. Hồ phu nhân càng nói càng cảm thấy nên sớm làm như vậy, bà cười sảng khoái. “Lẽ ra lúc mẹ và Lý phu nhân nói chuyện một mình ở chùa Quảng Hiếu nên trực tiếp đồng ý bà ấy, để bà ấy mời ngay bà mỗi hôm sau đến nhà là xong”.

“Mẹ à ~”. Đường Uyển hơi bực khi nhìn Hồ phu nhân càng nói càng hăng.

“Được rồi, mẹ biết đúng mực mà, con không cần quan tâm gì cả, nhìn mẹ xử lý tốt là được”. Hồ phu nhân vỗ vỗ tay Đường Uyển, đã suy tư lát nữa nên nói với Lý phu nhân thế nào.

Đường Uyển bất đắc dĩ thở dài, trong lòng lại tràn đầy vui sướng, nàng run run, nhin không được phì cười — thì ra nàng cũng không muốn bỏ lỡ Tử Quy...

50. Chương 50: Bất Bình (1)

“Không biết Đường phu nhân tới chơi hay có chuyện gì?”. Lý phu nhân thản nhiên nhìn lướt qua Đường phu nhân, còn người phụ nữ trẻ tuổi vẻ mặt kén kiêu không biết thứ bậc ẩn dưới thái độ hiền lành đến hèn mọn bên cạnh bà ta thì ngay cả một ánh mắt bà cũng lười liếc.

“Cũng không có chuyện gì quan trọng, sắp tới lễ mừng năm mới, cố tình tặng chút quà cho quý phủ đó mà”. Dù trong lòng có bao điều muốn nói, bao nghi vấn muốn hỏi, cũng mặc kệ đôi mắt Lý phu nhân có hơi bực tức, Đường phu nhân vẫn duy trì lễ phép trên mặt, bà ta mỉm cười chỉ vào người phụ nữ trẻ tuổi đứng bên. “Đây là cô con dâu vừa cưới vào nhà tôi, Phùng Ngũ nương Phùng Uyển Nhược. Lần đó Vụ Quan thành thân, chị không rảnh qua uống chén rượu mừng, cũng chưa gặp qua Ngũ nương, vừa lúc tôi mang nó đến bái kiến chị, để chị trông thấy”.

Hai người vừa vào cửa, Lý phu nhân đã đoán được thân phận của Phùng Uyển Nhược, chẳng qua bà không có tâm tư cũng không cần phải chủ động hỏi, tự nhiên bỏ qua sự tồn tại của cô ta, bây giờ Đường phu nhân nhắc tới, bà không thể giả bộ như không nhìn thấy Phùng Uyển Nhược, tùy tiện liếc mắt một cái, nhàn nhạt nói. “Thì ra là vợ Vụ Quan, thoát nhìn không sai. Hôm nay gặp mặt thất lễ, không chuẩn bị quà gì, cái này coi như tôi cấp cháu dâu làm quà gặp mặt đi”.

Thấy Lý phu nhân rút xuống một cây trâm tinh xảo đưa qua, Phùng Uyển Nhược cũng là người sống trong nhung lụa hiểu được đồ tốt, lướt qua đã biết là quý giá, chạm trổ tinh mỹ, chế tác tinh tế, còn mới tới chín phần, có lẽ không phải quà tỉ mỉ chuẩn bị, nhưng cũng là vật tốt khó được. Quà gặp mặt của người chẳng quan hệ thân mật lắm, nếu cứ nhận có vẻ không ổn. Cô nàng hơi chần chờ nhìn về phía Đường phu nhân.

“Con bé này, Triệu bá mẫu đã nói là quà gặp mặt cho con, con nhận là được, nhìn mẹ làm gì?”. Thái độ của Phùng Uyển Nhược khiến Đường phu nhân thật thoải mái, bà ta thích kiểu con dâu có thể sai đâu đánh đó như vậy, bà ta cười ha hả nói với Lý phu nhân. “Con bé là đứa thành thật, chuyện gì cũng phải hỏi tôi, để chị chê cười”.

Lý phu nhân đưa cây trâm cho Điền ma ma đứng cạnh, để Điền ma ma đưa cho Phùng Uyển Nhược, sau đó cười. “Chúng tớ con bé là đứa có tri thức hiểu lễ nghĩa lại nghe lời, tôi hâm mộ còn không kịp, sao chê cười bà được”.

Lời này Đường phu nhân thích nghe, Phùng Uyển Nhược gả vào hơn một tháng, bà ta thật đúng là cảm thấy cưới trúng con dâu ngoan, mọi chuyện đều lấy bà làm trọng, không quẩn quít con trai bà, quấy nhiễu con trai bà học tập, tính tình không hiền lành lắm, nhưng các nha hoàn ma ma của hồi môn của cô nàng đều rất cung kính bà ta. Nếu sớm có tin vui, sinh cho bà ta một đứa cháu trai mập mập lại càng hoàn mỹ.

Có điều, Đường phu nhân không quên mục đích chính của bà ta hôm nay, bà ta cười nói. “Có gì hâm mộ đâu chị, Tử Quy gia thế tốt, nhân tài cũng xuất chúng, nhất định có thể cưới một cô con dâu càng có tri thức hiểu lễ nghĩa, còn dịu ngoan thiện lương về hiếu kính chị nha”.

Nghe Đường phu nhân nói, trong mắt Lý phu nhân lóe lên một tia thấu hiểu, bà đã đề phòng chuyển “viếng thăm” bất ngờ của Đường phu nhân, xem ra bên ngoài đã đồn ầm chuyện hai nhà Triệu Đường đính hôn đến cửa nhà bà ta rồi, Lý phu nhân khẽ cười một tiếng, nói. “Nhờ câu nói của bà, tôi đúng là sắp cưới được một cô con dâu tri thức đạt lễ, dịu dàng động lòng người”.

“Cái đó a...”. Đường phu nhân hơi ngập ngừng, nói vài chữ liền dừng lại, sau đó giống như làm ra quyết định trọng đại gì lắm, ngại ngần nói. “Dạo này tôi nghe được mấy tin đồn kì quái, nói Tử Quy đính hôn với Đường Uyển nhà họ Đường... A ha ha, tôi biết mấy tin đồn đó có vẻ vô vẩn, chẳng rõ kẻ nào bụng dạ khó lường đồn thổi, mượn lời đạt được mục đích. Tôi biết chị thích yên tĩnh, rất ít quan tâm tới mấy lời đàm tiếu bên ngoài, thậm chí không biết, cho nên hôm nay tôi đến để báo cho chị nghe, miễn cho thời gian kéo dài, đồn thành thật, không tốt cho thanh danh Tử Quy”.

Quả nhiên là thế. Lý phu nhân âm thầm cười lạnh, ngoài miệng nói là quan tâm thanh danh Tử Quy, trên thực tế là muốn chứng thực lời đồn đây.

Ngày đó Triệu Sĩ Trình và Đường Uyển gặp nhau xong, chẳng biết hai đứa đã nói gì, bà gắng hỏi hai ba lần, Triệu Sĩ Trình vẫn im thin thít không chịu hé răng, nhưng tới chùa Quảng Hiếu, Hồ phu nhân liền uyển chuyển biểu đạt ý muốn chờ nhà họ Triệu mời bà mỗi đến nhà.

Lý phu nhân không biết lúc ấy bà vui sướng, thở phào nhẹ nhõm hay thất vọng nữa, nhưng mặc kệ cảm giác trong lòng là gì, bà cũng chỉ có thể mỉm cười gật đầu, hứa hẹn mời bà mỗi. Triệu Sĩ Trình đứng cạnh bà đương nhiên cười toe toét, vui mừng không biết làm thế nào cho phải, Lý phu nhân giận trừng mắt nhìn chàng không thôi. Sinh đứa con trai như thế ra thật làm người ta buồn bã đó mà, vợ nó còn chưa cưới về, tâm can nó đã dành hết cho người ta rồi, cưới vào không biết nó có còn nhớ tới mẹ không nữa?

Nhưng mà, trừng mắt xong Lý phu nhân lại nhịn không được bật cười, thôi, dù sao chân chính chung sống với thằng bé cả đời là thế tử của nó chứ chẳng phải mình, có thể cưới cô gái nó yêu thật lòng, nguyện ý bên con bé cả đời, ít ra nó cũng hạnh phúc. Nghĩ như thế, Lý phu nhân sáng khoái trong lòng, buồn bực tan thành mây khói.

Lý phu nhân không biết biểu hiện của bà và Triệu Sĩ Trình đều bị Hồ phu nhân nhìn thấy hết, Hồ phu nhân xem ra Triệu Sĩ Trình là toàn tâm toàn ý với con gái bà, nhưng có vẻ Lý phu nhân vẫn còn chút khúc mắc trong lòng. Giống như Đường phu nhân, Lý phu nhân cũng là một bà mẹ hết lòng yêu thương con trai, nhưng bà không giống Đường phu nhân, Lý phu nhân sẽ không vì yêu con mà trời buột nó bên người, càng không vì yêu con mà ép nó cũng phải yêu mình, bà yêu con theo kiểu bao dung cả sở thích của con, Đường Uyển gả vào nhà họ Triệu sẽ không bị mẹ chồng ghét bỏ vì tình cảm ân ái với Triệu Sĩ Trình. Cũng phải nói thật là bà mẹ như Đường phu nhân, vì chứng mất con trai con dâu thấm thiết nên buột con bỏ vợ đúng là hiếm thấy.

Nhà họ Triệu hành động rất nhanh. Ngày thứ ba sau khi trở về từ chùa Quảng Hiếu, nhà họ Triệu mời bà mỗi đến nhà, Hồ phu nhân đã chuẩn bị sẵn sàng hết, đương nhiên chào đón nồng nhiệt, bà mỗi hoan hỉ đi hoan hỉ về, hai nhà đã trao đổi thiệp canh ghi ngày sinh tháng đẻ, tuy còn có nhiều chuyện cần chậm rãi xử lý, nhưng hôn sự này xem như đã thành, nhà họ Đường và nhà họ Triệu có thể thanh thản yên ổn mừng năm mới, chờ qua năm sau, tiếp tục tiến hành hôn sự của hai người.

Hôn sự vừa định, tin tức liền truyền ra, không đến ba ngày cả Sơn Âm ai ai cũng biết. Không phải hai nhà

Triệu Đường truyền ra, mà là bà mỗi miệng rộng để lộ. Hai nhà Triệu Đường đều có thói quen sống kín tiếng, tuy rằng là việc vui nhưng không định tung hô ọi người đều hay, và cũng không cảm thấy đó là bí mật gì cần giấu giếm nên chẳng dè dặt bà mỗi phải kín miệng. Cho nên, khi Lý phu nhân biết tin mọi người ai cũng biết hôn sự, bà chỉ cười cười mà không nói nhiều. Có điều, bà cũng không ngờ Đường phu nhân vì chuyện đó mà đến nhà.

51. Chương 51: Bất Bình (2)

“Tử Quy quả thật đã đính hôn với Huệ Tiên, trao đổi thiệp canh ghi ngày sinh tháng đẻ cả rồi, chờ qua năm mới sẽ làm lễ nạp thái”. Lý phu nhân tuy vẫn đang mỉm cười, nhưng ánh mắt đã trở nên lạnh lùng. “Tôi và Hồ phu nhân bàn với nhau, chuẩn bị đến Đoan ngo năm sau cử hành hôn lễ cho hai đứa, đến lúc đó mời Đường phu nhân qua uống chén rượu mừng”.

Hai nhà Triệu Đường đính hôn không ngờ là thật. Đường phu nhân không quá ngạc nhiên, khi nghe thấy lời đồn, bà ta đã ẩn ẩn cảm thấy không có lửa làm sao có khói, nhớ đến lần Triệu Sĩ Trình mở tiệc ở lầu Đông Hồ giải oan cho Đường Uyển, bà ta thậm chí nghi ngờ Đường Uyển sớm đã thậm thụt với Triệu Sĩ Trình. Thế mà đứa con vô dụng của bà không muốn tin Đường Uyển tuyệt tình với nó, nhanh như vậy đã đính hôn, liên tiếp vài ngày uống say bí tỉ. Đường phu nhân khuyên không được, đành tìm cơ đến nhà họ Triệu thử xem thực hư ra sao, rồi cuộc hôn sự này là xảy ra chuyện gì. Đường nhiên, còn lâu Đường phu nhân mới thừa nhận trong đầu bà ta có ý định phá hoại hôn sự này.

“Thì ra là thật...”. Đường phu nhân ra vẻ kinh ngạc thốt lên, sau đó che miệng, giả bộ áy náy. “Có lỗi quá, là tôi thất thố”.

Lý phu nhân nhếch miệng, ý trào phúng không thật rõ ràng nhưng nhìn kĩ ắt khó lòng bỏ qua, ngoài miệng bà vẫn nhợt nhạt nói vài câu. “Khó trách Đường phu nhân kinh ngạc, thật ra từ đầu tôi cũng không có ý định đính hôn với nhà họ Đường. Ôi chao, thằng bé Tử Quy tuổi không nhỏ nữa, bình thường đàn ông tuổi nó đã làm cha cả rồi, tôi là tôi ngần không ít tiểu nương tử nhà người ta, nhân tài tướng mạo gia thế mọi thứ đều xuất sắc, cái chính là thằng bé đều chướng mắt cả, ngại cái này ngại cái kia, kết quả kéo dài tới hiện tại. Trước đó vài ngày tôi nghe nhà họ Đường tuyển chồng cho Huệ Tiên, con bé Huệ Tiên tôi cũng từng gặp, tuy rằng hiểu biết không sâu nhưng con bé tướng mạo xuất chúng, đầy bụng thơ văn, cô gái như thế dù là thân tái giá, khuyết điểm cũng không thể che lấp được ưu điểm. Tôi thử Tử Quy một chút, không ngờ nó thích con bé, tôi sợ nó lại đổi ý, liền vội vàng đến nhà họ Đường dò hỏi thử, được tin chính xác lập tức mời bà mỗi định hôn sự với nhà họ Đường ngay”.

“Thì ra là chị vừa ý trước”. Lý phu nhân nói Đường phu nhân không tin một chữ, nhưng bà ta không thể vạch trần Lý phu nhân được, đành miễn cưỡng cười cười, sau đó thở dài một hơi, nói. “Tôi nói chị nghe có lẽ mất hứng, tuy rằng ánh mắt chị luôn không sai, nhưng lúc này đây hình như nhầm rồi. Đường Huệ Tiên tướng mạo đúng là xuất chúng, cũng đầy bụng thơ văn, nhưng mà...”.

Thấy Đường phu nhân lắc đầu muốn nói lại thôi, Lý phu nhân cười khinh miệt trong bụng, trên mặt không buồn làm bộ tò mò nữa, càng không truy hỏi điều gì, cứ để Đường phu nhân ghen nể tại đó vô cùng khó chịu, may bà ta còn có Phùng Uyển Nhược ở bên giải cứu.

“Mẹ, nhưng mà gì ạ?”. Phùng Uyển Nhược tò mò, ác ý trong mắt lại không che giấu được, cô ta cực kỳ ghen ghét dù chưa bao giờ gặp mặt Đường Uyển, hận nàng đã rời khỏi nhà họ Lục nhưng vẫn là cô gái tài hoa tốt đẹp nhất trong lòng Lục Du, nàng đi rồi, mang theo cả sự săn sóc của Lục Du.

“Ôi chao, biết nói thế nào đây”. Lý phu nhân phản ứng khiến Đường phu nhân hiểu ra rất có thể bà ta đang làm tiểu nhân vô ích, nhưng sự tình đã đến nước này, bà ta chỉ có thể tiếp tục kiên trì, lại giả bộ rên rỉ thở dài. “Lý phu nhân, không phải tôi có thành kiến với cô ta, nhưng phụ nữ như cô ta không thể trở thành hiền thê lương mẫu, vì Tử Quy, chị phải thận trọng với hôn sự này”.

“Vậy sao?”. Lý phu nhân rút cuộc nể tình bật ra một câu nghi vấn, đương nhiên chẳng qua vì bà muốn nghe xem ít lời “tâm huyết” của Đường phu nhân là gì, có chút tin tức có ích cũng không sai.

“Chị không biết đâu, lúc trước tôi cũng như chị vậy, cảm thấy cô ta xuất thân gia thế tốt, tướng mạo xuất chúng, lại có tài danh, hơn nữa thanh danh nề nếp nhà họ Đường cũng không tồi, theo lý lẽ ra phải là con

dâu ngoan mới đúng. Ai ngờ, gả vào rồi tôi mới biết hoàn toàn không phải như vậy, cô ta chẳng biết tí gì về quản gia, đừng nói chia sẻ công việc gia đình với tôi, ngay cả chăm sóc bản thân còn chưa làm được”. Đường phu nhân “tâm huyết” không nhiều lắm, nhưng cũng đủ thể hiện trọng điểm bà ta muốn nói, bà ta lại thở dài thêm. “Như vậy cũng không sao, dù gì tôi còn khỏe mạnh lắm, có thể chăm sóc vài năm nữa, từ từ dạy bảo, có điều... Cô ta chẳng ra sao, cứ yên tâm thoải mái hưởng thụ, còn cả ngày quần lầy Vụ Quan đàm thơ vẽ tranh, ảnh hưởng Vụ Quan học tập... Tôi không biết gả cho Tử Quy rồi cô ta có vậy nữa không, vì tiền đồ của Tử Quy, Lý phu nhân không thể không cân nhắc một chút”.

Đúng là trong lời giấu kiếm chém thẳng vào tâm, chẳng những nhắc nhở mình nên cẩn thận Đường Uyển làm con mình lắm lời tiền đồ, còn nói ỉn biết Đường Uyển và Lục Vụ Quan trước kia từng ân ái bao nhiêu, để mình khó chịu trong lòng. Đường Uyển từng thành thân, Lý phu nhân không phải không ái ngại chuyện đó, nhưng bà đã tiếp nhận thì tuyệt đối không lẩn tránh nữa, đó không phải tính cách của bà, cũng không phải nguyên tắc làm người của bà, nhưng bà không nhất thiết phải nói cho Đường phu nhân nghe, chỉ ra vẻ mệt mỏi thở hắt. “Tiền đồ vân vân tôi không lo, Tử Quy không thích làm quan, nếu không cho dù không theo khoa cử vẫn chẳng khó khăn gì tìm được một chức quan để làm, tôi đã sớm bỏ cuộc ép nó làm quan rồi, càng không cần quan tâm chuyện học tập của nó”.

Đường phu nhân suy bụng ta ra bụng người, quên mất Triệu Sĩ Trình không phải Lục Du, phải thông qua khoa cử mới nổi bật được, có điều bà ta chưa kịp nói gì Lý phu nhân đã chủ động cười tươi. “Tôi có nghe Tử Quy nói trước kia tình cảm của Vụ Quan và Huệ Tiên vô cùng tốt, giống như thần tiên quyến lữ, ai nhìn cũng hâm mộ. Còn nói Vụ Quan săn sóc tỉ mỉ cho Huệ Tiên, thằng bé so ra không bằng, chờ nó cưới Huệ Tiên rồi sẽ cố gắng đối xử tốt với con bé, con bé sẽ cảm nhận được có người toàn tâm toàn ý yêu thương là như thế nào, quên hết tất cả đau xót và những người không nên nhớ tới. Đúng rồi, Vụ Quan thành thân được hai tháng rồi phải không, không biết Vụ Quan có đối tốt với cô dâu mới như đã từng không ấy nhỉ?”.

“Tướng công rất tốt với cháu”. Phùng Uyển Nhược đau đớn trong tim, Lục Du tuy không lãnh đạm với cô, nhưng cũng chẳng thân mật làm sao, bao nhiêu vui thích họa mi đậu thú chồn khuê phòng cô từng tưởng tượng chưa bao giờ có, chỉ có thể nói là kính trọng nhau người xa lạ mà thôi. Tất nhiên, cô sẽ không nói ra.

“Vây là tốt rồi”. Lý phu nhân giống như thở dài nhẹ nhõm, cười nói. “Gả xa nhà mẹ đẻ, có gì âm ỉ cũng không khóc kể được với ai... Đường phu nhân, bà nhớ săn sóc cô con dâu này chút nha”.

“Tôi tự nhiên là đau lòng con bé”. Đường phu nhân biết Lý phu nhân đang giận dữ, đây là phản kích, nụ cười của bà ta cứng đờ, sau đó vẫn thân thân mật mật. “Con bé ngoan ngoãn nghe lời, mỗi ngày giục Vụ Quan tiến tới, cứ thể tôi tin chắc kì thi mùa xuân hai năm sau Vụ Quan nhất định trúng cử... Lúc trước lo lắng nhất thằng bé bỏ bê học hành, giờ không phải lo nữa. Chỉ quan tâm khi nào chúng nó sinh được thằng cháu bụ bẫm cho tôi, để tôi hưởng phúc ngâm kẹo dừa cháu là tốt rồi”.

“Mẹ, mẹ đừng nói chuyện đó”. Phùng Uyển Nhược đỏ mặt, giận một câu, sau đó liếc mắt qua Lý phu nhân thương hại, tuy không nói gì, nhưng cũng đủ biểu đạt suy nghĩ của cô ta.

“Đúng vậy, Đường phu nhân sốt ruột cháu đích tôn nhất, cháu nên cố gắng nhiều vào”. Đến đây Lý phu nhân thật sự tức giận, bà cười khanh khách. “Đường phu nhân cái gì cũng tốt, chỉ thiếu mỗi kiên nhẫn, nếu một năm rưỡi còn chưa có bầu, bà ấy sẽ lo lắng lắm”.

52. Chương 52: Khuyên Nhủ

“Mẹ, uống chén trà, bớt giận đi mẹ”. Lên xe ngựa, Phùng Uyển Nhược cố nén cơn giận trong lòng, ôn tồn rót trà, nhẹ nhàng an ủi Đường phu nhân đang tím tái mặt mày.

Đường phu nhân nghiêng răng nghiêng lợi nhận chén trà uống một hơi cạn sạch, hung hăng mắng chửi. “Bà Lý phu nhân, không biết cảm kích tôi còn dám nói... Hừ, đúng là chẳng biết tốt xấu”.

Lý phu nhân không dễ dàng bị đả động, Đường phu nhân hiểu. Bà ta cũng không trông cậy vào mấy câu bóng gió và thái độ khỗ sở giả tạo của mình có thể phá hủy được hôn sự hai nhà Triệu Đường, mục đích bà ta đến đó hôm nay đơn giản chỉ có hai cái, một là xác nhận hôn sự đó có thật hay không, hai là nếu hôn sự đó có thật thì chọt thêm vài ba câu khiến Lý phu nhân ngọt ngào, sinh khúc mắc trong lòng, cho Đường Uyển thêm phiền toái. Bà ta tin dù Lý phu nhân thật sự không ngại Đường Uyển là thân tái giá, nhưng

nghe Đường Uyển và Lục Du từng chàng chàng thiếp thiếp ân ái vô cùng hẳn sẽ rất khó chịu, chưa kể thân thể Đường Uyển có khả năng gặp vấn đề, không thể sinh con.

Đường phu nhân cũng biết, dù Lý phu nhân khó chịu chưa chắc đã ảnh hưởng được hôn sự này. Chẳng qua cứ nghĩ đến Đường Uyển sắp thuận lợi gả cho người khác, còn Lục Du từng bị từ hôn là bà ta lại nuốt không được giận. Tuy bà ta không có chứng cứ chứng minh Vương Nhị nương cự hôn có liên quan đến Đường Uyển, nhưng sự việc Vương Nhị nương gặp Đường Uyển sau đó cự hôn là thật, Đường phu nhân lập tức đổ ngay tội danh đó lên người Đường Uyển.

Về phần Lý phu nhân có gây khó dễ gì cho nàng không, bà ta chẳng quan tâm, bà chắc chắn Lý phu nhân xuất thân danh môn vọng tộc, tự cao thân phận không thể mắng thẳng vào mặt mình hay động tay động chân gì đó, sẽ giận chó đánh mèo Đường Uyển, nói vậy dù hôn sự này thành công, Đường Uyển gả vào nhà họ Triệu rồi vẫn không sống yên ổn được, mục đích của bà ta xem như đạt tới.

Ai ngờ Lý phu nhân chẳng những bênh vực Đường Uyển, còn vin vào lời bà ta nói về chuỗi ngày hạnh phúc của Lục Du và Đường Uyển trước kia để “quan tâm” đến Phùng Uyển Nhược.

Tuy Phùng Uyển Nhược thật ngoan ngoãn khen Lục Du sắc sảo, nhưng Đường phu nhân biết thái độ của Lục Du đối xử với Phùng Uyển Nhược chỉ có thể nói là giữ kẽ như người xa lạ, tạm gọi là ổn, không đến mức sắc sảo, Phùng Uyển Nhược mọi mặt đều thua kém Đường Uyển, Lục Du biết bản thân chẳng thể tái hợp với Đường Uyển nhưng vẫn tâm tâm niệm niệm không quên được Đường Uyển. Ánh mắt tăm tối của Phùng Uyển Nhược khiến Đường phu nhân hận chẳng những không thọc gậy bánh xe được Lý phu nhân, còn đâm gai vào lòng Phùng Uyển Nhược.

Nghĩ đến đó, Đường phu nhân liếc mắt qua Phùng Uyển Nhược, hỏi thử. “Uyển Nhược, những lời Lý phu nhân nói, con thấy thế nào?”

“Mẹ nói những lời nào ạ?”. Phùng Uyển Nhược đương nhiên hiểu Đường phu nhân đang định nói đến cái gì, không phải câu Lý phu nhân ám chỉ Lục Du từng sắc sảo dịu dàng với người phụ nữ khác hơn mình, mà là câu Lý phu nhân cảnh báo mình đừng nhìn Đường phu nhân hiện giờ thân thiết quan tâm, chỉ cần bản thân có gì không hợp ý bà ta, mình sẽ đi vào vết xe đổ là Đường Uyển. Nhất là chuyện sinh con, Đường phu nhân ruồng bỏ Đường Uyển lấy lý do ‘không thể sinh con’, bà ta sẵn sàng dùng thủ đoạn tương tự để đối phó với mình.

Đúng là Lý phu nhân nói khiến Phùng Uyển Nhược căm tức, nhưng cũng cảnh giác hơn, cho nên dù biết Đường phu nhân đang nói đến điều gì, cô vẫn giả bộ ngây ngô, cô muốn biết Đường phu nhân có chột dạ mà phân trần hay không.

“Con bé này, con vẫn luôn là đứa thông minh trí tuệ, sao bỗng nhiên trở ngốc?”. Đường phu nhân giật thót tim, xem ra Phùng Uyển Nhược nói thế là trong lòng đã có cảm giác khác, bà ta không giải thích, chỉ tùy tiện bỏ lại một câu rồi chuyển chủ đề. “Sự tình hôm nay chỉ chúng ta biết thôi, đừng nói với ai khác, nhất là đừng để Đại lang biết chúng ta đến nhà họ Triệu”.

“Con biết rồi, mẹ”. Đường phu nhân đáp khiến Phùng Uyển Nhược thoải mái một chút, nụ cười trên mặt thành thật hơn vài phần, sau đó hơi bất an hỏi. “Mẹ, con thấy lúc chúng ta rời khỏi đó, sắc mặt của Lý phu nhân cũng không tốt lắm, mẹ nói bà ấy nén giận Đường Uyển hay sẽ hận chúng ta?”.

“Chẳng sao hết”. Đường phu nhân khinh khỉnh. “Nếu bà ta oán Đường Uyển đương nhiên rất tốt. Lý phu nhân thoát nhìn hòa ái dễ gần, nhưng tâm cơ và thủ đoạn lợi hại nhất đẳng, cho dù hôn sự vẫn thành, Đường Uyển gả vào nhà họ Triệu chắc chắn không sống yên ổn được, coi như mẹ hả giận. Về phần có hận chúng ta hay không... Hừ, Đường Uyển vốn cũng quá hận mẹ, hận nhà họ Lục rồi, cô ta mang mối hận đó gả vào nhà họ Triệu, sớm muộn kết quả không khác biệt là bao. Bọn họ muốn hận cứ hận, mẹ không quan tâm”.

“Con chỉ lo lắng bọn họ sẽ gây chướng ngại cho tiền đồ của Vụ Quan”. Phùng Uyển Nhược nhìn Đường phu nhân, cảm giác cảnh giác vừa tiêu tán bớt lại lập tức trở lại, cô cẩn thận nói. “Dù thế nào đi nữa, nhà họ Triệu vẫn là hậu duệ hoàng tộc, thuộc gia phả tôn thất, người như bọn họ không hổ trợ thì thôi, chứ cần chân quả thực rất đơn giản”.

“Con có lý”. Đường phu nhân nheo mắt, suy nghĩ một chút, sau đó cười lạnh. “Về nhà mẹ lập tức viết cho di con một phong thư, nói nhà họ Triệu không để ý tình cảm đôi bên, cưới người đàn bà bị nhà họ Lục chúng ta rũ bỏ, tạt vào mặt nhà chúng ta. Di con cũng chẳng ưa gì Đường Uyển, nếu bà ấy biết chuyện này nhất định sẽ nhắc tới trước mặt Trưởng công chúa... Hừ, Trưởng công chúa mà lên tiếng, cho dù hôn sự chắc như đinh đóng cột, Đường Uyển cũng đừng mơ gả đến nhà họ Triệu được”.

Phùng Uyển Nhược khẽ nhú mồm, vì sao Đường phu nhân luôn tâm tâm niệm niệm không buông tha, cả ngày tính kế gây phiền toái cho Đường Uyển mà không biết lợi dụng thế lực của hoàng tộc, để con đường làm quan của Lục Du thông thoáng một ít? Cô nhún nhún, nhẹ giọng khuyên. “Mẹ à, con nghĩ chúng ta nên đề phòng nhà họ Triệu gây khó dễ cho Vụ Quan thì hơn, những thứ khác không cần quản nhiều như vậy. Hơn nữa, hôn sự này mà thành chưa chắc đã là chuyện xấu”.

“Cô nói cái gì?”. Đường phu nhân không ngờ Phùng Uyển Nhược dám nói như vậy, tuy không trực tiếp phải luôn lời bà ta, nhưng có khác gì, mặt bà ta khó coi nhìn Phùng Uyển Nhược, hậm hực nói. “Cô thấy tôi làm vậy là xen vào việc người khác, là hẹp hòi, là thiếu độ lượng với người ta phải không?”.

“Con dâu không dám”. Phùng Uyển Nhược từ nhỏ đã được nuông chiều, cha mẹ thương yêu đến tận xương tủy, các anh trai, chị dâu, cháu trai cháu gái ai cũng nhường nhịn cô, thái độ của Đường phu nhân chẳng những khiến cô ghen ghét còn khiến cô phẫn nộ, có điều cô là con dâu, không được làm trái ý Đường phu nhân, nhất là hiện tại vừa gả vào nhà, không có căn cơ gốc rễ gì dựa vào, Đường phu nhân có làm gì cũng phải cẩn thận chịu.

“Vậy cô nói thế là ý gì?”. Thái độ của Phùng Uyển Nhược khiến Đường phu nhân thư thái hơn một chút, ngữ khí cũng dịu đi vài phần.

“Mẹ...”. Bàn tay Phùng Uyển Nhược giấu trong tay áo siết thật chặt, trên mặt tỏ vẻ thương cảm. “Con nghĩ mẹ biết, Đại lang tuy cưới con, nhưng lòng chàng vẫn không quên được Đường Uyển. Con nghĩ nếu Đường Uyển gả cho người khác, Đại lang hẳn thương tâm nhưng thương tâm qua đi chàng sẽ vực dậy, không còn hoài niệm về quá khứ với Đường Uyển nữa. Uyển Nhược không dám cầu Đại lang hồi tâm chuyển ý hoàn toàn quay về phía con, con chỉ mong sao Đại lang có thể chuyên tâm vào học tập khổ luyện, sớm ngày đề tên bảng vàng, làm rạng rỡ tổ tông”.

“Con nói cũng có lý”. Phùng Uyển Nhược nói quả là lời trong tâm khảm Đường phu nhân, bây giờ có ba chuyện bà ta quan tâm nhất, thứ nhất là động tĩnh cái bụng Phùng Uyển Nhược, còn lại chính là hai chuyện này. Bà ta thở dài ngao ngán. “Vì Đại lang, cứ tạm thời như vậy đi”.

“Dạ”. Phùng Uyển Nhược gật đầu, trong lòng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, sau đó lại nghĩ: sao bụng mình mãi chưa có tin tức gì thế nhỉ?

53. Chương 53: Ngát Xỉu

“Mẹ, hai người vừa đi đâu về vậy?”. Lục Du vừa về đến nhà, chưa ngồi xuống uống được ngụm trà nóng, cả người đang lạnh ngắt, liền vào phòng khách, thần sắc không tốt lắm.

“Sao, mẹ đi đâu còn phải báo cho anh nữa ư?”. Được Phùng Uyển Nhược dỗ dành, Đường phu nhân không còn kiên tiết như ban nãy, nhưng chưa hẳn là hết giận, chẳng qua áp chế xuống thôi, bị Lục Du hạch hỏi, Đường phu nhân lại nổi máu lên, uống công bà ta làm tiểu nhân lo nghĩ cho con trai, sao nó dám nói chuyện với mình thế chứ?

“Con trai không dám”. Thấy sắc mặt và ngữ khí Đường phu nhân không tốt, Lục Du lập tức hạ giọng, vẻ lạnh lùng biến mất, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười. “Con trai chỉ quan tâm mẹ thôi, sức khỏe của mẹ vốn không tốt lắm, bên ngoài lạnh lẽo đóng băng, lỗ đầu mẹ cảm lạnh thì biết làm sao?”.

Biết con trai nói chỉ để dỗ mình vui vẻ, cũng biết ắt hẳn nó hay tin mình đi nhà họ Triệu nên mới hùng hục một bộ mang binh hỏi tội, Đường phu nhân vẫn hưởng thụ, trên mặt tươi cười. “Ra ngoài ngồi xe ngựa, trong xe có chậu than sưởi, làm sao cảm lạnh được, con đứng là quan tâm không đâu”.

“Con không quan tâm mẹ còn quan tâm ai?”. Lục Du cười nịnh nọt, sau đó hỏi. “Thời tiết lạnh như thế, rốt cuộc có chuyện gì quan trọng khiến mẹ không thể không ra ngoài?”.

Xem ra nó quyết tâm truy hỏi kĩ càng sự việc. Nụ cười của Đường phu nhân tắt ngúm, thản nhiên như không. “Thì như con đang nghĩ đấy, mẹ dẫn Uyển Nhược đến nhà họ Triệu hỏi thử Lý phu nhân xem lời đồn Triệu Sĩ Trình và Đường Huệ Tiên đính hôn có đúng không”.

Lục Du nhìn Đường phu nhân, không hỏi gì, nhưng vẻ mặt của hắn đã tố cáo hết tâm tư của hắn, Đường phu nhân thở dài khe khẽ, bà ta thật chẳng thể nào hiểu nổi vì sao đến tận bây giờ con trai bà ta vẫn nhớ mãi không quên Đường Uyển, bà ta nhẹ nhàng liếc mắt qua Phùng Uyển Nhược, thấy cô cắn môi, vẻ mặt không vui, trong lòng bỗng thư thái hẳn. “Không ngờ lời đồn đúng là sự thật, nhà họ Triệu không chê Đường Huệ Tiên là thân tái giá. Lý phu nhân nói hai nhà đã trao đổi thiệp canh ghi ngày sinh tháng đẻ cả rồi, chỉ chờ qua năm mới, xuân về hoa nở sẽ thu xếp hôn sự cho bọn họ”.

Nàng thật sự sắp gả cho người khác!

Thân mình Lục Du hơi run rẩy, ánh mắt ảm đạm, giống như chịu đả kích rất lớn, mà quả thật tin tức này khiến hắn bị sốc. Hắn cứ nghĩ Đường Uyển sẽ yêu hắn cả đời, hoài niệm hắn cả đời, nhưng đầu tiên thái độ của Đường Uyển ở chùa Quảng Hiếu tổn thương hắn, sau đó nhà họ Đường trực tiếp cắt đứt, Đường Uyển tố hắn trước mặt mọi người là kẻ hèn, nói hắn không biết gánh vác trách nhiệm, không phải đàn ông. Lòng hắn thương tâm tột độ, nghĩ lại tất cả đều bắt đầu sau khi hắn đính hôn với Vương Nhị nương. Hồng Khởi truyền tin nói cho hắn biết Đường Uyển bị chuyện hắn sắp cưới vợ mới đả kích nặng nên mới khác thường như vậy thôi. Sau đó, Vương Nhị nương đến nhà họ Đường duy nhất một lần, nhà họ Vương liền từ hôn, nhất định là Đường Uyển nói gì đó mới biến thành cục diện như thế.

Tin vào những gì mình nghĩ, Lục Du hăng hái hẳn lên, hắn dám chắc hắn đã đoán đúng, Đường Uyển vẫn tâm niệm hắn trong lòng, sau khi nhà họ Vương giải trừ hôn ước, hắn lại càng dụng tâm học hành. Lục Du luôn tự phụ về tài hoa của hắn, hắn tin tưởng chỉ cần hắn tham gia thi không bao giờ có thể rớt. Nhưng mà hắn cũng biết, thiên hạ rộng lớn, nhân tài đông đúc, bản thân thi đỗ đơn giản, có điều muốn đỗ đầu bảng phải hăng hái khổ đọc, sang năm chính là cuộc thi ba năm một lần, thời gian còn lại không nhiều lắm.

Hắn khổ đọc chỉ vì một điều: nếu hắn có thể đỗ, mẹ nhất định vui sướng vô cùng, đến lúc đó hắn sẽ xin mẹ đón Đường Uyển về. Còn Đường Uyển nghĩ thế nào hắn không lo lắng nhiều, nếu Đường phu nhân bỏ qua, hắn sẽ nói chuyện đó với Đường Uyển, nàng nhất định sẽ mừng rỡ lập tức trở về bên cạnh hắn, chỉ cần ở cạnh hắn, danh phận hay mọi thứ Đường Uyển sẽ không để ý. Cho nên hắn chăm chỉ học hành, vâng theo Đường phu nhân, cưới Phùng Uyển Nhược, sau đó vừa nhung nhố Đường Uyển vừa yên tâm thoải mái hưởng thụ Phùng Uyển Nhược sẵn socola.

Có điều, hết thảy đều bị lời đồn đánh vỡ. Lời đồn nói nhà họ Đường cố ý tuyển rể, lựa chọn người có thân thế trong sạch, biết lễ nghĩa, có chí tiến thủ, vài ngày sau nhà họ Triệu mời bà mối đến nhà, trao đổi thiệp canh, đính hôn.

Khi nghe tin đó, Lục Du như bị sét đánh trúng giữa trời quang đãng, nửa ngày mới phản ứng được, hoàn hồn rồi hắn định ninh lời đồn là giả. Thế mà lời của Đường phu nhân lại đánh tan tia hy vọng cuối cùng của hắn, hắn không hiểu vì sao sự tình lại đi đến nước này, Đường Uyển lẽ ra phải ở nhà họ Đường chờ hắn đón nàng chứ? Tại sao có thể như vậy?

Nhìn bộ dạng thất thần của Lục Du, lại liếc qua Phùng Uyển Nhược đang không cam lòng và oán giận, Đường phu nhân khụ khụ vài tiếng. “Lý phu nhân còn nói, hôn kì đã định ở tiết Đoan ngo năm sau, đến lúc đó họ sẽ gửi thiệp mời”.

Đường phu nhân biết nói như vậy sẽ đả kích tinh thần con trai lần nữa, nhưng bà ta cảm thấy Phùng Uyển Nhược nói đúng, thuốc đắng dã tật, phải khiến con trai bà ta tỉnh táo đừng si mê nữa, nó cứ tiếp tục thế này còn ra bộ dáng gì? Con trai bà ta tài hoa hơn người, phải đỗ Trạng nguyên sau đó đứng ở triều đình cao cao tại thượng, không thể bị tư tình nhi nữ phá hủy tiền đồ.

“Con trai đã biết”. Lục Du có chút thất hồn lạc phách đỡ đầu gối, sau đó cố lấy lại tinh thần, chưa xốt hỏi. “Mẹ hôm nay đi nhà họ Triệu không chỉ vì xác nhận tin đồn thật giả phải không?”.

“Ngoại trừ việc đó ra, mẹ còn nhắc nhở Lý phu nhân một chút, để bà ấy lo lắng hôn sự này. Cưới vợ nên cưới vợ hiền, nếu không gia nghiệp sẽ gặp trở ngại, Đường Uyển chẳng những không phải đứa hiền lành còn không thể sinh con, nếu cưới vào ai biết sẽ gây họa gì, đều là bà con thân thích, mẹ không thể trơ mắt nhìn

bọn họ phạm sai lầm”. Đường phu nhân vốn không định nói ra, bà ta biết Lục Du tuyệt đối không muốn nghe những lời này, nhưng bà ta phải nhân cơ hội chặt đứt mọi lưu luyến của hắn. Ai biết được hôn sự hai nhà Triệu Đường có thật sự thành công hay không? Cho dù thành, Đường Uyển vài năm không thể sinh con, Lý phu nhân hẳn nhận được sao? Nói không chừng Đường Uyển sẽ bị nhà họ Triệu rũ bỏ tiếp, bà ta không thể để con trai bà ta có bất cứ liên hệ gì với Đường Uyển, cho dù làm thiếp hay làm vợ bé bên ngoài cũng không được.

“Mẹ à, sao mẹ lại làm vậy? Dù mẹ có thành kiến với Huệ Tiên cũng không nên đá đổ nhân duyên của người ta chứ, nếu để người ngoài biết còn không bị đàm tiếu đến thối mặt”. Lục Du đương nhiên nghe ra ý đồ phá hư hôn sự của Đường phu nhân, hắn không biết nên cầu ẹ hắn thành công hay hy vọng Lý phu nhân giữ vững lập trường, đừng bị lời nói của Đường phu nhân ảnh hưởng. Mặc kệ là nghĩ gì, Đường phu nhân lẽ ra không nên làm vậy, hắn nhìn Phùng Uyển Nhược đầy trách cứ. “Cô đi theo sao không khuyên mẹ?”.

Phùng Uyển Nhược tức đến bạo đầu, hắn còn không quá rõ tính tình Đường phu nhân ư, ngoại trừ Lục Tể ra, bà ta có nghe ai khác khuyên đâu? Nhưng không thể nói ra miệng được, cô dè nén cơn giận, nói. “Chúng ta là phận làm con, phải thuận theo ý cha mẹ và trưởng bối, làm sao em dám ngăn trở. Hơn nữa, cơn tức trong lòng mẹ nếu không bộc phát ra ngoài, không tốt cho thân thể mẹ”.

“Vậy là cô thấy cô không sai?”. Lục Du cũng biết mình đang giận cá chém thớt Phùng Uyển Nhược, nhưng lòng hắn rất bức bối, hắn không thể nói gì Đường phu nhân, chỉ có thể trút giận lên Phùng Uyển Nhược.

“Em đương nhiên không sai”. Phùng Uyển Nhược hiểu Lục Du đang mượn mình xả giận, bản thân nên nhẫn nhịn, nhưng cứ nghĩ đến Lục Du đối xử với mình như vậy vì đau đớn khi nghe tin Đường Uyển sắp lập gia đình là cô lại không nhịn được nổi chua xót trong tim, tính tình lập tức táo bạo.

Lục Du ngạc nhiên, không ngờ Phùng Uyển Nhược luôn cung kính hạ hạ hắn, chưa bao giờ dám trái lời hắn bỗng quật cường lên, hắn phát ý buồn bực, lạnh lùng trào phúng. “Cô đã biết tôi vĩnh viễn không quên được Huệ Tiên, cũng biết trong lòng tôi cô mãi mãi so ra kém Huệ Tiên, chắc cô đã sớm ghen ghét Huệ Tiên đến cực điểm. Mẹ làm như vậy vừa hay đúng ý cô, sao cô ngăn trở được?”.

“Chàng...”. Phùng Uyển Nhược ngỡ ngàng Lục Du có thể nói những câu đâm vào tim gan người khác như vậy, đưa tay chỉ vào mặt Lục Du run rẩy á khẩu.

“Bị tôi nói trúng rồi chứ gì?”. Thấy Phùng Uyển Nhược tức nghẹn, Lục Du sáng khoái, hắn lãnh đạm nói. “Cô chỉ lo sao cho hả giận, không nghĩ lại mẹ làm vậy sẽ để lại hậu quả gì? Nhà họ Triệu ghi hận mẹ không nói, nếu mẹ bị tức đến sinh bệnh ở nhà họ Triệu, cô phải gánh vác trách nhiệm sao?”.

“Đại lang nói không sai”. Đường phu nhân gật đầu hòa theo. “Uyển Nhược nha, nếu lúc ấy con bình tĩnh một chút, khuyên mẹ đừng nói mấy câu đó với Lý phu nhân, mọi chuyện đã không tan rã không vui, càng không ôm một bụng tức ở nhà bọn họ”.

Phùng Uyển Nhược nhìn hai mẹ con vô lý tốt độ, rõ ràng Đường phu nhân không chịu nghe khuyên, xé rách quan hệ với nhà họ Triệu, rõ ràng do Lục Du khó chịu trong lòng muốn tìm bao cát trút giận, cuối cùng lại thành bản thân cô không chăm sóc tốt Đường phu nhân, cô nhìn Lục Du, trước mắt tối sầm lại, thân mình lắc lư, ngất xỉu...

Là nha hoàn đứng cạnh Phùng Uyển Nhược nhanh tay lẹ mắt túm lấy cô ta, Lục Du hoảng sợ vội vàng đến đỡ không là Phùng Uyển Nhược đã té lăn ra mặt đất, Đường phu nhân phần nộ. “Mới nói hai câu đã té xỉu, yếu đuối hơn cả Đường Huệ Tiên”.

Lục Du nhìn sắc mặt Phùng Uyển Nhược tái nhợt không còn chút máu, chẳng biết cô ta có giả vờ không, nhú nhú mày, nói. “Mẹ, mau sai người đi mời đại phu”.

54. Chương 54: Ra Oai

“Tử Quy đúng là có tâm, đặt chỗ cho chúng ta ở lầu Đông Hồ”. Ưông Ngọc Trân giả bộ hâm mộ trêu. Hôm nay là tết Nguyên Tiêu.

“Đúng là vậy nha”. Cao Lệ Nga hiếm khi cười đùa phụ họa Ôn Ngọc Trân chọc Đường Uyển, mà mặt nàng vốn đã đỏ như gấc chín. “Chúng ta là lấy phúc của Tam nương, năm ngoái đâu có được rảnh rỗi ra chơi đùa náo nhiệt thế này”.

Năm ngoái, cả nhà họ Đường treo hoa đăng thiết yến trong vườn, vừa ngắm hoa đăng vừa uống rượu, khi hứng khởi thì viết thơ hoặc vẽ tranh trợ hứng, tuy không quá náo nhiệt, nhưng cả nhà quây quần nói cười bên nhau thật hòa thuận vui vẻ.

Năm nay, vài ngày trước Triệu Sĩ Trình sớm phái người đến báo tin rằng đã đặt hai gian nhả thất ở lầu Đông Hồ, mời người nhà họ Đường cùng đến ngắm hoa đăng. Đường Hoàn không phải người câu nệ, không cần Hồ phu nhân nói gì liền vỗ bàn quyết định cả nhà cùng tham gia, ông cũng nhân cơ hội hàn huyên với chàng rể tương lai. Trước kia ông có gặp Triệu Sĩ Trình vài lần, nhưng thời điểm đó thân phận khác, chủ đề nói chuyện đương nhiên cũng khác.

Mà hai anh em Đường Quyết, Đường Mân cũng muốn khảo nghiệm Triệu Sĩ Trình một chút, nếu Triệu Sĩ Trình không tốt, mặc kệ ý của Hồ phu nhân sao đi nữa, cũng không thêm quẩn đã trao đổi thiếp canh, bọn họ sẽ phản đối hôn sự này. Đường Uyển đã trải qua một cuộc hôn nhân thất bại, em gái bọn họ không thể chịu thêm đả kích lần nữa.

Ôn Ngọc Trân và Cao Lệ Nga ngầm tính toán trong lòng có thể nhờ Triệu Sĩ Trình giúp đỡ mưu cầu chức quan cho Đường Quyết và Đường Mân không, cả hai đều đã có công danh nhưng hai chị mong chồng mình sớm xuất sĩ làm quan, mấy năm nay nhà họ Đường cũng vì chuyện này mà bôn tẩu, vấn đề là quan hệ không đúng chỗ, vẫn chưa tìm thấy chức vụ thích hợp. Nếu Triệu Sĩ Trình đồng ý ra mặt, cho dù vô ích còn hơn không thử một lần.

Cũng vì có ý tưởng đó trong đầu nên sau khi Đường Uyển đính hôn với Triệu Sĩ Trình, Cao Lệ Nga liền dẹp bỏ thái độ lãnh đạm ít thân cận trước kia, thân thiện với Đường Uyển hơn hẳn, khi Ôn Ngọc Trân hoặc Hồ phu nhân trêu ghẹo Đường Uyển, chị cũng tham gia.

“Lệ Nga đang giận mẹ quá mức keo kiệt hay thấy mẹ không thú vị, không chịu dẫn mấy đứa đi ra ngoài chơi cho náo nhiệt?”. Hồ phu nhân tâm tình rất tốt, đi ngắm hoa đăng là chuyện nhỏ, đặt chỗ ở lầu Đông Hồ cũng chẳng phải chuyện gì to tát, đối với bà, thứ đáng giá vui mừng là Triệu Sĩ Trình có tâm.

“Con nghĩ là cả hai”. Ôn Ngọc Trân tủm tỉm nhìn Hồ phu nhân, sau đó phì cười. “Nhưng sao con thấy, hình như em dâu đang làm nũng mẹ. Mẹ, lát nữa mẹ nhớ đừng quên mua hoa đăng cho em dâu nha”.

“Chị dâu muốn hoa đăng thì có, toàn đem con ra mượn có”. Cao Lệ Nga không hờ ra là giận đối giống lúc trước, chị cũng cười nháo. “Lêu lêu xấu hổ, đã làm mẹ hai con trai rồi còn muốn chơi hoa đăng”.

“Vậy là Lệ Nga cũng không muốn chơi hoa đăng đâu nhỉ?”. Ôn Ngọc Trân cười ha ha, sau đó làm nũng Hồ phu nhân. “Mẹ à ~ Lát nữa mẹ chỉ cần mua hoa đăng cho bọn nhỏ, Tam nương và con thôi, em dâu không cần ~”.

“Rồi rồi”. Hồ phu nhân vui tươi hơn hở gật đầu lia lịa theo lời Ôn Ngọc Trân, hôm nay là ngày nên cười đùa vui vẻ với nhau, bà cũng thoải mái hơn so với bình thường.

“Ai nói em không muốn mẹ mua hoa đăng, con cũng muốn ~”. Cao Lệ Nga vội vàng tiếp lời, giống như vẫn còn trẻ con, chọc cho hết thầy lớn nhỏ trong xe đều nở nụ cười.

“Chị dâu thứ nha, mẹ không mua cũng không sao, chỉ cần anh hai cho chị mua là được rồi”. Từ lúc Cao Lệ Nga chủ động thân thiện với Đường Uyển, Đường Uyển cũng thường thường thích ghẹo Cao Lệ Nga đôi ba câu.

“Tam nương, em nói thật đi, là em đang hy vọng Triệu Tử Quy riêng mua hoa đăng cho em chứ gì?”. Cao Lệ Nga cũng phản kích ngay.

“Còn phải hỏi, Tam nương đương nhiên đang mong mỏi lắm”. Đường Uyển chưa kịp nói gì, Ôn Ngọc Trân đã trêu ghẹo ngay. “Triệu Tử Quy đã sẵn sàng đặt chỗ ở lầu Đông Hồ mời chúng ta ngắm hoa đăng, dĩ nhiên không thể quên chuẩn bị mấy chiếc hoa đăng đặc biệt cho em”.

“Mẹ, mẹ coi mấy chị kia ~”. Mặt Đường Uyển nóng như lửa đốt, Ưông Ngọc Trân và Cao Lệ Nga kẻ xướng người họa thật khiến nàng vừa cảm thấy ngọt ngào vừa ngượng không chịu nổi, đành ăn vạ với Hồ phu nhân.

“Thật ra mẹ cũng muốn xem thử Tử Quy có chuẩn bị cho con chiếc hoa đăng độc đáo khác biệt nào không”. Hồ phu nhân nhìn ánh mắt trong suốt của con gái, trong lòng vui mừng không gì diễn tả được, từ lúc bà quyết định nhận lời cầu hôn của nhà họ Triệu, bao nhiêu lo lắng rối rắm được mất trước kia của con gái đều tan biến, khí sắc con bé càng lúc càng tốt hơn, khi nhắc đến Triệu Sĩ Trình sẽ lộ vẻ vui mừng khó tả.

“Mẹ nha ~ Nghỉ chơi với mọi người”. Đường Uyển không ngờ Hồ phu nhân cũng hòa theo chọc ghẹo nàng, may quá đã đến lầu Đông Hồ, xe ngựa dừng lại, nàng hờn mát một câu nhảy xuống xe, làm Hồng Trù chạy tới hầu hạ giặt cả mình, vội vàng tiến lên đỡ lấy, sợ nàng trật chân.

“Cẩn thận”. Đường Uyển đang loạng choạng, chợt nghe thấy giọng nói của Triệu Sĩ Trình, nàng kinh ngạc nhìn qua, thấy Triệu Sĩ Trình vẻ mặt lo lắng, cha nàng Đường Hoành và hai anh trai đều đứng cạnh chàng.

“Tam nương, sao lại vội vã xuống thế, lỡ trật chân thì sao?”. Đường Mân khê trách, sau đó quay ra Cao Lệ Nga vừa xuống xe. “Em cũng thật là, sao không kéo Tam nương?”.

Nếu là lúc trước, Cao Lệ Nga sẽ âm ỉc bực bội, thậm chí tức giận, nhưng bây giờ chị chỉ cười khanh khách. “Em đâu ngờ Tam nương lại khẩn cấp muốn xuống đến thế, về sau em nhất định chú ý”.

“Anh hai, do tự em thấy trong xe ngột ngạt nên vội vàng muốn xuống xe, anh trách chị đâu làm gì?”. Đường Uyển đỡ lời dùm Cao Lệ Nga, sau đó nhẹ nhàng liếc mắt qua Triệu Sĩ Trình, đều do chàng cả, nếu chàng không mời mọi người đến lầu Đông Hồ ngắm hoa đăng, các chị đã không trêu mình, lại càng không xảy ra nhiều chuyện thế này.

Ồ? Không lẽ mình làm sai cái gì? Thấy Đường Uyển liếc mình, Triệu Sĩ Trình hơi sững sốt, chàng không biết đó là liếc mắt đưa tình nên chàng càng mê man, thêm bản thân chàng lại chưa bao giờ là người dễ bụng, lập tức cúi người chào, nhẹ giọng hỏi. “Là tôi làm gì khiến Huệ Tiên mất hứng sao?”.

“Khục khục ~”. Ưông Ngọc Trân đỡ Hồ phu nhân xuống xe, cười khê, bỗng nhiên cảm thấy hai người này quả thật xứng đôi, Đường Uyển không tâm cơ, cũng chẳng đoán được người ta nghĩ gì thâm sâu trong lòng, Triệu Sĩ Trình cũng là người thẳng thắn, cả hai ở chung nhất định sẽ rất thoải mái. Chị cười mỉm. “Tam nương cứ tưởng cậu chuẩn bị cho em ấy mấy chiếc hoa đăng đặc biệt xinh đẹp nên em ấy vội vàng xuống xe, không ngờ chẳng có gì hết, đương nhiên em ấy mất hứng”.

Là vậy sao? Triệu Sĩ Trình có chút hoài nghi lời nói của Ưông Ngọc Trân, nhưng chàng vẫn thành thành thật thật nói. “Thật ra tôi có mang theo mấy chiếc hoa đăng tôi tự tay làm, chẳng qua đang để trong nhà thất, Huệ Tiên vào nhà thất có thể thấy ngay”.

Người này thật là... Đường Uyển vừa ngượng vừa cảm thấy tràn đầy hạnh phúc, cảm giác được yêu rất tuyệt vời, nhưng đang ở trước mặt nhiều người, nàng chỉ có thể di di mũi chân, liếc chàng thêm cái nữa, lẳng lặng đi vào trong.

Triệu Sĩ Trình nhận ra bị Ưông Ngọc Trân đùa, có điều chàng không giận, ngược lại cảm thấy thật thân thiết, lập tức lễ phép dẫn đường cho đoàn người vào trong. Hôm nay chàng đến lầu Đông Hồ rất sớm, sau đó đứng ở cửa chờ người nhà họ Đường đến. Chuyện như vậy vốn chàng không phải làm, cũng không tất ân cần như thế, nhưng để người nhà họ Đường an tâm gã Đường Uyển ỉn, cũng ọi người đều biết chàng coi trọng cuộc hôn nhân này, chàng vẫn làm.

“Cậu rất được”. Đường Quyết nhẹ nhàng vỗ vỗ vai Triệu Sĩ Trình, trước kia anh và Triệu Sĩ Trình chỉ đơn giản quen biết, biết cậu ta xưa nay dững dậm, cũng bình dị và gần gũi, chẳng bao giờ ra vẻ con cháu hoàng tộc, nhưng trăm nghe không bằng một thấy hôm nay, địa vị của em gái anh trong lòng cậu ta rất đặc biệt, cậu ta sẵn sàng ọi người đều biết sự tôn trọng của cậu ta dành cho em gái anh.

“Là Tử Quy phải làm”. Triệu Sĩ Trình cười, nhưng không nói thêm gì, chàng không phải người có thói quen mọi thứ đều đặt ngoài miệng.

Vào lầu Đông Hồ, cầu thang đi lên hai gian nhà lầu bị chặn, là Hồ phu nhân và Đường phu nhân đứng đó, không ai chịu nhường ai lên lầu trước.

“Hồ phu nhân, làm việc phải có thứ tự trước sau, chúng tôi đến trước thì chúng tôi phải lên lầu trước mới đúng”. Đường phu nhân giương cằm lên, cho dù không thể nhìn thấu qua tấm mạng che mặt bằng lụa mỏng Hồ phu nhân vẫn biết bộ mặt bà ta đang ngênh ngang lắm đây.

“Thứ tự trước sau không sai, chẳng qua có kẻ cứ đứng chằng ràng ở đó, cố tình chờ tới lúc chúng tôi lên lầu mới bô bô chạy qua giành, có phải quá vô lễ rồi không?”. Hồ phu nhân lạnh lùng nhìn Đường phu nhân, bà biết Đường phu nhân là cố tình gây sự mới xuất hiện tại thời điểm này.

“Ô hay, là tôi giành sao? Rõ ràng chính bà đang giành đó”. Đường phu nhân cười mỉa mai, sau đó nhẹ nhàng nắm tay người phụ nữ trẻ tuổi đứng bên. “Con dâu tôi có bầu, không thể chen chúc với người khác được”.

Bô lô ba la nửa ngày hóa ra là vì ra oai, Hồ phu nhân rút cuộc hiểu vì sao Đường phu nhân cố tình tranh giành cầu thang, bà bật cười châm biếm, không thèm nhìn Đường phu nhân mà quay sang Lục Du đứng cạnh. “Thì ra là Phùng thiếu phu nhân có bầu, chúc mừng. Có điều, nói đi phải nói lại, có bầu nên ở nhà dưỡng thai, sao cứ thích nhào vào giúp vui vậy? Tết Nguyên Tiêu luôn luôn náo nhiệt chen lấn... Chậc chậc, cẩn thận thì hơn”.

Lục Du đang mãi nhìn Đường Uyển, bị Hồ phu nhân nói không kịp trở tay, hắn cũng biết hành động của mẹ hắn hôm nay chẳng ra sao, nhưng vì muốn gặp được Đường Uyển một chút, hắn chỉ phản ứng bèo nhèo hai tiếng, sau đó tùy ý Đường phu nhân.

Lục Du hoang mang ai cũng nhận ra, Phùng Uyển Nhược không là ngoại lệ, thấy hắn nhìn Đường Uyển không chớp mắt, Phùng Uyển Nhược nổi cơn ghen, cô ta tự nhéo thật mạnh vào lòng bàn tay, giấu giếm biểu tình không cho người khác biết, vẫn giả bộ tươi cười, nhẹ nhàng nói. “Đa tạ phu nhân quan tâm, có phu quân chăm sóc, cho dù nhiều người nữa vẫn không va chạm Uyển Nhược được”.

“Mẹ, Phùng thiếu phu nhân có bầu, chúng ta nhường đường đi, để bọn họ lên trước”. Phùng Uyển Nhược đã mở miệng, Uông Ngọc Trân hoan nghênh tiếp lời, chị cười khúc khích nói với Hồ phu nhân. “Người ta bây giờ quý giá lắm”.

55. Chương 55: Có Kẻ Đến Thăm

“Đúng là khinh người quá đáng”. Chờ Đường phu nhân lên lầu xong, Hồ phu nhân được Triệu Sĩ Trình dẫn đường đến nhĩ gian, bà ngồi xuống, nhớ lại dáng vẻ vênh váo tự đắc của Đường phu nhân ở cầu thang là bà lại bức tức, cảm giận nói. “Bà già độc địa này chẳng lẽ không nhìn được Tam nương nhà chúng ta sống yên ổn hay sao”.

“Mẹ, đều do con gái kém cỏi, khiến mẹ khó xử”. Đường Uyển lập tức nhẹ nhàng an ủi Hồ phu nhân, nàng không ngờ dù cô vợ mới của Lục Du đổi từ Vương Nhị nương thành Phùng Uyển Nhược, nhưng một số chuyện vẫn không thay đổi. Kiếp trước Vương Nhị nương cũng có bầu ngay lập tức, Trung thu năm sau liền sinh cho Lục Du đứa con trai cả. Thời điểm đó, vì được cháu trai vàng ngọc, Đường phu nhân nơi nơi khen ngợi con dâu hiền lành có khả năng, thuận miệng oán thán nàng, cha mẹ quyết tâm mặc kệ nàng phản đối, đính hôn cho nàng.

“Trách con làm gì?”. Hồ phu nhân tuy trong lòng không thoải mái, nhưng không muốn Đường Uyển cũng khổ sở theo, vội vàng nói. “Hôm nay hiếm khi được ra ngoài chơi, mau quên mấy chuyện không vui đó đi”.

“Dạ”. Đường Uyển gật đầu, hưng trí ngẩng ngẩng nhìn nhìn những chiếc hoa đăng trong nhĩ gian, chiếc nào cũng đính tờ giấy ghi câu đố đèn, nhìn chữ viết đều của Triệu Sĩ Trình, hiển nhiên tất cả hoa đăng là chàng chuẩn bị sẵn ỉnh.

“Tam nương, em rất thông minh, chắc chắn giải được hết các câu đố đèn”. Uông Ngọc Trân biết tâm tư Hồ phu nhân, lập tức lôi kéo Đường Uyển qua giải câu đố, Cao Lệ Nga cũng góp vui, rất nhanh đã vui vẻ trở lại.

“Cốc cốc”. Trong lúc mọi người đang vui vẻ giải câu đố, bên ngoài vang lên tiếng đập cửa, một nha hoàn đi mở cửa, nhìn thấy vị phu nhân trẻ tuổi lạ hoắc đang được cô nha hoàn nhỏ đỡ đứng ngoài cửa, cô bé nha hoàn đi hầu mọi người còn hơi chút quen mặt, chính là nha hoàn theo hầu bên cạnh Phùng thiếu phu nhân nhà họ Lục.

“Thì ra là Phùng thiếu phu nhân”. Hồ phu nhân lạnh lùng liếc Phùng Uyển Nhược, bà không cho rằng Phùng Uyển Nhược đến tìm có chuyện gì hay ho. Bà trào phúng. “Không biết Phùng thiếu phu nhân có gì chỉ giáo? Ôi, Phùng thiếu phu nhân bây giờ đang mang bầu cháu trai vàng ngọc của nhà họ Lục, sao lại lỗ mãng đến đây? Nếu có gì sơ xuất chắc Đường phu nhân cắn nuốt xương cốt chúng tôi mất”.

“Uyển Nhược cố ý đến chịu tội với bá mẫu và chư vị”. Phùng Uyển Nhược cười áy náy, cúi người về phía Hồ phu nhân, ánh mắt lướt qua Uông Ngọc Trân, cuối cùng dừng lại trên người Đường Uyển, nhẹ giọng nói. “Vị này là Huệ Tiên tỷ tỷ? Nghe phu nhân nói qua, Huệ Tiên tỷ tỷ là thiên tiên hóa người phàm, hôm nay vừa gặp, quả nhiên danh bất hư truyền”.

“Phùng thiếu phu nhân khách khí, có gì phải chịu tội đâu? Về phần xưng hô tỷ tỷ muội muội, dừng ở đây thôi, về sau nhớ kiêng dè một chút. Cho dù Phùng thiếu phu nhân không ngại để người ta biết cô là vợ kế của Lục Du thì chúng tôi cũng không muốn người ta suy nghĩ không hay”. Hồ phu nhân ngoài cười nhưng trong không cười, nhìn Phùng Uyển Nhược, bà có niềm tin Phùng Uyển Nhược đến xin lỗi, vừa rồi Đường phu nhân diễu võ giương oai cố ý tranh lên cầu thang, kiếm cớ khoe khoang Phùng Uyển Nhược mang thai, giờ tới lượt cô ta đến giả bộ có mục đích khó nói.

Phùng Uyển Nhược không ngờ Hồ phu nhân lại nói móc sắc bén như vậy, không thèm chừa chút mặt mũi cho người khác, dù đây là lần đầu gặp mặt, cô ta khề nghiêng rằng, trên mặt khổ sở và đau đớn. “Xin lỗi, Uyển Nhược cứ nghĩ... Là Uyển Nhược tự phụ, về sau không bao giờ dám... Phạm sai lầm như vậy nữa, xin Hồ phu nhân và Đường nương tử tha thứ”.

“Phùng thiếu phu nhân, mọi người ở đây chẳng ai ngu dốt hết, có gì muốn nói cứ nói thẳng ra, đừng mất công quanh co lòng vòng, phí thời gian của chúng tôi”. Hồ phu nhân cười mỉa mai, lười để ý đến Phùng Uyển Nhược giả nhân giả nghĩa, Uông Ngọc Trân ngồi bên không cần Hồ phu nhân ra dấu lập tức tiếp lời. “Chúng tôi đến đây hôm nay chỉ muốn chơi tết Nguyên Tiêu cho vui vẻ, không có nhiều thời gian”.

“Tôi...”. Phùng Uyển Nhược hơi chần chờ, nhìn thoáng qua Đường Uyển vốn chẳng buồn để ý đến mình, nhẹ cắn môi. “Tôi có chút việc muốn nói riêng với Đường nương tử, chẳng hay chư vị phu nhân có thể lánh mặt một chút được không?”.

Ồ? Mọi người đều nhìn Phùng Uyển Nhược đầy ẩn ý, Đường Uyển cười, trực tiếp nói luôn. “Tôi và Phùng thiếu phu nhân trước kia không quen biết, về sau càng không lui tới, không biết Phùng thiếu phu nhân có việc gì cần nói với tôi?”.

“Có thể nói chuyện riêng được không?”. Phùng Uyển Nhược khẩn cầu, cô ta nhớ Lục Du từng nói Đường Uyển rất dễ mềm lòng, chỉ cần nói vài câu liền đã động nằng ngay.

“Không”. Đáng tiếc Đường Uyển bây giờ không còn là Đường Uyển mà Lục Du từng biết nữa, lòng dạ nàng thay đổi không ít, cho dù Lục Du chính miệng nói ra còn chưa khiến nàng mềm lòng được, nói chi đến Phùng Uyển Nhược. Nàng lãnh đạm. “Phùng thiếu phu nhân bây giờ là vàng ngọc châu báu, đừng cúi mình tiếp xúc với người dưới làm gì. Phùng thiếu phu nhân không lo, chứ tôi lo Phùng thiếu phu nhân gặp tôi xong thấy trong người không khỏe thì hỏng”.

Phùng Uyển Nhược hận nghiêng rằng ken két, đây là ý gì? Chẳng lẽ cô ta nghĩ mình sẽ lấy cớ thân thể không khỏe hãm hại cô ta sao? Mình có tất yếu phải hành động hạ lưu mờ ám như vậy không?

Phùng Uyển Nhược rất muốn xoay người bỏ đi ngay lập tức, nhưng nhớ đến ánh mắt nóng bỏng chăm chú của Lục Du nhìn Đường Uyển vừa rồi đến giờ vẫn khiến lòng cô ta đau đớn, Lục Du bình thường đâu có bận tâm đến cảm thụ của cô ta, suốt ngày khen ngợi Đường Uyển trước mặt cô ta, dưới chân cô ta như có vũng bùn lún, không thể nhấc chân đi được.

“Đường nương tử quá đa tâm”. Không cần giả bộ, Phùng Uyển Nhược nặn ra một nụ cười còn khó coi hơn khóc, cô ta thấy Đường Uyển không có dấu hiệu sẽ mềm lòng, Hồ phu nhân và những người khác đang nhìn cô ta như hổ đói rình mồi, biết chẳng thể nói chuyện riêng với Đường Uyển được, nhưng bất cô ta nói với Đường Uyển chuyện đó ngay trước mặt bọn họ, cô ta hơi do dự.

“Phùng thiếu phu nhân có việc gì cứ nói, Đường Huệ Tiên lòng dạ ngay thẳng, không có việc chi cần giấu giếm. Huống hồ, ngồi ở đây đều là chí thân với Huệ Tiên, càng không cần lảng tránh”. Đường Uyển nhìn

Phùng Uyển Nhược, nàng và Phùng Uyển Nhược không có gì liên quan đến nhau, nếu chẳng để ý lễ tiết, nàng đã ra lệnh đuổi khách rồi.

Đến mức này Đường Uyển vẫn không có ý định thoái nhượng, Phùng Uyển Nhược biết hoặc là vô ích đi về, bằng không phải nói ra ý đồ của mình làm trò cười cho kẻ khác, suy nghĩ đi suy nghĩ lại, cô ta vẫn quyết định mở miệng, cô ta tin tưởng dù bản thân nói có thể khiến bọn họ nổi nóng hoặc phẫn nộ, nhưng bọn họ cũng không dám làm gì cô ta.

Nghĩ đến đây, Phùng Uyển Nhược thôi cúi người ra về khấn cầu Đường Uyển, cô ta đứng thẳng lên đỡ thất lưng, nhìn Đường Uyển nói. “Đường nương tử trong lòng hiểu rõ, phu quân lúc trước viết thư bỏ vợ là bất đắc dĩ, chàng luôn hy vọng cùng cô bạch đầu giai lão, vĩnh viễn không phân ly, cho dù hiện tại vâng theo lời mẹ cưới tôi, tình ý chàng dành cho cô vẫn không thay đổi. Ý niệm đó cũng chưa từng biến mất”.

Đường Uyển nhìn Phùng Uyển Nhược đầy sâu xa, nàng muốn biết vì có gì Phùng Uyển Nhược lại nói mấy câu làm chính cô ta thấy ghê tởm, cô ta muốn đạt được mục đích gì?

“Tôi gả cho Vụ Quan rồi, chàng tuy không lãnh đạm, nhưng cũng chẳng ấm nóng gì. May là mẹ chồng thương tiếc tôi gả xa nhà, bên người không có thân nhân, đối xử độ lượng và thân tình trù mền hơn, nếu không tôi chẳng biết phải sống sao nữa”. Khi Phùng Uyển Nhược nói, ruột gan cô ta ngứa ngáy không thôi, thêm đang mang bầu, khó tránh khỏi cảm xúc lên xuống, hốc mắt đỏ hoe, nước mắt đảo qua đảo lại bên trong, nhìn rất diễm đạm đáng yêu.

“Phùng thiếu phu nhân nói với tôi làm chi? Chẳng lẽ muốn tôi khuyên Lục Vụ Quan đừng vắng vẻ kiêu thế?”. Đường Uyển hiem khi lạnh lùng trào phúng kẻ khác, nàng bỗng cảm thấy lúc trước không nên nói thật với Vương Nhị nương, Lục Du vẫn cưới Vương Nhị nương thì hôm nay đâu có phiền phức thế này.

Phùng Uyển Nhược ngậm ngừng, giống như không nghe Đường Uyển trào phúng, tự nhiên nói tiếp. “Tôi tin Đường nương tử cũng không thể quên được Vụ Quan, hôm nay tôi đến gặp Đường nương tử, xin Đường nương tử quay về nhà họ Lục, trở lại bên người Vụ Quan...”.

“Phùng thiếu phu nhân thật là hiền lành nha”. Phùng Uyển Nhược làm Đường Uyển bất ngờ thật sự, nhưng bất ngờ qua đi chỉ còn lại ghét cay ghét đắng, từ đầu lại đến tình cảnh bây giờ, Phùng Uyển Nhược đã có bầu, nàng cũng đính hôn với Tử Quy, bọn họ còn chưa buông tha? Nàng không che giấu oán hận, lạnh lùng đuổi người. “Có điều tôi không có tâm tư nghe Phùng thiếu phu nhân tự biên tự diễn, xin Phùng thiếu phu nhân rời khỏi đây, đừng quấy rầy chúng tôi nữa”.

“Đường nương tử đang hoài nghi tôi nói lời này để thử tâm ý cô phải không? Nói thật, lòng tôi đau xót không chịu nổi, nhưng vì Vụ Quan, chỉ cần Vụ Quan hạnh phúc, có đau xót nữa cũng là gì? Huống chi hiện tại, tôi mang bầu, không thể hầu hạ Vụ Quan, có Đường nương tử chăm sóc chàng, tôi cũng an tâm dưỡng thai”. Phùng Uyển Nhược nhìn Đường Uyển, cố gắng khiến bản thân trông chân thành tha thiết một chút. “Đường nương tử, xin cô trở về đi, tôi cam đoan với cô nhất định coi cô là cả, nhất định không dám hờn hào”.

“Phùng thiếu phu nhân độ lượng quá, hiền lành quá, đáng tiếc cô tìm lầm người”. Đường Uyển chán ghét nhìn Phùng Uyển Nhược, tuy không biết cô ta nói là xuất phát từ tâm can bản thân hay do tên đàn ông kinh tởm nào ép buộc, Đường Uyển vẫn căm ghét cô ta, nàng lạnh lùng nói. “Tôi và Triệu Sĩ Trình đã có hôn ước, cô dựa vào cái gì cho rằng tôi sẽ buông tha cho cơ hội đường đường chính chính gả đến nhà họ Triệu, uất ức theo cô về cái hố lửa nhà họ Lục? Phùng thiếu phu nhân thân thể quý giá, chúng tôi không dám cứng rắn ném cô ra, nếu Phùng thiếu phu nhân không thích nhắc chân, tôi sẽ mời người đến kêu Lục Vụ Quan lại đón”.

“Đường nương tử việc gì phải nổi nóng, tôi làm như vậy không chỉ vì Vụ Quan, cũng là vì cô mà”. Phùng Uyển Nhược dám chắc Đường Uyển không thể làm gì mình, cô ta mà có nửa điểm sơ xuất tất cả cũng không xong, cô ta tận tình khuyên bảo. “Đường nương tử thân thể có bệnh không thể sinh con, cho dù tiến vào nhà họ Triệu, không sinh được con cũng bị đuổi về thôi...”.

“Cái đó không tới phiên Phùng thiếu phu nhân xen vào”. Triệu Sĩ Trình đẩy cửa nhả thất, vẻ mặt hằm hằm nhìn Phùng Uyển Nhược, bên cạnh chàng là Lục Du vẻ mặt cũng vô cùng khó coi, khi chàng nghe Phùng Uyển Nhược đến nhả thất đã gọi người mời hấn theo.

Phùng Uyển Nhược không ngờ Triệu Sĩ Trình và Lục Du cùng xuất hiện, hơi luống cuống, nhưng rất nhanh cô ta trấn tĩnh lại. Cô ta đang có bầu, không ai có thể đụng tới cô ta. Nghĩ đến đó, cô ta giữ bỏ lo sợ, nhìn hết mọi người. “Tôi làm vậy ngoại trừ chịu thiệt về mình, còn lại đều tốt cho tất cả. Vụ Quan không cần nhưng nhớ mỗi ngày, Đường nương tử không cần lo lắng bản thân không có con bị đuổi bỏ, Triệu đại quan nhân cũng không cần lo lắng khó xử cho vấn đề con nối dõi tông đường”.

“Cô câm miệng lại”. Triệu Sĩ Trình nhìn Phùng Uyển Nhược tự đắc, ý có chỗ dựa vào không ai dám động, cô ta càng phát kiêu ngạo, mắng. “Tôi Triệu Tử Quy đường đường nam nhi, không dùng cái cớ thối nát ‘vâng lời cha mẹ, kéo dài hương khói’, ngay cả thể tử mình cũng bảo vệ không được, cho dù Huệ Tiên có bệnh thật, không thể sinh con, kiếp này tôi vẫn không phụ nàng. Vụ Quan, tôi biết anh không lay chuyển được bá mẫu, tất cả đều phải nghe bà, chính là không ngờ, ngay cả vợ anh cũng không quản nổi”.

56. Chương 56: Phản Kích

Triệu Sĩ Trình nói thẳng vào mặt, không chừa chút cảm tình nào cho Lục Du, Hồ phu nhân và những người khác không che giấu nét mặt châm biếm nhìn hần, Đường Uyển thì lạnh lùng, Lục Du cảm thấy xấu hổ không sao chịu nổi, hận không có cái lỗ dưới chân để hần chui vào, hần vừa then vừa nhục nhìn Phùng Uyển Nhược, mắng. “Chưa đủ mất mặt sao? Còn không quay về!”.

Lục Du trách mắng cô ta trước mặt nhiều người như vậy, nhất là có cả Đường Uyển ở đây, Phùng Uyển Nhược quần thắt con tim, cô ta oán hận nhìn Lục Du, gân cổ lên nói. “Là tôi mất mặt, nhưng tôi nói không đúng những gì anh đang nghĩ sao? Lục Vụ Quan, anh dám nói anh chưa bao giờ muốn đón Đường Uyển về nhà họ Lục không, anh dám nói trong lòng anh chưa bao giờ mong hôn sự hai nhà Triệu Đường bị hủy không? Tôi chẳng qua nói hết những gì anh nghĩ trong lòng thôi!”.

“Cô...”. Lục Du thật không ngờ Phùng Uyển Nhược luôn luôn điệu ngan yếu đuối như con mèo nhỏ lại nhe răng giương móng vuốt hạ nhục hần trước mặt người khác, hần tức nghẹn đỏ mặt tưởng chừng sắp ứa cả máu ra, hần rất muốn túm lấy Phùng Uyển Nhược kéo cô ta đi, nhưng nghĩ tới cô ta đang có bầu, hần quay qua nha hoàn bên cạnh Phùng Uyển Nhược. “Mau đỡ thiếu phu nhân về”.

“Dạ”. Nha hoàn nâng Phùng Uyển Nhược mạnh tay hơn một chút, Phùng Uyển Nhược cũng biết Lục Du đang bốc hỏa, cô ta chẳng sợ gì Lục Du, cũng không tin hần dám làm gì cô ta, nhưng cô ta không muốn mất mặt trước mặt Đường Uyển nữa, thuận thế rời đi.

“Thật xin lỗi”. Nhìn Phùng Uyển Nhược rời đi, Lục Du âm thầm thở dài nhẹ nhõm, hần sợ Phùng Uyển Nhược bất chấp mọi thứ cãi nhau với hần ngay tại chỗ, khiến mọi người ở đây chê cười, mất hết cả thể diện.

“Câu này nói hơi bị muộn màng”. Hồ phu nhân hiện giờ nhìn Lục Du không vừa mắt, tận đây mới nói xin lỗi, trước đó làm gì? Bà lạnh lùng nói. “Lục Du, nơi này không chào đón bất cứ kẻ nào nhà họ Lục, cả anh cũng vậy”.

Hồ phu nhân nói làm Lục Du hơi ngượng ngùng, ánh mắt hần bắt giắc chuyển hướng sang Đường Uyển, thấy sắc mặt Đường Uyển cũng không tốt, bất đắc dĩ thở dài một hơi, nói với Triệu Sĩ Trình. “Tử Quy, tôi đi trước, trả lại thanh tĩnh ọi người”.

“Không tiễn”. Triệu Sĩ Trình cũng không thêm nói ít câu kì kèo ý tứ, chàng dẫn Lục Du đến là để hần kéo Phùng Uyển Nhược đi, Phùng Uyển Nhược đi rồi hần tất yếu không cần ở lại.

Lục Du chỉ có thể xám xịt rời đi, trả lại không khí trong sạch ọi người.

“Bá mẫu, cháu có thể nói riêng với Huệ Tiên vài câu không ạ?”. Gặp kẻ chương mắt đi rồi, Triệu Sĩ Trình khôi phục vẻ nho nhã lễ độ vốn có, khách khí hỏi xin ý Hồ phu nhân.

“Đến hành lang đi”. Hồ phu nhân vui vẻ đồng ý, biểu hiện vừa rồi của Triệu Sĩ Trình khiến Hồ phu nhân vốn thích lại càng thêm thích, bà giờ đã hiểu câu “Mẹ vợ nhìn con rể, càng nhìn càng ưa” nó là thế nào, đừng nói nói chuyện riêng, nếu Triệu Sĩ Trình lớn mật hơn nữa, mời Đường Uyển xuống lầu xem hoa đăng, Hồ phu nhân cũng đồng ý.

“Huệ Tiên?”. Được Hồ phu nhân cho phép, Triệu Sĩ Trình chuyển mắt qua Đường Uyển, gọi một tiếng. Đường Uyển chỉ cảm thấy mặt nóng lên, nàng đứng dậy tránh đi ánh mắt trêu chọc của Uông Ngọc Trân, im lặng đẩy ra cửa thông nhả thất với hành lang, đi ra ngoài. Triệu Sĩ Trình biết Đường Uyển đồng ý thỉnh cầu đường đột của mình, trong lòng vui mừng vô cùng, khom người thật sâu cúi chào Hồ phu nhân và mọi người, đi theo ra hành lang.

“Thật xin lỗi, là tôi suy nghĩ không chu toàn mới có sự cố Đường phu nhân tranh giành cầu thang phát sinh, khiến em khó xử”. Triệu Sĩ Trình nói câu đầu tiên là xin lỗi, chàng nhẹ giọng nói. “Tôi đã cho người hỏi thăm, Đường phu nhân đến từ sớm, nhưng vẫn ngồi trên xe ngựa không xuống, chờ tôi ra đón em và mọi người mới bước xuống xe, sau đó gây sự”.

“Bà ta âm hồn không tán muốn tìm Huệ Tiên phiền toái, sao có thể trách chàng được?”. Đường Uyển không cho rằng Triệu Sĩ Trình có gì sai sót trong chuyện này, Đường phu nhân đã muốn gây sự thì cho dù hôm nay không chạm mặt rồi cũng có lần sau. Huống chi hôm nay gặp mặt không tồi, đã có Triệu Sĩ Trình che chở cho nàng.

“Tôi vừa răn đe Vụ Quan và Đường phu nhân, tôi nghĩ bà ta sẽ yên tĩnh được ít lâu, không cho em thêm phiền toái”. Lúc người hầu canh giữ bên ngoài báo cho Triệu Sĩ Trình là Phùng Uyển Nhược có ý đồ xấu tìm đến, Triệu Sĩ Trình thật sự tức giận, xin lỗi Đường Hoàn và hai anh trai Đường Uyển, lập tức đi nhả thất của Đường phu nhân, cứng rắn răn đe vài câu mới bắt Lục Du đi theo.

“Răn đe?”. Đường Uyển nhìn Triệu Sĩ Trình khó hiểu, nàng phân vân Triệu Sĩ Trình đã nói gì, nhớ rõ kiếp trước Triệu Sĩ Trình chưa từng nói bậy về Lục Du nửa câu trước mặt nàng.

“Cái đó... Tôi nói cho Đường phu nhân, bà ta mà còn cố tình gây sự khiến em không thoải mái, tôi sẽ tận lực chế tạo chướng ngại cho Vụ Quan. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, năm sau Vụ Quan sẽ tham gia khoa thi. Tôi không giúp được gì cho hấn trở hết tài năng giữa số đông học sinh, nhưng tuyệt đối có thể cho hấn thêm rắc rối, khiến hấn bị mờ nhạt”. Triệu Sĩ Trình ngưng ngưng nói, đây là lần đầu tiên chàng uy hiếp người khác.

Khoa thi sang năm? Đường Uyển ngẫm nghĩ, nàng nhớ kiếp trước qua năm mới, thân mình Lục Tể bắt đầu suy sụp, sau đó triền miên trên giường bệnh không dậy nổi, Lục Du không thể đi Lâm An tham gia khoa cử.

“Đường phu nhân để ý nhất là Lục Vụ Quan và tiền đồ của hấn, đặc ý nhất là tài hoa của Lục Vụ Quan, bà ta luôn nghĩ chỉ cần Vụ Quan tham dự khoa khảo, chúc Trạng nguyên chắc chắn nằm trong lòng bàn tay của hấn, có điều bà ta cũng hiểu đôi khi tài hoa không phải là yếu tố quyết định hết thảy, một chút thủ đoạn nho nhỏ không đủ thành toàn một người, nhưng đủ để hủy đi một người”. Triệu Sĩ Trình nhẹ giọng nói. “Bà ta biết tôi có năng lực làm điều đó, vì tiền đồ của Vụ Quan, bà ta hấn sẽ yên tĩnh một thời gian”.

Sau khi Triệu Sĩ Trình nói xong, sắc mặt của Đường phu nhân và Lục Du vô cùng khó coi, tuy nhiên Triệu Sĩ Trình không quan tâm, chàng phát tay áo bỏ đi.

Đường Uyển không ngờ Triệu Sĩ Trình vĩnh viễn quang minh lỗi lạc trong ấn tượng của nàng lại làm chuyện như thế để nàng được bình yên, lòng nàng cảm động không nói nên lời.

“Nhưng mà, tôi nghĩ em vẫn sẽ gặp một vài phiền toái, hôm nay có không ít người nghe được cô dâu mới của Lục Du có bầu. Đừng để bụng những người bẻm mép thích huyền thuyên, chọc tức mình không đáng đâu”. Triệu Sĩ Trình chu đáo phòng hờ nhắc nhở Đường Uyển, Đường phu nhân bị uy hiếp, nhưng xem tính tình bà ta cho dù không dám đánh cuộc tiền đồ của Lục Du, âm thầm đâm chọc, làm ít chuyện mờ ám sau lưng là khó tránh khỏi.

“Huệ Tiên không dễ dàng bị người ta chọc tức như vậy đâu”. Đường Uyển cười tự giễu. “Hơn nữa, khỏi cần nghĩ cũng biết, bọn họ đơn giản muốn so sánh việc Phùng Uyển Nhược có bầu và việc Huệ Tiên không có con nên bị nhà chồng đuổi bỏ, nói Huệ Tiên phúc bạc phúc thiên... Những lời này Huệ Tiên đã nghe quá nhiều, không hơi sức đâu mà buồn bã vì chúng nữa”.

“Vậy là tốt rồi”. Triệu Sĩ Trình hơi hơi yên tâm, sau đó oán hận nói. “Cô Phùng Uyển Nhược này cũng thật đáng ghét, nếu cô ta không phải phụ nữ, còn có bầu, hôm nay tôi cho cô ta đẹp mặt”.

Triệu Sĩ Trình để bụng nhất là Phùng Uyển Nhược nói nguyện ý tiếp nhận Đường Uyển về nhà họ Lục, cô ta có tư cách gì nói câu đó, còn làm bộ khoan dung rộng lượng hiền lành, Đường Uyển là vị hôn thê của chàng, có chàng ở đây tôn trọng thương yêu cả đời.

“Cho cô ta đẹp mặt thật ra rất đơn giản”. Đường Uyển hôm nay thật bị chọc giận, nàng không thể nào chịu đựng nổi Đường phu nhân bức bách hết lần này đến lần khác, càng căm ghét bộ mặt dày của Phùng Uyển Nhược. Nàng chịu đủ rồi, không thể tha thứ được nữa, cứ tiếp tục nhân nhượng, bọn họ sẽ càng lấn tới ức hiếp mình, nàng đã nghĩ ra cách trả đũa.

“Huệ Tiên có ý gì hay? Nói tôi nghe một chút được chứ?”. Mắt Triệu Sĩ Trình sáng lên, chàng thấy Đường Uyển mạnh tay hành xử chẳng có vấn đề gì.

“Cái này...”. Đường Uyển hơi do dự nhìn Triệu Sĩ Trình, nàng nhất thời mạnh miệng thốt ra, hiện tại Triệu Sĩ Trình hỏi, nàng lại đắn đo có nên cho Triệu Sĩ Trình biết hay không.

Thấy Đường Uyển, Triệu Sĩ Trình nở nụ cười, có lẽ nàng chỉ mạnh miệng nói vậy, thực tế không suy nghĩ gì, chàng sẵn sàng. “Huệ Tiên nếu đột nhiên quên mất cũng không sao, chờ Huệ Tiên nhớ ra hãy nói cho tôi biết”.

Đường Uyển đâu có quên, mà là bỗng nhiên cảm thấy mình để lộ tâm tư ngoan độc ra cho Triệu Sĩ Trình thấy là được nhiều hay mất nhiều, nàng hy vọng trong mắt Triệu Sĩ Trình, nàng luôn là tốt nhất. Có điều Triệu Sĩ Trình quan tâm hiểu cho nàng, nàng bỗng thấy xúc động muốn nói ra, xúc động muốn thử xem Triệu Sĩ Trình sẽ phản ứng như thế nào. Nàng biết Triệu Sĩ Trình có tình ý với nàng, kiếp trước chàng đã dùng cả cuộc đời để chứng minh tình ý ấy sâu đậm bao nhiêu, chân thật bao nhiêu. Nhưng Đường Uyển tự biết, nàng thay đổi rất nhiều sau khi sống lại, thay đổi có thể không lớn, nhưng thật sự đã thay đổi, liệu mình và Triệu Sĩ Trình còn có thể toàn tâm toàn ý bên nhau không? Đường Uyển mờ mịt, nàng rất muốn biết.

“Khi Huệ Tiên rời khỏi nhà họ Lục, thân mình Lục Tể đã không được khỏe...”. Đường Uyển nhìn vào Triệu Sĩ Trình, nhẹ nhàng nói. “Lúc đó ông ấy có vẻ kịch liệt phản đối Đường phu nhân đuổi Huệ Tiên ra khỏi nhà, nhưng biểu hiện rất mệt mỏi, nói không đến ba câu đã khó thở, cho nên cuối cùng chẳng làm gì được. Hai năm nay, ông ấy giống như hoàn toàn biến mất, chưa từng xuất hiện trước mặt người khác, Đường phu nhân sinh sự chẳng cổ kị ai, luôn tìm Huệ Tiên gây phiền toái... Lục Tể và cha Huệ Tiên là đồng nghiệp, quan hệ rất tốt, Huệ Tiên nghĩ nếu ông ấy khỏe mạnh, nhất định ngăn cản bớt Đường phu nhân làm mình làm mẩy. Hơn nữa, việc Lục Du cưới Phùng Uyển Nhược có vẻ vội vã lắm, Huệ Tiên nghĩ có lẽ do sức khỏe Lục Tể nguy kịch nên mới vội vàng cưới con dâu vào cửa”.

Triệu Sĩ Trình suy tư một chút, liền gật đầu và nói. “Tôi và Vù Quan xem như anh em họ bà con xa, bình thường qua lại không nhiều, nhưng hai năm nay có đến nhà họ Lục vài lần. Những lần trước, Lục bá phụ luôn đi ra nói chuyện vài câu, gần đây không thấy ông ấy nữa, có lẽ Huệ Tiên nói đúng, sức khỏe ông ấy không tốt. Huệ Tiên, chuyện này cứ giao cho tôi đi”.

Ồ? Đường Uyển nhìn Triệu Sĩ Trình, nàng còn chưa nói ra ý mình muốn chuyện này đi tới đâu mà? Nhưng nhìn bộ dạng tự tin của Triệu Sĩ Trình, Đường Uyển bật cười, thôi kệ, chàng muốn làm thế nào cứ để chàng làm thế đó, chắc chắn chàng sẽ làm tốt hơn mình nghĩ.

57. Chương 57: Bị Xung Hỉ

Tết Nguyên Tiêu qua đi, bầu trời Sơn Âm lại loạn tin đồn.

Đầu tiên truyền ra là thiếu phu nhân nhà họ Lục có bầu. Không ngoài ý muốn, tin đồn khen cái bụng của Phùng Uyển Nhược thật không chịu thua kém, đồng thời mạt sát Đường Uyển kém cỏi, nói Đường phu nhân đuổi Đường Uyển, cưới Phùng Uyển Nhược vào là quá sáng suốt, vì kéo dài hương khói nhà họ Lục... Người ta nghe mấy tin này nhiều đến nỗi tai muốn chai sồn ra, lại có lời đồn khác nói sở dĩ Đường phu nhân ép Lục Du bỏ vợ cưới vợ mới là có nguyên nhân sâu xa.

Đường Uyển lâu chưa có bầu, Đường phu nhân sốt ruột ôm cháu nội liền mời bàn tay vàng phụ khoa về bắt mạch, điều dưỡng thân thể cho nàng, dẫn nàng nơi nơi cầu thần bái phật. Có lần, Đường phu nhân dẫn

Đường Uyển đến một ngôi chùa rất nổi tiếng, gặp gỡ vị đạo sư xem tướng số đạo hạnh thâm hậu, vị đại sư nhìn ngày sinh tháng đẻ của Đường Uyển xong, phê tám chữ: phúc bạc mệnh bạc, nhất định không con, còn nói tiền đồ của Lục Du sẽ chậm trễ mãi nếu Đường Uyển vẫn còn ở lại. Vì tiền đồ con trai, vì hương khói nhà họ Lục, Đường phu nhân nhịn đau hạ quyết tâm ép Lục Du viết giấy bỏ vợ.

Lời đồn này truyền ra chưa được một ngày đã chìm ngấm. Chẳng phải ai ra mặt làm sáng tỏ, lại càng không phải kẻ tung tin động lòng trắc ẩn, mà là xuất hiện tin đồn khác còn hấp dẫn hơn tin này.

Tin đồn số một: Sở dĩ Đường phu nhân ép con bỏ vợ là do năm đó khi hai nhà Lục Đường làm đám hỏi, đại lão gia nhà họ Lục – Lục Tể chưa thương lượng với bà ta đã tự ý quyết định, Đường phu nhân cảm thấy bản thân bị phớt lờ, cho nên khi Đường Uyển gả vào nhà họ Lục rồi, bà ta luôn nghĩ biện pháp gây phiền toái cho Đường Uyển, trả đũa. Đường phu nhân thành công bắt Lục Du bỏ vợ vì bệnh tình Lục Tể đã muốn nguy kịch, nằm triền miên trên giường, đừng nói quản chuyện nhà, ngay cả xuống giường còn khó, bao nhiêu chuyện lớn nhỏ nhà họ Lục đều do Đường phu nhân quyết định nên Đường phu nhân mới có thể làm càn như vậy. Lục Tể và Đường Hoàn từng là đồng nghiệp, vì là đồng hương chiếu cố lẫn nhau, quan hệ không giống bình thường. Lục Tể mà khỏe hơn một chút chắc chắn không để cô con dâu ông ta đứng ra cầu hôn về cho con bị ruồng bỏ vì một lý do không đâu vào đâu.

Đường Uyển bị bỏ, Lục Tể cực thẹn với Đường Hoàn, bệnh tình càng trở nặng, sinh mệnh đe dọa. Đường phu nhân lo sợ Lục Tể không xong, Lục Du phải giữ đạo hiếu ba năm, trì hoãn việc cưới vợ, cũng hy vọng nhân việc vui thoỉ thoỉ ít không khí vui mừng vào nhà, gấp rút thu xếp hôn sự cho Lục Du, nhà họ Vương hỏi hôn, vội vàng vàng cưới Phùng Uyển Nhược vào. Phùng Uyển Nhược là tân nương xung hỉ cho nhà họ Lục, tân nương xung hỉ này có vẻ cũng xứng với chức danh, vào cửa chưa được nửa năm đã có bầu. Nghe nói, Lục Tể biết chuyện xong, tinh thần phấn chấn, chẳng những có thể xuống giường đi lại, còn ăn nhiều hơn một chén cơm.

Có điều lời đồn đãi vừa truyền ra đã có người bác bỏ, nói Phùng Uyển Nhược là con gái duy nhất của nhà họ Phùng, nhà họ Phùng sao đành lòng để cô ta gả vào nhà họ Lục với cái tiếng xung hỉ, cho dù đối tượng xung hỉ là Lục Tể cũng không có khả năng, nếu Lục Tể xui xẻo bệnh tình không tốt lên, chẳng phải khiến Phùng Uyển Nhược ở nhà họ Lục sẽ thêm khổ sở? Đương nhiên, nhà họ Lục chẳng giấu nổi ai tình hình thực tế, phải biết rằng cuộc hôn nhân này do phu nhân của Tiền Thâm – hậu duệ Ngô Việt vương làm mai mối, vị phu nhân kia quan hệ với các phu nhân nhà họ Phùng rất thân thiết, sao có thể lừa đảo đổi trắng thay đen?

Vì có bác bỏ, nên lại có tin đồn số hai: Lục Tể căn bản khỏe mạnh không vấn đề, hai năm nay mất tầm mắt dạng là vì ông ta dung túng Đường phu nhân ruồng rẫy con dâu, lại lo Đường Hoàn tìm ông ta đòi lí lẽ, bắt đắc dĩ phải ra hạ sách. Số người tin lời đồn này không hề ít, đều nói cha nào con nấy, cá tính trốn tránh trách nhiệm của Lục Du tám chín phần mười là di truyền từ Lục Tể, cả hai cha con ông ta đều là kẻ nhu nhược. Hai cha con bọn họ là kẻ nhu nhược, vậy đương nhiên Đường phu nhân là mẹ đàn bà đánh đá, còn Phùng Uyển Nhược ư, tạm thời chưa nhìn ra có đánh đá hay không, có điều vật hợp theo loài, đánh đá cũng ngứa tầm ngứa mã tầm mã, Đường phu nhân vừa lòng Phùng Uyển Nhược, bên trong ít nhiều có nội tình.

Tin đồn số ba: Phùng Uyển Nhược không phải tân nương xung hỉ, mà Lục Tể cũng không phải vì tránh Đường Hoàn mới không ra khỏi nhà. Ông ta mai danh ẩn tích ở Sơn Âm vì thân thể ông ta quả thật có vấn đề, càng lúc càng suy yếu, đầu số biến ông ta thành như vậy có hai người, một là Đường phu nhân, người còn lại chính là cô con dâu mới vào cửa không lâu Phùng Uyển Nhược.

Đường phu nhân bạo ngược, không để ý Lục Tể phản đối và Lục Du đau khổ cầu xin, đuổi Đường Uyển – người bà ta vốn ghét cay ghét đắng ra khỏi nhà, thậm chí lấy cái chết bức con trai. Lục Du đành vâng theo mẹ bỏ vợ, Lục Tể phản đối không có kết quả, trở mắt nhìn cô con dâu chính mình chọn bị đuổi ra khỏi nhà, giận đến học máu, bệnh nặng một hồi. Cũng may thân thể ông ta không đến nỗi tệ, nghỉ ngơi ít lâu tốt hơn nhiều, nhưng ngày vui ngắn chẳng tày gang, ông ta chưa kịp bồi dưỡng thân mình, Phùng Uyển Nhược gả vào nhà họ Lục.

Phùng Uyển Nhược ở Tiền Đường không ai thêm cưới, ngoại trừ tính cách ương ngạnh khiến người ta ngại, còn vì mạng cô ta khác người khác. Ô, mạng cô ta cũng thực kì lạ, không khác cha mẹ, không khác chồng, thậm chí lợi đường con cái, cố tình lại đi khác cha chồng. Nghe nói, Phùng Uyển Nhược từng suýt đính hôn,

ai ngờ vào ngày hai nhà thương lượng làm đám hỏi, đại lão gia nhà đối phương liền đi đòi nhà ma, con trai giữ đạo hiếu ba năm, hôn sự mới không thành.

Phùng Uyển Nhược vừa vào cửa, Lục Tể liền bệnh tật liên miên, càng ngày càng nghiêm trọng, chính do cô ta khác.

Ba tin đồn rất nhanh truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ Sơn Âm, ai ai cũng bàn tán tin đồn nào là thật, tin đồn nào là giả, khí thế ngút trời, còn ai quan tâm chuyện cũ rích số mạng Đường Uyển nhất định không thể có con.

Hồ phu nhân tất nhiên không thể bỏ qua cuộc náo nhiệt này, lúc nghe được những tin đồn đó, bà khoái ý cười liên tục, chẳng hay lời đồn là bút tích của ai, có điều bà đoán khả năng là Triệu Sĩ Trình, trong vòng một ngày đã huyền não ồn ào mọi người đều biết, chỉ có nhà họ Triệu mới có năng lực như vậy.

Bà biết những lời đồn này có lực sát thương lớn đến đâu, bà cười gọi Đường Uyển đến, chia sẻ với nàng, Đường Uyển có chút bất ngờ Triệu Sĩ Trình có thể nghĩ ra bao nhiêu tin đồn giống nhau mập mờ trong khoảng thời gian ngắn như vậy. Đường Uyển khỏi nghĩ cũng biết nhà họ Lục chắc chắn loạn xà ngầu vì chúng, mâu thuẫn bên trong cũng dần lộ ra. Nghĩ đến bao nhiêu sự tình đều là Triệu Sĩ Trình trút giận thay nàng, cho cả gia đình đối trá đó một cú thật mạnh, Đường Uyển ngoài cảm thấy vui vẻ, còn có cảm giác thành tựu, áy náy trước kia hoàn toàn bay biến.

So với không khí nhà họ Đường, nhà họ Lục chỉ có thể dùng hai chữ bi thảm để hình dung, ngoại trừ Lục Tể chẳng hay biết gì, ba người còn lại nhanh chóng bị tin đồn làm tức muốn trào máu.

“Hu hu hu ~ Rốt cuộc là ai tung tin đồn thiếu đạo đức như vậy, không phải nói tôi là tân nương xung hỉ cũng nói tôi mệnh khắc cha chồng...”. Phùng Uyển Nhược ngồi trên ghế khóc lên khóc xuống, vừa khóc vừa mếu. “Mẹ à, chuyện này mẹ nhất định phải làm chủ cho con, rửa sạch chỗ bẩn cho con, nếu không con không còn mặt mũi nào sống nữa”.

Thấy Phùng Uyển Nhược khóc thương tâm, khóc cũng không quên chống tay bên hông cố gắng ưỡn ưỡn cái bụng còn phẳng lì ra, Đường phu nhân biết cô nàng đang ép bà ta phải làm chủ. Đường phu nhân tâm tư phiền chán, nhưng không thể bỏ mặc sự uy hiếp này, ai bảo trong bụng cô ta là cháu nội bảo bối của bà ta chứ?

“Được rồi, được rồi, con đừng thương tâm, chuyện này mẹ nhất định xử lý tốt, sẽ không để con bị vu vạ ầm ứ”. Đường phu nhân chỉ biết an ủi cô ta.

“Xử lý thế nào? Chỉ có thể nhận bừa một trong số những tin đồn đó thôi”. Lục Du lạnh lùng lên tiếng, lòng hẩn bây giờ cũng cực kì khó ở, tin đồn bên ngoài vẫn ảnh hưởng ít nhiều đến hẩn, hẩn thật không biết hẩn đã cưới về một cô vợ xung hỉ cho cha hay một ngôi sao chổi về hại cha nữa. Nếu là trường hợp đầu còn tạm chấp nhận được, nếu là trường hợp sau... Hẩn thật lo lắng Phùng Uyển Nhược khác hẩn, cho dù không khác, ảnh hưởng đến tiền đồ của hẩn cũng chẳng hay ho gì.

Lục Du nói khiến Phùng Uyển Nhược khóc càng lợi hại hơn, cô ta không dám mơ Lục Du sẽ hào phóng thừa nhận hai cha con hẩn đều là kẻ nhu nhược nhưng hai tin đồn còn lại đều khiến thanh danh cô ta bị hao tổn, trở thành trò cười ở Sơn Âm.

“Đại lang?”. Đường phu nhân cảnh cáo kêu lên một tiếng, bà ta biết tính con trai, xem ra nó đang ghen cả bụng oán khí, nhưng hiện tại quan trọng nhất là an ủi Phùng Uyển Nhược, không chế tình thế chứ không phải lúc an ủi nó.

“Không phải sao?”. Lục Du nhìn Đường phu nhân, bỗng nhớ tới tin đồn nói cha con hẩn nhu nhược, mà Đường phu nhân và Phùng Uyển Nhược là hai mẹ đàn bà đánh đá, hẩn thật bị ai thay cha hẩn vì cưới một người vợ vừa ghen tị lại ngang ngược như mẹ hẩn, càng bị ai cho bản thân, có một người mẹ bạo ngược, chuyện gì cũng muốn nắm trong tay không nói, còn cưới phải cô vợ y hệt mẹ. Nhìn Phùng Uyển Nhược xem, vừa mới mang bầu liền giống như công thần lớn nhất nhà họ Lục, trước kia giả vờ hiền lành dịu ngoan bao nhiêu, giờ chỉ có điều ngoa tùy hứng, được cưng chiều sinh ngang ngược, nếu không thừa dịp này loại bỏ thái độ bệ vệ của cô ta, chưa biết tương lai cô ta còn biến thành bộ dáng gì nữa? Có lẽ là phiên bản thứ hai của Đường phu nhân, cũng có lẽ trò còn giỏi hơn thầy, lợi hại hơn Đường phu nhân nữa không chừng.

Nghĩ đến đó, Lục Du bắt giác rùng mình, lạnh lùng nói. “Tin đồn truyền nhanh như vậy, chúng ta muốn không chế cũng hữu tâm vô lực, đành nhận một trong số đó, để bọn họ nghĩ đó là chân tướng, trừ khử đi các tin đồn khác”.

“Đại lang nói có lý”. Thật ra Đường phu nhân cũng nghĩ như vậy, chỉ là bà ta nói hơi khó, dù gì cưới Phùng Uyển Nhược vào là do chị bà ta làm mai, mà bà ta còn rất nhiều chỗ cần chị giúp đỡ. Lục Du nói lại khác, chuyện biến thành cãi vã giữa vợ chồng son, cho dù chị bà ta có nổi nóng chất vấn, bà ta cũng có cơ vuông tròn tất cả.

Phùng Uyển Nhược khóc càng lớn, cô ta đương nhiên không chấp nhận, nhưng xem sắc mặt hai mẹ con bọn họ, cô ta biết có phản đối nữa cũng vậy, thậm chí bị bọn họ phủ thêm lên đầu các tội danh khác. Cô ta chỉ biết khóc, thử coi bọn họ có vì cô ta có bầu mà buông xuôi không.

“Tin đồn quả thật có chỗ đúng”. Lục Du sắc mặt tăm tối nhìn Phùng Uyển Nhược, tiếng khóc của cô ta khiến đầu hần đau như bị kim châm, hần sảng giọng. “Bệnh tình cha càng lúc càng kém, không biết kéo dài được bao lâu, nếu tin đồn còn chưa bị dẹp yên, bệnh của cha càng thêm nặng, có gì ngoài ý muốn xảy ra, cô nghĩ người ta sẽ nghĩ thế nào?”.

Phùng Uyển Nhược ngừng khóc, vậy thì cô ta chắc chắn không thể không mang cái danh sao chổi?! Tuy cô ta chỉ mới sống chung với hai mẹ con Lục Du ít lâu, nhưng cô ta còn hiểu hai mẹ con bọn họ hơn cả Đường Uyển, cho dù bọn họ biết cô ta vô tội nhưng ở thời điểm mấu chốt sẽ không ngần ngại đổ hết trách nhiệm lên người cô ta. Cô ta bây giờ chỉ có cách thừa nhận bản thân là tân nương xung hỉ, nghĩ đến đó, Phùng Uyển Nhược lại gào khóc to lên.

Phùng Uyển Nhược không cam lòng, Đường phu nhân xem ở trong mắt, bà ta thở dài một tiếng, nói. “Hiện tại xem ra không có lựa chọn tốt hơn, Uyển Nhược, đành để con chịu ầm ục vậy”.

58. Chương 58: Cây Trâm Phượng

Thì ra Phùng thiếu phu nhân thật do Lục Du cưới về xung hỉ nhưng bị nhà họ Lục hàm hồ che giấu, ai ai cũng giết mình tỉnh ra, tuy rằng không hiểu vì sao hai vị nhân gia nhà họ Phùng được truyền tụng yêu thương con gái như mạng, bỏ tiền đặt mua bao nhiêu là đồ cưới cho con lại nỡ để Phùng Uyển Nhược gả đi xung hỉ, có điều rốt cuộc nghi vấn cũng được giải đáp.

Đương nhiên, cũng có kẻ tự xem bản thân là người tỉnh giữa muôn trùng kẻ say cảm thấy chẳng qua do nhà họ Lục muốn bình ổn tin đồn, bắt đắ dĩ cho Phùng Uyển Nhược phải lựa chọn làm tân nương xung hỉ hay sao chổi khắc mạng người, chưa có căn cứ chính xác lại không thể chạy đến nhà họ Lục xem thử Lục Tể bị đồn ầm ĩ như vậy thật ra trạng huống thế nào, đành tin đáp án này, buông tha truy tìm nguyên nhân, tìm kiếm thị phi khác hay hơn.

Đường Uyển không quá ngoài ý muốn với hướng đi của các tin đồn, bộ mặt của mẹ con Lục Du nàng có lẽ không thấu triệt bằng Phùng Uyển Nhược, nhưng từ sau khi sống lại, nàng luôn cảnh giác cao độ với hai mẹ con bọn họ, đồng thời tận lực suy nghĩ bọn họ theo hướng xấu xa nhất. Đương nhiên, Đường Uyển hiểu rõ, bản thân nàng chưa gặp trúng người xấu thật sự, hai mẹ con Lục Du chẳng phải gian ác vô độ, chỉ là ích kỉ quá mức, bo bo ình mà mặc kệ người khác sống chết ra sao thôi.

Nàng tin những lời đồn này sẽ giữ cho Đường phu nhân và cô Phùng thiếu phu nhân chỉ mới gặp mặt một lần đó yên ổn ít lâu, cũng cho cuộc sống của người nhà họ Lục ném chút thay đổi. Giờ đây nàng cũng không quan tâm lắm đến chuyện này nữa, hiện tại nàng bận rộn vô cùng, bận đến nỗi không có thời gian ở nhiều bên Hồ phu nhân hưởng thụ khoảnh khắc ấm áp giữa mẹ và con gái.

Đường Uyển bận rộn là có nguyên nhân, hôn kì của nàng và Triệu Sĩ Trình đã định ở ngày sáu tháng sáu, nàng phải vội chuẩn bị đồ cưới.

Tuy Đường Uyển từng gả một lần, nhưng Triệu Sĩ Trình vẫn là lần đầu thành thân, nhà họ Triệu chỉ có mình cậu con trai duy nhất, tất nhiên muốn làm long trọng, mà vợ chồng Đường Hoành cũng cảm thấy con gái từng trải qua hôn nhân bất hạnh, khổ sở quá nhiều, hy vọng hôn lễ long trọng sẽ xóa tan những bất

hạnh trước kia. Trưởng bối hai nhà ăn khớp nhịp nhàng, quyết định cố hết sức tổ chức một hôn lễ khiến ười tám năm sau ở Sơn Âm người ta nhớ lại vẫn phải bật ngón cái khen ngợi.

Thời đại này thịnh cách nói cô dâu mới gả đi phải có mười dặm đồ hồng đồ cưới, Đường Uyển lúc trước gả đến nhà họ Lục dâu ít đồ cưới, sau khi rời khỏi cũng mang theo đại bộ phận trở về, việc Đường Uyển phải làm là sắp xếp sửa soạn lại những thứ đó một lần nữa, Ông Ngọc Trân cũng trợ giúp, nào là chần đệm giường chiếu, tủ ngăn linh tinh đều phải dọn sạch, bổ sung đồ mới, tranh chữ cổ và trang sức vân vân cũng phải dọn dẹp ra, những gì nàng thích thì giữ lại, thứ không quan trọng thì sau khi thống kê bỏ vào kho nhà họ Đường, lấy trong kho những vật có giá trị tương đương đến bổ sung vào, khế đất điền trang và ba cửa hàng của hồi môn của nàng vẫn còn nguyên.

Dễ nhất là sửa soạn khế đất điền trang và các cửa hàng, chỉ cần Đường Uyển biết bản thân có những thứ đó là được, tiếp theo là áo quần và chần đệm giường chiếu, vài thứ đều từng dùng qua ở nhà họ Lục hơn một năm, Hồ phu nhân ghét bỏ chúng dính xui xẻo của nhà họ Lục, đừng nói dùng lại, ngay cả đồ mới tinh cũng không chịu giữ, chuẩn bị lại toàn bộ. Khó nhất là thống kê tranh chữ cổ và châu báu trang sức, quý trọng khỏi nói còn riêng có lai lịch, cần Đường Uyển tự mình chọn lọc.

“Những thứ này giao cho phu nhân để phu nhân đổi, những thứ khác sau khi viết danh sách thì thu hồi lại”. Đường Uyển đưa tập trên tay cho Hồng Trù, công sức bảy tám ngày rốt cuộc nàng cũng dọn xong đồng tranh chữ cổ. Đơn thuần dọn dẹp không tốn nhiều thời gian như vậy, chỉ là Đường Uyển lâu lắm chưa đụng vào những thứ này, cầm vật gì lên cũng không kìm lòng được mân mê ngâm cứu một phen. Mấy thứ này có thể trở thành đồ cưới của nàng, thứ nhất là cha mẹ sủng ái nàng, muốn cho nàng thứ tốt nhất, thứ hai những vật đó đều được nàng nghiên cứu tìm tòi, lướt qua có thể nói ra lai lịch của chúng tốt xấu thế nào. Vài cái Đường Uyển rất thích, cầm trong tay thưởng thức hơn nửa ngày, cuối cùng vẫn bỏ chúng vào danh sách vật cần đổi, những vật này đều gợi đến kỉ niệm chung giữa nàng và Lục Du, phẩm là vật có dính líu đến hân, nàng đều bỏ.

“Dạ”. Hồng Trù gật đầu, lập tức chỉ huy nhóm nha hoàn gói cẩn thận bỏ vào hòm, cô biết mấy thứ này nhìn có vẻ chẳng thu hút gì nhưng rất quý giá, hỏng mất thứ nào các cô không đền nổi.

“Tam nương, vú mới phát hiện thứ này trong hòm của con, con xem xử lý thế nào?”. Bên này nàng vừa phân công xong, vú nuôi của nàng – Dương ma ma tới, cầm trong tay cái tráp nho nhỏ làm bằng gỗ tử đàn, mặt trên chạm trổ hoa văn tinh mỹ, không cần nhìn bên trong liền biết bản thân tráp đã có giá trị xa xỉ.

“Con cũng quên còn có thứ này”. Đường Uyển hơi chấn động, tiếp nhận tráp từ Dương ma ma, nhẹ nhàng vuốt ve hình chạm trổ quen thuộc, mở nó ra, một cây trầm phượng lóe sáng ánh vàng.

Đây là cây trầm phượng, phượng có ba đuôi, mỗi đuôi phượng đều có những hạt trân châu nho nhỏ kết thành chuỗi xòe ra, hai bên sườn có tua rua đỏ, ở giữa đầu phượng có nửa hạt trân châu cỡ lớn, kết với các hạt châu ở đuôi phượng thành một thể, trông đẹp đẽ quý giá lại rất sinh động, chính là cây trầm phượng tín vật nhà họ Lục trước kia.

Cây trầm phượng từng được Đường Uyển quý trọng như bảo bối, nhưng khí chất uyển chuyển thanh tao của nàng không hợp với loại trang sức quá chói lóa, luôn có cảm giác kệt cộm, cho nên tuy quý trọng nàng rất ít mang nó trên đầu, chỉ trân trọng giữ gìn nó mà thôi.

“Sao nó lại ở đây?”. Đường Uyển làm như hỏi Dương ma ma mà lại như hỏi chính nàng, vừa nói ra liền cười khổ, cây trầm phượng này do chính tay nàng nhét dưới đáy hòm, sao lại đi hỏi người khác?

Theo lý mà nói, nàng đã bị đuổi khỏi nhà họ Lục, nên trả lại nhà họ Lục cây trầm này mới đúng. Thực tế, lúc trước có quyền uyển không tha đến đâu, nàng vẫn cần răng rơi lệ đặt nó lên bàn trang điểm, để Lục Du giao nó lại cho người vợ mới. Là Lục Du không đồng ý, hân cấm lên tóc cho nàng, còn nói trên đời này chỉ có Đường Uyển mới xứng đôi với cây trầm phượng này, hân tuyệt đối không để cho người phụ nữ thứ hai mang nó.

Ngay lúc đó Đường Uyển khóc ngã vào lòng Lục Du, tại thời khắc nàng yếu đuối nhất, Lục Du thuyết phục nàng đến ở biệt viện, chờ Đường phu nhân tiêu tan oán khí, hân sẽ từ từ thuyết phục Đường phu nhân đón Đường Uyển về nhà họ Lục lại, Đường Uyển cũng gật đầu đồng ý.

Cây trầm phương là tín vật đính hôn của Đường Uyển và Lục Du, cũng là tín vật hẹn thề của bọn họ. Đường Uyển còn nhớ kiếp trước nàng vẫn rất yêu quý cây trầm phương này, dù gả cho Triệu Sĩ Trình rồi vẫn không đành lòng trả lại cho Lục Du, càng không nỡ vứt bỏ nó, mỗi lần nhớ tới Lục Du, nhớ tới khoảng thời gian tốt đẹp ở bên Lục Du, nàng sẽ lấy cây trầm phương ra hồi tưởng một phen. Thậm chí, khi nàng sắp từ giả cõi đời, vẫn nắm chặt nó trong tay...

Nhẹ nhàng lấy cây trầm ra khỏi tráp, Đường Uyển ngắm nghía nó, sau đó thì thảo. “Vú à, vú nói con nên xử lý nó như thế nào đây? Là đập vỡ hay trả lại nó cho nhà họ Lục? Ồ, con nhớ đại lão gia nhà họ Lục từng nói cây trầm phương này là bảo bối gia truyền nhà bọn họ”.

Cây trầm phương này là bảo vật di truyền nhà họ Lục? Kiếp trước Đường Uyển tin không chút nghi ngờ, nhưng kiếp này nàng lại cười nhạt — Nếu là bảo bối gia truyền thật, sao lúc mình rời khỏi nhà họ Lục, Đường phu nhân không đòi lại? Cứ cho là đã quên đi, xét tính cách Đường phu nhân, bà ta chắc chắn sẽ đến nhà đòi, vật gia truyền không có đạo lý lưu lạc trên tay người ngoài, cho dù Đường phu nhân chẳng hiềm lạ gì thứ này, nhưng vẫn phải đòi nó về cho con dâu mới mới đúng chứ.

“Tam nương, con đừng bị nhà đó lừa gạt, thứ này mà là vật gia truyền ư, sao nhìn còn mới tinh thế?”. Dương ma ma chẳng tin nó là bảo bối gia truyền, bà dám chắc nhà họ Lục thuê người chế tác nó ngay trước lúc cầu hôn, ra vẻ coi trọng Đường Uyển và thể hiện thành ý của mình mới trợn mắt nói dối như thế.

“Vú, vú và con đúng là có thần giao cách cảm, con cũng nghĩ như vậy”. Đường Uyển bật cười, sau đó đặt nó vào tráp lại, cẩn thận suy nghĩ nên xử lý nó sao.

Giữ lại tất nhiên không ổn, nếu không cẩn thận bị người nhà họ Triệu thấy, nói không chừng sẽ nảy sinh hiểu lầm không cần thiết, cho dù bọn họ không biết lai lịch cây trầm phương hay không thèm để ý cây trầm này có điển tích điển cố gì, Đường Uyển cũng không muốn giữ thứ gì đó dính dáng thân mật đến kẻ khác, ít nhất chỉ bằng nàng không muốn trông thấy vật này nữa.

Đường Uyển không chấp nhận trả nó lại cho Lục Du, ai biết tên đó nhìn thấy vật này xong có nảy sinh suy nghĩ hay ý định gì không nên có nữa không. Vất vả lắm mới khiến nhà họ Lục yên tĩnh, thôi thọc gậy bánh xe gây sóng gió sau lưng, thôi xuất hiện trước mặt nàng gây khó dễ, nàng không muốn phá đi không khí thanh tịnh này.

“Vú à, theo vú nên xử lý sao?”. Đường Uyển cau mày.

“Nung chảy nó ra đi”. Dương ma ma không có ý gì hay, nhưng trực giác mách bảo bà rằng không thể giữ lại thứ này, không thể trả nó lại cho Lục Du nhưng bán nó cũng không được, vậy thì hoặc là không làm mà đã làm phải làm đến cùng, trực tiếp nung chảy nó ra, xử lý cũng tiện.

“Không ổn”. Đường Uyển lắc đầu, ngẩng ra nhìn cây trầm phương nửa ngày, bỗng nhiên hai mắt sáng lên, cười tươi nói. “Vú ơi, con biết phải làm sao rồi, vú xem thế này...”.

“Vậy được không?”. Dương ma ma nhìn Đường Uyển, tuy bà thấy chủ ý này inh hơn chủ ý của bà, nhưng lỗ đầu...

“Vú cứ làm như lời con nói là được”. Đường Uyển càng nghĩ càng cảm thấy chủ ý quá hay, vừa đưa nó tránh xa bản thân, mắt không thấy lòng không phiền, vừa tránh gây hiểu lầm lại dự phòng có biến cố phát sinh. Nếu có một ngày Lục Du bỗng nhiên nhớ tới thứ này, cũng có căn cứ trả lời cho hắn.

“Được rồi”. Dương ma ma chỉ có thể bất đắc dĩ gật đầu, nhưng bà cũng sẽ kể cho Hồ phu nhân nghe, phu nhân không đồng ý lại xử lý theo cách khác.

59. Chương 59: Động Phòng

Bái đường, vào động phòng, uống xong rượu hợp cẩn, Triệu Sĩ Trình ra ngoài chiêu đãi quan khách, Đường Uyển ngồi trên giường hí đánh giá phòng tân hôn vừa xa lạ vừa quen thuộc, nghiêng tai nghe âm vang bên ngoài, có tiếng pháo, có đủ loại tiếng cười, còn loáng thoáng tiếng chén rượu cụng vào nhau, đương nhiên nhiều nhất vẫn là tiếng chúc mừng... Mặc dù không nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài, nhưng nghe được những âm thanh đó, Đường Uyển biết khách khứa và bạn bè hẳn là đang rất náo nhiệt. Hôn lễ lần này thật long

trọng như trong trí nhớ của nàng, không đúng, là càng long trọng hơn. Nhà họ Triệu muốn làm lớn, mà nhà họ Đường cũng muốn nàng gả đi phong phong quang quang hơn xưa, lòng nàng lại tràn đầy vui mừng, hôn lễ đúng là hơn hẳn.

Khi còn ở nhà họ Đường, đồ cưới của nàng ngoài những thứ cần bản còn bỏ vào thêm không ít thứ, Ưông Ngọc Trân và Cao Lệ Nga cũng không hên mà cùng lấy thêm của hồi môn riêng đến cho thêm nàng. Đường Uyển nhớ mang máng kiếp trước khi gả cho Triệu Sĩ Trình, Ưông Ngọc Trân có cho nàng thêm đồ cưới, nhưng Cao Lệ Nga chỉ chuẩn bị một bộ trang sức có lệ, kiếp này khác biệt hẳn là vì sự nghiệp của anh trai thứ.

Qua năm mới, cũng không biết Triệu Sĩ Trình nhờ quan hệ nào giúp đỡ hai người Đường Quyết Đường Mân tìm được chức vụ, Đường Quyết đi huyện Cao Thuần, Đường Mân đi huyện Bái, chức vị đều là huyện thừa. Chỉ là chức quan bát phẩm, nhưng đối với hai anh em nhà họ Đường – vốn có tước chưa có chức mà nói đã là việc vui to lớn. Bọn họ đều tin tưởng ghi được công trạng ở huyện nhỏ sẽ khiến con đường làm quan của hai người càng thuận lợi.

Công vụ đã tới, hai người Đường Quyết Đường Mân không dám trì hoãn, lập tức đi nhậm chức, có điều cả hai đều để lại vợ mình ở nhà, sau khi Đường Uyển thành thân lại sắp xếp hành lý đi đến. Hai nàng dâu đang vui như mở hội đương nhiên không phản đối gì, tinh thần hoàn toàn phấn chấn lo liệu hôn sự cho Đường Uyển, phải làm sao cho hôn lễ thật long trọng thỏa đáng.

Tất cả đều đã khác với kiếp trước, Đường Uyển trong lòng toàn là mật ngọt, hai anh trai không phải ở nhà ngồi không, hỏi hã trên hành trình đi đến tương lai, hai chị dâu cũng tràn ngập hy vọng về cuộc sống mới mà không phải oán giận, thậm chí bản thân nàng cũng vừa mừng rỡ vừa ngượng ngùng chờ gả vào nhà họ Triệu... Hết thấy đều phát triển theo hướng tốt, tin chắc về sau sẽ càng tốt hơn, nàng cũng có lẽ có thể...

“Huệ Tiên đang suy nghĩ gì vậy?”. Triệu Sĩ Trình vất vả lắm mới thoát thân được, vào cửa liền nhìn thấy Đường Uyển toàn thân đỏ rực ngồi trên giường xuất thần nghĩ gì đó, hai má đỏ hồng khiến cảnh vật xung quanh đều ảm đạm thất sắc, chàng vừa nhìn Đường Uyển chăm chú, vừa nhẹ giọng hỏi.

“Em đang nghĩ...”. Mới nói hai ba chữ, Đường Uyển liền giật mình tỉnh mộng, lại nuốt xuống những từ đã đến đầu môi, sau đó hơi giận hờn liếc Triệu Sĩ Trình một cái, nói. “Không phải chàng đi chiêu đãi khách khứa sao? Sao trở về nhanh như vậy?”.

Triệu Sĩ Trình thành thân, nhà họ Triệu khách quý chật nhà, ngay cả thân bằng bạn tốt ở tuốt tận phủ Lâm An cũng đến, cùng tuổi với chàng không ít, Đường Uyển không tin những người đó bỏ qua cơ hội quang minh chính đại chuốc say Triệu Sĩ Trình, phải biết rằng kiếp trước chàng bị chuốc say đến nổi ba ngày sau chưa tỉnh.

“Bọn họ nói đêm xuân một khắc giá trị ngàn vàng, quyết định tha cho ta một lần”. Triệu Sĩ Trình đến gần chút, nhìn Đường Uyển không chớp mắt, cô gái hộp mắt linh hồn chàng cuối cùng cũng đã thành vợ chàng rồi, rốt cuộc chàng có thể quang minh chính đại yêu thương sủng ái nàng cả đời.

Đường Uyển hoài nghi nhìn Triệu Sĩ Trình, nàng mới không tin lý do rõ ràng là thoái thác đó đâu.

“Được rồi, ta nói thật”. Ánh mắt của Đường Uyển làm Triệu Sĩ Trình gờ cờ đầu hàng, thành thật nói ra. “Ta kính rượu các bậc trưởng bối rồi trở lại, không muốn lãng phí thời gian quý giá như vậy cho rượu chè”.

Người này thật là... Đường Uyển cũng hết biết nói sao, bất giác nhớ tới hôn lễ kiếp trước, thời điểm đó nàng tâm không cam lòng không nguyện, lúc xốc khăn voan lên, Triệu Sĩ Trình chỉ nhìn thấy đôi mắt khóc đã sưng đỏ như trái hạch đào, thậm chí một nụ cười giả vờ hạnh phúc cũng không có, mịt mờ đau thương, có lẽ khi ấy chàng càng đau khổ hơn khi phải cưới một người vợ không cam tâm, chưa dứt bỏ tình cũ, nhớ thương người đàn ông khác. Là người bình thường còn mất hứng, huống chi người sống an nhàn sung sướng, có lòng kiêu hãnh lớn như chàng.

Kiếp trước, chàng không về phòng sớm như bây giờ, vẫn uống rượu mừng với khách, gượng gạo cười nhận bọn họ mời rượu, có lẽ vì không muốn về sớm bốn mắt nhìn nhau khổ sở, hoặc là chàng muốn bị chuốc say, để rượu giải đi tâm tư ngàn sầu.

“Em yên tâm, ta đã sớm tìm người hầu rượu thay ta rồi, không khiến khách khứa bị bỏ rơi đâu”. Thấy

Đường Uyển im lặng, Triệu Sĩ Trình không biết nàng nghĩ gì trong lòng, nhưng lập tức giải thích. “Hơn nữa, khách ở xa đến ta đã dành ra hai ngày gặp mặt ôn chuyện với bọn họ trước rồi, chờ hôm nay xong cũng có thể lại họp mặt lần nữa, người ta không nói gì đâu mà, em cứ yên tâm đi”.

Đường Uyển khẽ gật gật đầu, Triệu Sĩ Trình đã nói vậy nàng sẽ không lo lắng vô ích, có điều nhìn ánh mắt Triệu Sĩ Trình càng lúc càng nóng, nàng bỗng luống cuống chân tay — Là lúc phải động phòng sao?

Quả nhiên, Triệu Sĩ Trình cũng đỏ mặt, chàng nhìn Đường Uyển, lời nói hàm chứa trưng cầu ý kiến. “Huệ Tiên, chúng ta nghỉ ngơi nhé?”.

Đường Uyển không biết trả lời sao, cổ họng cứng đờ ngay cả thốt ra một chữ đơn giản cũng thành chuyện gian nan, nàng gật đầu rất khẽ gần như chẳng thể nhận ra, sau đó cổ trần tỉnh đứng dậy, ngay trước mặt Triệu Sĩ Trình, nàng cúi đầu gỡ hết trang sức trên tóc xuống, đến gần giường, buông màn che lấp bản thân, nhẹ nhàng cởi hải, lên giường, lẳng lặng chờ Triệu Sĩ Trình tiến vào.

Đường Uyển tuy không nói gì, nhưng hành động của nàng lại diễn tả rõ ràng. Trái tim Triệu Sĩ Trình đập loạn bùm bùm, giống như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, chàng đứng yên tại chỗ đến khi cảm giác tim không đập kịch liệt như vậy nữa mới thông dong đến gần, nhẹ nhàng xóc màn lên.

Màn trong phòng cưới màu đỏ, đệm cũng màu đỏ, chăn và gối cũng đỏ, Đường Uyển mặc áo cưới đỏ rực ngồi giữa giường toát lên vẻ vui mừng hoan hỉ, mà mặt nàng hồng hồng, hai mắt lấp lánh như hồ nước, phong lưu nhộn nhạo khó diễn tả được, làm lồng ngực Triệu Sĩ Trình nóng lên.

“Để em cởi áo cho chàng”. Đường Uyển rút cuộc dè nén xấu hổ, cố lấy dũng khí ngồi dậy, ngón tay run run tháo thắt lưng cởi áo cho Triệu Sĩ Trình — Rốt cuộc, nàng là thê tử của chàng, mà chàng cũng là trượng phu của nàng.

Thấy Đường Uyển cố nén ngượng ngùng cởi áo ỉnh, Triệu Sĩ Trình lòng đầy vui sướng, chàng thuận theo phối hợp với Đường Uyển, thẳng đến khi nàng cũng tự cởi áo của chính nàng, chỉ còn sót lại áo lót trên người, Triệu Sĩ Trình cầm lấy tay Đường Uyển, thì thầm. “Còn lại để tự ta đến”.

Đường Uyển khép tay, quả thật nàng cũng không thể mặt dày cởi hết quần áo của Triệu Sĩ Trình, nhưng nàng cũng không nhàn rồi, mà bắt đầu nhẹ nhàng cởi cúc áo, ánh mắt của Triệu Sĩ Trình quá mức nhiệt liệt, nàng càng hồi hộp, chẳng những tốc độ chậm chạp, còn có một cúc cởi mãi không xong.

“Ta giúp em”. Triệu Sĩ Trình nắm tay Đường Uyển, kiên định dời tay nàng đi, thoải mái cởi cúc áo rồi lại dịu dàng cởi áo cho nàng...

Quần áo từng thứ từng thứ một rơi xuống đất, rất nhanh trên người Đường Uyển chỉ còn sót lại cái yếm uyên ương hí thủy, cái yếm đương nhiên cũng màu đỏ, làn da nhẵn mịn trắng nõn của Đường Uyển nổi bật lên giữa một rừng màu đỏ, gắt gao hấp dẫn ánh mắt Triệu Sĩ Trình.

Tuy rằng không có thiệp thất hay thông phòng, nhưng không có nghĩa Triệu Sĩ Trình chưa kinh qua nhân sự, chàng chỉ nhìn thôi cũng biết làn da mịn màng đó nếu sờ vào sẽ có cảm giác mềm mại kinh người như thế nào, chàng cũng không ngần ngại đưa tay lên vuốt nhẹ đầu vai trần của Đường Uyển.

Đường Uyển thoát nhìn là kiểu mỹ nhân gầy lú hành đương thời, nàng mặc kiểu quần áo nào cũng có cảm giác nhỏ nhắn thướt tha như liễu nhược phù phong, nhưng thật ra Đường Uyển không gầy, xương của nàng nhỏ hơn người bình thường nên dù hơi béo một chút cũng không nhìn ra.

Bàn tay của Triệu Sĩ Trình vừa chạm vào da thịt Đường Uyển, trong nháy mắt hai người đều run lên, Triệu Sĩ Trình bị cảm giác tơ lụa của làn da và khí chất trong trẻo gần như hóa Phật của Đường Uyển làm rung động, mà Đường Uyển là vì cảm giác được sức nóng của lòng bàn tay và dục vọng mãnh liệt Triệu Sĩ Trình vô ý truyền đến nàng...

“Huệ Tiên ~”. Cổ họng của Triệu Sĩ Trình bị dục vọng hút khô, thanh âm cũng hơi khàn khàn, hơi thở mang theo dục tình nồng đậm không thể hòa tan, nhưng đến tận lúc này, Triệu Sĩ Trình vẫn không quên người con gái trước mắt là người chàng muốn trân ái cả đời, chàng không thể để bản thân vọng động dọa đến nàng, càng không thể xúc phạm tới nàng.

Đường Uyển biết vì sao Triệu Sĩ Trình gọi nàng như thế, nàng có thể cảm nhận được chính mình đang được chàng trân trọng, nàng cười mỉm hoặc, vẫn giữ nguyên nụ cười đó nhìn Triệu Sĩ Trình và nhẹ nhàng rút dây lưng yếm, cái yếm chảy xuống cơ thể nàng, triển lãm tất cả những gì tốt đẹp nhất của nàng ra trước Triệu Sĩ Trình không hề che giấu, kiên định lấy đi bàn tay của chàng trên đầu vai mình, lại cởi nốt quần áo cho chàng...

Còn có đáp án tốt hơn thế này sao? Triệu Sĩ Trình không biết, mắt chàng chỉ có thể nhìn thấy nụ cười tươi tắn của Đường Uyển khiến chàng say mê, chàng như bị mê hoặc, tùy Đường Uyển cởi áo trong ỳnh, cảm thụ khoảnh khắc làn da mát lạnh của nàng kề sát làn da cực nóng của mình, loại xúc cảm này khiến hai người đều khẽ thở dài sung sướng...

Triệu Sĩ Trình ôm sát Đường Uyển, gắt gao giữ lấy nàng trong lồng ngực, bàn tay to du dương trên cơ thể nàng, ngón tay đùa bỡn điểm mẫn cảm của nàng, khiến cho nàng hòa tan thành một bầu xuân thủy... Chàng biểu hiện mười phần kiên nhẫn, cho đến tận lúc cảm thấy thân thể Đường Uyển đã chuẩn bị tốt để tiếp nhận mình, nghe thấy Đường Uyển rên rỉ như khẽ nấc mới tiến vào, cảm giác phong phú lấp đầy Đường Uyển, nàng kim không được kêu lên một tiếng: Tử Quy

~

60. Chương 60: Kính Trà

“Huệ Tiên, từ từ đi, không cần sốt ruột”. Nhìn Đường Uyển dường như thông dong, thật ra đang âm thầm sai nhanh bước chân hơn, Triệu Sĩ Trình biết nàng không điềm nhiên như nàng tỏ vẻ.

Còn dám nói vậy nữa — Đường Uyển bắt mắt liếc chàng một cái, nếu không vì chàng ồn ào đòi vẽ mi cho nàng thì dù dậy trễ một chút cũng không đến nỗi muộn đến giờ này. Tân hôn ngày đầu, cha mẹ chồng và người lớn trong họ chờ nàng đi kính trà, người này cứ quấy rối hại nàng chậm trễ, chẳng biết bị người ta chê cười thế nào.

Đường Uyển liếc, Triệu Sĩ Trình biết nàng giận thật, chàng vội vàng cười nói. “Cha mẹ rất khoan hậu, chỉ là chút chi tiết nhỏ, bọn họ sẽ không nói gì”.

“Người lớn trong họ thì sao?”. Đường Uyển đáp lời, bước chân vẫn không chậm lại. “Hôm nay thân thích đến rất nhiều, chắc mọi người sẽ cho là em không biết quý cừ”.

“Yên tâm đi, họ nhất định không nói gì”. Triệu Sĩ Trình trấn an Đường Uyển, về phần những người kia thật có nói gì không chàng chẳng quan tâm, cuộc đời chúng ta nếu mọi chuyện đều nhìn sắc mặt kẻ khác mà làm, suy nghĩ cho tâm tư người ngoài cuộc, vậy sống thật mệt chết đi được, chàng tin dù bọn họ có ý kiến gì, cha mẹ ngồi đó, cũng không dám nói năng bậy bạ.

Đường Uyển lại liếc chàng một cái nữa, bước chân dần chậm lại — Không phải Triệu Sĩ Trình thuyết phục được nàng, mà là hai người đã đến cửa chủ viện, nếu còn vội vàng vàng chạy tọt vào trong sẽ rất thiếu đoan trang. Triệu Sĩ Trình cũng dẹp vẻ đùa bỡn, tỏ ra đứng đắn hơn.

“Đại lang và thiếu phu nhân đến”. Vừa mới vào viện, Diên ma ma bên người Lý phu nhân liền cười tươi đón chào, mặt mũi không một tia khác thường, chỉ cười nói. “Lão gia phu nhân và các vị khách quý đều ở sảnh chính chờ tân thiếu phu nhân kính trà”.

“Đợi lâu lắm rồi phải không?”. Triệu Sĩ Trình ra vẻ tùy tiện hỏi, chàng biết Đường Uyển nóng lòng, lo khách quý chờ đợi lâu, kiên nhẫn sắp hao mòn hết.

Là đợi lâu lắm lắm, đến nhà chồng ngày đầu tiên đã trễ nãi, bắt cả một phòng đầy người đợi mình — Diên ma ma thăm oán, nhưng xem sắc mặt Triệu Sĩ Trình không rõ cảm xúc, lão gia phu nhân cũng chưa từng tỏ vẻ bức dọc mất kiên nhẫn, thậm chí không cho người đi giục, bà sao dám nói vậy, chỉ cười hiền lành. “Không bao lâu, cũng vừa mới tới đủ”.

“Vậy là tốt rồi”. Triệu Sĩ Trình gật đầu, quay qua Đường Uyển. “Em không sốt ruột nữa đi?”.

Người ta khách sáo mình mà không nghe ra sao? Ngay cả trọn mắt xem thường Đường Uyển cũng lười so đo với chàng, nàng cười nói với Diên ma ma. “Làm phiền Diên ma ma thông báo một tiếng”.

Biết Đường Uyển là người yêu quý của Triệu Sĩ Trình, ngay cả Lý phu nhân còn vì tâm ý của Triệu Sĩ Trình mà chấp nhận thỏa hiệp, Điền ma ma sao dám tỏ thái độ, bà cười. “Lúc thấy lang quân và thiếu phu nhân ở xa đã có người vào thông báo, thiếu phu nhân cứ đi vào kính trà là được, không cần chờ bên ngoài”.

“Làm phiền Điền ma ma rồi”. Đường Uyển cười, Hồng Trù đứng cạnh không đợi nhắc nhở liền đưa qua một cái túi nhỏ, Điền ma ma hơi liếc qua, Triệu Sĩ Trình chỉ lo tùm tùm cười nhìn Đường Uyển, giống như chẳng thấy gì, bà mới thở phào, cười cười nhận lấy, không ước lượng thử xem bên trong có bao nhiêu tiền thưởng liền nói cảm tạ, tiếp tục dẫn bọn họ vào sảnh chính.

Trước kia Đường Uyển ít khi để ý thưởng cho người hầu, nàng không phải không biết, chính là thiếu kiên nhẫn với những việc vụn vặt như vậy, giao toàn quyền xử lý cho Hồng Khởi. Nhưng sau khi nàng học quản gia rồi mới hiểu được, chuyện thưởng phạt có rất nhiều tri thức và bí quyết, chẳng những phân thành ba bảy loại, cũng phải nhìn tình huống, lúc thưởng nói một hai câu cũng khác với bình thường, đôi khi một câu nói so với tiền bạc càng khiến lòng người thoải mái. Nàng đã quên trước đây gặp bao nhiêu rắc rối với vấn đề này, cũng chẳng muốn nhớ lại, nhưng về sau nàng không muốn lại bị những chi tiết nhỏ nhặt này ảnh hưởng.

Vào sảnh chính, cả phòng chật ních người, Đường Uyển âm thầm lướt mắt thật nhanh, phát hiện đại đa số bọn họ rất quen, một số ít nàng chưa từng gặp mặt ngay cả ở kiếp trước, nàng bất động thần sắc đi theo Triệu Sĩ Trình tiến lên trước mặt Lý phu nhân, quỳ xuống, nhận chén trà Điền ma ma đưa qua, cung kính dâng trà. “Mẹ, mời mẹ uống trà”.

“Ngoan ngoan”. Lý phu nhân nhìn con trai con dâu, trên mặt cả hai ngọt ngào hạnh phúc, nét mặt Triệu Sĩ Trình vì Đường Uyển mà ôn hòa hơn rất nhiều, hiển nhiên đêm tân hôn của chúng rất tốt. Bà mừng rỡ trong bụng, cười cũng càng hòa ái, làm gì có tâm tư trách móc bọn họ đến muộn, tùm tùm tiếp chén trà, ý tứ nhấp một ngụm rồi đặt sang bên, sau đó đưa cho Đường Uyển bộ trang sức bạch ngọc đã sớm chuẩn bị tốt, đây là trang sức bà cố ý tìm người chế tác sau khi đính hôn, vừa thanh lịch lại không mất cao quý, Đường Uyển mang vào nhất định sẽ rất đẹp.

“Vừa nhìn trang sức này là biết ngay chuẩn bị cho cháu dâu, chị dâu đúng là biết cương người nha”. Một phu nhân ngồi bên nờ nụ cười, Đường Uyển biết người này, cũng là một phu nhân dòng dõi hoàng thất, nhà mẹ đẻ họ Tống, chồng bà ấy nhỏ hơn cha của Triệu Sĩ Trình – Triệu Định Lân hai tuổi, hai nhà rất khắng khít, quan hệ vô cùng tốt.

“Tôi chỉ có đứa con trai duy nhất, vất vả lắm mới cưới được vợ nó về, tôi không thương con bé thì thương ai nha”. Lý phu nhân cười khanh khách trả lời, sau đó nói với Đường Uyển. “Đây là Bát phẩm thẩm ở phủ Bình Giang, nhà mẹ đẻ vốn họ Tống, là người rất rộng rãi. Con kính thím chén trà đi, về sau còn phải nhờ thím chiếu cố nhiều”.

“Ôi chao, chị dâu sao có thể giới thiệu như vậy chứ?”. Tống phu nhân vẫn cười, nhưng làm bộ kinh ngạc, nói. “Này không phải dạy cháu dâu có chuyện gì cũng đi tìm em sao?”.

Tống phu nhân vừa nói, các vị phu nhân đều bật cười, không khí cũng thân thiện hơn hẳn, mà Đường Uyển cũng cười, kiếp trước nàng rất quý thím, tính tình thím vừa hào sảng vừa nhiệt tình, thím từng hảo tâm khai đạo cho nàng cố gắng quý trọng hạnh phúc trước mắt, buông tha cho chuyện cũ. Đáng tiếc bản thân khi đó nghe không vào.

Nàng vội dâng trà mời Tống phu nhân, sau đó cười. “Hay nghe phủ Bình Giang phong cảnh tú lệ khôn cùng, nếu ngày sau rảnh rỗi, cháu nhất định nói Tử Quy dẫn cháu đến thăm, lúc đó còn phải quấy rầy thím”.

“Nhìn xem, đúng là không phải người một nhà không cùng vào một cửa, mẹ chồng con dâu nhà này nói chuyện đúng là ăn khớp, người trước nói tôi rộng rãi, muốn tôi chiếu cố nhiều nhiều, người sau đã đòi đi tìm tôi, ôi chao ~”. Tống phu nhân khoa trương than thở, lại chọc mọi người cười vang, chờ mọi người ngừng, bà mới nhận chén trà uống một ngụm, ngoác nha hoàn đứng bên đưa tráp sang, cười nói. “Thím biết cháu tài danh nổi tiếng, không chuẩn bị cho cháu châu báu trang sức, đây là Vũ trúc của Đông Pha cư sĩ, coi như là quà gặp mặt thím tặng cháu”.

“Cái này quá quý giá”. Đường Uyển nhìn quen đồ tốt mà vẫn bị quà của Tống phu nhân gây hoảng hốt, tranh vẽ của Đông Pha cư sĩ vốn không nhiều, mà bức Vũ trúc này lại là tinh phẩm trong số các tinh phẩm,

có tiền chưa chắc mua được, nàng nghe tiếng đã lâu, không ngờ lại nằm trong tay Tống phu nhân, càng không ngờ thím chịu tặng nó cho nàng.

“Thứ này a, phải xem nó nằm trong tay ai, cháu thấy quý, nhưng thím thấy cũng bình thường, thay vì để nó long đong trên tay thím không bằng tìm nơi tốt nhất cho nó”. Tống phu nhân đương nhiên biết bức họa quý giá cỡ nào, đó cũng chính là nguyên nhân bà chọn bức họa làm quà tặng.

“Con nhận đi”. Lý phu nhân cười gật đầu. “Thím của con có không ít đồ quý đâu, bức họa này có tính là gì?”.

Lý phu nhân đã nói vậy, Đường Uyển cũng không từ chối nữa, nhận quà gặp mặt của Tống phu nhân, tiếp tục dâng trà mời những người khác, có Tống phu nhân mở đường, vài vị phu nhân không coi trọng Đường Uyển cũng âm thầm giấu những món quà đơn bạc keo kiệt chuẩn bị sẵn về, gỡ ngay trang sức trên người làm quà tặng, vừa có vẻ vô cùng thân thiết cũng không tỏ ra keo kiệt, nhìn chung là giữ thể diện cho bản thân và nể mặt mũi nhà họ Triệu.

“Bà chị thật là có phúc, cưới được cô con dâu đẹp như tiên trên trời, lại có tài danh”. Đường Uyển, không phải ai cũng hòa nhã, ví dụ như em gái của Lý phu nhân – tiểu Lý phu nhân – từ Lâm An đến tham gia hôn lễ, Đường Uyển đi đến trước mặt bà ta, chưa bắt đầu dâng trà đã nghe bà ta phun ra một câu âm dương quái khí như vậy.

“Đây là em gái thứ xuất của mẹ, đến Lâm An lo chuyện gia đình”. Lý phu nhân giới thiệu đơn giản, thần sắc lạnh nhạt, giống như không muốn để Đường Uyển tiếp xúc nhiều với vị tiểu Lý phu nhân này.

Tiểu Lý phu nhân mặt lúc nào cũng giả bộ cười vui, Đường Uyển không lạ gì, tiểu Lý phu nhân cũng đến tham dự hôn lễ, nhưng nàng khá bất ngờ là lại gặp bà ta ở đây. Tiểu Lý phu nhân tuy là em gái Lý phu nhân, nhưng là thân phận thứ xuất, quan hệ với Lý phu nhân chỉ có thể xem là có biết mặt nhau, chồng bà ta là thương nhân của cải giàu có, Lý phu nhân cố kỵ thân phận, không muốn qua lại quá mức thân mật.

Thứ khắc sâu vào trí nhớ của Đường Uyển chính là tiểu Lý phu nhân có vài cô con gái, cuộc đời tiểu Lý phu nhân hận nhất bản thân thân phận không đủ cao, chẳng thể gả vào hào môn thế gia, khát vọng lớn nhất là gả con đến nhà quan lại, đương nhiên nếu gả cho dòng dõi hoàng thất lại càng tốt, Triệu Sĩ Trình chính là đối tượng sáng giá. Bà ta cũng đủ biết điều, con gái bà ta có tốt mấy cũng là xuất thân thương nhân, bà ta chỉ mong cho con gái đi làm thiếp ở nhà họ Triệu thôi, nhưng Lý phu nhân e ngại dính líu đến bà ta, tị còn không kịp, sao chịu nhận lời. Kiếp trước khi Đường Uyển còn sống, tiểu Lý phu nhân chưa bao giờ bỏ ý định đưa con gái đi làm thiếp cho Triệu Sĩ Trình, chính là đời này rất nhiều chuyện đều đã đổi khác, không biết liệu trò khôi hài ở kiếp trước có lặp lại hay không.

61. Chương 61: Chị Em

“Mời đi uống trà”. Tuy tiểu Lý phu nhân xuất hiện khiến Đường Uyển khá ngoài ý muốn, nhưng nàng vẫn che giấu, kính trà cho tiểu Lý phu nhân.

Tiểu Lý phu nhân nhận trà, tùy tiện nhấp một ngụm rồi buông xuống, rất muốn mở miệng móc xỉa thêm vài câu, nhưng ánh mắt Lý phu nhân nhìn chằm chằm vào bà ta, nghĩ bản thân còn có chuyện cần nhờ Lý phu nhân, bà ta đành ngậm miệng, cười như vui vẻ lắm. “Con bé này, xinh đẹp đúng là có khác, trà cũng thơm hơn vài phần”.

Lời của bà ta khiến các phu nhân mỉm cười, sau đó bà ta quay ra sau ý nói nhá hoàn phía sau đưa tráp tới, tráp kia nhìn không lớn, nhưng không giống đựng tranh chữ, ngoại trừ Lý phu nhân hiểu quá rõ cô em thứ xuất của mình ra, các phu nhân khác đều hiểu kì không biết tiểu Lý phu nhân tặng cái gì, có điều không ai chủ động hỏi.

Tiểu Lý phu nhân đang chờ có người hỏi, nhưng đảo mắt qua tất cả chẳng thấy ai tỏ vẻ tò mò ra mặt, đành cười ngượng ngùng, liếc mắt nhá hoàn ý bảo mở tráp ra, ngữ khí cố ý khiêm tốn thật sự. “Dì cũng không có thứ gì tốt, cái này cho cháu tùy tiện cầm chơi”.

Nhìn vật trong tráp, Đường Uyển ngẩn ra. Nàng không bao giờ ngờ được tiểu Lý phu nhân có tài như vậy, tặng vật này cho nàng — à không nên nói tiểu Lý phu nhân có tài, mà là quá có tiền mới đúng.*

*Chơi chữ “tài” = tài năng/tiền tài. 2 chữ khác nhau nhưng đều đọc là tài.

Quà của tiểu Lý phu nhân rất có cân nặng — một cái vòng cổ bằng vàng ròng, hẳn là vừa chế tác, lóe sáng ánh vàng, không biết tiêu hết bao nhiêu cân vàng, kiểu dáng không có gì đặc biệt, không tinh xảo, ngược lại có chút cồng kềnh, vừa thấy liền biết giá trị xa xỉ. Đường Uyển chẳng hay tiểu Lý phu nhân tặng mình vật này có ý gì, dù sao nàng tuyệt đối sẽ không mang nó, chưa bị người ta cười chết thì cổ đã gãy rồi.

Đường Uyển chỉ ngẩn ra vài giây, rất nhanh đã phục hồi tinh thần, cười nhận lấy tráp, tiện tay đóng lại đưa ra sau cho Hồng Trù cầm rồi nói cảm ơn tiểu Lý phu nhân, ngoại trừ vài người ngồi gần tiểu Lý phu nhân ra, không cho nhiều người nhìn thấy món quà, nàng tin tưởng Lý phu nhân hy vọng nàng làm như vậy.

Đường Uyển nhẹ nhàng bâng quơ cảm ơn một câu khiến tiểu Lý phu nhân rất phật ý, đang định há mồm lại thấy Lý phu nhân sắc mặt trầm xuống nhìn bà ta, có vẻ không muốn bà ta nhiều lời, bà ta đành chép chép miệng, không nói gì thêm.

Kế tiếp đều rất thuận lợi, không ai làm chuyện gì khác người, cũng không ai nói gì khó nghe, Đường Uyển kính trà xong, nhận mất hết mọi người, thu được một đồng quà tặng.

Vòng qua một vòng, Đường Uyển cũng mệt như, hôm nay các phu nhân đến không ít, lại đều có địa vị có thân phận, nói về địa vị và thân phận thì tiểu Lý phu nhân xem như thấp nhất, còn cao nhất là các vị phu nhân dòng dõi hoàng tộc như Tổng phu nhân, hoặc thê tử của Tiên Thâm – dì của Lục Du – Đường phu nhân, không thể chậm trễ tiếp đãi bất kì ai. Lo xong ước chừng mất hơn nửa ngày.

Có điều Đường Uyển không dám lộ vẻ mệt, nàng đã đến chậm một hồi lâu, người khác vốn chẳng có ấn tượng tốt, nếu ngay cả chút khổ đó mà cũng không chịu được còn không bị người ta dè bĩu? Lại có Triệu Sĩ Trình theo bên người làm bạn, nàng sợ Triệu Sĩ Trình thấy nàng vất vả lại làm ra hành động kinh người nào nữa.

Chờ nàng nhận hết mất mọi người, trà cũng kính xong, Lý phu nhân mới đứng dậy cười mời các phu nhân đến phòng tiệc đã bày biện sẵn uống chén rượu, Đường Uyển đi theo phía sau Lý phu nhân, Triệu Sĩ Trình không rời nàng nửa bước, khi đi ra còn đưa tay đỡ nàng, không hề bận tâm đến nhiều người đang nhìn.

“Tử Quy đúng là biết cương chịu người ta, về sau nhất định là người chồng tốt, người cha tốt”. Tổng phu nhân cười khanh khách trêu ghẹo hai vợ chồng nhỏ.

“Đúng vậy”. Lý phu nhân thật ra không hề hoài nghi điểm ấy, con trai bà tính tình sao bà rõ nhất.

“Không phải công của chị dâu đâu nha, khỏi nghĩ cũng biết là Ngũ ca dạy thẳng bé”. Lý phu nhân thật làm Tổng phu nhân buồn cười, cố ý trêu. “Ai trong tụi em mà không biết Ngũ ca giỏi nhất cương chịu người, chị dâu là đang sống trong bình mặt đó thôi?”.

“Cái miệng của cô...”. Lý phu nhân thật ra bị Tổng phu nhân chọc cho đỏ mặt, giận liếc Tổng phu nhân một cái rồi lại không nhịn được bật cười, Triệu Định Lân đúng là người chồng tốt biết yêu quý vợ, may mắn lớn nhất cuộc đời này của bà chính là gã cho ông ấy.

Nhìn thấy Lý phu nhân tươi cười không giấu nổi, Đường Uyển có chút hâm mộ, Triệu Sĩ Trình nhẹ nhàng siết siết tay nàng, thì thầm chỉ có hai người nghe được. “Ta cũng sẽ làm cho em được người ta hâm mộ”.

Đường Uyển gật đầu, cũng cười ngọt ngào...

“Chị, hôm nay sao chị còn đi nhà họ Triệu làm chi?”. Đường phu nhân oán giận nhìn chị bà ta, bà ta chẳng thể hiểu nổi khi Lục Du thành thân chị bà ta nói không có thời gian đi dự, chỉ phái người đến tặng quà, sao Triệu Sĩ Trình thành thân lại có thời gian, hăm hở đi uống rượu mừng không nói, hôm nay còn đi dự kính trà. Chẳng lẽ bà chị không biết Đường Uyển bị Lục Du bỏ sao? Bà chị làm vậy còn chẳng khiến bà ta mất mặt?

“Tôi đi thì sao?”. Nhìn thấy vẻ mặt cau có của Đường phu nhân, đại Đường phu nhân lạnh lùng hỏi lại, từ lúc nào bà làm việc phải hỏi ý kiến em gái, phải được em gái cho phép?

“Em không có ý đó...”. Thấy đại Đường phu nhân sa sầm nét mặt, Đường phu nhân giật mình nhận ra bản thân nói chuyện không đúng mực, lập tức dịu giọng, còn vội vàng giải thích.

“Được rồi, cô đừng nói gì nữa, trong lòng cô nghĩ gì tôi biết cả”. Đại Đường phu nhân nhàn nhạp nhìn Đường phu nhân, cô em đã tâm cao ngất, sau đó thản nhiên nói. “Cô đơn giản là không muốn thấy Đường Uyển sống tốt, cảm thấy con bé bị nhà họ Lục cô ruồng bỏ thì cho dù tái giá cũng không được gả đến nhà nào tốt hơn nhà họ Lục, không được gả cho người nào tốt hơn Lục Vụ Quan, con bé gả cho Tử Quy khiến cô mất mặt... Cô thấy tôi nói đúng không?”.

“Em không có ý đó mà...”. Đường phu nhân bị nhìn thấu hơi ngượng ngùng, thấy sắc mặt bà chị vẫn khó coi, bà ta biện hộ. “Chị không biết đâu, Đường Uyển cô ta trời sinh bạc mệnh, không thể sinh con, Tử Quy cưới phải cô vợ hại đường con cái như vậy, em là hảo tâm...”.

“Người ta không hiếm lạ cái loại hảo tâm này của cô”. Đại Đường phu nhân mắt kiên nhẫn ngắt lời Đường phu nhân, rõ ràng bụng dạ xấu xa còn tìm lý do đằng hoàng như thể đều muốn tốt cho người ta không bằng. Bà lạnh lùng nói. “Đường Uyển không thể sinh con chẳng phải to tát gì, nhà họ Triệu có phải nhà nghèo hèn không nạm nổi thiệp thất, nhất định phải cưới con dâu sinh đẻ được đâu, chỉ có cô mới lấy cái cớ đó thôi”.

Mặt Đường phu nhân phồng lên đỏ bừng, không dám giải thích gì nữa, chỉ cúi đầu nghe đại Đường phu nhân giáo huấn.

“Tôi mặc kệ cô oán hận Đường Uyển bao nhiêu, cũng không so đo những chuyện hồ đồ cô làm trước kia, nhưng từ nay về sau cô ngồi yên cho tôi, đừng làm chuyện gì tổn hại mình hay người ta nữa”. Nghĩ đến Lý phu nhân mượn lời người khác bóng gió ình nghe, đại Đường phu nhân lại ôm một bụng tức, bà vẫn biết em gái mình là đứa hồ đồ nông cạn, nếu không đã có thể sống tốt hơn bây giờ, chỉ là không ngờ nó hồ đồ đến mức này.

“Dạ”. Đường phu nhân nghiêng răng nghiêng lợi gật đầu.

“Nếu cô không cam tâm, cứ ngẫm lại xem bây giờ Đường Uyển gả cho ai, nhà họ Triệu coi trọng con bé cỡ nào. Vì nhà họ Lục, cũng vì tiền đồ của Vụ Quan, cô có không cam tâm nữa cũng phải nhịn đi. Nói sau, hiện tại các người đã đường ai nấy đi, nước sông không phạm nước giếng, cô cứ liên lụy người ta hết lần này đến lần khác cũng không phúc hậu”. Đại Đường phu nhân nhìn em gái mặt sưng mảy sảy, trực tiếp nói. “Còn nữa, Phù Quân xảy ra chuyện gì, có phải thật sự không ổn rồi không?”.

“Người ông ấy khi tốt khi xấu, em cũng không dám khẳng định có thật là hết cách rồi không”. Đường phu nhân thở dài một hơi. “Nhưng đại phu nói cơ thể lụn bại thật sự, chắc chỉ đến hết năm nay. Vốn Vụ Quan định năm nay đi Lâm An thi, nhưng em lo Phù Quan có chuyện gì ngoài ý muốn, hơn nữa Uyển Nhược có bầu, mới thương lượng với nó, nói nó hoãn lại sau, miễn cho vạn nhất có gì xảy ra, trúng cử còn về chịu tang, ngược lại không tốt”.

Trên thực tế, vừa ra tháng giêng, Lục Tế bệnh nặng một hồi suýt nữa đi, hai mẹ con Đường phu nhân sợ mất mặt, nghĩ đi nghĩ lại cuối cùng chỉ có thể lùi thời gian Lục Du đi thi lại.

“Khó được một lần cô nghĩ sáng suốt”. Đại Đường phu nhân gật đầu tán dương. “Có một số việc gấp gáp không xong, cứ chậm rãi mà làm, để Vụ Quan nuôi dưỡng tính tình cũng không sai. Tôi ở Lâm An thi thoảng có nghe đến thơ từ của Vụ Quan, viết rất khá, những năm này cứ để nó sáng tác nhiều thơ từ, để càng nhiều người biết đến tài danh của nó càng tốt, sau này tiền đồ tất có ưu đãi”.

“Em hiểu rồi”. Đường phu nhân gật gật đầu, tiền đồ của con trai là thứ bà ta để ý nhất, đương nhiên sẽ cẩn thận.

“Còn nữa...”. Đại Đường phu nhân nhìn Đường phu nhân. “Vụ Quan thích bàn về chuyện khôi phục. Không tốt. Cô nên khuyên nó, việc này ảnh hưởng lớn đến tiền đồ của nó, Lâm An ai cũng biết Tần tướng quân không thích nghe luận đàm chủ đề đó”.

“Em sẽ khuyên nó”. Đường phu nhân rậm rập vâng theo, bà ta cũng không thích Lục Du cả ngày nói về khôi phục này khôi phục nọ, Lục Du như vậy đều do Lục Tế ảnh hưởng.

“Cuối cùng là Uyển Nhược”. Đại Đường phu nhân thật ra quan tâm nhất là Phùng Uyển Nhược, dù sao bà và các chị dâu của Phùng Uyển Nhược quan hệ không tệ, Phùng Uyển Nhược gả vào nhà họ Lục lại do bà mai mối, bà càng quan tâm. Bà nhìn Đường phu nhân. “Tôi không biết rốt cuộc ai tung tin vịt Uyển Nhược

gả đi xưng hủ hoặc khắc cha chồng, cũng không rảnh theo đuổi những thứ vớ vẩn đó, tôi đang muốn nói đến vì sao các người lại thừa nhận chuyện xưng hủ. Cô cũng biết chuyện này rất bất công với Uyển Nhược, về sau ảnh hưởng bao nhiêu đến con bé?”.

“Em biết là nhà họ Lục thua thiệt Uyển Nhược, nhưng chị yên tâm, chúng em nhất định bồi thường cho con bé”. Đường phu nhân không ngờ chuyện này cũng lọt vào tai bà chị, còn khiến bà chị chất vấn mình, lòng bà ta rất khó chịu. Hơn nữa, Phùng Uyển Nhược ý mình có thai, bắt đầu ương ngạnh, không ngoan ngoãn nói gì nghe nấy lấy lòng mình như lúc trước, thậm chí đôi khi còn sưng sả ình xem, lòng bà ta càng không thư thái.

“Con bé bây giờ là con dâu của cô, muốn bồi thường cho nó hay không là chuyện của cô. Tôi chỉ hy vọng cô đối xử tốt với con bé một chút, vun vén cho con bé và Vụ Quan sống hòa thuận với nhau, đừng sai lầm thêm gì nữa”. Đại Đường phu nhân thật sự là sợ Đường phu nhân.

“Chị yên tâm, trong bụng nó còn có cháu nội bảo bối của em đâu, em nhất định đối tốt với nó, quyết không để nó chịu ách ải”. Đường phu nhân chỉ biết hứa và hứa.

“Vậy là tốt rồi”. Đại Đường phu nhân rốt cuộc yên tâm, bà gật đầu. “Sáng sớm mai tôi sẽ quay về Lâm An, có chuyện gì cứ viết thư gửi cho tôi. Về phần Vụ Quan, cô đừng lo lắng nhiều, Vụ Quan là đứa có tài, khi cần chuẩn bị tôi cũng sẽ chiếu cố nó, không dám nói giúp nhiều, nhưng ít ra không để người khác chiếm lấy vị trí của nó”.

Đường phu nhân bị giáo huấn lâu như vậy, rốt cuộc nghe được lời muốn nghe, đương nhiên mừng rỡ gật đầu...

62. Chương 62: Bàn Chuyện Nạp Thiếp

“Tam nương, có nhớ rõ tiểu Lý phu nhân không?”. Dương ma ma nhẹ giọng nói với Đường Uyển.

“Tiểu Lý phu nhân? Vú nói là dì của Tử Quy phải không?”. Đường Uyển đương nhiên không quên tiểu Lý phu nhân, bà ta ra đi không từ mà biệt, nhưng món quà nặng kí bà ta tặng khi gặp mặt vẫn còn đọng lại trong kí ức của nàng.

“Đúng, chính là bà ta”. Dương ma ma gật đầu, sau đó nói. “Sáng sớm nay bà ta đến chào từ biệt phu nhân, quay về Lâm An, có điều nghe đâu một khoảng thời gian nữa bà ta sẽ lại đến”.

Sẽ lại đến? Đường Uyển hơi run lên, sau nở nụ cười, chẳng lẽ bà ta vẫn như kiếp trước đến cửa quảng cáo con gái bà ta, muốn Triệu Sĩ Trình nạp bọn họ làm thiếp sao?

“Tuy nói hơi xa chút, nhưng dù sao bà ấy cũng là em gái phu nhân, tới cửa đi thăm người thân rất bình thường, đúng không?”. Mặc kệ trong lòng đã có suy nghĩ nhưng Đường Uyển vẫn nhẹ nhàng băng quơ một câu.

“Tam nương, nhà họ Cố ở Lâm An, chứ đâu có ở Sơn Âm”. Dương ma ma nóng nảy. “Nghe nói phu nhân và tiểu Lý phu nhân tuy là chị em, nhưng đích thứ có bậc, hơn nữa một người là phu nhân hoàng thất, một người là vợ thương gia, quan hệ giữa phu nhân và bà ta rất nhạt nhẽo, gặp gỡ càng ít, ngay cả lúc này phu nhân còn chưa gửi thiếp cho bà ta mà, là bà ta nghe tin xong bô bô chạy tới”.

“Thì sao đây vú?”. Đường Uyển lắc đầu, nàng biết hết, càng biết Lý phu nhân không phải lần đầu phát mặt mũi cô em.

“Ôi Tam nương của vú ơi, sao con lại...”. Dương ma ma sốt ruột nhìn Đường Uyển, rõ ràng nói thẳng. “Con nghĩ bà ta đến đây là để uống rượu mừng sao? Còn lâu, bà ta đến để lôi kéo làm quen, định nhét con gái bà ta vào cửa làm thiếp”.

“Vú à, vú đừng sốt ruột, tiểu Lý phu nhân không đau lòng con gái muốn làm thế nào là chuyện của bà ấy, phu nhân nhất định không nhận”. Thấy Dương ma ma hoảng, Đường Uyển lắc đầu, đừng nói Triệu Sĩ Trình không đồng ý, ngay cả Lý phu nhân cũng đừng mơ đồng ý. Lý phu nhân không phải kiểu mẹ chồng thích can thiệp vào đời sống con trai con dâu, kiếp trước Lý phu nhân chưa bao giờ đồng ý với tiểu Lý phu nhân,

kiếp nàng càng không thể. Nhưng vừa nghĩ xong, nàng liền giật mình, nhú mày nhìn Dương ma ma, hỏi. “Vú, sao vú biết chuyện này?”.

Nàng biết chuyện này là vì kiếp trước đã diễn ra, nhưng Dương ma ma làm sao biết? Nàng vừa gả vào, Dương ma ma vẫn còn xa lạ với nhà họ Triệu, sao biết ý đồ của tiểu Lý phu nhân, biết cả chuyện tiểu Lý phu nhân sẽ lại đến? Là có người cố ý tiết lộ cho bà ấy, là ai làm?

“Vú nghe người ta nói”. Dương ma ma có chút ngập ngừng, nhưng thấy Đường Uyển tỏ vẻ không tin tưởng, đành bất chấp nói thật ra. “Là Điền ma ma bên cạnh phu nhân vô ý nói lộ ra, vú nghĩ Điền ma ma không rảnh đến mức bịa chuyện lừa gạt vú đâu”.

Điền ma ma? Đường Uyển thật không ngờ hóa ra lại là Điền ma ma tiết lộ tin tức, chẳng lẽ Lý phu nhân cố tình muốn nàng biết chuyện này sao? Nhưng có tất yếu phải làm như thế này không?

“Vú còn nghe Điền ma ma nói, phu nhân và tiểu Lý phu nhân hình như hôm qua cự cãi, buổi tối tâm trạng phu nhân vẫn rất tệ, mà tiểu Lý phu nhân sáng nay rời đi cũng có chút giận hờn”. Dương ma ma nhìn biểu tình ngẫm nghĩ của Đường Uyển, giọng nói thu nhỏ lại một chút, nhưng vẫn nói ra miệng. “Điền ma ma đoán là tiểu Lý phu nhân nói gì đó khiến phu nhân không vui, bà ấy hầu hạ ngoài cửa loáng thoáng nghe thấy phu nhân nói tiểu Lý phu nhân tặng quà cho con rất dọa người, còn nói những lời đồn đãi nhảm nhí bên ngoài không cần tiểu Lý phu nhân quan tâm... Tam nương, vú nghĩ, hình như tiểu Lý phu nhân khuyên phu nhân chủ động rước con gái bà ta vào làm thiếp”.

Đúng là vậy, có thể những gì Dương ma ma nói không hoàn toàn là thật, nhưng Đường Uyển có thể đoán đại khái: tiểu Lý phu nhân nghe được tin đồn về nàng, thậm chí tin tưởng tin đồn nói nàng không thể sinh con, lấy đó làm lý do khuyên bảo Lý phu nhân chủ động nạp thiếp cho Triệu Sĩ Trình, Đường Uyển chắc chắn tiểu Lý phu nhân thất bại. Đừng nói mọi người đã ăn ý sẵn với nhau trước khi thành hôn là cho nàng ba năm thời gian, dù không có, y theo thái độ làm người cùng cách đối nhân xử thế của Lý phu nhân, bà tuyệt đối không nạp thiếp cho Triệu Sĩ Trình ngay khi nàng vừa gả vào. Đó không chỉ là khinh rẻ nàng, cũng khiến tình cảm mẹ con mâu thuẫn, người thông minh như Lý phu nhân tuyệt đối không làm chuyện hai mặt này.

Có điều, Điền ma ma vì sao cố ý tiết lộ chuyện hai chị em Lý phu nhân biết thông qua Dương ma ma? Là bà ấy tự ý hay do Lý phu nhân đang cố cảnh tỉnh mình?

“Tam nương, chuyện này con không thể sơ suất”. Đường Uyển trầm ngâm, Dương ma ma lập tức đổ thêm dầu vào lửa, bà không muốn tiểu Lý phu nhân thành công sẽ mang đến thương tổn cho Đường Uyển, bà nhẹ giọng nói. “Mặc kệ thế nào, nhất định không thể để âm mưu của tiểu Lý phu nhân thành công, tuy rằng cảm tình của phu nhân với bà ta ít đến thăm đậm, chẳng ấn tượng gì với con gái bà ta, nhưng phải thận trọng nha con, mặc kệ ra sao, hai người bọn họ chung quy vẫn là chị em, khó nói mưa dầm thấm đất, phu nhân cũng sẽ mềm lòng”.

“Con biết”. Đường Uyển gật đầu, nhưng suy nghĩ của nàng đang phiêu du nơi khác, ngoài miệng vẫn tùy tiện hỏi. “Vú có ý kiến gì hay?”.

“Cái này...”. Dương ma ma hơi chần chờ một chút, thật ra lòng bà đã có tính toán, có điều không rõ có nên nói cho Đường Uyển không, mặc kệ chủ ý đó thế nào, ngay lúc Đường Uyển tân hôn nói ra thật không ổn, sẽ ảnh hưởng đến tâm trạng vui vẻ của nàng.

“Vú có gì cứ nói thẳng là được”. Đường Uyển mỉm cười, Dương ma ma tuy rất có khả năng, nhưng không thông minh lanh lẹ, cũng không có tâm cơ, trong lòng nghĩ gì trên mặt viết hết, cá tính trước kia của nàng có lẽ cũng bị bà ảnh hưởng không ít.

“Ừm... Tam nương có muốn xem xét một vài nha đầu thành thật bốn phận giữ bên người dạy dỗ không, nếu phu nhân bị thuyết phục, thật sự muốn nạp thiếp cho lang quân, Tam nương có thể tiên hạ thủ vi cường đưa người đã chuẩn bị sẵn ra, vừa được tiếng hiền lành, vừa cự tuyệt thẳng tay con gái của tiểu Lý phu nhân”. Dương ma ma lo lắng nhìn Đường Uyển, sợ nàng thương tâm. Bà biết Lý phu nhân nhất thời sẽ không vội khó xử Đường Uyển, nhưng thời gian lâu dần ai biết ra sao. Tuy bà không tin Đường Uyển được bà chăm bẵm từ bé sẽ không thể sinh con, nhưng nghe đồn đãi quá nhiều trong lòng cũng không nhin được lo lắng đồn thành thật, phải chuẩn bị trước.

“Vú thật sự lo con không sinh con được phải không?”. Đường Uyển hiểu ra nhìn Dương ma ma, sau đó cười lắc đầu. “Con và Tử Quy từng có ước định nếu con gả vào ba năm không có thai sẽ nạp thiếp cho chàng, hiện tại mới tân hôn, không cần lo chuyện này, Tử Quy biết cũng mất hứng trong lòng, ngược lại càng hỏng việc”.

“Ý của vú không phải hiện tại nạp thiếp ngay cho lang quân, mà là đề nghị Tam nương cứ chọn trước mấy nha hoàn chậm rãi bồi dưỡng, ít nhất phải một lòng một dạ với con”. Theo tư tâm của Dương ma ma mà nói, bà đương nhiên hy vọng giữa Đường Uyển và Triệu Sĩ Trình không có ai chen vào được, nhưng so với việc có người xa lạ chen vào giữa bọn họ, bà càng lo lắng Đường Uyển bị người ta ghét bỏ vì chuyện con cái, còn Triệu Sĩ Trình... Lúc trước Lục Du cũng thề son thề sắt sẽ đối xử tốt với Đường Uyển, sẽ bảo vệ nàng cả đời đó thôi, kết quả sao? Những gì đàn ông nói không thể tin toàn bộ.

“Vú, chuyện này thật sự không gấp”. Đường Uyển không thích bận tâm vấn đề như thế lúc này, chẳng những ảnh hưởng đến cảm tình của nàng và Tử Quy thuận lợi phát triển, còn có thể khiến tin đồn nàng vô sinh bùng nổ lại, nàng bây giờ chỉ muốn bình tĩnh an ổn mà sống.

“Được rồi”. Thấy thái độ Đường Uyển kiên quyết, Dương ma ma đành bất đắc dĩ thỏa hiệp, nhưng bà vẫn âm thầm quyết định trước gạt Đường Uyển tìm vài nha đầu dạy dỗ đàn hoàng phòng khi cần, mai này Đường Uyển biết có tức giận bà cũng đành chịu.

“Vú, Điền ma ma nói chuyện tiểu Lý phu nhân với vú, bà ấy có nói vú khuyên con phòng ngừa chu đáo, chuẩn bị sẵn sàng trước không?”. Đường Uyển bỗng nhớ ra một việc, nghi hoặc trong lòng đã có câu trả lời, nàng làm bộ vô tình hỏi.

“Sao con biết?”. Dương ma ma ngờ ngợ.

Quả nhiên là thế! Đường Uyển cười khổ. Nàng bỗng nhớ tới kiếp trước sau khi nàng chết bệnh, Triệu Sĩ Trình không lòng dạ nào cưới vợ nữa, Lý phu nhân luôn mãi khuyên bảo không có kết quả, chỉ phải dùng gia tộc hương khói ép chàng. Hai mẹ con dần lùi từng bước, Lý phu nhân không buộc Triệu Sĩ Trình cưới vợ nữa, Triệu Sĩ Trình cũng nạp một thiếp, chẳng biết cô thiếp đó mệnh tốt hay mệnh khổ, thu phòng chưa đầy hai tháng đã có bầu, lại là con trai, từ đó Triệu Sĩ Trình cũng không đến phòng cô thiếp nữa... Cô thiếp đó chính là con gái của Điền ma ma và Nhị quản gia.

Xem ra Điền ma ma muốn nhân cơ hội này lót đường cho con gái bà ta, Đường Uyển thích làm việc thiện giúp người – điều này không thay đổi, nhưng nàng không phải người bị người khác mưu tính còn ngờ ngờ nghếch nghếch. Nghĩ tới đây, tất cả đã thông suốt, xem ra Lý phu nhân không biết chuyện này, nàng không cần lo hành động sẽ tổn thương đến tình cảm mẹ chồng nàng dâu.

“Tam nương?”. Thấy Đường Uyển cười khổ, nhưng lại chẳng nói gì, Dương ma ma cứ nghĩ tâm tư của bà đã bị Đường Uyển nhìn thấu, bà giải thích. “Tam nương, vú biết con buồn, nhưng hiện tại chuẩn bị sẵn sàng còn hơn sau này hoảng loạn úng phớ, vú là muốn tốt cho con mà”.

“Vú, con biết vú muốn tốt cho con, nhưng chuyện này cứ để chậm rãi đã, ít nhất chờ hết năm nay”. Đường Uyển không dám nói ra suy đoán của bản thân, Dương ma ma không giữ được bí mật, nếu âm ỉ trở mặt với Điền ma ma thì hỏng, nàng đành lấy cớ khác. “Vừa gả vào con đã chuẩn bị như vậy, nếu người ta nghe được còn không biết sẽ truyền âm ỉ khó coi đến đâu”.

Dương ma ma bị Đường Uyển nói dọa ướm một lưng mồ hôi, đúng vậy, nếu để người ta biết sẽ âm ỉ đến cỡ nào, bà lập tức quăng ý nghĩ bồi dưỡng vài nha đầu ra sau lưng, quyết định bàn bạc kĩ hơn, có lẽ nên quay về nhà họ Đường tìm Hồ phu nhân hỏi xin chủ ý...

63. Chương 63: Là Ai Ngáng Chân Ai

“Huệ Tiên, đang nghĩ gì vậy?”. Triệu Sĩ Trình vào phòng chỉ thấy Đường Uyển ngồi chống tay nhìn nền đồ chấy uốn lượn trên bàn, chân mày nhăn nhúm, nghĩ gì đó đến độ xuất thần, bên cạnh có người đến gần cũng không phát hiện.

“Ưm ~ A, chàng về rồi”. Đường Uyển bừng tỉnh, vội đứng dậy rót cho Triệu Sĩ Trình một ly trà, đưa cho chàng, khẽ nhúm nhúm mày hỏi. “Chàng bị chúc bao nhiêu rượu?”.

Không ít người đến uống rượu mừng là đồng lứa với Triệu Sĩ Trình, tính tình Triệu Sĩ Trình vốn sang sảng hào phóng, cảm tình với bạn bè cũng rất tốt, vì vậy đêm tân hôn bọn họ mới buông tha cho Triệu Sĩ Trình, cũng không ồn ào đòi chuốc say chàng, nhưng thoát được một ngày không thoát được mười năm, ngày hôm qua một đám người lôi kéo Triệu Sĩ Trình chuốc rượu cả ngày, say bất tỉnh nhân sự, đêm qua là được người nâng về. Đường Uyển nghĩ vậy coi như xong, ai biết hôm nay lại tha một thân mùi rượu trở về?

“Không bao nhiêu”. Triệu Sĩ Trình rất hưởng thụ Đường Uyển sẵn sốc và hờn dỗi, chàng cười. “Tất cả mọi người đều đúng mực, ngày hôm qua chuốc ta nhiều như vậy, hôm nay đương nhiên không thể lại ép buộc. Với lại bọn họ đại đa số không phải rời khỏi Sơn Âm chiều nay thì cũng là sáng mai lên đường, không dám uống nhiều, trên người nặng mùi rượu vì không cẩn thận đổ vài chén lên áo...”.

“Em chỉ thuận miệng hỏi thôi, chàng liền giải thích nhiều như vậy”. Đường Uyển liếc chàng, nhưng rất thích hành động của chàng, nếu không để ý đến mình rất nhiều thì chàng đâu có nói, nàng cười. “Em sai người hầu chuẩn bị nước tắm, chàng tắm sạch sẽ thoải mái đi đã, em không muốn ở gần người sức nức mùi rượu, vô duyên vô cớ lại dính hết mùi thối vào người”.

“Vốn ta định đi tắm cho sạch, ta cũng thích cả người khoan khoái, nhưng nghe em ghét bỏ như vậy, ta lại không muốn đi chút nào”. Đường Uyển trêu đùa khiến Triệu Sĩ Trình vui vẻ, chàng buông ly trà nhích lại gần, làm bộ phải ôm Đường Uyển, miệng còn cười. “Ta phải lấy hết mùi thối qua cho em mới được”.

Đường Uyển cười khúc khích trốn tránh hai lần đã bị chàng ôm vào lòng, mùi rượu trên người chàng nồng làm nàng nhăn mặt, Triệu Sĩ Trình thấy vậy lập tức buông nàng ra, sau đó gọi nha hoàn bên ngoài chuẩn bị nước ấm.

Người này... Triệu Sĩ Trình sẵn sốc Đường Uyển biết từ lâu, nhưng vẫn bị chàng làm cảm động, nàng lại rót thêm trà cho Triệu Sĩ Trình, có điều không đưa cho chàng mà tự đưa đến bên miệng cho chàng uống, Triệu Sĩ Trình cười tươi rạng rỡ, thích ý uống hết trà, khen. “Trà này thơm thật”.

Đường Uyển bị Triệu Sĩ Trình khen khoa trương chọc cho buồn cười, tâm sự nhỏ nhỏ trong lòng sớm bị nàng ném đến nơi nào, chỉ còn lại hạnh phúc và thỏa mãn.

“Vừa rồi suy nghĩ chuyện gì, có phải việc khó xử không?”. Triệu Sĩ Trình lại đột nhiên hỏi, chàng vẫn nhớ bộ dáng buồn rầu vừa rồi của Đường Uyển, nhất định có chuyện khiến nàng khó xử.

“Cũng không có gì, chỉ là...”. Đường Uyển định qua loa, nhưng vừa nói hai chữ, nàng nhìn Triệu Sĩ Trình, âm thầm suy nghĩ không biết có nên kể hết chi tiết cho chàng nghe hay không.

Đường Uyển chưa bao giờ hoài nghi tâm ý của Triệu Sĩ Trình dành mình, chưa bao giờ hoài nghi chàng có thể bảo vệ mình cả đời hay không, kiếp trước là vậy, chẳng sợ chàng bị người ta chỉ trích, bị người ta cười nhạo, chàng luôn mỉm cười đối mặt với mình, nghiêm khắc ra lệnh người hầu không được lăm miệng để chuyện buồn phiền lọt vào tai mình, chuyên tâm tìm y hỏi được, muốn giải cứu mình ra khỏi bệnh tật triền miên...

“Huệ Tiên, chúng ta đã là vợ chồng, vợ chồng là một thể, em có nơi nào buồn phiền, cứ nói cho ta biết”. Triệu Sĩ Trình nhìn Đường Uyển, trịnh trọng nói.

“Thật sự không có gì”. Đường Uyển hơi bất đắc dĩ nhìn Triệu Sĩ Trình, suy tư một chút, nàng quyết định để lộ cho Triệu Sĩ Trình biết một hai, nàng muốn hạnh phúc bình yên, mà đôi khi để có được hạnh phúc phải dùng một ít thủ đoạn nhỏ.

“Huệ Tiên ~”. Triệu Sĩ Trình vẻ mặt nài nỉ, tươi cười cổ vũ, cứ vậy nhìn Đường Uyển, chờ nàng nói thật với mình.

“Thực sự không phải chuyện gì ghê gớm”. Triệu Sĩ Trình kiên trì khiến Đường Uyển vừa cảm động vừa bất đắc dĩ, nhỏ giọng nói. “Vừa rồi bà vú nói cho em nghe một chuyện, lòng em không thoải mái lắm”.

“Nói cái gì?”. Triệu Sĩ Trình nhíu mày, bà vú của Đường Uyển vốn che chở nàng, nhất định không phải nguyên nhân nàng phiền não, có lẽ bà ấy phát hiện điều gì đó thiếu thỏa đáng, cố ý lại nhắc nhở Đường Uyển, làm lòng nàng không thoải mái, vậy là ai đã làm chuyện gì khiến Đường Uyển buồn lòng?

“Bà vú khuyên em chọn mấy nha đầu thích hợp, dạy dỗ tốt rồi cho chàng thu phòng”. Đường Uyển nhìn thấy mặt Triệu Sĩ Trình lập tức đen lại, hiểu chàng mười phần phần cảm chuyện này, Đường Uyển nắm tay

chàng trấn an. “Em từ chối thẳng thừng bà vú. Em không phải loại người hồ đồ, sẽ không vì vài lời đặt điều mà hành động ngốc nghếch tự tay cắm dầm vào tim, làm chàng khổ sở còn thương tổn tình cảm của chúng ta trong lúc chúng ta tận hân vui vẻ”.

Đường Uyển nói, sắc mặt của Triệu Sĩ Trình dần tốt lên, nhưng chàng vẫn không bỏ qua ý tứ Đường Uyển nhún nhủ, nhún mày hỏi. “Lời đặt điều nào?”.

“Là người ta đồn dì định tặng em họ cho chàng làm thiếp”. Đường Uyển cười khỏ. “Bà vú nghe gió như nghe bão, lo lắng nếu chuyện đó thật xảy ra thì sau này em khó sống nên khuyên em rộng lượng chút, chuẩn bị mấy nha đầu thích hợp cho chàng thu phòng, miễn đến lúc đó... Tử Quy, chàng đừng trách bà vú”.

“Ta trách bà ấy làm gì”. Triệu Sĩ Trình cười cười, có điều trong bụng âm thầm ngẫm nghĩ, chàng biết từ lâu là tiểu Lý phu nhân có tâm tư đưa con gái cho chàng làm thiếp nhưng chưa bao giờ để tâm, Lý phu nhân không gặt đầu, mà chàng tuyệt đối cũng không bao giờ đồng ý chuyện vợ vẫn đó. Tuy nhiên chàng muốn biết làm sao Dương ma ma biết chuyện này, còn tiết lộ cho Đường Uyển. Chàng nghĩ nghĩ, nhìn Đường Uyển, nói. “Sao bà vú nghe được tin đồn này? Là ai nói cho bà ấy biết?”.

“Em không biết bà vú nghe ở đâu, em hỏi thế nào cũng không chịu nói, chỉ bảo tin tức tuyệt đối tin cậy được”. Đường Uyển nghĩ nghĩ rồi cuộc vẫn giấu đi Diên ma ma, không phải nàng ngại bà ta, nàng chỉ không muốn ra mặt chống đối Diên ma ma. Tuy nói nàng là chủ tử, Diên ma ma chỉ là người hầu, nhưng người hầu cũng có ba bảy loại, bà ta là ma ma đặc lực bên người Lý phu nhân, rất được tín nhiệm, chồng bà ta lại là quản gia, Diên ma ma – không thể nghi ngờ – chính là người hầu có thân phận cao nhất trong các người hầu. Bản thân mặc dù không sợ bà ta, nhưng con dâu vừa vào cửa liền ăm ỉ với ma ma quản sự của mẹ chồng thật không phải chuyện khiến người ta khoái trá, Đường Uyển sẽ không làm lỗi.

Tin tức tuyệt đối tin cậy được? Triệu Sĩ Trình nghe xong hừ lạnh một tiếng, nhưng nhìn thấy Đường Uyển mỗi một, chàng không tiếp tục truy vấn, dù Đường Uyển không biết thật hay biết mà không muốn đắc tội người nào, truy vấn chẳng lợi ích gì.

Chàng cười an ủi Đường Uyển, nói. “Đám người hầu hễ nhân rồi vô sự là thích nói huyền thuyên, nhất là huyền thuyên về chủ nhân, em đừng để bụng, tổ thêm chuyện phiền lòng”.

Tuy an ủi Đường Uyển như vậy, Triệu Sĩ Trình vẫn rất để ý người nọ rồi cuộc là ai, cân nhắc xem ai nói với Dương ma ma, tâm tư của tiểu Lý phu nhân không phải ai cũng biết, người có thể khiến Dương ma ma tin tưởng nhất định rất có thể diện trong nhà, nhưng là ai? Bên người chàng chỉ có vài nha hoàn, lại không cùng đẳng cấp với Dương ma ma, bọn họ cũng không có khả năng biết việc đó, hẳn không phải bọn họ. Vậy hiềm nghi lớn nhất là người hầu bên cạnh mẹ, xem ra nên nhắc mẹ một chút, để mẹ dạy dỗ người bên cạnh biết quy củ, đừng nuôi lá gan càng lúc càng phình to.

“Em biết”. Đường Uyển gặt đầu, sau đó thành thật. “Nhưng mà trong lòng em rất khó chịu, Tử Quy, nếu dì có tâm tư và tính toán như vậy, thật sự đưa em họ đến cửa, chàng sẽ làm sao?”.

“Dì có ý định đó không phải ngày một ngày hai, đừng để ý tới. Hơn nữa, dì muốn làm thế nào là chuyện của dì, ta tuyệt đối không đồng ý nhận em họ vào cửa, mẹ cũng sẽ không. Em đó, yên tâm một trăm lần đi”. Triệu Sĩ Trình lập tức cam đoan với Đường Uyển, chàng không muốn Đường Uyển hiểu lầm.

“Tử Quy đã nói vậy, đương nhiên em yên tâm”. Đường Uyển nở nụ cười, sau đó lại thở dài một hơi. “Em thật không hiểu vì sao dì lại như vậy nữa, nở lòng cho con gái đi làm thiếp, dì không biết là làm thiếp thì sống chết đều nằm trong tay người khác sao?”.

“Dì có gì để tiếc chứ, dù sao cũng không phải con ruột do mình sinh ra”. Triệu Sĩ Trình một câu nói toạc hết ảo diệu bên trong, tiểu Lý phu nhân không phải không thương con gái, chẳng qua là không thương con gái không phải bà ta sinh ra thôi.

“Thì ra là vậy, khó trách...”. Đường Uyển lắc đầu, con không phải mình sinh thì không đau lòng, xem bọn họ là cái đinh trong mắt muốn nhổ ra, nhưng nếu nhổ ra lại đổ được vào nhà họ Triệu vừa có lợi cho bản thân vừa được người khác khen là thiện lương hiền lành, kiếm cho con gái thứ xuất một tấm chồng trong sạch.

“Cho nên, em càng yên tâm nhé, ta không cần nói mẹ cũng cự tuyệt dì”. Triệu Sĩ Trình cho Đường Uyển thêm một liều thuốc an thần.

“Em biết rồi”. Đường Uyển cười. “Sau này nhất định em sẽ không tin những lời nhàn ngôn toái ngữ này nữa, càng không để nó ảnh hưởng đến tâm tình của mình, chàng cũng yên tâm đi”.

“Vây là tốt rồi”. Triệu Sĩ Trình gật đầu, Hồng Trù tiến vào tắm nước ấm đã chuẩn bị xong, Triệu Sĩ Trình tỏ vẻ bản thân đã biết, nói thêm vài câu với Đường Uyển, chọc cho nàng cười rộ lên tạm thời quên mất phiền não xong mới đi tắm.

64. Chương 64: Ngày Thứ Ba Về Nhà Mẹ Đẻ

“Tam nương, Tử Quy đối xử với con được không?”. Tuy nhìn khí sắc Đường Uyển tốt lắm, ánh mắt cũng rõ ràng thêm phần phong tình, cho thấy nàng sống rất ổn, Hồ phu nhân vẫn ngoại lệ hỏi một câu.

“Mẹ, chàng tốt với con lắm, mẹ cứ yên tâm”. Đường Uyển nói câu này không hề có lệ, nàng thật tâm cảm thấy Triệu Sĩ Trình đối xử với nàng tốt đến nỗi không thể tốt hơn, nàng cũng thật thỏa mãn.

“Vây là được rồi”. Hồ phu nhân gật đầu, Đường Uyển thành thân mới ba ngày mà bà sống như đã ba năm, lo lắng Đường Uyển không thích ứng được, lo lắng con bé và Triệu Sĩ Trình không hợp nhau, lo cái này lo cái kia, luôn thấy bất an.

“Mẹ, mẹ cứ yên tâm đi, con nhất định sống hạnh phúc”. Đường Uyển tựa vào lòng Hồ phu nhân làm nũng, nàng thật sự không đành lòng nhìn Hồ phu nhân lo lắng inh.

“Nguyện vọng lớn nhất của mẹ là thấy Tam nương của chúng ta hạnh phúc vui vẻ”. Hồ phu nhân vỗ nhẹ lên vai Đường Uyển, hạnh phúc của Đường Uyển luôn là nỗi băn khoăn của bà.

Đường Uyển lẳng lặng hưởng thụ phút giây ấm áp trong lòng mẹ, nhưng không thể không chủ động phá vỡ bầu không khí nàng mê luyến này, nàng thì thầm. “Mẹ, mẹ có thể nghĩ cách nào khiến bà vú về, sau đó đổi cho con một ma ma đặc lực khôn khéo được không?”.

Hồ phu nhân xoay người, làm cho Đường Uyển ngồi thẳng lại, nhìn vào mắt nàng rồi hỏi. “Sao bỗng nhiên nói vậy, có phải Dương ma ma làm chuyện gì khiến con mất hứng không?”.

“Không phải”. Đường Uyển lắc đầu. “Bà vú không làm sai gì cả, nhưng con biết nói thế nào đây? Bà vú không đủ khôn khéo, năng lực ứng biến rất kém, lỡ tai lại mềm nghe gió thành bão, làm việc cũng ít nghĩ sâu xa, bà vú chăm sóc con tận tâm, nhưng không thể thương lượng khi gặp chuyện. Mẹ, mẹ từng nói, hạnh phúc trong cuộc sống đều do chúng ta cẩn thận lèo lái, con không có bản lĩnh tự mình làm, con cần một người đủ tinh tường lợi hại, không có tà tâm giúp đỡ bên cạnh”.

Thấy Đường Uyển nghiêm túc, hiển nhiên đã cân nhắc mới nói, Hồ phu nhân cười, hỏi. “Chỗ mẹ có người thích hợp, trước kia không cho con là lo người hầu mạnh khi dễ chủ nhân, sợ con bị kẻ dưới bắt nạt, hiện tại con không yếu đuối như lúc trước nữa, mẹ có thể cho con. Nhưng con xác định phải đổi Dương ma ma về mà không phải cho cả hai người cùng chăm sóc con sao?”.

Đường Uyển suy nghĩ lúc lâu, vẫn lắc đầu, nói. “Mẹ, vẫn là đổi người thỏa đáng hơn”.

“Vì sao quyết định như vậy?”. Hồ phu nhân vô cùng hài lòng, xem ra một năm qua con gái bà không hề lãng phí, làm việc biết đẹp bỏ tính tình và ý thích của mình, suy tính kĩ lưỡng, rốt cuộc bà cũng có thể yên tâm con bé rồi.

“Nếu thêm một ma ma quản sự mà không cho bà vú quay về, hai ma ma quản sự ai chính ai phụ? Nếu bà vú là chính, thì ma ma quản sự mới không có tác dụng, còn khiến bà vú sinh khúc mắc trong lòng, nếu ma ma quản sự mới là chính, bà vú vẫn buồn bực, khó tránh khỏi tranh đấu gay gắt với ma ma mới, đến lúc đó riêng việc giảng hòa bọn họ cũng đủ khiến con bận bịu”. Đường Uyển biết Hồ phu nhân là đang muốn thử mình, nàng nói ra suy nghĩ của bản thân. “Hoặc là hết thầy như cũ, không cải biến gì, nếu không phải đổi bà vú trở về, không có lựa chọn thứ ba”.

“Được rồi”. Hồ phu nhân gật đầu, cười. “Ngày mai mẹ sẽ sai con trai của Dương ma ma – Dương Phúc đi tìm Dương ma ma, để cậu ta thuyết phục Dương ma ma theo cậu ta về nhà dưỡng lão, vợ cậu ta đang có bầu đứa thứ hai, đúng là lúc cần người chăm nom cháu đích tôn và con dâu, Dương ma ma có thể khó xử, lúc đó con lại đẩy một phen, chẳng những không ai dám nói con chán ghét vứt bỏ vú nuôi còn khiến Dương

ma ma cảm kích mình. Chờ năm rưỡi nữa, nếu con vẫn không thể rời được Dương ma ma, cũng có thể đón bà ấy quay về”.

Cả nhà Dương ma ma đều là người hầu nhà họ Đường, Dương Phúc hiện tại đang làm quản sự ở thôn trang, cuộc sống cũng khá, để Dương Phúc đón Dương ma ma qua đó, xem như ân điển, sẽ không khiến người ta tị nạnh.

“Chuyện này không nên trì hoãn, nhưng cũng không cần quá gấp gáp, chờ nửa tháng hãy nói sau”. Đường Uyển cảm thấy an bài như vậy tốt lắm, không quá nhanh, nàng cười. “Thật ra có thể nhắc nhở Dương Phúc, để anh ta đi tìm bà vú, khiến bà vú tự có tâm tư rời đi trước lại càng tốt”.

“Được, cứ làm theo lời Tam nương”. Hồ phu nhân thấy nàng lo lắng chu toàn, cực kì hài lòng, trên mặt tươi cười vui mừng, nhưng bà vẫn gắng hỏi. “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Con đừng trả lời qua loa bưng bít mẹ, mẹ biết tính con, nếu Dương ma ma không làm lỗi, dù con muốn cũng không bao giờ nói ẹ”.

“Mẹ, mẹ đừng lợi hại như vậy được không?”. Đường Uyển thở dài một tiếng, sau đó ngồi sát lại gần Hồ phu nhân, kể chuyện Dương ma ma bị Điền ma ma nói động tâm, đề nghị nàng chuẩn bị nha hoàn cho Triệu Sĩ Trình thu phòng, Hồ phu nhân nghe được nhú mày.

“Dương ma ma này, sao càng ngày càng không bớt việc”. Hồ phu nhân vừa nghe đã biết Dương ma ma bị người ta lợi dụng, nhưng không rõ Lý phu nhân mượn lời người hầu nhắc nhở Đường Uyển, hay có nội tình khác.

Đường Uyển thở hắt ra, rồi nói. “Mẹ à, mẹ đừng trách bà vú, bà vú cho tới bây giờ chưa bao giờ là người khôn khéo, bị người ta lợi dụng cũng là bình thường”.

Nói xong, Đường Uyển lại cảm thán một câu. “Mẹ, mẹ cũng biết bà vú là muốn tốt cho con, là vì lo lắng chuyện sau này mới nói vậy, có điều những lời đó vẫn khiến con không được vui. Dù gì thì gì, con và Tử Quy chỉ mới vừa thành thân, cho dù con không thể sinh con cũng đừng đề cập đến chuyện đó lúc này chứ”.

“Tam nương, con nói thử xem là do bà Điền ma ma kia âm thầm tính toán hay Lý phu nhân có chủ ý trong đầu?”. Hồ phu nhân cũng thở dài theo Đường Uyển, sau đó dời lực chú ý đến chỗ khác.

“Con cũng không dám khẳng định, nhưng con nghĩ chuyện có nạp thiếp cho Tử Quy không, con và mẹ chồng đã sớm ăn ý, mẹ chồng đâu cần thiết thử lòng con, bà ấy sẽ không làm chuyện vẽ thêm râu lên mặt. Hơn nữa con sớm nói cho Tử Quy biết, nghe chàng nói có vẻ tiểu Lý phu nhân có tâm tư này không phải mới ngày một ngày hai, mà mẹ chồng cũng chưa bao giờ chấp nhận”. Đường Uyển không nói thẳng những gì nàng đoán, mà nói ra nhận định của nàng về Lý phu nhân.

“Con kể cho Tử Quy nghe?”. Hồ phu nhân rất kinh ngạc nhìn Đường Uyển, ai ai cũng nhận ra tâm ý của Triệu Sĩ Trình dành cho Đường Uyển, Triệu Sĩ Trình biết chuyện đó nhất định sẽ thật giận dữ, nhưng mà... Bà hơi chau mày. “Con kể luôn là Điền ma ma lắm miệng?”.

“Con không nói là Điền ma ma, chỉ nói là có người kể cho bà vú nghe”. Đường Uyển lắc đầu. “Con biết nặng nhẹ, mặc kệ Điền ma ma là tự có tâm tư hay do mẹ chồng sai bà ta làm vậy, con nói trực tiếp với Tử Quy không hay, lỡ đâu chàng tức giận, trực tiếp chất vấn Điền ma ma, mọi người lại khó nhìn mặt nhau”.

“Đúng”. Hồ phu nhân gật gù. “Con nghĩ rất đúng, hiện tại Tử Quy biết chuyện này tâm lý tất nhiên là mất hứng, nhưng nó không biết ai làm thì sẽ không trực tiếp trách cứ Điền ma ma hay chất vấn Lý phu nhân, như vậy không nảy sinh xung đột chính diện. Con vừa giả vào, trước kia lại từng có trải qua, đối với con mà nói quan trọng nhất là đứng vững gót chân ở nhà họ Triệu chứ không phải lập uy. Chuyện này... Nếu Tử Quy là đứa có tâm, nó sẽ tra ra thực hư, chỉ cần nó biết đã xảy ra chuyện gì, dựa theo tính cách và thái độ làm người của nó, nó sẽ không gạt con. Nếu nó không có lòng con cũng đừng để ý, về sau đề phòng Điền ma ma hơn là được”.

“Mẹ, mẹ yên tâm, mặc kệ Tử Quy làm thế nào con cũng không giận hờn trách móc chàng”. Đường Uyển gật đầu vâng theo, đương nhiên nàng biết quan trọng bây giờ là phải đứng vững gót chân, củng cố cảm tình với Triệu Sĩ Trình, làm cho Lý phu nhân dù không thích gì nàng nhưng ít nhất đối xử bình thường với nàng, xem nàng là người một nhà, mặt khác đều là thứ yếu.

“Tốt tốt”. Hồ phu nhân vừa ý, sau đó nhẹ giọng nói với Đường Uyển. “Tam nương, trước khi xuất giá con đã điều dưỡng cơ thể tốt lắm, đại phu cũng nói cơ thể con tất cả đều ổn, hiện tại quan trọng nhất là con có bầu, chỉ cần có đứa nhỏ, cái gì cũng xong hết”.

“Con biết mà”. Đường Uyển đỏ mặt, nàng cũng hy vọng sớm có con, bù lại khiếm khuyết lớn nhất kiếp trước, nhưng loại chuyện này không phải cứ sốt ruột là có, còn phải xem duyên phận.

“Đừng chỉ biết không, phải để tâm vào”. Hồ phu nhân thấy Đường Uyển đỏ mặt, lại dặn dò tiếp. “Mấy ngày này vừa hay là thời kì con dễ thụ thai nhất, đừng có thẹn thùng, thân mật nhiều hơn với Tử Quy đi...”.

“Mẹ ~”. Mặt Đường Uyển sắp bốc cháy, nàng ngượng quá kêu lên, mẹ nói toàn làm người ta xấu hổ.

Như trong trí nhớ của nàng, kiếp trước Triệu Sĩ Trình coi nàng như trân bảo, đừng nói làm gì khiến nàng khó chịu, phàm là nàng lộ ra một chút không khỏe, Triệu Sĩ Trình sẽ phát hiện và sửa chữa ngay lập tức, nhưng kiếp này khác, có lẽ vì nàng không còn lưu luyến Lục Du nữa, toàn tâm toàn ý với Triệu Sĩ Trình nên chẳng những trăm y ngàn thuận chàng, lại càng nhiều nhiệt tình, Triệu Sĩ Trình cũng không ổn trọng nội liễm như kiếp trước, chàng nhiệt tình cuốn lấy nàng cùng nhau bùng cháy, trừ ngày chàng say bất tỉnh nhân sự ra, những ngày khác vẫn quần quít lấy nàng đến nửa đêm mới nghỉ tạm.

Nhìn Đường Uyển vừa thẹn vừa giận lại vừa ngượng ngùng không chịu nổi, Hồ phu nhân bật cười ha ha, xem ra chuyện phòng the của con bé và Triệu Sĩ Trình rất hòa hợp, nếu không sẽ không có bộ dạng này...

“Mẹ...”. Đường Uyển đoán được Hồ phu nhân đang cười cái gì, lẩn lộn trong lòng Hồ phu nhân làm nũng.

“Được rồi được rồi đừng nháo mẹ nữa”. Hồ phu nhân lại càng cười to mặc Đường Uyển làm nũng, sau đó nói thêm. “Mẹ biết hai đứa đang tân hôn, tất nhiên sẽ có chút phóng túng, nhưng con đừng cái gì cũng nghe nó, lúc nên tiết chế phải tiết chế, đừng làm hư hỏng thân mình...”.

“Mẹ, mẹ càng nói càng thái quá”. Lúc này Đường Uyển xấu hổ đến mức không dám nháo Hồ phu nhân nữa.

65. Chương 65: Mẹ Chồng

“Huệ Tiên, sau này không cần sáng sớm tới đây thỉnh an đâu”. Lý phu nhân nói với Đường Uyển, nàng đang vắt khăn cho Lý phu nhân rửa mặt, hôm nay là ngày thứ tư sau khi thành thân, Đường Uyển sớm nào cũng tới đây hầu hạ bà rồi giường thay quần áo.

Đường Uyển có lòng như thế, bà thật vui mừng, nhưng bà không cho rằng đây là việc Đường Uyển nên làm, bà cười. “Tuổi các con bây giờ đúng là lúc tham ngủ, có thể ngủ nhiều thì cứ ngủ nhiều một chút, tục ngữ nói: ăn nằm cân thịt không bằng ngủ năm canh giờ, ngủ đủ giấc tốt hơn mọi thứ”.

“Mẹ, con dâu vốn nên hầu hạ mẹ”. Lý phu nhân nói vậy, Đường Uyển thật thoải mái trong lòng, cũng thật vui vẻ, nhưng nàng không dám nhận lời ngay, chỉ ngoan ngoãn đáp lại.

“Không có gì nên hay không nên cả”. Lý phu nhân mỉm cười, nhận lấy khăn lau mặt, nhìn Đường Uyển chăm chú, nói. “Khi mẹ vừa gả vào nhà, bà nội của Tử Quy, tức là mẹ chồng của mẹ cũng đối xử với mẹ như thế, bà chưa bao giờ bắt mẹ tuân theo quy củ gì, bà nói sống tốt mới là quan trọng, quy củ gì cũng không quan trọng bằng. Mẹ không biết mẹ chồng nhà người ta đối xử với con dâu như thế nào, mẹ chỉ biết đối xử với con như bà nội đã đối xử với mẹ năm đó. Bà nội là mẹ chồng tốt nhất, học bà nội luôn luôn đúng”.

Nói đến mẹ chồng quá cố, mặt Lý phu nhân trông hơi ảm đạm, bà thở dài một hơi. “Nếu bà nội còn sống, nhất định rất quý con”.

Đường Uyển chưa từng nghe Lý phu nhân nhắc tới bà nội, chỉ mơ hồ nhớ rõ, bà nội vì nước mà mất vào khoảng thời gian khó khăn nhất ở Tĩnh Khang, lúc ấy Triệu Sĩ Trình còn nằm trong tã lót, không nhớ gì về bà nội, tự nhiên cũng sẽ không kể cho nàng.

“Mẹ và bà nội nhất định ở chung rất hòa hợp”. Nhìn Lý phu nhân vì nhớ chuyện cũ mà buồn rầu, Đường Uyển thầm nghĩ như vậy, nàng từng nghe cha mẹ kể về khoảng thời gian khó khăn ở Tĩnh Khang, một đại nạn khủng khiếp, đối với hoàng thất, quan lại hay dân đen bình thường mà nói đó là quãng thời gian thống khổ nhất, ông bà nội của Đường Uyển cũng mất ở đại nạn đó, mỗi lần Đường Hoành nhắc lại đều rơi lệ.

“Đúng vậy”. Lý phu nhân nhớ lại. “Bà nội của Tử Quy và mẹ của mẹ vốn là bạn thân khuê mật, bà nội nhìn mẹ lớn lên, cho nên khi mẹ gả vào, trong lòng tràn đầy là khát khao hạnh phúc tương lai, một chút lo lắng cũng không có. Mẹ gả đến nhà họ Triệu khi mới mười sáu tuổi, nhà bình thường đều hận không thể có cháu ôm ngay. Nhưng bà nội chỉ nói mẹ còn nhỏ, sinh con sẽ chịu rất nhiều đau đớn, nhắc mẹ cứ từ từ. Khi mẹ sinh Tử Quy, sinh khó, là bà nội nắm tay khuyến khích mẹ, cùng mẹ nhịn xuống... Bây giờ mẹ vẫn còn nhớ rõ nụ cười hiền hòa của bà nội Tử Quy”.

“Có được bậc trưởng bối như bà nội, là phúc của mẹ, cũng là phúc của Huệ Tiên”. Đường Uyển nói câu này là thật lòng thật dạ, bà nội quá cố có ảnh hưởng vô cùng lớn đến Lý phu nhân, ít nhất điều đó khiến nàng cảm thấy bà nội là mẹ chồng rất tốt với con dâu.

“Đúng vậy”. Lý phu nhân nở nụ cười, sau đó nhìn Đường Uyển. “Bà nội năm đó là tài nữ nổi tiếng phủ Khai Phong, thơ của bà truyền lưu rộng khắp, tranh vẽ của bà cũng tuyệt vời. Trong nhà vẫn giữ những bức họa bà tâm đắc nhất, khi nào rảnh rỗi chúng ta lấy ra thưởng thức”.

“Dạ”. Đường Uyển gật đầu, những lời này kiếp trước Lý phu nhân chưa bao giờ nói với nàng, có lẽ vì khi gả nàng vốn không tình nguyện, Lý phu nhân biết lòng nàng không ở, liền giữ khoảng cách. Có điều dù Lý phu nhân lãnh đạm với nàng, nhưng chưa bao giờ làm khó dễ nàng.

Kiếp này, Đường Uyển cố gắng làm cô con dâu hiền trong mắt Lý phu nhân, nàng muốn sống hạnh phúc bên Triệu Sĩ Trình, tất nhiên muốn hòa hợp với Lý phu nhân, để Triệu Sĩ Trình không mắc phải phải tình huống khó xử bị kẹp giữa hai người phụ nữ. Hiện tại, nàng còn chưa cố gắng biểu hiện, Lý phu nhân đã tỏ thiện ý lớn nhất, Đường Uyển hơi bất ngờ, nhưng nghĩ lại cẩn thận lại cảm thấy tình lý bên trong — nếu như Lý phu nhân không thông tình đạt lý, Triệu Sĩ Trình dù thích nàng đến mấy, Lý phu nhân mãi mãi không đồng ý, bọn họ nhất định chỉ có thể bỏ lỡ.

“Mẹ nhớ từng đọc được một bài thơ của Huệ Tiên.

Ca thanh phi lạc họa lương trần,

Tiếng ca lạc giữa chốn hồng trần,

Vũ bãi hương phong quyến tú nhân,

Điệu múa chấm dứt còn vấn vương người trông,

Canh đục lũ thành ky thượng hận,

Thời gian như sợi tơ cuốn quít qua đi thành nỗi hận

Tôn tiền hốt hữu đoạn tràng nhân.

Bình rượu bất chợt cay xé lòng người”.

Lý phu nhân thuận miệng ngâm một bài thơ nổi tiếng trước đây của Đường Uyển, sau đó cười. “Lúc đó đọc bài thơ này, mẹ ghi tạc cảm khái, cô gái viết ra được bài thơ ấy không biết thanh khiết thông minh biết bao nhiêu, thật không ngờ tài nữ ngày nào lại trở thành con dâu của mẹ. Huệ Tiên, mẹ vẫn đang chờ những bài thơ mới của con đó”.

“Mẹ, Huệ Tiên đã bỏ thi từ ca phú”. Đường Uyển khẽ lắc đầu, thấy Lý phu nhân tròn mắt kinh ngạc, nàng nói. “Cầm kì thi họa tửu hoa vốn là trọng tâm trong cuộc sống của Huệ Tiên, nhưng trải qua nhiều chuyện như vậy, Huệ Tiên hiểu ra, củi gạo dầu muối tương dấm trà mới là quan trọng nhất trong cuộc sống. So với lãng phí thời gian tại chốn phong hoa tuyết nguyệt, không bằng bình thần kiên định giúp đỡ mẹ quản lý việc nhà”.

“Huệ Tiên là chịu đả kích quá lớn, nên đi từ cực đoan này đến cực đoan khác”. Đường Uyển vừa dứt lời, Lý phu nhân cũng hiểu nguyên nhân, bà lắc đầu. “Huệ Tiên, con là cô gái trong sáng hiểu biết, con hẳn là hiểu câu ‘nữ tử vô tài là phúc’ là hoàn toàn vô lý. Không có tài hoa, dù đẹp mấy đi nữa vẫn là mỹ nhân đầu gỗ mà thôi. Huống chi, dung nhan mỹ miều rồi cũng đến ngày già đi, tài hoa ngược lại, qua năm tháng càng tích tụ như trầm tích, càng lúc càng nhiều, người con gái có tài giống như rượu vậy, càng ủ càng thơm, có được sức hấp dẫn độc nhất vô nhị, cũng biết thưởng thức cuộc sống muôn màu”.

Đường Uyển hơi sững sờ nhìn Lý phu nhân, sau khi sống lại nàng vẫn một mực phủ nhận bản thân mình, luôn cảm thấy nguyên nhân khiến nàng bị nổi buồn rầu vây hãm ngoại trừ nhìn nhầm người ra chính là quá đắm chìm trong cảm kì thi họa, Đường phu nhân ghét nhất ở nàng không phải là điểm này sao? Sao đến lượt Lý phu nhân lại hoàn toàn ngược lại?

“Quả thật, củi gạo dầu dấm mới là cuộc sống, nhưng nếu cuộc sống chỉ toàn củi gạo dầu dấm lại là tai nạn... À, mẹ nói vậy có chút bất công, phải nói là đối với cuộc sống ở gia đình chúng ta mà nói, chỉ toàn củi gạo dầu dấm mới là tai nạn”. Lý phu nhân thấy Đường Uyển sững sờ, chỉ cười. “Con ngẫm lại, Tử Quy lười kéo muốn vẽ mi cho con, con lại nghĩ đến việc nấu cơm, Tử Quy muốn cùng đi ngắm hoa, con lại nghĩ trồng hoa tốn bao nhiêu bạc, ngâm thơ đối đáp dưới trăng con chỉ nghĩ sớm mai còn có công việc... Một lần hai lần còn tạm, nếu lần nào cũng vậy, Tử Quy sẽ lạnh tâm, một hồi tình cảm vợ chồng cũng lạnh nhạt. Huệ Tiên, vợ chồng trân trọng nhau cứ án tề mi là một loại cuộc sống, kính nhau như thờ ban đầu cũng là một loại cuộc sống, nhưng mẹ muốn nhất vẫn là vợ chồng hòa hợp cảm sát hòa minh”.

“Mẹ không lo lắng con như vậy sẽ ảnh hưởng đến tiền đồ của Tử Quy sao?”. Đường Uyển nhìn lên Lý phu nhân, cuộc sống vẽ mi ngắm hoa ngâm thơ dưới trăng như lời Lý phu nhân vốn là cuộc sống nàng khao khát hướng tới, mà hiện tại cũng là giấc mộng xa xôi nhất. Nàng cứ ngỡ bản thân đã quên, nhưng khi Lý phu nhân vừa nhắc tới, chúng lại rục rịch nẩy mầm, nàng biết, nàng chưa bao giờ quên, chỉ là chôn nó thật sâu dưới đáy lòng, sau đó cương quyết nhắc nhở bản thân đó là sai lầm, nếu không niệm phong nó bản thân sẽ lại rơi vào bi kịch kiếp trước. Có điều, bây giờ, Lý phu nhân lại nhắc nhở nàng suy nghĩ của nàng là sai lầm, suy nghĩ trước kia mới là đúng.

“Tiền đồ? Nhà như nhà chúng ta, cần thiết đặt nặng tiền đồ của Tử Quy sao? Chẳng lẽ bắt nó đi thi Trạng nguyên?”. Lý phu nhân bật cười. “Tử Quy là con cháu hoàng tộc, tính tình không ngang ngược kiêu ngạo, không gây thị phi, mẹ đã vừa lòng lắm rồi, huống hồ nó còn khiêm tốn hữu lễ, thi thư cũng thông đạt, mẹ còn cầu gì? Bây giờ a, mẹ chỉ hy vọng vợ chồng son hai đứa ân ái, hòa thuận mà sống, những thứ khác không cần. Đương nhiên, nếu hai đứa sớm ẹ bông cháu, mọi sự càng tuyệt vời”.

Nàng đúng là hồ đồ, sao lại đánh đồng Tử Quy với Lục Du? Hai người bọn họ căn bản không thể so sánh — Đường Uyển rất muốn gõ vào đầu mình một cái, nhưng lại ngưng ngừng.

“Nhưng con dâu vẫn muốn gánh vác bớt công việc trong nhà ẹ...”. Đường Uyển chưa nói hết, vì nàng bỗng cảm thấy câu này không thỏa đáng, Hồ phu nhân từng nói, không phải mẹ chồng nào cũng muốn con dâu có khả năng, có tài cán gánh lấy công việc quản gia, một vài bà mẹ chồng thích chường quản quyền cao trong nhà, không ưa con dâu “đoạt quyền”.

“Mẹ biết hơn một năm nay con vẫn theo bà thông gia học quản gia, sao, chờ không kịp muốn khoe với mẹ thành tích một năm qua phải không?”. Nhìn ra Đường Uyển bối rối, Lý phu nhân vui đùa. “Huệ Tiên có tâm giúp mẹ, cũng tốt, con về lựa ra một nha hoàn và một ma ma đặc lực bên người đưa qua, để mẹ xem xem nên cho bọn họ tiếp quản chuyện gì là được”.

Đường Uyển khó hiểu, vì sao nói nàng hỗ trợ nhưng lại chỉ chọn hai người đặc lực ra?

“Nhà chúng ta không giống nhà người ta, trong nhà ít người, bình thường mẹ cũng rất lười, không phải ngày nào cũng hỏi việc nhà”. Lý phu nhân nhìn Đường Uyển, bà biết có nhà nữ chủ nhân không phải mỗi ngày đều hỏi han từng thứ một, nhà họ Triệu cũng vậy, bà cười. “Hơn nữa trong nhà các ma ma quản sự rất nhiều, thông thường đầu tháng giữa tháng mẹ căn dặn phân phó chút ít, để bọn họ tự gánh vác công việc là được. Con muốn giúp đỡ chỉ cần tìm nha hoàn ma ma cho hai người đi quản, con cũng như mẹ, chỉ cần đầu tháng giữa tháng kiểm tra lại là xong, đừng nhốt mình vào mớ công việc nhà”.

Đơn giản vậy thôi? Đường Uyển thật kinh ngạc, xem ra việc quản gia là tùy vào mỗi người mỗi nhà, theo cách Lý phu nhân làm thì đúng là mình rảnh rỗi rất nhiều, thật sự có thể thả lỏng một chút, không cần cả ngày bị củi gạo dầu dấm vây quanh.

“Mẹ thấy cứ vậy đi, Huệ Tiên trước chọn ra người thích hợp đi quản công việc may vá, mẹ sẽ an bài cho bọn họ bàn giao”. Lý phu nhân là tuýp người nói là làm ngay, nếu hôm nay nhắc tới chuyện này, cứ quyết định luôn.

“Mẹ, con vừa vào nhà, việc này cứ từ từ tính”. Đường Uyển bị dọa nhảy dựng, không phải nàng luống cuống, mà là vừa tiến vào nhà người ta đã cướp quyền quản sự, có vẻ không tốt lắm.

“Cũng vì con vừa gả vào, mẹ mới muốn cho con quản”. Lý phu nhân nói ẩn ý. “Trên đời này, loại người gió chiều nào xoay chiều ấy là nhiều nhất, con vừa vào cửa đã được quản gia, các ma ma có thói quen xem hướng gió sẽ cung kính với con hơn, càng dễ cho con dung nạp vào nhà chúng ta”.

Lời này thật đáng giá cân nhắc. Đường Uyển nhìn Lý phu nhân, trong lòng đoán xem là Triệu Sĩ Trình nói gì với bà, hay do chính bà phát hiện điều gì, muốn nhân cơ hội này tạo thanh thế ỳnh, mặc kệ là lý do nào, Đường Uyển đều cảm kích trong lòng...

66. Chương 66: Đoạn Tuyệt Ý Niệm

“Phu nhân, phu nhân thật sự muốn cho thiếu phu nhân quản gia?”. Đường Uyển hầu hạ Lý phu nhân ăn sáng, lại cùng đi dạo trong hoa viên một lúc mới rời đi, nàng vừa đi, Điền ma ma liền ngập ngừng hỏi.

Bà ta biết vừa rồi Lý phu nhân nói câu đó là có ý cảnh cáo, cũng biết hiện tại hỏi câu này ít nhiều sẽ ảnh hưởng đến mình, nhưng La ma ma đang quản lý phòng may vá có quan hệ đặc biệt với bà ta, con gái của La ma ma gả cho con trai bà ta, nếu không hỏi gì thì La ma ma không ngại, con dâu bà ta cũng hỏi cho bằng được.

“Đúng”. Lý phu nhân gật gù, ngày dần tiến trưa, thời tiết có chút nóng bức, bà chậm rãi thông thả bước vào đình, nhận thức ăn cho cá nha hoàn đưa lên, thích ý dựa vào lan can cho cá ăn.

“Phu nhân, có phải vội quá rồi không?”. Thấy Lý phu nhân bình tĩnh, lá gan của Điền ma ma lớn hơn chút, bà ta vừa cẩn thận quan sát nét mặt Lý phu nhân, vừa nói. “Thiếu phu nhân vừa mới vào cửa, chưa quen thuộc người hầu trong nhà, chờ thiếu phu nhân quen thuộc lại cho thiếu phu nhân quản gia cũng chưa muộn, hơn nữa thiếu phu nhân và thiếu gia đang tân hôn, nếu đặt hết tinh lực vào chuyện quản gia mà vắng vẻ thiếu gia, thiếu gia sẽ giận”.

Lý phu nhân liếc mắt qua Điền ma ma, Điền ma ma từ khi mười một mười hai tuổi đã hầu hạ bên cạnh bà, đương nhiên nhìn ra bất mãn trong ánh mắt Lý phu nhân, tim bà ta đột ngột đánh thót, chưa kịp nói gì Lý phu nhân đã mở miệng. “Muốn sớm sớm dung nạp gia đình này, quản gia là sự lựa chọn không tồi, Huệ Tiên hiểu đạo lý đó, nếu không con bé tuyệt không chủ động nói muốn chia sẻ việc nhà với ta, ta cũng tin tưởng khả năng của con bé”.

“Phu nhân nói phải”. Tim của Điền ma ma vẫn đập bình bịch liên hồi, nhất thời không dám nói thêm gì nữa.

“Ta biết, tuy Huệ Tiên và Đại lang đã thành thân, đã là thiếu phu nhân nhà họ Triệu, nhưng không phải ai cũng biết mà tôn trọng con bé, có vài người đang ngầm khinh rẻ con bé là thân tái giá, lại có vài người đồn đãi nó không sinh con được, thậm chí có cả người đã vội vàng đến cho nó thêm ngọt ngào”. Nói đoạn, Lý phu nhân liếc Điền ma ma, lòng bàn chân bà ta như nhũn ra, nếu không ráng gắng gượng đã xấu mặt tại chỗ. Lý phu nhân làm bộ không thấy gì, vẫn bình thường nói tiếp. “Để con bé quản gia sớm cũng cho những người đó hiểu được trong bụng là không riêng gì Đại lang, mẹ chồng là ta cũng yêu quý nó, lời không nên nói cũng chậm rãi biến mất”.

“Mặc kệ thiếu phu nhân trước kia thế nào, đồn đãi ra sao, thiếu phu nhân chung quy là thê tử của thiếu gia, là chủ nhân của chúng nô tỳ, không ai dám dui mù cho thiếu phu nhân thêm phiền lòng”. Điền ma ma cười cứng ngắc, bà ta âm thầm tính toán trong lòng, là bản thân làm việc không kín đáo bị Lý phu nhân phát hiện, hay Dương ma ma hoặc Đường Uyển nói gì với Lý phu nhân? Nghĩ tới nghĩ lui, bà ta cảm thấy vẫn là mình làm việc sơ suất sinh ra vấn đề, phải biết rằng ban này Đường Uyển chưa từng một mình nói nửa câu với Lý phu nhân.

“Vậy thì tốt”. Lý phu nhân gật đầu, phân phó. “Bà bình thường tỉnh táo chút, lưu ý nhiều hơn, nếu gặp gỡ loại người dui mù đó, đừng nói nhiều, trực tiếp đánh ấy gậy, gọi người bên môi giới đến bán ra ngoài”.

“Dạ”. Điền ma ma hết hồn, run rẩy đáp. Chân bà ta giờ mềm nhũn, tim đập điên cuồng, đầu cũng cúi gầm xuống, sợ Lý phu nhân nhìn ra khác lạ.

“Ta không quan tâm trước kia Huệ Tiên thế nào, cũng bỏ qua lúc đầu ta không thích con bé làm con dâu, ta chỉ biết giờ con bé đã là một phần của nhà họ Triệu, là thê tử yêu quý của Đại lang, để con bé dung nhập được vào nhà này, cũng để Đại lang vui mừng, ta chẳng những tiếp nhận con bé, cố hết sức tốt với nó, cũng sẽ không cho phép bất kì kẻ nào khinh rẻ nó”. Lý phu nhân là yêu con vô cùng, chỉ cần con trai bà thích, dù bà có không thích cũng cố gắng học thích.

“Ý của phu nhân nô tỳ hiểu, nô tỳ sẽ thông báo cho tất cả mọi người biết”. Điền ma ma gật đầu như đảo tỏi, bà ta biết Lý phu nhân nể tình bà ta hầu hạ nhiều năm đã chừa mặt mũi cho bà ta lắm rồi, nếu không Lý phu nhân sẽ không cảnh cáo như thế, mà đã dùng bà ta làm ví dụ, giết gà dọa khỉ cảnh cáo những người khác.

“Ừm”. Lý phu nhân quả thật biết Điền ma ma để lộ cho Dương ma ma biết tiểu Lý phu nhân muốn đưa con gái đi làm thiếp cho Triệu Sĩ Trình, đúng như Điền ma ma đoán, Lý phu nhân là tự mình nhận biết, tuy bà không hỏi đến chuyện nhà hằng ngày, không thích nhốt mình trong mớ công việc lật vật, nhưng trong nhà xảy ra chuyện gì không bao giờ có thể gạt được bà.

Điền ma ma cẩn thận mồm miệng, không dám nói gì khiến Lý phu nhân mất hứng, im lặng đứng bên nhìn Lý phu nhân cho cá ăn, có điều bà ta không nói gì không có nghĩa Lý phu nhân sẽ buông tha bà ta, Lý phu nhân vừa cho cá ăn, vừa thản nhiên nói. “Tam nha đầu nhà bà năm nay mười bốn rồi phải không?”

“Dạ, phu nhân”. Điền ma ma lại bắt đầu run sợ, trong các ma ma quản sự nhà họ Triệu bà ta có nhiều con nhất, hai con trai ba con gái, được cưng chiều nhất là con trai út, nhưng thông minh nhất là con gái thứ ba. Tam nha đầu không chỉ thông minh, bộ dạng cũng xinh xắn, đương nhiên, tham vọng cũng lớn nhất, từ khi còn nhỏ đã luôn nghĩ làm chủ nhân, muốn sống sung sướng như chủ nhân, Điền ma ma ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng cũng ngầm đồng ý, chính vì thế bà ta mới bóng gió với Dương ma ma, ám chỉ Dương ma ma nên khuyên Đường Uyển chọn nha đầu thông phòng cho Triệu Sĩ Trình.

Điền ma ma cứ chắc mẫm Đường Uyển sẽ nghe lời Dương ma ma, chỉ cần nàng có động tĩnh bà ta sẽ nghĩ biện pháp đưa con gái bà ta qua, con gái bà ta mà thành thông phòng hoặc thiếp thất của Triệu Sĩ Trình thì xem như ván đã đóng thuyền.

Điền ma ma không trông cậy con gái bà ta có thể được sủng ái, tình cảm của Triệu Sĩ Trình dành cho Đường Uyển người khác có thể không biết chứ những người hầu hạ thân cận bên Lý phu nhân như bà rất rõ, có điều Điền ma ma vẫn tin tưởng vững chắc chỉ cần con gái bà ta được thông phòng nhất định sẽ có tin mừng trong thời gian ngắn nhất, Tam nha đầu sinh con cho nhà họ Triệu thì cả đời này vinh hoa phú quý không xa nữa.

Ai ngờ ý định mới manh nha đã bị Lý phu nhân phát hiện, càng khó ngờ bản thân chưa quên ý định này, Lý phu nhân đã nhắc đến Tam nha đầu.

“Nha đầu mười bốn tuổi, nên tìm nhà chồng”. Lý phu nhân hờ hững. “Mặc kệ là con gái nhà ai, lớn rồi không thể ở nhà mãi, chậm đến trễ đi cẩn thận lỡ cả đời”.

“Nó là con gái nhỏ nhất nhà, nuông chiều sinh hư, nghĩ ở lâu thêm hai năm, chờ nó lớn hơn chút rồi tìm người gả cho”. Điền ma ma cười méo xệch, trong lòng biết nên tìm nhà chồng cho con, ôi chao ôi, tâm cao khí ngạo như nó, lại không chịu được khổ, nên tìm dạng người gì cho nó đây?

Ngoại trừ Triệu Sĩ Trình, Điền ma ma đúng là không nỡ để con gái đi làm thông phòng nha đầu cho người ta, cho dù làm thiếp cũng không nỡ. Tuy rằng làm thiếp hay thông phòng thì cũng như người hầu, sống chết đều do chủ nhân quyết định, nhưng thông phòng vẫn là nha hoàn, làm tốt sẽ không bị chủ nhân chán ghét vứt bỏ. Làm thiếp lại khác, không có bản lĩnh bám trụ sẽ bị người khác đạp xuống, làm tốt lại là cái đinh trong mắt của nữ chủ nhân, chỉ cần một lỗi nhỏ sẽ có thể bị đánh chết hoặc bán ra ngoài. Ở nhà họ Triệu, bà ta quan hệ rộng, chiều ứng được, dù con gái bà ta không được sủng cũng sống thoải mái an nhàn, nhưng đến nhà khác, có thể bị ăn đến xương cốt không còn.

“Lòng dạ cao đến đâu cũng phải xem có mệnh hưởng hay không”. Lý phu nhân nói một câu thăm thía, sau đó căn dặn. “Bà đừng chậm trễ, tìm nhà nào cho nó đi, tìm quản sự trẻ tuổi hoặc gã sai vặt nào lạnh lẽo trong phủ chúng ta cũng được, ta thưởng cho nó một bộ trang sức làm đồ cưới, nếu tìm người bên ngoài, ta trả lại khế bán mình cho nó, để nó đứng thẳng lưng làm người”.

“Tạ ơn ân điển của phu nhân”. Điền ma ma đáp lời, lại hơi chần chừ. “Nhưng nhất thời chưa tìm được ai thích hợp, nô tỳ về bàn lại với cha bọn nhỏ đã, xem ông ấy có ý tứ gì, sau lại tìm”.

“Ta thật ra có mấy người muốn thành thân để chọn ở đây, nếu các người tìm không thấy hợp ý, ta sẽ làm chủ cho”. Lý phu nhân biết trong lòng Điền ma ma còn tồn chút hy vọng may mắn, nhưng nếu bà đã lật hết lá mặt lá trái ra sẽ không để bọn họ còn tí hy vọng nào, không mau mau gả nha đầu đó ra ngoài ai biết sẽ nháo ra chuyện gì. Bà không muốn đến cuối cùng con trai con dâu lại oán bà.

“Phu nhân cũng biết nô tỳ là người thiếu chủ ý, nhưng cha bọn nhỏ lại khác, nô tỳ nghĩ ông ấy nhất định có thể tìm được người thích hợp gả Tam nha đầu ra ngoài. Cuối cùng vẫn không được lại đến cầu phu nhân”. Điền ma ma hoảng. Bà ta biết việc con gái phải lập gia đình là lửa sém lông mày rồi, nếu vẫn kéo dài, Lý phu nhân rất có khả năng sẽ trực tiếp chỉ định người, người tốt không nói, có mình chiếu ứng nó sống cũng không quá gian nan, nhưng nếu là thứ nổi mề sứt quai gì thì... Điền ma ma rùng mình, chỉ sợ đời con gái bà ta cũng bị hủy.

“Vợ chồng các người cứ bàn bạc đi”. Lý phu nhân đâu có sốt ruột, cho dù sốt ruột nhất thời cũng chẳng làm được gì, bà gật gù, chuyện này có trì hoãn đến đâu đi nữa thì bà cũng đã tỏ rõ thái độ, chỉ xem Điền ma ma làm thế nào. Đương nhiên, bà mong Điền ma ma thức thời chút, đừng làm gì mờ ám sau lưng, xem như niệm tình cảm chủ tớ bao lâu, nhưng nếu Điền ma ma đánh cuộc muốn giành giật phú quý cho con gái, bà sẽ không thềm nể mặt, tiên hạ thủ vi cường trực tiếp đoạn tuyệt ý định đó trước khi bọn họ kịp làm bất kì điều gì.

“Dạ”. Điền ma ma không dám nói gì cho bản thân lối thoát nữa, bà ta biết nói thêm chỉ tổ làm Lý phu nhân tức giận, không chừng vài ngày sau lập tức chỉ định hôn sự cho con gái bà ta.

“Còn chuyện phòng may vá, sáng mai bà qua đó nói trước cho bọn họ, để bọn họ chỉnh chu chuẩn bị tốt giao tiếp với thiếu phu nhân”. Lý phu nhân cho Điền ma ma thêm một nan đề.

Bắt bản thân đi nói cho thông gia biết? Điền ma ma miệng đắng như ăn tim sen, nhưng đã bị rút hết dũng khí mở miệng, đành gật gật đầu, tỏ vẻ bản thân đã lĩnh mệnh...

67. Chương 67: Nhân Nhã

Cuộc sống của Đường Uyển trôi qua thật sự nhân nhã.

Tuy rằng Lý phu nhân đã nói với nàng rằng không cần sáng sớm đến thỉnh an, càng không cần hầu hạ bà rồi giường hay đi nghỉ, nhưng Đường Uyển vẫn lo lắng Lý phu nhân chẳng qua là nói mát ngoài mặt, nàng nghe mà không dám vắng theo, sáng sớm vẫn theo lệ qua hầu hạ Lý phu nhân tỉnh giấc. Lý phu nhân không nói gì thêm, vui vẻ cho nàng hầu hạ, Đường Uyển càng thêm khẳng định mình đoán đúng, mình không làm sai, ôi may là mình không sai.

Có điều, sáng sớm ngày thứ ba, Đường Uyển vừa đứng dậy rửa mặt sạch sẽ, chưa kịp ra khỏi cửa, Điền ma ma đã tới, dẫn theo lời Lý phu nhân dặn nàng nghỉ ngơi không cần qua hầu hạ. Đường Uyển ngẩn ra vì bất ngờ, làm cho Triệu Sĩ vốn cố gắng khuyên nàng không cần dậy sớm như vậy cười đến ho khan trên giường.

Đường Uyển tức giận trừng mắt liếc chàng một cái, lại nhìn bản thân đã thay quần áo cẩn thận, phần nộ dần nhòa hoàn ra cửa tản bộ, Triệu Sĩ Trình vội vàng rời giường, còn chưa rửa mặt chải đầu liền theo cùng nàng, Đường Uyển bị bộ dạng chật vật của Triệu Sĩ Trình chọc cười, lôi kéo chàng trở về phòng, ngày đó không hầu hạ Lý phu nhân nhưng thật ra tự mình hầu hạ Triệu Sĩ Trình rửa mặt chải đầu, Triệu Sĩ Trình vui hết chỗ nói, luôn miệng khen bản thân có phúc tìm được thê tử hiền lành.

Sớm ngày thứ tư, Đường Uyển tỉnh lại, đang do dự có nên rời giường không, Hồng Trù đứng ngoài cửa nhẹ giọng nói Lý phu nhân đã sai người sang truyền lời dặn nàng nghỉ ngơi, không cần qua hầu hạ. Đường Uyển bật cười lên tiếng, Triệu Sĩ Trình bị đánh thức than thở hai tiếng, lăn qua ôm lấy nàng. Đường Uyển cũng yên tâm ôm chàng ngủ đến sắc trời sáng rõ. Lúc xuống giường rửa mặt chải đầu, nàng thật cảm thấy khí sắc tốt hơn rất nhiều.

Biết Lý phu nhân là khoan dung thật chứ không phải dò nông sâu, Đường Uyển cũng thôi rồi rắm vấn đề có nên đi hầu hạ Lý phu nhân hay không, trong lòng chẳng những thêm cung kính Lý phu nhân, còn thêm phần thân thiết.

Cứ thế bốn ngày trôi qua, Lý phu nhân gọi nàng đến, nói phòng may vá đã chuẩn bị chu đáo, chỉ chờ nàng có thời gian là giao tiếp. Lý phu nhân vẫn đề nghị nàng chọn một nha hoàn ma ma nào nhanh nhẹn giữa những người hầu đi quản lý, nàng học theo Lý phu nhân đầu tháng giữa tháng hỏi đến một chút, xử lý những chuyện ma ma quản sự không thể tự quyết định là được rồi, đừng khiến bản thân bị gia sự vây quanh.

Đã có tiền lệ, Đường Uyển cũng không nghĩ Lý phu nhân nói khách khí, nàng thật sự cân nhắc. Suy nghĩ mãi, nàng cho Hồng Trù đi làm quản sự, về phần Dương ma ma, bà ấy cũng sắp rời khỏi.

Một ngày sau khi Đường Uyển về nhà mẹ đẻ, con dâu Dương ma ma tìm tới cửa, không biết đã nói gì với Dương ma ma nhưng ánh mắt Dương ma ma nhìn Đường Uyển sau đó có chút chần chờ, muốn nói lại thôi. Đường Uyển âm thầm quan sát, biết Hồ phu nhân đã bắt đầu an bài theo kế hoạch, nàng không nói gì, chờ hai ba lần sau mới mở miệng hỏi.

Dương ma ma kể rằng con dâu lại có bầu, hy vọng bà ấy qua chăm sóc, rồi nhìn Đường Uyển chờ mong, bà ấy nói Triệu Sĩ Trình đối xử rất tốt với Đường Uyển, Lý phu nhân cũng nhiều khoan dung, nàng ở nhà họ Triệu nhất định sống hạnh phúc, vân vân. Bà ấy còn nói rất nhiều, tuy không nói rằng mình muốn ra đi, nhưng cũng biểu đạt ý tứ như vậy. Đường Uyển không biết nên thở dài nhẹ nhõm hay thất vọng, có lẽ dù gì Dương ma ma cũng là vú nuôi của nàng, kiếp trước đến tận khi nàng chết bệnh bà ấy vẫn ở bên cạnh nàng, nàng cứ nghĩ Dương ma ma coi trọng nàng hơn hết thảy, nhưng hiện tại xem ra không hẳn như thế. Có điều, nàng vẫn thở dài nhẹ nhõm một hơi, giữ Dương ma ma bên người, cơ hội khiến người ngoài lợi dụng bà ấy thật sự nhiều lắm.

Ngày Dương ma ma ra đi, Hồ phu nhân tự mình dẫn đến một ma ma mới họ Nghiêm, lúc này Đường Uyển thận trọng, nàng không giao tất cả mọi sự cho Nghiêm ma ma xử lý, mà mời vú nuôi của Triệu Sĩ Trình là Doãn ma ma cùng nhau quản lý, như vậy vừa không lạnh nhạt người cũ bên cạnh Triệu Sĩ Trình, vừa không cho ai độc quyền, Hồ phu nhân mười phần tán thưởng cách làm của nàng.

Vài ngày bận rộn trôi qua, vợ và hoàn thành mọi việc xong, Đường Uyển bỗng nhiên phát hiện bản thân chẳng có việc gì để làm nữa, không cần sáng sớm tỉnh dậy hầu hạ cha mẹ chồng, công việc nhà cũng không cần hỏi đến mỗi ngày, không phải vùi bản thân vào mớ sổ sách, ngày trôi qua thanh nhàn thật sự nhưng cũng có chút nhàm chán.

Vì thế, dưới sự dẫn dắt thậm chí thúc giục của Triệu Sĩ Trình, Đường Uyển lại bắt đầu chạm vào cầm kì thi họa, tuy hơn một năm thậm chí thật ra là lâu hơn thế chưa đụng vào, mọi thứ không hề xa lạ, cầm lấy bút ngay lập tức có thể vẽ tranh viết chữ, thi từ cũng múa bút thành văn, tự nhiên như ăn như ngủ, điều này khiến Đường Uyển vô cùng kinh ngạc, kinh ngạc nhanh chóng qua đi, Đường Uyển cũng liền thần nhiên – Nếu Lý phu nhân và Triệu Sĩ Trình đều ủng hộ mình sống như thế, bản thân việc gì phải ép buộc chính mình? Mình từng bất hạnh không phải vì mình yêu thích cầm kì thư họa, mà vì mình chưa gặp đúng người thời.

Nghĩ thông suốt, Đường Uyển tuy chưa thể buông tay hết thảy ở kiếp trước, nhưng cũng học được hưởng thụ kiếp này, khi xử lý việc nhà nàng không hàm hồ, nên làm thế nào thì làm thế ấy, lúc không thể quyết định được, hoặc cảm thấy không thể giải quyết như khi còn ở nhà họ Đường, nàng sẽ thỉnh giáo Lý phu nhân, khiếm tốn nghe bà dạy bảo, khi rảnh rồi không bị việc nhà quán thân, nàng sẽ đàm thơ ngắm tranh với Triệu Sĩ Trình, mỗi ngày trôi qua càng lúc càng thoải mái, nụ cười trên môi càng lúc càng sáng rõ, tình cảm giữa nàng và Triệu Sĩ Trình tăng mạnh, tình ý nồng đậm, người khác cũng có thể nhận ra.

Một buổi sáng, bên hồ sen nhà họ Triệu, Đường Uyển bố trí bàn dài, đốt trầm hương đánh đàn, bên kia Triệu Sĩ Trình cũng sắp xếp một chiếc bàn dài khác, bày biện giấy mực vẽ cảnh Đường Uyển đang đánh đàn. Vợ chồng Triệu Định Lân cũng nhàn nhã ngồi trong đình ăn trái cây cắn hạt dưa, thích ý uống trà. Cuộc sống như thế trước kia từng nói hưởng thụ, ngay cả nghĩ Đường Uyển cũng chưa từng nghĩ tới.

“Mình nói thử xem Huệ Tiên đàn hết bao nhiêu khúc nhạc Tử Quy mới vẽ xong tranh?”. Triệu Định Lân nhấp ngụm trà, nhìn con trai con dâu vui vẻ, trên mặt phẳng phát một tia hoài niệm. “Năm đó mình đánh

hết một khúc, tôi cũng vẽ xong phân nửa bức tranh, hết ba khúc, tôi đã ghi tạc lại bộ dáng mình đánh đàn lên giấy”.

“Đó mà là vẽ tranh sao? Mình là vẽ xấu thì có”. Lý phu nhân liếc Triệu Định Lân một cái. “Tốc độ của mình đúng là nhanh thật, nhưng chờ mình vẽ xong, tôi lại nhìn cũng không biết tranh đó có phải vẽ tôi không nữa. Tử Quy của chúng ta tranh vẽ không tôi, tuy chẳng thể hoàn thành xong trong vòng ba khúc nhạc, nhưng tuyệt đối sẽ không vẽ một bức tranh khiến Huệ Tiên nhận không ra con bé nha”.

Nghe xong Lý phu nhân nửa trêu chọc nửa đả kích, Triệu Định Lân cũng không tức giận, ngược lại đúng lý hợp tình nói. “Đều nói hậu sinh khả úy, Tử Quy xuất sắc hơn tôi cũng là lẽ thường, không phải sao?”.

“Mình đúng là ~”. Lý phu nhân bị Triệu Định Lân chọc cười nắc nẻ, sau đó mắng yêu. “Người cả bó tuổi còn không biết khiêm tốn”.

“Tôi nói là thật chứ bộ”. Triệu Định Lân ra vẻ vô tội lắc lắc tay. “Nếu tôi không giỏi thì vì sao năm đó tôi vẽ mình không giống, mình lại bảo là giống vô cùng?”.

“Là giữ mặt mũi ình thôi, nếu không phải lo lắng mình xấu hổ, kể tội với cha mẹ vợ, tôi mới không nói một đằng nghĩ một nẻo đâu”. Lý phu nhân đương nhiên không nói bà chung tình với ông ấy từ khi còn bé, mà chỉ trêu ghẹo. “Ai chẳng biết cha mẹ tôi thích mình nhất, hận không thể đem về nhà nuôi... Chậc, nếu không vì mình là con cháu hoàng tộc, thật đúng là sẽ bị bọn họ bắt cóc về nuôi”.

Triệu Định Lân năm đó cũng là nhân vật nổi trội ở phủ Khai Phong, tài hoa không đặc biệt xuất chúng, nhưng tính cách sang sảng, thích làm việc trượng nghĩa vì lợi ích chung, trưởng bối thích, nữ tử ái mộ, ngay cả phái nam cũng nhiều phần thưởng thức chứ không phải ghen ghét.

“Ha ha...”. Triệu Định Lân phá lên cười to, sau đó tiếng cười nhỏ xuống, đắc ý thì thầm. “Phu nhân là đang ghen sao?”.

Lý phu nhân hờn dỗi ghim một miếng hoa quả, nhét vào miệng Triệu Định Lân, chặn cái miệng của ông lại, không cho ông nói những lời khiến người ta xấu hổ mà không giận được. Nhìn Triệu Sĩ Trình và Đường Uyển bên nhau hòa hợp không chê vào đâu được, bà nhẹ thở dài một hơi, Triệu Định Lân nuốt xuống miếng hoa quả, nhìn thoáng qua Lý phu nhân vừa có ý định mưu sát chồng bằng hoa quả, hỏi. “Đang êm đẹp thở dài cái gì?”.

“Không có gì”. Lý phu nhân lắc đầu, rồi lại nhin không được nói. “Ôi chao, nếu Huệ Tiên có thể sớm chút có đứa nhỏ, liền càng hoàn mỹ”.

“Vẫn bị mấy lời đồn đãi ảnh hưởng sao?”. Triệu Định Lân hiểu rõ nhìn Lý phu nhân, ngoại trừ vợ chồng hai người trong đình ra, không có ai khác ngay cả nha hoàn hầu hạ cũng không nên bà mới có thể nói thật trong lòng ra.

“Nếu nói rằng không bị ảnh hưởng là giả, nhưng dù thế nào đi nữa, tôi vẫn sẽ tận lực khoan dung, con bé là thê tử của Tử Quy, là người Tử Quy yêu quý, tôi không muốn vì tôi mà con trai chúng ta thống khổ”. Lý phu nhân lại thở dài, sau đó cười lấy lại tinh thần. “Hai đứa mới thành thân một tháng thôi mà, tôi lại lo lắng gì đâu không biết, thật là...”.

“Mình yên tâm đi, Tử Quy và Huệ Tiên sẽ không làm chúng ta thất vọng”. Triệu Định Lân cười tươi, ông không lo lắng nhiều như vậy, Đường Uyển thoát nhìn là đứa biết nặng nhẹ, nếu xác định không thể sinh con có thể nạp cho chồng một thiếp, không cần canh cánh trong lòng.

“Ừm”. Lý phu nhân gạt đầu, lại chuyển mắt nhìn đôi vợ chồng trẻ, Triệu Sĩ Trình buông bút, hiển nhiên đã vẽ xong tranh, Đường Uyển cũng cười buông tay khỏi đàn, đang định đứng dậy qua xem thử.

Nhưng không biết có phải vì ngày dần vào trưa, Đường Uyển lại phơi nắng một lúc hay vì sao, nàng vừa đứng dậy bước hai bước, thân mình liền lảo đảo không xong, nha hoàn bên cạnh nàng vội đỡ lấy, nàng té xỉu hôn mê bất tỉnh...

68. Chương 68: Có Thai

“Tử Quy, em thật sự không sao mà”. Thấy Triệu Sĩ Trình xoay tới xoay lui trong phòng luôn miệng hỏi vì sao đại phu chưa tới, Lý phu nhân ngồi bên giường về mặt từ ái, Đường Uyển thật sâu cảm nhận bản thân đang được trân trọng, nhưng nàng không biết nên khóc hay nên cười, nàng khẽ nói. “Là vì phôi nặng, lại ngồi lâu nên hơi choáng một chút, không có gì ghê gớm. Xưa nay em khí huyết không vượng, ngồi lâu hay bị chóng mặt thôi”.

Thân thể Đường Uyển không được tốt lắm, trời sinh tướng gầy thể nhược, có điều Hồ phu nhân luôn cẩn thận điều dưỡng thân thể cho nàng nên ít khi sinh bệnh. Lúc ở nhà họ Lục không có Hồ phu nhân chăm sóc, lại làm nhiều chuyện tổn sức, thân thể tổn hại thậm tệ, sau khi sống lại nàng luôn cố gắng sống tốt, tâm tình biến đổi cộng thêm người nhà dốc lòng chăm sóc, cũng khôi phục bộ dáng trước kia. Ít nhất Đường Uyển tin tưởng sức khỏe hiện tại của mình không dễ bị một cơn cảm mạo cướp đi tính mạng như kiếp trước. Nhưng điều dưỡng thì điều dưỡng, cái cốt bên trong chỉ có vậy, tật xấu hay choáng váng chưa bao giờ chữa khỏi hẳn, chẳng qua đây là lần đầu kể từ ngày gả vào nàng bị mà thôi.

“Cứ để đại phu nhìn xem thử, yên tâm hơn”. Lý phu nhân cười vỗ vỗ tay nàng, lập tức đại phu cũng đến, là một vị nữ đại phu, Lý phu nhân tránh ra chỗ khác để đại phu bắt mạch cho Đường Uyển.

“Đại phu, thế nào?”. Nhìn nữ đại phu chân mày khóa chặt, Triệu Sĩ Trình càng lo lắng — nếu Đường Uyển quả thật chỉ là khí huyết không vượng thì đại phu đâu cần nghiêm trọng như vậy.

“Xem mạch thì giống mạch hoạt, nhưng cũng có thể là thiếu phu nhân bị nhiệt trong người”. Nữ đại phu thường xuyên đến bắt mạch cho nữ quý tộc nhà họ Triệu nên hiểu được thân phận của Đường Uyển, đương nhiên có nghe thấy những lời đồn đãi bên ngoài về nàng, mạch tượng lại không đủ rõ, nữ đại phu không dám xác nhận chắc chắn.

“Mạch hoạt là mạch thể nào?”. Triệu Sĩ Trình nôn nao, không hiểu ý nữ đại phu, mà Lý phu nhân ngồi bên lại hiểu ngay lập tức, trên mặt cũng đỏ khấn trương.

“Ý đại phu là thời gian quá ngắn nên chưa thể xác định phải không?”. Lý phu nhân biết mạch hoạt là mạch gì, cũng biết nữ đại phu đang băn khoăn điều gì, dù sao đôi trẻ thành thân còn chưa đến một tháng, cho dù là mạch hỉ cũng khó chắc.

“Đúng vậy, phu nhân”. Nữ đại phu gật đầu, sau đó hỏi Đường Uyển. “Kinh nguyệt tháng này của thiếu phu nhân đã đến chưa?”.

Kinh nguyệt? Đường Uyển đỏ mặt, nhưng đây không phải lúc then thừng, nữ đại phu hỏi cũng khiến lòng nàng sinh ra một tia hy vọng, nhưng sợ hy vọng lớn thất vọng nhiều. “Ngày thành thân là lúc vừa kết thúc kì kinh, tháng này còn chưa tới ngày”.

Nói cách khác, chính nàng còn không biết kinh nguyệt có đến trễ hay không. Nữ đại phu có chút thất vọng, nhưng càng tha thiết hỏi. “Kinh nguyệt lần trước là khi nào?”.

“Là đầu tháng?”. Đường Uyển vịn phần khẳng định, từ lúc biết cơ thể nàng suy nhược khó mang thai, Hồ phu nhân cẩn thận bồi dưỡng cho nàng, nàng cũng bắt đầu để ý chăm sóc cơ thể chính mình, qua một thời gian dài như thế, kinh nguyệt chẳng những vô cùng đúng giờ mà nàng cũng nhớ rõ ngày đến.

“Vậy thì khả năng là mạch hoạt càng lớn hơn nữa!”. Nữ đại phu cười tươi rạng rỡ. “Nhưng thời gian vẫn còn quá sớm, chờ vài ngày xem lại mới có thể xác định”.

“Được! Được!”. Đại phu chưa dám nói chắc nhưng Lý phu nhân chỉ chọn nghe phương diện tốt, trên mặt tươi cười không cách nào áp chế nổi, mà Đường Uyển... Đường Uyển còn cười vui vẻ hơn cả bà.

“Còn ba ngày nữa là đầu tháng, đến lúc đó nếu kinh nguyệt vẫn chưa tới, như vậy trên cơ bản là có thể khẳng định. Sáu ngày sau tôi lại đến bắt mạch cho thiếu phu nhân!”. Nữ đại phu vừa thu dọn vừa dặn dò. “Mấy ngày nay thiếu phu nhân phải chú ý nghỉ ngơi thật tốt, tuyệt đối không được mệt mỏi, còn nữa... Thiếu phu nhân và lang quân tốt nhất nên phân phòng”.

Câu cuối của nữ đại phu khiến mặt Đường Uyển bốc cháy, hận không thể vùi đầu vào trong chăn, còn Triệu Sĩ Trình vừa hiểu ra hàm nghĩa của “mạch hoạt” đang hớn hử, nghe câu đó xong giống như bị người nào đó

tạt ột gáo nước lạnh từ đầu xuống chân, nhìn bóng dáng nữ đại phu đi xa, ánh mắt dần chán nản.

“Tốt lắm, con phải làm gì cứ đi làm đi, đừng ở đây chướng mắt, cấm không được quấy phá Huệ Tiên nghỉ ngơi”. Lý phu nhân nhìn Triệu Sĩ Trình dần mặt ra, bỗng nhiên cảm thấy hôm nay con trai mình sao mà chướng mắt.

“Mẹ à, con là con trai mẹ mà, sao mẹỡ nói vậy?”. Triệu Sĩ Trình không ngờ bản thân có ngày bị Lý phu nhân ghét bỏ, lập tức than thở.

“Mẹ sắp có cháu trai, con trai không quan trọng!”. Lý phu nhân nói dẫn theo vài phần đùa, sau đó cười quay sang Đường Uyển. “Huệ Tiên, nhiệm vụ lớn nhất của con bây giờ là nghỉ ngơi thật tốt, đừng đụng vào việc gì cả, cũng đừng để Tử Quy nháo con!”.

“Dạ con biết”. Đường Uyển gật đầu, trong lòng có chút lo lắng, lẽ không phải mạch hỉ mà chỉ là “bị nhiệt trong người” như lời đại phu thì sao...

“Mẹ, mẹ cũng đâu phải thần tiên, sao mẹ biết trong bụng Huệ Tiên là cháu trai, nếu là cháu gái thì sao?”. Lo lắng trong đáy mắt Đường Uyển không giấu được Triệu Sĩ Trình, chàng lập tức hiểu nàng sầu lo điều gì, liền cười đứng bên nói đùa.

“Dù là cháu gái cũng còn dễ thương hơn con!”. Lý phu nhân đương nhiên nghe ra tâm tư con trai, bà cũng không muốn cho Đường Uyển quá nhiều áp lực, nhưng càng xem càng thấy con trai khó ưa, bà mắng. “Chỉ cần cháu gái của mẹ không giống con là được rồi, miễn cho về sau gả không ra”.

“Con có khó coi như vậy sao?”. Triệu Sĩ Trình sờ sờ mặt, sau đó làm mặt nghiêm nghị sáp lại gần. “Mẹ à, không phải mẹ nói con lớn lên giống mẹ sao?”.

Dám nói như vậy nữa! Đường Uyển nhin không được phì một tiếng bật cười, còn Lý phu nhân tức đến nổi giơ tay lên đánh trên mặt Triệu Sĩ Trình một cái bốp, lười nói nửa lời với chàng.

“Nếu không phải mạch hỉ thì sao? Đại phu cũng nói thời gian vẫn quá sớm để kết luận điều gì”. Thấy sắc mặt Lý phu nhân đen như đáy nồi, Triệu Sĩ Trình cười hì hì. “Mẹ, mẹ đừng giận con, con đây là lo mẹ hy vọng càng lớn thất vọng càng nhiều đó thôi?”.

“Hai đứa còn trẻ, sớm hay muộn cũng có đứa nhỏ, mẹ có gì phải thất vọng”. Lý phu nhân âm thầm thở dài trong bụng, người ta nói sinh con gái chỉ biết bệnh người ngoài, sao bà sinh con trai nó cũng vậy? Có điều bà cũng hiểu Triệu Sĩ Trình lo Đường Uyển bị áp lực quá lớn, bà trừng mắt liếc ông con quý hóa, nhẹ nhẹ vỗ vỗ tay Đường Uyển. “Huệ Tiên nha, con đừng suy nghĩ nhiều. Nếu thật sự có bầu, đó là niềm vui gấp bội, nhưng nếu không phải cũng đừng sốt ruột, từ từ đến là tốt rồi”.

“Dạ”. Đường Uyển gật đầu, nàng mong sao thời gian trôi nhanh một chút, sớm ngày xác định được có phải mình có bầu thật không.

“Mẹ cũng không vội muốn ôm cháu, em thật sự đừng nghĩ nhiều!”. Triệu Sĩ Trình lại sáp tới, cười cười. “Hơn nữa chúng ta vừa mới thành thân, đúng là lúc nên hưởng thụ cuộc sống tân hôn, giờ mà có bầu, quá phá hư phong cảnh!”.

“Biến!”. Lý phu nhân là thật sự nổi giận, câu như vậy mà nó cũng nói được.

Hai mẹ con nói qua nói lại chọc Đường Uyển cười không ngừng, sầu lo trong lòng bắt tri bắt giác tiêu tán, đúng vậy, thân thể nàng đâu có chỗ nào dị thường, cũng còn trẻ, cho dù bây giờ chưa có bầu, vẫn có sau này kia mà!

“Mẹ, đây là phòng tụi con mà, mẹ muốn con biến đi đâu bây giờ nha!”. Nhìn Đường Uyển rút cuộc cũng cười chân thật, Triệu Sĩ Trình yên tâm, chàng không muốn thấy Đường Uyển hao tổn tinh thần, mặc kệ vì lý do gì.

“Anh không nghe đại phu nói cả hai phải phân phòng ra ngủ sao?”. Lý phu nhân cười “nham hiểm”, sau đó sai người. “Lập tức chuẩn bị một phòng khác cho Đại lang... Hừm, ta nghĩ cứ để nó ngủ ở thư phòng đi, ở đó cũng có giường, không cần tốn công dọn dẹp. Các người nghe kĩ, từ giờ trở đi, buổi tối không cho phép Đại lang bước vào phòng này nữa bước!”.

Triệu Sĩ Trình thấy Lý phu nhân cười “nham hiểm” là da đầu đã run lên rồi, chàng kêu khổ thấu trời. “Mẹ ~ Mẹ đừng làm vậy, tội con vừa mới thành thân thôi mà!”.

“Đây là đại phu dặn, anh có kêu khổ với tôi cũng vô dụng!”. Lý phu nhân hờ hững nhìn con trai, trong lòng hạ quyết tâm phải quán triệt lời dạy của đại phu.

“Mẹ ~ Mẹ đừng tàn nhẫn như vậy mà!”. Triệu Sĩ Trình đây là thật quýnh lên, chàng biết mẹ tuyệt đối sẽ đuổi mình ra khỏi phòng, không phải vì đại phu dặn, mà là do mẹ thích nhìn mình ruột như lửa đốt. Chàng bây giờ đã quen ôm Đường Uyển đi ngủ, quen buổi sáng nhìn thấy khuôn mặt yêu kiều khiến lòng chàng nhảy nhót, nếu thật sự bị đuổi đến thư phòng, chàng nhất định ngủ không được.

“Sao lại không? Mẹ cũng vì tốt cho con của hai đứa thôi!”. Lý phu nhân vui sướng nhìn con trai, cho chừa nhé, chỉ biết thương vợ, cho chừa cái tội dám chọc giận mẹ, hiện tại biết hậu quả nghiêm trọng rồi chứ gì!

“Mẹ, mẹ ngẫm lại đi, nếu cha không ngủ cùng có phải mẹ cũng rất khó ngủ không? Từ đó suy ra, không có con làm bạn, Huệ Tiên cũng nhất định ngủ không yên ổn!”. Nếu muốn Lý phu nhân nghĩ cho chàng thì e là rất khó, Triệu Sĩ Trình không xin xỏ nữa, ngược lại trêu chọc bà, nhanh miệng lời luôn cả Đường Uyển vào.

“Mẹ, con nghe mẹ và đại phu, nhất định không cho Tử Quy vào phòng, mẹ cứ yên tâm”. Cái gì không có chàng làm bạn sẽ ngủ không yên ổn? Đường Uyển giận trừng mắt nhìn Triệu Sĩ Trình, sau đó quay qua Lý phu nhân cười ngọt ngào, quyết định phối hợp với Lý phu nhân — con dâu vốn nên nghe mẹ chồng nói, không phải sao?

Thấy con trai vẻ mặt đau khổ, Lý phu nhân cười sáng khoái, đáng đời cái tội nói lung tung!

Đêm đó, Đường Uyển nghe Lý phu nhân, trời còn chưa tối đã đuổi Triệu Sĩ Trình đến thư phòng, có điều quả thật là bị cái miệng quạ đen của Triệu Sĩ Trình nói trúng, nàng nằm trên giường lăn qua lộn lại thế nào cũng không cảm thấy thoải mái, vất vả lắm mơ mơ màng màng ngủ, chưa ngủ say, Triệu Sĩ Trình đã sờ soạng lên giường như ăn trộm, thấy Đường Uyển, chàng vừa bất mãn vừa ầm ừ, nói. “Huệ Tiên, ta ngủ không được!”.

“Ưm ~”. Đường Uyển chép miệng lên tiếng, quên bég phải đá chàng ra khỏi phòng, gục đầu qua cọ cọ ở cổ chàng, rốt cuộc chìm vào giấc ngủ.

Vậy thôi? Triệu Sĩ Trình nhìn gương mặt say ngủ của Đường Uyển, bất mãn hơn nữa. Nhưng bây giờ không phải lúc so đo, chàng ôm Đường Uyển thật chặt, tùy ý cho giấc ngủ chiếm cứ bản thân...

69. Chương 69: Tranh Chấp

Chờ đợi mong mỏi qua sáu ngày, kinh nguyệt đều đặn nửa năm nay vẫn chưa tới, Lý phu nhân tươi cười rạng rỡ lại mời vị nữ đại phu kia đến phủ, xác định chính xác Đường Uyển có bầu, Lý phu nhân mừng đến không biết phải làm sao mới tốt, thưởng cho nữ đại phu một phong bao lì xì đỏ thật lớn, dặn dò người dưới cẩn thận hầu hạ, nghỉ ngơi, phải người qua báo tin vui cho nhà họ Đường nghe.

Hồ phu nhân biết tin vui xong cũng là mừng rỡ miệng không khép lại được, vội vàng chạy đến nhà họ Triệu thăm Đường Uyển, cẩn thận dặn dò những gì Lý phu nhân đã dặn đi dặn lại không biết bao nhiêu lần, bà ở nhà họ Triệu uống rượu với Lý phu nhân đến tận khi ngà ngà say mới lưu luyến không rời ra khỏi nhà họ Triệu.

Ngày hôm sau, tin Đường Uyển có bầu liền truyền ra ngoài, không ít nhà quan lại người ta ở Sơn Âm đều nghe thấy, nhà họ Lục không ngoại lệ, Lục Du nghe tin, trước tiên tìm đến Đường phu nhân.

“Đó có gì kì quái?”. Đường phu nhân nhìn con trai trong mắt tràn ngập lên án mà lòng phẫn nộ, bà ta khó hiểu, chẳng qua có bầu thôi, bọn họ phải tuyên dương tứ phía như vậy sao? Lúc này, Đường phu nhân hoàn toàn quên khi Phùng Uyển Nhược mang thai bà ta cũng tung hô khắp nơi, chứng minh bản thân chưa từng sai lầm, dèm pha Đường Uyển không thể sinh con. Bà ta hừ lạnh một tiếng. “Cả sinh con cũng không thể thì có còn là phụ nữ không?”.

“Lúc trước là do mẹ nói Huệ Tiên không thể sinh con, buộc con bỏ vợ”. Lục Du ghen khuất trong lòng, ngấm lại Đường Uyển dịu dàng tinh tế lại giỏi về thơ văn, nhìn nhìn Phùng Uyển Nhược nay có bầu tự cho là lớn nhất không thèm che giấu điều ngoa bịp đồng, hẳn thật sự oán mẹ hẳn.

“Đó đã là quá khứ rồi, đừng hờ chút lại lời ra”. Đường phu nhân phiền chán nhìn con trai, ngay cả nó còn phản ứng dữ dội như vậy, không biết các phu nhân vốn xem bà ta không vừa mắt sẽ lại nhìn bà ta bằng ánh mắt gì, nói sau lưng bà ta khó nghe thế nào. Có vẻ tạm thời bà ta không thể lại ra ngoài xã giao.

“Có một số việc vĩnh viễn không quên được, mẹ à”. Thái độ của Đường phu nhân khiến Lục Du bị thương, nếu mẹ không ấy cái chết ra bức hẳn đã không mất đi Đường Uyển, càng không cưới Phùng Uyển Nhược ngang ngược giống hệt mẹ kia. Hẳn thương cảm nói. “Nếu lúc trước mẹ khoan dung cho Huệ Tiên một chút, những sự việc hỗn loạn hai năm nay đã không xảy ra, có lẽ Huệ Tiên đã sớm nói dối tông đường cho nhà họ Lục”.

“Khoan dung? Đại lang là đang nói mẹ khất khe nó sao?”. Đường phu nhân bị tin Đường Uyển có thai khiến cho không thoải mái trong người, lại bị Lục Du đổ thêm dầu vào lửa, cơn giận trong ruột gan dập không được, bà ta mắng. “Tôi làm vậy không phải vì anh ư? Đường Uyển vào cửa xong không biết đốc thúc anh tiến lên, cả ngày quần lầy anh đắm chìm trong những thứ vớ vẩn, chậm trễ anh học hành, chẳng lẽ anh muốn nó làm tiền đồ anh hoang phí luôn anh mới cam tâm sao?”.

“Con biết ngay lý do ‘không thể sinh con’ chẳng qua là cái cố của mẹ mà thôi”. Lục Du cười khổ, Đường Uyển đi rồi hẳn không còn ai cùng chung chí hướng, quả là thành thật dụng công đọc sách, nhưng ích lợi gì, đầu xuân năm nay cũng có đi thi, có bộc lộ tài năng được đâu?

“Đúng vậy thì sao?”. Đường phu nhân nhìn Lục Du, nói. “Hơn nữa, cho dù Đường Uyển chẳng có bệnh tật gì, có thể sinh con thì sao? Anh đừng quên, cha mẹ chồng không ưa cũng vẫn bỏ nó được như thường”.

Cái chính là lý do đó không chặn được miệng lưỡi thế gian, cũng không thể khiến nhà họ Đường cam tâm chấp nhận. Lục Du cười khổ, sau nói. “Mẹ, mẹ biết không? Từ lúc phụng mệnh bỏ Huệ Tiên, con chưa từng sống được ngày nào vui vẻ...”.

“Thành thân với tôi, làm cha, anh cũng không vui vẻ sao?”. Phùng Uyển Nhược theo sau Lục Du vào cửa nghe được Lục Du nói với Đường phu nhân, trong lòng chua xót khó nhin, nước mắt lộp độp rơi xuống, cô ta không thể tưởng tượng được đã đến mức này rồi Lục Du vẫn nhớ mãi không quên Đường Uyển? Còn cô ta thì sao? Đứa con trong bụng cô ta lại thế nào? Bản thân mang thai còn phải lo liệu việc nhà, có thấy hẳn quan tâm săn sóc nữa câu chưa? Nghĩ đến đoạn, Phùng Uyển Nhược liền lạnh lùng mắng. “Lục Vụ Quan, sao anh có thể nói được một câu vô tình vô nghĩa đến vậy?”.

“Cưới cô vốn không phải ý muốn của tôi”. Thời điểm vừa thành thân, tuy rằng Lục Du chẳng có tình ý gì với Phùng Uyển Nhược, nhưng mặc kệ là trước mặt hay sau lưng người khác đều tôn trọng cô ta, miễn cưỡng xưng là kính trọng lẫn nhau như thuở ban đầu, có điều từ khi sự cố xảy ra ở lầu Đông Hồ, Lục Du càng ngày càng mất kiên nhẫn, đến lúc Phùng Uyển Nhược đeo thêm cái tiếng “tân nương xung hỉ” trên lưng, Lục Du trên mặt không hiện nhưng trong lòng càng khinh thường. Dù vậy đây vẫn là lần đầu hẳn nói ra miệng, Phùng Uyển Nhược chẳng những bất ngờ, mà còn uất ức không kham nổi.

“Anh nói cái gì? Đã đến nước này anh còn nói vậy?”. Phùng Uyển Nhược tức giận nhảy lên, cô ta phải nói là tài thật, bụng bầu tám tháng còn nhảy được cao đến ba thước, chính cô ta cũng không nhận ra vì đang nổi nóng với Lục Du, nhưng các nha hoàn ma ma hầu hạ bên cạnh sợ đến mức hồn phách đều bay lên trời.

“Tôi nói thật thì vì sao không thể nói, không dám nói?”. Lục Du không hề cố kị người trước mặt đang mang thai cốt nhục của hẳn, hẳn chỉ muốn bộc phát hết bị phần trong ngực ra – Hẳn dù cho bất mãn Đường phu nhân đến đâu cũng phải nhẫn nhịn, nhưng Phùng Uyển Nhược hẳn cần gì phải nhẫn nhịn, Phùng Uyển Nhược ngang ngược điều ngoa, nhưng trước mặt hẳn vẫn làm bộ hiền lành, như lời chính cô ta nói cô ta ngưỡng mộ nhất là tài tử, mà Lục Du những thứ khác không nói, riêng hai chữ tài tử xem như đảm nhiệm được.

“Anh...”. Phùng Uyển Nhược đương nhiên biết Lục Du là nói thật, nhưng đôi khi thứ tổn thương người khác nhất lại chính là nói thật. Bọn họ thành thân đã hơn một năm, Lục Du chưa bao giờ giấu giếm sự luyến tiếc của hẳn dành cho Đường Uyển, cũng chưa từng giả bộ nhiệt tình với cô ta, chỉ có lạnh lùng thần nhiên,

ngay cả trên giường cũng không ngoại lệ. Phùng Uyển Nhược từng thất vọng, nhưng vẫn mong đợi một ngày nào đó Lục Du sẽ quên, không ngờ đã lâu như vậy rồi, Lục Du chẳng những không quên Đường Uyển, còn càng ngày càng quá đáng.

“Được rồi, được rồi, đều im hết đi”. Đường phu nhân cảm thấy đầu đau như búa bổ, bà ta bây giờ chỉ muốn nghỉ ngơi cho khỏe, chậm rãi tiêu hóa tin Đường Uyển mang bầu, các khác không muốn nói tới.

“Vì sao phải im? Hôm nay phải nói rõ hết ra”. Phùng Uyển Nhược ương ngạnh, cô ta nhìn Lục Du, từ đầu đến cuối đáy mắt hẩn chưa bao giờ có bóng dáng cô ta, cô ta uy hiếp. “Mẹ à, khi tụi con vừa thành thân con có thể thông cảm anh ta không quên được Đường Uyển, thậm chí tán dương anh ta là người có tình có nghĩa, nhưng đến hiện tại, con sắp sinh con cho anh ta rồi, anh ta sắp làm cha rồi, sao vẫn là bộ dạng đó? Anh ta coi con, coi đứa nhỏ trong bụng con là gì?”.

“Con là con dâu nhà họ Lục, trong bụng con là cháu nội đích tôn bảo bối vàng ngọc chúng ta mong chờ bao lâu”. Đường phu nhân đành nói ngọt có lệ Phùng Uyển Nhược, sau đó quay sang Lục Du. “Đại lang, sao anh không thông cảm được gì hết hả? Con dâu vất vả lắm rồi anh còn nói những câu đả thương lòng nó, mau xin lỗi vợ anh đi!”.

“Mẹ, con...”. Lục Du không muốn cúi đầu trước Phùng Uyển Nhược, nhưng nhìn sắc mặt lạnh lùng của Đường phu nhân, lại nhìn cái bụng ưỡn cao của Phùng Uyển Nhược, vẫn là chịu thua, không tình nguyện lắm bầm một câu. “Được rồi, xem như tôi sai là được chứ gì!”.

Đó mà là xin lỗi sao? Phùng Uyển Nhược cơn tức càng bốc lớn, không cần nghĩ ngợi liền nhào qua Lục Du, hùng hùng hổ hổ, Lục Du hết hồn, theo bản năng đưa tay lên đỡ, Phùng Uyển Nhược cũng giật mình cứ nghĩ Lục Du định đánh cô ta, chân rú lại, bụng bầu nặng, lao đảo đổ về phía trước, lao thẳng lên người Lục Du.

Lục Du theo phản xạ đỡ được Phùng Uyển Nhược, nhưng Phùng Uyển Nhược là phụ nữ có thai, chẳng những nhìn mập mập, thể trọng cũng không nhẹ, vẫn nhược thư sinh như Lục Du sao đỡ nổi, Phùng Uyển Nhược và cả Lục Du đều ngã xuống đất, phát ra một tiếng ‘phịch’ nặng nề.

“Đại lang ~”. Đường phu nhân hoảng chạy lại, các nha hoàn ma ma bị dọa ngất ra cũng bước lên hỗ trợ, khác ở chỗ Đường phu nhân quan tâm con trai bà ta, mà các nha hoàn ma ma đều vội vã xem tình huống Phùng Uyển Nhược.

“Đại lang, con sao rồi? Ngã đau ở đâu?”. Đường phu nhân lời lời kéo kéo con trai, kéo mãi không thấy động đậy, đến lúc này bà ta mới tỉnh ra còn có Phùng Uyển Nhược ngã, bà ta vội quan tâm cái kiểu mất bò mới lo làm chuông. “Uyển Nhược nha, con sao rồi?”.

“Bụng đau quá...”. Phùng Uyển Nhược nằm trên Lục Du nên xem rõ hành động của Đường phu nhân, cô ta bị ai, bị ai cho bản thân, thì ra trong mắt Lục Du cô ta không tồn tại, ngay cả người luôn mồm coi trọng cô ta như Đường phu nhân ở thời điểm mấu chốt cũng xem như cô ta không tồn tại, dù cho cô ta đang mang thai cháu nội bảo bối vàng ngọc của bà ta cũng vậy.

“Bụng đau? Mau mau đỡ thiếu phu nhân dậy! Nhanh đi tìm đại phu và bà đỡ!”. Đường phu nhân vội vã phân phó, may là lúc này bà ta không dồn hết sự chú ý cho Lục Du.

Bà ta đang quan tâm mình hay quan tâm cháu bà ta? Phùng Uyển Nhược khổ sở nghĩ, dưới sự hỗ trợ của các nha hoàn lật người lại, xuống khỏi người Lục Du, ngồi dậy càng thấy mỗi mệt hơn ban nãy.

“Phu nhân, thiếu phu nhân xuất huyết!”. Một nha hoàn thất kinh la lên, Phùng Uyển Nhược ngơ ngác nhìn tay nha hoàn, thấy trên váy không biết lúc nào thấm ướt một vũng máu, cô ta muốn ngất.

Là máu của tôi sao? Hẳn là không phải, bụng tê dại, không cảm nhận được tí đau đớn nào mà! Phùng Uyển Nhược nhìn vết máu choáng váng, trong đầu suy nghĩ định tươi cười sai người xem thử có phải Lục Du bị thương ở đâu không, nhưng vừa há miệng, cơn đau từ bụng truyền đến khiến cô ta run rẩy co rúm, không thể khống chế rên lên...

70. Chương 70: Sinh Non

Khi bà đỡ Ngô ma ma đến, Phùng Uyển Nhược đã được đưa vào phòng sinh vừa chuẩn bị tốt, nhà họ Lục đầm trong không khí nặng nề, nhưng không rối loạn như ban nãy, Phùng Uyển Nhược la hét tiếng sau to hơn tiếng trước như lên cơn điên, Đường phu nhân và Lục Du lo lắng chờ bên ngoài phòng sinh, nhìn thấy bà đỡ cứ như nhìn thấy cứu tinh.

“Ngô ma ma, bà tới!”. Đường phu nhân rất cuộc bất lo, bà ta nhìn Ngô ma ma, nói. “Con bé không cần thận bị ngã, chảy nhiều máu, bụng cũng vô cùng đau đớn”.

“Lớn tháng như vậy rồi, sao lại bất cần để thiếu phu nhân ngã?”. Ngô ma ma rửa tay bằng nước ấm nha hoàn bưng tới, vừa hỏi. “Ra máu, bụng lại đau, tám chín phần mười muốn sinh non, sinh ở tháng này nguy cơ nguy hiểm cho sản phụ rất cao”.

“Tôi biết, đành phiền toái bà tốn sức nhiều hơn”. Đường phu nhân bản thân từng sinh con qua, vẫn là lớn tuổi sinh con nên đương nhiên biết sinh non nguy hiểm thế nào, dù Phùng Uyển Nhược thân thể có khỏe mạnh hơn người bình thường cũng vậy, bà ta nhìn Ngô ma ma. “Nếu là lúc vạn bất đắc dĩ, Ngô ma ma à, nhớ phải cứu cháu nội tôi!”.

Giữ đứa nhỏ khó giữ được người lớn – Ngô ma ma không biết nghe qua đã bao lần, nhưng cái kiểu chưa đến bước đường cùng đã nói trước thế này thật đúng là lần đầu gặp. Ngô ma ma âm thầm thở dài, nhưng không tỏ vẻ hay cho ý kiến gì.

“Mẹ! Sao có thể nói như vậy!”. Lục Du không ngờ trong hoàn cảnh này mẹ hần chỉ nhớ thương cháu nội, hần thậm oán một tiếng, sau đó nói với Ngô ma ma. “Ngô ma ma, bà đừng nghe mẹ tôi, nếu phút cuối không thể bảo toàn cả hai, cứ giữ lấy người lớn quan trọng hơn”.

“Già đây hiểu được”. Ngô ma ma gật đầu, cảm thấy đây là câu tiếng người duy nhất, không nói gì nữa lập tức vào phòng sinh, thời gian không còn nhiều để trì hoãn nữa.

“Đại lang, sao con có thể nói câu lãnh huyết vô tình đến thế, đó là con của con nha, là con đầu lòng của con!”. Đường phu nhân bắt mẫn răn dạy hần.

“Mẹ à, người lãnh huyết vô tình không phải con”. Lục Du nhìn Đường phu nhân, lạnh lùng đáp lại. “Mẹ đừng quên, đang nằm bên trong cũng là con dâu mẹ, chỉ cần Uyển Nhược bình an, về sau lại sinh đứa nhỏ cũng được”.

“Anh thì biết cái gì? Anh có biết có bao nhiêu phụ nữ sinh non xong không thể lại mang thai không?”. Đường phu nhân mắng tiếp, sau đó phát hiện các nha hoàn ma ma nhìn bà ta với ánh mắt kì quái, oán hận ngậm miệng lại, vẫy vẫy tay gọi một ma ma tin cậy lại dặn bà ta bịt miệng hết những người đó – Những lời khó nghe như vậy truyền ra ngoài có khả năng gây thêm phiền toái cho nhà họ Lục.

Lục Du cũng nhận ra đây không phải lúc tranh cãi với Đường phu nhân, cứ đứng ngoài nghe Phùng Uyển Nhược la hét thảm thiết thế này khiến hần tâm hoảng ý loạn, hần nói. “Con về phòng nghỉ ngơi một chút, có chuyện gì thì sai người đến gọi con”.

“Con về nghỉ chút cũng tốt”. Đường phu nhân thấy chẳng sao, đành ông không được vào phòng sinh, Lục Du ở chỗ này cũng chẳng làm gì, còn không bằng về phòng nghỉ cho khỏe.

Phùng Uyển Nhược đau bụng suốt ba canh giờ, dưới sự giúp đỡ của Ngô ma ma, gian nan sinh được một bé trai gầy teo, nhìn đứa nhỏ được bà đỡ tẩy trừ vết nhơ trên người, bọc vào tã lót, Phùng Uyển Nhược thả lỏng tâm thần, mê man ngất đi. Ngô ma ma nhìn đứa bé gầy yếu như con chuột con, thở dài không thôi, đưa cho nha hoàn ôm đi báo tin vui cho Đường phu nhân, bản thân bà chỉ huy mọi người dọn dẹp hậu trường.

“Sao lại nhỏ như vậy?”. Nhìn đứa bé vẫn còn đỏ hỏn, nhăn nheo, Đường phu nhân nhíu mày lại, đứa bé nhỏ tí teo thế này nuôi sống được không?

“Nô tỳ cũng không biết tại sao thiếu gia chỉ lớn chừng này, bụng của thiếu phu nhân cũng không nhỏ nha”. Nha hoàn đâu biết nhiều như vậy, chỉ thấy đứa bé quá nhỏ, cũng xấu xí nữa, nhìn không thích chỗ nào.

Đang nói đoạn, Lục Du bước nhanh đến, tuy hấn về phòng nhưng không cách nào bình tâm đọc sách, đành nằm trên giường nghỉ tạm, nghe nói Phùng Uyển Nhược sinh xong, mẹ tròn con vuông, hấn thở dài nhẹ nhõm một hơi, cũng rất vui mừng, mặc kệ mẹ đứa bé là ai, chung quy đó vẫn là con trai hấn, hấn rất cuộc làm cha.

Nhưng mà, nhìn khuôn mặt đứa bé chưa được một bàn tay, Lục Du chấn động không nhỏ, sao đứa bé lại khó coi thế này?

“Mẹ, đứa nhỏ này sao khó coi quá vậy?”. Lục Du không nhận ra ngữ khí của hấn mang theo ghét bỏ, hấn không định liếc nhìn đứa nhỏ lần hai.

“Đứa nhỏ nào mới sinh ra chẳng hồng hồng, mặt nhiều nếp nhăn, chờ mấy ngày nữa lại trắng mịn đáng yêu thôi, con vừa sinh ra cũng y hệt thế này, chẳng qua con lớn hơn thằng bé”. Đường phu nhân không thích nhưng vẫn kiên nhẫn giải thích cho Lục Du nghe.

Cho dù Đường phu nhân giải thích, Lục Du vẫn thấy đứa nhỏ xấu xí, có điều bình an là tốt rồi, hấn nói với Đường phu nhân. “Mẹ, căng thẳng cả ngày, con ở đây từ đó tới giờ chưa nghỉ ngơi gì cả, con về ngủ một hồi”.

“Đi đi, nơi này có mẹ là được”. Đường phu nhân gật gù, không nhớ tới là phải để Lục Du vào thăm Phùng Uyển Nhược đã, hiện giờ Phùng Uyển Nhược suy yếu, nhất định muốn gặp Lục Du một lần.

Lục Du rời khỏi, Đường phu nhân sai người mang đứa nhỏ vào phòng sinh, Ngô ma ma cũng bước ra, cười nói với Đường phu nhân. “Thiếu phu nhân cơ thể mạnh khỏe, lần này sinh non thoát nhìn hung hiểm vạn phần, nhưng thực tế lại bình an. Nhưng mà sinh non đối với người lớn lẫn đứa bé đều không tốt, nhất định phải cho thiếu phu nhân tĩnh dưỡng cẩn thận, ở cữ cũng vậy, vạn vạn đừng để thiếu phu nhân mệt nhọc, cũng chớ chọc tức thiếu phu nhân”.

“Tất cả là nhờ Ngô ma ma, thật sự cảm ơn bà”. Đường phu nhân lập tức gọi người cảm tạ Ngô ma ma một phong bao lì xì đỏ thật lớn, sau đó cười. “Tôi nhất định nghe Ngô ma ma dặn chăm sóc con bé ở cữ, con dâu tôi ở nhà là thật sự được nâng niu trong lòng bàn tay, mỗi ngày chỉ sợ làm gì khiến nó không vui, sao nỡ chọc con bé tức giận?”.

Đường phu nhân nói Ngô ma ma không tin dù là nửa câu, có mẹ chồng nào yêu quý nâng niu con dâu lại để con dâu ngã khi đã mang bầu tám tháng? Khi chưa tới lúc hung hiểm đã vội vã kêu gào giữ lấy đứa nhỏ mà bỏ người lớn? Hôm nay xem như bà được mở mang kiến thức.

“Đứa nhỏ là Ngô ma ma đỡ, chờ đến lúc đứa nhỏ tám ba ngày còn muốn mời Ngô ma ma đến chia vui!”. Đường phu nhân cười hớ hớ, sau đó ngập ngừng. “Ngô ma ma, sao thằng bé lại nhỏ xíu như vậy, không có gì không ổn chứ?”.

“Phu nhân, đứa nhỏ nào chưa đủ tháng cũng chỉ lớn thế thôi, bảy tháng sinh non còn nhỏ hơn vậy kia!”. Nói đến đứa nhỏ, Ngô ma ma hơi buồn rầu, tục ngữ nói: bảy sống tám khó sống, đứa nhỏ này thật đúng là... Ôi chao, chỉ biết cầu Bồ Tát phù hộ!

“Vậy có dễ dàng nuôi sống không?”. Đường phu nhân bây giờ lo lắng nhất là thế này, vất vả lắm mới có được cháu nội đích tôn, lỡ đâu có gì sai lầm thì...

“Cái đó già khó mà nói được, phu nhân cẩn thận tìm bà vú, chăm sóc tỉ mỉ cho tiểu thiếu gia đi!”. Ngô ma ma không muốn nói ra câu ‘khó mà nuôi được’ nghe quá tàn nhẫn, nhưng cũng không dám nói là có thể nuôi sống, đành trấn an Đường phu nhân. “Thiếu phu nhân cơ thể tráng kiện hơn người bình thường, điều dưỡng cẩn thận ít lâu đi, về sau muốn sinh thêm cũng dễ dàng”.

Nói cách khác, Ngô ma ma cũng chịu thua! Đường phu nhân thở dài, thấy Ngô ma ma mặt mũi lộ vẻ mệt mỏi, cũng thôi lời kéo bà hỏi cái này hỏi cái kia, sai ma ma quản sự đưa Ngô ma ma về, bản thân bà ta đứng chân chờ bên ngoài phòng sinh thật lâu, nhưng chung quy không vào thăm hai mẹ con Phùng Uyển Nhược, chỉ lác đác ngao ngán trở về nghỉ ngơi.

Phùng Uyển Nhược không biết bản thân mê man ngủ bao lâu, khi tỉnh lại đã thấy ánh chiều tà le lói qua kẽ hở cửa sổ chiếu vào phòng, cô ta hơi nghiêng đầu, nhìn khuôn mặt bé bỏng vẫn còn đỏ hồng bọc trong tã

lót, trong lòng thỏa mãn nói không nên lời, đưa tay chạm vào gương mặt đầy nếp nhăn không tính là xinh xắn của thằng bé, nhìn nó khó chịu nhú nhú mày, phun nước bọt phều phều.

“Thiếu phu nhân tỉnh rồi!”. Tiêu ma ma – vú nuôi của Phùng Uyển Nhược mừng rỡ reo lên, trong tay bưng chén canh gà nóng hổi, cười. “Đây là canh gà hầm cả đêm dưới bếp, thiếu phu nhân nhất định đói bụng rồi, trước uống miếng canh ấm bụng”.

“Ừ”. Phùng Uyển Nhược ngồi dậy, Tiêu ma ma múc từng muỗng dứt cho cô ta ăn, sau đó nói. “Bà đỡ nói thiếu phu nhân cốt cách khỏe, tuy cũng chịu đủ đau đớn, thân mình ít nhiều tổn thương, nhưng chỉ cần điều dưỡng tốt, hết tháng ở cữ sẽ khôi phục lại, đương nhiên trong tháng ở cữ phải cẩn thận. Cho nên a, thiếu phu nhân bây giờ quan trọng nhất phải ăn cho nhiều, ngủ thật ngon, những thứ khác không cần quan tâm”.

“Hiểu rồi”. Phùng Uyển Nhược gật đầu, nhìn đứa nhỏ ngủ say, hỏi. “Phu nhân đã tìm vú nuôi thích hợp chưa?”.

Vì đình ninh thời gian sinh sản còn sớm, Phùng Uyển Nhược chưa tìm vú nuôi, hiện tại sốt ruột vấn đề này.

“Phu nhân sáng sớm gọi bên môi giới dẫn đến không ít vú nuôi để chọn, cũng không biết đã chọn được chưa”. Tiêu ma ma từ từ nói, bà bây giờ vô cùng bất mãn hai mẹ con nhà họ Lục kia, nhưng hiện tại không thể lên án bọn họ, miễn cho kích thích đến Phùng Uyển Nhược không ở cữ thanh thân được.

“Còn chưa chọn được?”. Phùng Uyển Nhược lập tức đẩy cao âm điệu, hết cả khẩu vị uống canh gà, quan tâm nhìn con trai. “Vậy là tiểu thiếu gia đến bây giờ vẫn chưa được cho bú?”.

“Thiếu phu nhân, con nít vừa sinh ra một ngày chỉ cần uống chút nước ấm, chưa cần bú sữa”. Tiêu ma ma an ủi Phùng Uyển Nhược nóng nảy. “Phu nhân bây giờ chọn vẫn kịp”.

“Hừ ~ Bọn họ căn bản không đặt hai mẹ con ta vào mắt!”. Phùng Uyển Nhược lạnh lùng hừ một tiếng, trong lòng cuộn cuộn giận dữ, sau đó quát hỏi. “Trong lúc ta ngủ, Đại lang có đến thăm không?”.

“Đương nhiên có!”. Tiêu ma ma đành nói dối. “Thiếu gia vẫn ngồi thủ ở đây mấy canh giờ, là nô tỳ khuyên về nghỉ ngơi. Trong phòng mùi máu tươi còn nồng, cũng không thể để thiếu gia ngồi lại quá lâu”.

“Coi như hần còn có trái tim!”. Phùng Uyển Nhược cuối cùng vừa lòng, canh cũng uống xong, cơn buồn ngủ đánh úp lại, cô ta che miệng ngáp, phân phó. “Ta còn muốn ngủ. Bà vú, bà phái người quay về Tiễn Đường báo tin vui đi, cha mẹ các anh và các chị dâu biết ta làm mẹ ắt hẳn sẽ rất vui mừng”.

“Dạ, nô tỳ biết, thiếu phu nhân lại ngủ thêm đi!”. Tiêu ma ma gật đầu, chờ Phùng Uyển Nhược ngủ say bà nhẹ nhàng thở ra, bà đúng là sẽ lập tức sai người về Tiễn Đường báo tin, về phần là tin vui hay tin khác còn chưa chắc...

71. Chương 71: Nghe Trò Khôi Hải

“Khí hậu nhà họ Triệu đúng là nuông chiều người ta, Huệ Tiên đầy đặn hơn lúc mới thành thân, khí sắc cũng càng ngày càng tốt”. Lâm Ngữ Hội vừa ngồi xuống liền cười khanh khách khen, hôm qua chị gửi thiệp mời, hôm nay cố ý tới thăm Đường Uyển.

“Là béo ra”. Đường Uyển nhớ đến thở dài, Lý phu nhân nói thời gian đầu mang thai là quan trọng nhất, phải thật cẩn thận, huy động bảy tám nha hoàn ma ma đến hầu hạ nàng từng li từng tí, Triệu Sĩ Trình và Nghiêm ma ma đều đồng ý với bà, lúc nào cũng nhìn chăm chăm nàng như sắp đánh trận đến nơi, thiếu đường dứt cơm cho nàng ăn nữa là trọn bộ. Tình huống của nàng không giống các thai phụ khác, những người khác ba tháng đầu đều nôn nghén nghiêng trời lệch đất, nàng lại rất ít nôn ọe, sáng sớm tỉnh dậy dạ dày hơi khó chịu nhưng rửa mặt chải đầu ăn sáng xong cảm giác đó lại biến mất, cho nên nàng không gầy xuống ngược lại còn béo ra, sắc mặt hồng hào, tinh thần cũng vô cùng tốt.

“Sao? Lý phu nhân cả ngày bắt uống thuốc bổ ăn đồ bổ phải không?”. Vừa thấy Đường Uyển như thế, Lâm Ngữ Hội liền hiểu ngay nàng buồn rầu cái gì, năm đó chị mang thai con đầu lòng mẹ chồng chị cũng khắt khe như vậy.

“Còn không phải vậy”. Đường Uyển vội vàng gạt đầu, mặt thì buồn rầu nhưng ánh mắt lại giấu không được vui sướng ngọt ngào.

“Ai mà chẳng như thế”. Lâm Ngữ Hội cười khúc khích, sau đó nói. “Hôm nay chị đến đây là có chuyện muốn cầu Huệ Tiên”.

“Có chuyện gì chị cứ nói đi, gì mà cầu hay không cầu chứ?”. Đường Uyển giận Lâm Ngữ Hội một câu, chị và Ưông Ngọc Trân quan hệ tốt, đối xử với nàng cũng thân mật, thật không nên nói câu khách khí như vậy.

“Em còn nhớ Ngữ Khê em họ chị đúng không?”. Lâm Ngữ Hội nhắc đến em họ, vẻ mặt sùng nịch và bất đắc dĩ. “Chắc là bị Huệ Tiên ảnh hưởng, con bé về Lâm An xong quy củ theo Đại bá mẫu học quản gia một thời gian, tuy hiện tại vẫn không thể nào thích công việc đó nhưng cũng không kháng cự như trước kia. Hôm vừa rồi gửi thư cho chị, nói hiện tại bản thân rất ngoan, muốn thưởng”.

Đường Uyển đương nhiên không quên cô gái trong sáng luôn tươi cười ấy, càng không quên bộ dáng canh cánh trong lòng thật đáng yêu khi cô ấy nghe nàng không muốn chạm vào cầm kì thi họa nữa, nàng cười hỏi. “Phần thưởng của em ấy liên quan đến em phải không?”.

“Đúng vậy”. Lâm Ngữ Hội cười bất đắc dĩ. “Con bé muốn xin một bài thơ mới của Huệ Tiên, còn nói các tiểu nương tử trong thi xã đều đang kiêng chân mong đợi, chỉ cần cầu được bài thơ mới của em, có lập gia đình cũng cam tâm tình nguyện”.

“Ngữ Khê sắp thành thân?”. Đường Uyển vừa mừng vừa ngạc nhiên nhìn Lâm Ngữ Hội, sau đó cười rộ lên. “Nếu là như thế em cũng không thể chối từ rồi”.

“Vậy là Huệ Tiên đồng ý?”. Lâm Ngữ Hội mừng rỡ, trước khi đến quả thật chị không ôm nhiều hy vọng, chị và Ưông Ngọc Trân quan hệ thân thiết, tất nhiên biết Đường Uyển chẳng hiểu đã bị gì đả kích đến không muốn cầm bút sáng tác thơ từ lâu. Hôm nay chị đến là nhân tiện mượn danh Lâm Ngữ Khê qua chơi với Đường Uyển thôi.

“Hiện tại em cũng nghĩ thông, giỏi thơ văn và sống tốt vốn không liên quan nhiều, phải xem thử mình sống ở môi trường nào sống với ai, bây giờ em có làm gì cũng không ai thấy chương mắt nữa”. Đường Uyển cười ngọt ngào, hai tháng ngắn ngủi gả đến nhà họ Triệu, nàng chỉ thấy hạnh phúc và thỏa mãn, dù ngẫu nhiên có chút buồn rầu nhưng đó cũng là buồn rầu một cách vui vẻ. Nàng thật may mắn bản thân đã được sống lại, may mắn không bị hận thù che mất lý trí sinh nông nổi làm gì đó trả thù, hủy đi cuộc sống mới của bản thân, đương nhiên, nàng may mắn nhất nàng đã không để lỡ mất Triệu Sĩ Trình.

“Đúng vậy em à, phụ nữ chúng ta sống tốt hay không phải xem gả cho người như thế nào, gặp phải người không ra gì thì có mạnh mẽ đến mấy cũng đành sống thảm đạm thôi”. Lâm Ngữ Hội thở dài một hơi, sau đó nói. “Huệ Tiên có nghe tin đồn gần đây bay lá tả bên ngoài không? Phùng thiếu phu nhân nhà họ Lục đang âm ỉ muốn Lục Du giải thoát cho cô ta đó?”.

Giải thoát? Đường Uyển sửng sốt một chút mới hiểu Lâm Ngữ Hội đang nói gì, nàng kinh ngạc hỏi. “Phùng thiếu phu nhân không phải đang lớn bụng sắp sinh sao? Sao lại âm ỉ sinh sự trong thời điểm như vậy?”.

Đường Uyển nhớ mang máng tết Nguyên Tiêu Phùng Uyển Nhược đã có bầu, tuy không rõ lúc đó mang bầu bao lâu, nhưng dựa theo những gì nàng hiểu về Đường phu nhân thì xác định chắc chắn là không lâu đã vội khoe khoang trước mặt nàng. Vậy bây giờ hẳn là mới chín tháng, sắp sinh. Mang thai lớn tháng như vậy sao có thể âm ỉ đòi ly hôn với Lục Du, còn huyền não cho ai ai cũng biết?

“Lớn bụng sắp sinh?”. Lâm Ngữ Hội hít một hơi, giọng nói tỏ vẻ thương hại. “Hơn hai mươi ngày trước, Phùng thiếu phu nhân bị Lục Du nói lời đả kích, hai người tranh chấp, Phùng thiếu phu nhân ngã, sinh non”.

“Gì cơ?”. Đường Uyển hoảng hồn mở to hai mắt, sao có thể như vậy? Đường phu nhân vẫn tâm tâm niệm niệm ngóng trông cháu nội ra đời kia mà? Sao có thể để cho Phùng Uyển Nhược mang thai lớn tháng còn bị đả kích? Thậm chí ngã? Lỡ đâu nguy hiểm là một thây hai mạng.

“Phùng thiếu phu nhân coi như mệnh lớn, vẫn sinh được một bé trai thiếu tháng...”. Nói đoạn, Lâm Ngữ Hội khinh thường hừ mũi. “Nghe nói, bà đỡ mới đặt chân vào nhà họ Lục, chưa biết tình huống của Phùng thiếu phu nhân có hung hiểm gì không, Đường phu nhân đã vội vã đòi bà ấy giữ lại đứa nhỏ, giữ đứa nhỏ

khó giữ được người lớn, nhà hoàn ma ma từ nhà mẹ đẻ đi theo Phùng thiếu phu nhân đều nghe rõ ràng, nói Đường phu nhân sợ Phùng thiếu phu nhân khôi phục xong không để yên cho Lục Du nên muốn mẹ chết giữ con, bà đỡ phúc hậu thiện tâm không muốn làm loại chuyện thương thiên hại lý như thế, làm bộ như chưa nghe, cứu Phùng thiếu phu nhân khỏi cửa hiểm”.

“Bà ta sao có thể ngoan độc đến độ đó!”. Đường Uyển luôn nghĩ, Đường phu nhân là kiêu ngạo ngang ngược chuyên chế, nhưng không ngờ còn độc ác như vậy, nàng không tin Đường phu nhân nóng vội, ích kỷ mê đầu, miệng nói không uồn lưỡi, gánh lấy cái danh ‘mưu sát con dâu’, Đường phu nhân quả thật càng lúc càng khùng bố, may mà nàng đã bị bọn họ bỏ đi, không còn liên quan gì đến nhà họ Lục nữa.

“Quá sức ngoan độc!”. Lâm Ngữ Hội lắc đầu, sau đó nói tiếp. “Đứa bé sinh non, vốn sinh ra đã kém cỏi, chưa đầy tháng đã chết non, Phùng Uyển Nhược không chịu bỏ qua, phát điên muốn nhà họ Lục đền mạng cho con trai”.

Phùng Uyển Nhược nhất định hận chết nhà họ Lục! Đường Uyển âm thầm suy nghĩ, sau tò mò hỏi. “Người nhà họ Lục không lấp liếm chuyện này, cứ để huyền não xôn xao dư luận vậy sao?”.

“Nhà họ Lục quả thật muốn che lấp mọi chuyện, nhưng muốn đâu có nghĩa là được!”. Lâm Ngữ Hội khinh thường. “Bọn họ nghĩ nhà họ Phùng ở tuốt Tiền Đường xa xôi, chỉ cần giam lỏng Phùng thiếu phu nhân và các người hầu từ nhà mẹ đẻ của cô ta, chờ cô ta bớt đau thương sau cái chết của đứa bé, mọi chuyện sẽ đâu vào đấy. Dù sao Phùng Uyển Nhược vẫn phải sống với Lục Du cả đời, đâu thể bỏ được. Ai ngờ Phùng Uyển Nhược vừa sinh non, mấy người hầu đã lanh chân đi báo tin, đứa nhỏ chết không đầy ba ngày, người nhà họ Phùng đến, đến rất đông nữa là đằng khác, các chị dâu của Phùng thiếu phu nhân, cháu trai cháu dâu trạc tuổi Phùng thiếu phu nhân cũng đến. Một buổi tâm tình với Phùng thiếu phu nhân xong, hùng hùng hổ hổ chẳng thèm quản đó có phải nhà họ Lục hay không, mấy cậu cháu trai đánh Lục Du bầm tím mặt mũi, nói là xả giận dùm cô”.

“Đường phu nhân nhất định đau lòng muốn chết!”. Đường Uyển lạnh nhạt nói, Lục Du bị đánh, nàng thấy xứng đáng, hẳn nên bị ai đó đánh ột trận như tử để tỉnh táo lại đi, đừng tưởng trên đời này ai cũng phải để hấn vào mắt!

“Có thể không đau lòng sao? Hẳn là con trai quý hơn mệnh của bà ta mà!”. Lâm Ngữ Hội bĩu môi tiếp tục nói. “Mấy ngày nay nhà họ Phùng và nhà họ Lục đang nháo nhào nát bét trong đó, nhà họ Phùng buộc tội nhà họ Lục khắt khe Phùng thiếu phu nhân, chẳng những hại cô ta sinh non, còn định hại chết tính mạng Phùng thiếu phu nhân nữa, về sau tính sao tạm thời không nói, nhưng Phùng thiếu phu nhân tuyệt đối không thể tiếp tục sống với Lục Du nữa, lỡ đâu ngày nào đó bị nhà họ Lục hại mất mạng, đòi Lục Du trả tự do cho cô ta, hai người ly hôn. Người nhà họ Lục lại cãi là cả Đường phu nhân và Lục Du đều không có lỗi, là Phùng Uyển Nhược điều ngoa vô lý cãi nhau với Lục Du mới ngã rồi sinh non, hại cháu nội bà ta chưa đầy tháng đã chết non – tất cả là lỗi của Phùng Uyển Nhược. Nếu nhà họ Phùng kiên trì muốn chặt đứt hôn nhân này, nhà họ Lục căn cứ đạo lý ‘đưa hái xanh không ngọt’ cũng đồng ý, nhưng không viết giấy trả tự do, mà sẽ viết giấy ruồng bỏ”.

“Lục Du nếu viết giấy trả tự do cho Phùng Uyển Nhược chẳng khác nào nhận lỗi về nhà họ Lục, bọn họ đương nhiên không chịu”. Đường Uyển cười lạnh một tiếng, nói vậy chỉ sợ Lục Du muốn cưới vợ khác khó càng thêm khó, trừ phi đối phương là tái giá hoặc cũng bị nhà chồng ruồng rẫy, dựa theo tính cách Đường phu nhân, sao có thể để những phụ nữ như vậy “làm bẩn” đứa con cao quý độc nhất vô nhị của bà ta? Nhưng nếu là bỏ vợ, bọn họ lấy lý do gì để bỏ?

“Bọn họ không chịu là chuyện của bọn họ, nhà họ Phùng nào chịu thua! Con gái vàng ngọc đang yên đang lành gả cho nhà họ Lục, sống khổ sống sở âm ức mà không được báo người nhà biết, cho dù ly hôn cũng không bỏ qua cho Lục Du”. Lâm Ngữ Hội bức xúc. “Nghe nói cả nhà họ Phùng lẫn nhà họ Lục đều đang phái người đi nhà họ Tiền ở Lâm An mời Đường phu nhân ngày xưa làm mối hôn sự này, chờ Đường phu nhân lại đây phân xử”.

Vị Đường phu nhân kia chỉ sợ không đến tham gia vũng bùn này. Đường Uyển chỉ mới gặp vị Đường phu nhân đó vài lần, nhưng cảm thấy bà này nhất định né như né tà, tìm cơ lánh đi thôi.

“Dù sao, hai nhà hiện đang giằng co, không biết khi nào có kết quả!”. Lâm Ngữ Hội cười mỉa. “Nhưng mặc kệ khi nào, Lục Du xem như danh tiếng thôi không thể thôi hơn được nữa, cả đời này đừng hòng cưới được

tiểu nương tử nhà trong sạch nào!”.

“Hết thấy do hấn ta tự rước lấy!”. Đường Uyển cười đến thản nhiên. “Đàn ông ngay cả vợ con cũng không bảo vệ được, căn bản không đáng để bắt kì ai phò thác chung thân”.

“Đúng vậy!”. Lâm Ngữ Hội lắc đầu ngao ngán, thôi không nói nhà họ Lục nữa, chỉ cười. “Mấy ngày nữa chị đến lấy thơ của Huệ Tiên hay bây giờ có sẵn?”.

“Bây giờ cũng có, nhưng chị chờ mấy ngày nữa em xúng thêm tranh vẽ, lại sai người đưa sang cho chị”. Đường Uyển cũng cười, nếu đã tặng người, có họa có từ xúng nhau sẽ thành ý hơn nhiều.

“Vậy chị chờ tin tốt từ Huệ Tiên!”.

72. Chương 72: Ba Điều Kiện

Nhà họ Phùng và nhà họ Lục đúng là không mời được vị Đường phu nhân ở nhà họ Tiên kia, tin tức theo Lâm An truyền tới, vị phu nhân này vừa hay đã đến Phúc Châu thăm con gái, ngày về chưa biết.

Đã không có người điều tiết, quan hệ giữa hai nhà Phùng Lục chuyển biến xấu kịch liệt.

Phùng Uyển Nhược là quyết tâm không muốn ở lại nhà họ Lục sống tiếp, thậm chí cô ta đã đưa cả người nhà họ Phùng và người hầu tất cả ra sống ở khách sạn, theo lời cô ta là Lục Du chưa từng thật tâm đối xử với cô ta, ngay cả chút hư tình giả ý cũng không, trượng phu như thế không đáng lưu luyến. Hơn nữa, sự tình đã hồng bét đến mức này, cho dù cô ta chấp nhận tha thứ cho Lục Du, chấp nhận nén nỗi đau mất con sống tiếp với hấn, người nhà họ Lục chưa chắc bỏ tất cũ. Bình thường cô ta không sao, tính cách cô ta như thể tất nhiên không để bản thân chịu ảm ức, nhưng nếu cô ta lại có bầu, lại sinh con, người nhà họ Lục lại tái diễn trò giữ con bỏ đi mẹ thì phải làm sao bây giờ? Cô ta không tin vào lương tâm của người nhà họ Lục nữa.

Người nhà họ Phùng chỉ lo lắng tâm tư của Phùng Uyển Nhược, dù sao cô ta và Lục Du cũng là vợ chồng một hồi, từng cùng dựng dục con cái, lo cô ta không nở lòng, Phùng Uyển Nhược tỏ thái độ khiến người nhà họ Phùng gỡ bỏ rào cản cố kỵ, càng thêm phần nộ — Phùng Uyển Nhược đã bị đối xử như thế nào mới có thể cấm hấn Lục Du và người nhà họ Lục đến độ đó!

Phùng Uyển Nhược ở nhà phải nói là ngàn vạn sủng ái dành riêng, là con gái rước đến với Phùng phu nhân lúc tuổi già, trong mắt các chị dâu, cô ta không chỉ là em chồng, không bằng nói là con gái, cưng chiều như châu như bảo, mấy cậu cháu trai lại cùng nhau lớn lên với cô ta, từ nhỏ đã được dạy là phải nhường nhịn, che chở cô ta, sao có thể nhìn cô ta bị bắt nạt mà không đòi lại công bằng? Bọn họ hợp lại nghĩ kế, liền quyết định làm to chuyện đến khi nào người nhà họ Lục chịu không nổi, chủ động viết giấy trả tự do và xin lỗi Phùng Uyển Nhược mới thôi.

Vì thế, sau khi đánh cho Lục Du một trận nên thân, vài tiểu lang quân nhà họ Phùng cùng với người hầu mang theo từ Tiễn Đường, mượn thêm ít người ở Sơn Âm, tô vẽ, náo loạn vài lần, đừng nói nơi ở của Lục Du và Phùng Uyển Nhược từng ở bị bọn họ đập nát bươm, phòng tiếp khách phòng cho khách cũng đều bị đập đến nhìn không ra nguyên dạng, chỉ có nơi ở của Đường phu nhân và Lục Tể may mắn thoát khỏi — Đây là vì bọn họ nghe Phùng Uyển Nhược nói Lục Tể đang dưỡng bệnh, lo nếu đến đó đập phá, Lục Tể xảy ra chuyện không hay, nháo thành tai nạn chết người, chẳng những nhà bọn họ từ có lý biến thành vô lý, còn không thể dọn dẹp kết cục êm đẹp. Nếu không sao bọn họ có thể để nơi ở của lão chủ chứa ác độc kia may mắn thoát khỏi?

Sự tình chuyển biến xấu đến mức độ này, người đứng đầu nhà họ Lục, vốn mắt xích trước mặt người ta hai năm nay — Lục Tể rốt cuộc lộ diện, nghe nói khi xuất hiện mặt ông ta trắng bệch, thậm chí không thể bước đi, là người hầu khiêng kiệu đi ra.

Lục Tể xuất hiện, hung hăng mắng Đường phu nhân trước mặt mọi người, sau đó tỏ ý định muốn giảng hòa, nói sự tình phát triển đến bước này, Đường phu nhân và Lục Du phải chịu trách nhiệm chủ yếu, nhưng Phùng Uyển Nhược cũng có trách nhiệm không nhỏ. Nếu không phải cô ta tùy hứng và bất cẩn, cũng sẽ không xảy ra sự kiện đau lòng như vậy. Còn nói có thể thành vợ chồng một hồi là duyên phận tu qua bao kiếp, hy vọng Phùng Uyển Nhược có thể lại cân nhắc chuyện với Lục Du, đừng nhất thời xúc động. Mặc kệ

là bị ruồng rẫy hay ly hôn đều không phải chuyện tốt, nếu Phùng Uyển Nhược ở lại nhà họ Lục, ông ta sẽ giao quyền quản gia cả nhà họ Lục cho Phùng Uyển Nhược, để cô ta chủ trì gia đình, đồng thời cam đoan sẽ coi chừng Đường phu nhân, quyết định cấm bà ta nhúng tay vào bất kì thứ gì, không để bà ta và Phùng Uyển Nhược lại xảy ra tranh chấp.

Lục Tể nói xong, Lục Du bị ông ta giáo huấn một chút cũng tỏ vẻ trước mặt mọi người, nói rằng học được bài học này, hẳn cũng biết quý trọng, nếu Phùng Uyển Nhược chịu ở lại, hẳn nhất định đối xử tốt với cô ta, trân trọng cô ta, nhất định không để chuyện xưa tái diễn...

Đáng tiếc, Phùng Uyển Nhược cũng không ở đó, hành động của hai cha con Lục Tể chẳng qua là diễn cho người mù xem, các tiểu lang quân nhà họ Phùng chẳng thấy chỗ nào cảm động, trực tiếp đưa ra ba điều kiện.

Một, viết giấy trả tự do cho Phùng Uyển Nhược, đời này Phùng Uyển Nhược không có khả năng sống tiếp với Lục Du, nói gì đi nữa cũng không. Nhà họ Phùng là danh gia vọng tộc ở Tiền Đường, hoàn toàn có thể nuôi Phùng Uyển Nhược cầm y ngọc thực cả đời, chỉ riêng lúc Phùng Uyển Nhược xuất giá, đồ cưới của cô ta cũng đủ nuôi cô ta sống cả đời, huống chi Phùng Uyển Nhược chưa chắc không thể lại gả cho người khác, việc gì phải treo cổ trên gốc cây mục nhà họ Lục đây. Cho nên, phải ly hôn với Lục Du.

Hai, mở tiệc chiêu đãi tất cả những nhà quan lại có uy tín ở Sơn Âm, Đường phu nhân và Lục Du phải xin lỗi Phùng Uyển Nhược trước mặt quan khách, nội dung xin lỗi bao gồm: nhà họ Lục vì bịt miệng tin đồn, tự dưng bắt Phùng Uyển Nhược bị mang tiếng ‘tân nương xưng hỉ’; Lục Du tuy cưới Phùng Uyển Nhược nhưng không hoàn thành trách nhiệm làm chồng, còn đả kích cô ta trong lúc cô ta mang thai lớn bụng, khiến cô ta bị kích động, tranh chấp với Lục Du, bất cẩn té ngã, cứ thế sinh non; Đường phu nhân mặt người dạ thú, ngoài miệng nói ngon ngọt rằng sẽ đối xử tốt với Phùng Uyển Nhược, trên thực tế bạo ngược, chẳng những khắt khe những sự nhỏ nhặt, còn ở thời điểm nguy ngập nảy sinh tâm tư xấu xa.

Ba, Phùng Uyển Nhược và Lục Du ly hôn xong, nam hôn nữ gả đừng dính líu gì đến nhau. Nhà họ Lục tuyệt không được phỉ báng Phùng Uyển Nhược dưới bất kì hình thức nào, trong bất kì trường hợp gì, hắt nước bẩn lên người Phùng Uyển Nhược, đây không phải nhà họ Phùng dùng bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, mà nhà họ Lục đã từng làm ra những hành vi như thế, không thể không phòng hờ.

Lục Tể mặc dù có tâm muốn hòa giải, nhưng cũng từng nghĩ qua sẽ cho Lục Du và Phùng Uyển Nhược ly hôn, ông ta không có ý kiến gì với điều thứ nhất và thứ ba, nhưng cảm thấy điều thứ hai quá đáng quá mức không thể nhận, thương lượng với các tiểu lang quân nhà họ Phùng, hy vọng hai bên đều thoả nhượng một hai, nhà họ Lục đồng ý hợp lý, không nhắc đến cuộc hôn nhân này ai thị ai phi, mà nhà họ Phùng cũng đừng khí thế bức người, chuyện mở tiệc chiêu đãi mọi người coi như quên đi. Nói vậy, mục đích của nhà họ Phùng cũng đạt được, còn giữ lại chút mặt mũi cho nhà họ Lục, chủ yếu hôn sự này vốn là Tiền Thâm phu nhân dắt tơ, đừng khiến bà ấy bị kẹt ở giữa khó xử.

Lục Tể nghĩ bản thân tự giác như vậy, các tiểu lang quân nhà họ Phùng hẳn là nên biết thời biết thế chấm dứt chuyện này, nhưng ông ta không nghĩ tới Phùng Uyển Nhược bị tổn thương nghiêm trọng như thế nào, càng không lo lắng đến địa vị của Phùng Uyển Nhược trong lòng bọn họ, cả quyết tâm của họ nữa. Nghe xong Lục Tể nói, các tiểu lang quân nhà họ Phùng không đôi co với ông ta, nói thẳng rằng chuyện này không có kè mặc cả nữa, nhà họ Lục cứ từ từ mà nghĩ, đóng cửa mà thương lượng, bọn họ không vội, có thể chậm rãi chờ. Sau đó, trong lúc Lục Tể kinh ngạc tròn to mắt, bọn họ quát lớn mở đường bước đi.

Lục Tể có dự cảm không ổn, người nhà họ Phùng khó chơi như vậy không có khả năng bị thuyết phục, quả nhiên, chiều hôm đó, người nhà họ Phùng bắt đầu âm ỉ chiêu mồi.

Đầu tiên là kiểm đầu ra xác mèo xác chó xác chuột từ bên ngoài ném qua tường vào nhà họ Lục, xác động vật đều đã hư thối, hơn nữa thời tiết nóng bức, bốc mùi tanh tưởi khiến người ta ghê tởm không chịu nổi, chẳng những dọa hoảng từ trên xuống dưới nhà họ Lục, còn thu hút bao nhiêu là ruồi nhặng.

Tiếp theo, vài vị lang quân giọng cờ mở trống bắt gà chó sống, giết ngay ngoài cổng lớn nhà họ Lục, hắt luôn đồng máu còn nóng hổi lên tường, thoát nhìn máu me khủng bố, phụ nữ trẻ em đến vậy xem sợ tới mức né xa xa, có thêm vài ông đứng ngoài hóng chuyện trầm trồ khen ngợi.

Chưa đợi bọn họ tiếp tục, Lục Tể không thể không cúi đầu, chẳng những đáp ứng hết ba điều kiện, còn

đồng ý cho nhà họ Phùng lên danh sách khách mời, nhưng bọn họ cũng khép nép đưa ra một yêu cầu nhỏ – ngày mở tiệc chiêu đãi lùi về sau hai ngày, ít nhất cho bọn họ thời gian dọn dẹp.

Các vị tiểu lang quân nhà họ Phùng cảm thấy không dọn càng tốt, bọn họ thường thức bức tường máu của nhà họ Lục, nghệ thuật nha! Có điều vẫn biết chừng mực, con hổ bị ép nóng nảy còn cắn người nữa là, nếu ép nhà họ Lục quá, bọn họ điên lên cắn răng không chịu viết giấy trả tự do cho Phùng Uyển Nhược thì mất nhiều hơn được.

Bởi vì đủ loại chuyện xảy ra, hiện tại đến phiên Đường Uyển buồn rầu!

Chẳng hiểu nhà họ Phùng rốt cuộc có tâm tư gì, cái tên đầu tiên trong danh sách khách mời là Đường Uyển và Triệu Sĩ Trình, thứ hai chính là cha mẹ Đường Uyển.

Đường Uyển có thể khẳng định, cha mẹ nàng nhất định vui vẻ đi, đi xem nhà họ Lục xấu hổ, đi xem Đường phu nhân và Lục Du cúi đầu nhận sai, Đường Hoàn phúc hậu, chắc chỉ sống chết mặc bây không phát biểu ý kiến, nhưng Hồ phu nhân phải đứng bên cười to, thậm chí nói móc. Còn nàng, Đường Uyển thật sự không biết nàng nên nhận lời đi hay không đi!

“Huệ Tiên không muốn đi thì không đi!”. Đáy mắt Triệu Sĩ Trình có chút cảm xúc không rõ, chàng nhìn ra Đường Uyển do dự, chàng không muốn Đường Uyển hao tổn tinh thần, nói thẳng. “Náo nhiệt như vậy có đi xem hay không cũng thế cả!”.

“Đường thiếu phu nhân, xin thiếu phu nhân bỏ qua chuyện cũ, đại giá quang lâm!”. Bà ma ma nhà họ Lục đến truyền tin không ngờ Đường Uyển lại do dự, bà cứ nghĩ Đường Uyển chắc chắn phải gật đầu ngay, sau đó đi nhìn nhà họ Lục xấu mặt, bà khiêm tốn nói. “Người nhà họ Phùng nói phải mời được Đường thiếu phu nhân, nếu Đường thiếu phu nhân có việc bận, bọn họ sẽ chờ, chờ cho Đường thiếu phu nhân có thời gian lại tính”.

“Đây là uy hiếp sao?”. Triệu Sĩ Trình lập tức sa sầm nét mặt, hai nhà Phùng Lục tranh chấp vì sao phải kéo Đường Uyển vào, chàng lạnh lùng nói. “Bà trở về nói cho Lục bá phụ biết, Huệ Tiên không muốn đi, nếu như bọn họ chấp nhận chờ thì cứ chậm rãi mà chờ đi!”.

“Cái này...”. Bà ma ma sốt ruột, chuyện này giải quyết không xong, Đường phu nhân còn đang thịnh nộ không biết sẽ làm gì bà nữa!

“Đừng có này kia gì hết, không đi là không đi. Nhà này không có nhiệm vụ đó!”. Triệu Sĩ Trình không cho bà có nhiều cơ hội, trực tiếp quát nha hoàn ma ma đứng cạnh. “Đuổi bà ta ra ngoài, đừng để bà ta ở đây nói linh tinh!”.

73. Chương 73: Chờ Đợi

Nhà họ Lục phái người tới làm gì?”. Lý phu nhân hỏi, hằng ngày chỉ cần bà có thời gian sẽ đến đây ngồi nói chuyện với Đường Uyển trong chốc lát, nhìn nàng ăn hoa quả hay gì đó. Hôm nay vừa đến, bà phát hiện giữa Đường Uyển và Triệu Sĩ Trình hình như vô hình có chút ngăn cách, bà không rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng phản ứng đầu tiên là nghĩ đến do nhà họ Lục làm trò. “Nói muốn đãi tiệc quan khách, mà chúng ta thuộc dạng không thể không mời”. Triệu Sĩ Trình lạnh lùng xì một tiếng. “Bọn họ không thể không mời là chuyện của bọn họ, chúng ta chẳng cần nề mặt chi, con từ chối luôn rồi”.

“Đãi tiệc quan khách? Không thể không mời?”. Lý phu nhân nhăn mày. “Bọn họ lại định đùa giỡn gì nữa? Chẳng lẽ chưa đủ nhục nhã sao?”.

Lý phu nhân cho tới bây giờ không phải là người tộc mạch, nhưng nhà họ Lục âm ỉ quá lớn, bà cũng nghe nói Phùng Uyển Nhược sinh non, đứa nhỏ đã chết, người nhà họ Phùng và người nhà họ Lục tranh chấp như nước với lửa, nhưng bà không thích người hầu rỉ bên tai mình chuyện gia đình người ta nên không biết tình tiết mới nhất của câu chuyện, dĩ nhiên không đoán ra nhà họ Lục phái người đến có dụng ý gì.

“Nghe bà kia nói là nhà họ Phùng buộc nhà họ Lục đãi, mời tất cả nhà quan lại có thể diện ở Sơn Âm đến nhà họ Lục làm khách, sau đó Đường phu nhân và Lục Du phải cúi đầu nhận sai xin lỗi Phùng Uyển Nhược trước mặt mọi người”. Triệu Sĩ Trình giãi lược câu chuyện.

“Vậy thì có gì? Nhà họ Phùng định làm sao? Bọn họ và nhà họ Lục muốn nháo thế nào là chuyện của bọn họ, có nhất thiết phải kéo Huệ Tiên vào không?”. Lý phu nhân rất bất mãn, sau đó nói thẳng với Đường Uyển. “Con đừng để ý đến đám người đó, cảm thấy ở nhà buồn quá, muốn đi xem náo nhiệt thì đi cũng không sao, nếu nhà họ Phùng và nhà họ Lục dám lôi con ra làm bia phóng dao, nhà họ Triệu chúng ta cũng không cần nín giận. Còn cảm thấy việc này vô nghĩa, không thích đi thì mẹ không tin bọn họ dám tới cửa cưỡng ép! Nhà họ Phùng ở Tiễn Đường có kiêu ngạo mấy đi chăng nữa cũng sợ không có gan đến đây gây sự”.

“Tử Quy đã từ chối rồi mẹ”. Đường Uyển cười cười, đây là lần đầu tiên Triệu Sĩ Trình chưa hỏi ý nàng đã quyết định, nàng nhưng thật ra không có ý kiến gì, vì nàng vốn đang do dự, Triệu Sĩ Trình làm vậy ngược lại đỡ mệt nàng rồi rảnh, không phải chuyện gì xấu. Điều khiến nàng không vui nhất là, sau khi Triệu Sĩ Trình quyết định rồi lại có vẻ trốn tránh nàng, nàng cảm thấy hơi tủi thân.

“Đại lang không muốn Huệ Tiên đi sao?”. Lý phu nhân cuối cùng cũng hiểu sự khác thường giữa hai người là do đâu, bà cười nhìn Triệu Sĩ Trình, muốn nghe con giải thích.

“Con không muốn Huệ Tiên hao tổn tinh thần việc có nên đi hay không nên mới quyết định thay cô ấy thôi”. Triệu Sĩ Trình lắc đầu, Đường Uyển muốn đi hay không thật ra chàng không để ý lắm, điều chàng để ý là thái độ của Đường Uyển, bộ dáng rất khó quyết định của nàng giống như đang nói cho chàng biết trong lòng Đường Uyển kì thật vẫn chưa buông tay Lục Du.

Khi chàng cầu Lý phu nhân đến nhà họ Đường cầu hôn, Triệu Sĩ Trình từng nghĩ tới có lẽ đời này Đường Uyển sẽ mãi chẳng quên được Lục Du, chàng đã thấy cả hai ở bên nhau, hai người trai tài gái sắc, lúc bàn thơ phẩm họa ăn ý, loại ăn ý đó khiến chàng nhận ra giữa bọn họ không chỉ là vợ chồng mà còn là tri kỉ. Lúc đó chàng hâm mộ Lục Du, hâm mộ hẳn có thể tìm được thê tử tình đầu ý hợp, còn với Đường Uyển chỉ thuần túy là ngưỡng mộ, cô gái như vậy mới đảm đương được bốn chữ “thông minh trong sáng”, không có suy nghĩ vượt giới hạn nào.

Lục Du khuất phục mẹ hắn, ruồng bỏ Đường Uyển, chàng thương xót, đau thay cho Đường Uyển, đối với Lục Du thêm coi rẻ và bất mãn, đại trượng phu đối nhân xử thế, có cái nên làm có cái không. Hiếu thuận cha mẹ đương nhiên không sai, nhưng cũng đừng ngu hiểu, đừng vì làm tròn chữ hiếu mà làm chuyện bội bạc ân nghĩa. Khi Lục Du cầu xin chàng giúp đỡ, muốn mượn biệt viện cho Đường Uyển ở, lòng chàng không thoải mái, cảm giác ghê tởm như không cần thận nuốt phải ruồi bọ, nhưng chung quy chàng vẫn đáp ứng Lục Du – không phải giúp hắn vì ‘khó khăn chia lìa’ hay ‘không đành lòng gạt bỏ’ như lời hắn nói, mà là vì nàng.

Khi Đường Uyển ở tại biệt viện, chàng từng có một lần trở lại nơi đó, tuy chưa từng làm chuyện gì thiếu quy củ gặp mặt nàng trực tiếp, nhưng có thể cảm nhận được nàng ở gần mình, hỏi người trong biệt viện nàng sống được không, chàng đã thấy mỹ mãn, chính tại lúc đó, chàng mới biết bản thân đã kim lòng không được yêu Đường Uyển rồi.

Chàng chưa từng cảm thấy như vậy có gì sai hay có gì không tốt, chỉ cần tình cảm này không ảnh hưởng đến Lục Du và Đường Uyển, vậy nó là chuyện riêng của chàng, không liên quan đến người khác, chàng cũng không định để người khác biết bí mật của mình.

Vậy mà, chuyện tình chàng dự kiến không đến vẫn cứ xảy ra, đầu tiên là Đường phu nhân biết Lục Du “kim ốc tàng Kiều”, muốn tìm Đường Uyển gây rối, Lục Du đi trước một bước báo cho Đường Uyển rời khỏi biệt viện, sau đó Đường phu nhân vì tuyệt diệt ý định tái hợp của hai người bọn họ, cho Lục Du đính hôn, chuyện lại tiếp diễn theo mô típ hí kịch, Đường Uyển luôn ngoan ngoãn nghe theo Đường phu nhân bỗng nhiên thay đổi thay độ hoàn toàn, chẳng những không chấp nhận làm thiếp, còn dứt khoát phân rõ giới hạn, hai nhà Lục Đường quay lưng với nhau, cô dâu mới của Lục Du chưa vào cửa đã truyền ra tin Đường Uyển muốn tái giá.

Triệu Sĩ Trình đến bây giờ vẫn không quên lúc ấy chàng kích động như thế nào, chàng cảm thấy trên trời đã hé mở cho chàng một ánh rạng đông, vì thế chàng lập tức tỏ vẻ với Lý phu nhân rằng chàng quyết tâm không cưới ai khác ngoài Đường Uyển. Khi đó, chàng cũng chưa nghĩ tới việc có lẽ Đường Uyển cả đời sẽ không quên được Lục Du, sẽ không yêu chàng, nhưng chàng không cần, chỉ cần chàng yêu nàng là được.

Bất ngờ là trong lòng Đường Uyển hình như có chàng, nàng đối xử với chàng rất khác, bọn họ vui vẻ đính

hôn, hoan hỉ thành thân, cưới xong quần quýt lấy nhau chỉ hận không thể hợp làm một... Vì thế, chàng trở nên tham lam, chàng bắt đầu cảm thấy Đường Uyển thích mình, cảm thấy trong lòng Đường Uyển mình hơn cả Lục Du, cảm thấy Đường Uyển hẳn là đã quên Lục Du...

Cho nên, nhìn Đường Uyển phân vân có nên đi nhà họ Lục dự tiệc hay không, chàng lên cơn ghen, chàng bất bình mới quyết định thay Đường Uyển, khoanh khắc trôi qua chàng lại thấy mình làm sai, khi đối mặt với Đường Uyển có hơi mất tự nhiên.

“Chỉ như vậy thôi sao?”. Lý phu nhân nhìn con, ánh mắt của bà khiến Triệu Sĩ Trình thấy mình không giấu giếm được gì, giống như bà nhìn thấu tâm tư của Triệu Sĩ Trình, nhưng Lý phu nhân không hỏi tiếp, chỉ thản nhiên quay sang Đường Uyển. “Huệ Tiên rồi rằm có nên đi hay không à?”.

“Dạ, có một chút”. Đường Uyển gật đầu, nàng đúng là hơi phân vân, không biết có nên đi hay không, có điều Triệu Sĩ Trình đã từ chối cũng không cần nàng rồi rằm nữa.

“Vì sao rồi rằm?”. Lý phu nhân không cho là Đường Uyển vẫn chứa Lục Du trong lòng, bà cũng là phụ nữ, bà hiểu lòng phụ nữ.

“Thật ra con muốn đi, con muốn đi xem hai mẹ con bọn họ cúi mặt nhận sai trước người khác, muốn đi xem bọn họ bị người nhà họ Phùng chèn ép, tuy biết phải duy trì phong độ không thể góp vui khiến bọn họ càng xấu mặt, nhưng đứng bên vui sướng khi người gặp họa một chút cũng đã ghiền”. Đường Uyển nói xong, hơi ngượng ngùng thè lưỡi. “Con biết con làm vậy thật là giấu đồ bìm leo, nhưng con không áp chế được ý định đó nha...”.

Bộ dáng Đường Uyển thật đáng yêu, Lý phu nhân kìm không được bật cười, Triệu Sĩ Trình cũng cười ra tiếng, hỏi nàng. “Huệ Tiên do dự vì cảm thấy bản thân không đủ phúc hậu phải không?”.

“Không phải”. Đường Uyển lắc đầu không chút do dự, nàng thấy có gì thiếu phúc hậu đâu? Ngượng ngùng cũng chỉ vì có một số việc làm thì dễ mà nói ra hơi khó.

“Vậy vì sao?”. Triệu Sĩ Trình không rõ, có thể nghe ra trong lời Đường Uyển nàng vốn không lo lắng gì đến Lục Du, vậy vì sao chần chờ?

“Mẹ đã nói hiện tại em phải cẩn thận đó thôi? Em lo ngày đó nhà họ Lục nhiều người chen lấn, lỡ đụng ngã hoặc va chạm phải bụng...”. Đường Uyển liếc Triệu Sĩ Trình một cái, đây còn cần phải giải thích sao? Đương nhiên suy nghĩ vì thân thể chính mình rồi, hiện tại nàng rất quý giá, đành nhịn không đi xem náo nhiệt vậy.

Hóa ra nàng do dự vì thế, Triệu Sĩ Trình nhìn Đường Uyển cười toe toét, thật sự không biết nên nói gì nữa, hóa ra nàng không quan tâm nàng đi xem náo nhiệt sẽ ảnh hưởng đến tâm trạng Lục Du, chẳng qua ngại bản thân có thích hợp đi giúp vui hay không thôi.

“Nếu muốn thì con cứ đi đi”. Đường Uyển không nhìn thấy ánh mắt của Triệu Sĩ Trình nhưng Lý phu nhân lại nhìn thấy rõ ràng, bà cười lắc đầu. “Náo nhiệt thế này hiếm lắm, con lại buồn ở nhà đã lâu, ra ngoài hóng gió giúp vui cũng tốt. Về phần con lo lắng... Có Đại lang và các nha hoàn ma ma đi theo một tấc không rời, đừng sợ vài người mất mù va chạm con”.

“Ừm... Vẫn là chờ chút đi mẹ”. Đường Uyển nghĩ nghĩ lại cười. “Bà kia cũng nói, người nhà họ Phùng không mời con không được, nếu con mắc bận có thể hoãn lại chờ con. Cứ hoãn cái đã”.

“Nha đầu này đầu toàn ý nghĩ xấu”. Lý phu nhân bật cười, người nhà họ Lục đáp ứng điều kiện, hiển nhiên đã bị nhà họ Phùng ép đến không còn lựa chọn, bây giờ muốn nhất là chấm dứt chuyện này, Đường Uyển rõ là đang trả đũa, có điều... Lý phu nhân cười đồng ý, đã có cơ hội trả đũa – còn là cơ hội người ta dâng lên trước mũi, sao không xả giận?

“Chúng ta cứ ngồi chờ kẻ mặt dày họ Lục kia tới cửa cầu tình đi”. Triệu Sĩ Trình cười sáng khoái, chàng và Lý phu nhân nghĩ như nhau, bỗng nhiên có chút háo hức...

74. Chương 74: Đến Cửa Chịu Nhục

Đường Uyển và mọi người không phải chờ lâu, chạng vạng ngày hôm đó, người nhà họ Lục liền đến, người đến – không ngoài dự đoán – đúng là Lục Du, trên mặt vẫn còn xanh tím chưa tan.

Nhìn gương mặt bầm tím của Lục Du cộng với nụ cười như mếu vì khóe miệng nhếch lên không được, Đường Uyển âm thầm nghĩ các tiểu lang quân nhà họ Phùng lúc đánh hấn ắt hẳn chuyên môn lựa mặt mà đánh. Hy vọng không phải, vì nếu chỉ đánh trên mặt mấy đấm như thế hơi bị nhẹ quá.

Triệu Sĩ Trình ngồi bên đường như có cùng suy nghĩ với Đường Uyển, chờ Lục Du ngồi xuống, chàng thân thiết hỏi. “Vụ Quan à, mặt của anh là...”.

“Đừng nói nữa”. Tuy Lục Du cũng biết chuyện hấn bị đánh chắc đã truyền khắp mọi ngõ ngách ở Sơn Âm, nhưng khi đối mặt với Đường Uyển, hấn vẫn cảm thấy xấu hổ không thôi, cật lực né tránh nhắc đến chuyện đó, hấn cười khổ, hy vọng một câu có thể chấm dứt đề tài.

Nhưng Triệu Sĩ Trình sao có thể cho hấn toại nguyện? Chàng làm bộ cảm phần nói. “Là các tiểu lang quân nhà họ Phùng gây ra sao? Bọn họ cũng thật quá đáng”.

Là thật thật quá đáng ấy chứ. Triệu Sĩ Trình nói trúng suy nghĩ của Lục Du, hấn luôn cho rằng Phùng Uyển Nhược sinh non là do cô ta tự mình làm bậy, nếu cô ta ngoan ngoãn dưỡng thai, đừng vác cái bụng bầu chạy khắp nơi, còn nhào qua đòi đánh hấn như một mụ đàn bà chanh chua thì bị kịch đâu có xảy ra? Hấn chưa trách cô ta mưu hại cốt nhục nhà họ Lục thì thôi, nhà họ Phùng bọn họ còn hùng hổ kéo đến hỏi tội hấn, chẳng biết phân biệt tốt xấu gì đánh hấn bầm trầy mặt mũi mình đầy thương tích, hai chữ “quá đáng” sao tả xiết hết.

Vậy mà, ngoại trừ mẹ hấn ra, không ai cảm thấy hấn vô tội, cả ông Lục Tể cha hấn cũng mắng chửi hấn, nói hấn làm chồng nhưng vô trách nhiệm, bị đánh là đáng... Triệu Sĩ Trình nói như vậy khiến hấn bỗng nhiên cảm giác gặp được tri kỷ, hấn nhìn Triệu Sĩ Trình, thở dài thườn thượt. “Tử Quy cũng đừng bất bình dùm tôi, sự việc đến nước này cũng do tôi và mẹ tôi nhìn lầm người, ai biết được nhà họ Phùng lại vô lý đến thế chứ”.

Đã ra thế này còn cảm thấy lỗi là ở người khác, bản thân chẳng qua là người vô tội chịu thiệt thòi? Đường Uyển hừ lạnh trong bụng, bỗng nhiên cảm thấy hai mẹ con hấn đúng là mẹ nào con nấy, có điều nàng vẫn mỉm cười ra mặt, nhẹ nhàng nói. “Lục đại quan nhân đừng hiểu lầm, ý của Tử Quy là đánh người không nên đánh lên mặt, các tiểu lang quân nhà họ Phùng có giận đến đâu đi nữa, muốn đánh Lục đại quan nhân để xả giận cho cô cô cũng không nên đánh lên mặt Lục đại quan nhân nha, chẳng những giữ thể diện cho Lục đại quan nhân, cũng giảm bớt việc Lục đại quan nhân vác mặt đi tranh thủ lòng thương hại của kẻ khác”.

Câu này thật... Triệu Sĩ Trình cắn lưỡi mới giữ im không bật cười ra tiếng, Lục Du kinh ngạc tròn mắt, hấn nhìn Đường Uyển, giống như không tin Đường Uyển đã nói như vậy.

“Huệ Tiên, em thay đổi nhiều quá”. Lục Du trong lòng có trăm ngàn lời muốn nói, nhưng cuối cùng chỉ cảm thán một câu như vậy.

“Tôi biết”. Đường Uyển thản nhiên gạt đầu, nói. “Thân phận thay đổi, con người cũng phải thay đổi, đúng chứ? Tôi bây giờ là thê tử của Tử Quy, là thiếu phu nhân nhà họ Triệu, đương nhiên phải khác trước kia. Lục đại quan nhân, cách xưng hô của anh có phải cũng nên thay đổi không? Tôi chán ghét cách anh xưng hô với tôi, anh không có tư cách gọi tôi như thế”.

“Em hận tôi, đúng không?”. Lục Du chưa xót nhìn Đường Uyển, bi thiết và tự trách thật sâu, còn có chút khoan dung tự cho là đúng. “Tôi không oán em, đều do tôi sai, là tôi có lỗi với em, tôi không phải đàn ông chân chính, không thể ngăn cản mẹ tôi, viết giấy ruồng bỏ em...”.

Vẫn là thái độ tự cho là đúng, mặc kệ người khác muốn nghe hay không, mặc kệ lời mình nói ra có gây phiền toái cho người ta hay không, mặc kệ bên cạnh có ai... Nhìn Lục Du tỏ ra khoan dung và chân thành, Đường Uyển không chút cảm động, chỉ có oán hận và căm ghét. Kiếp trước cũng như thế, hấn chỉ biết biểu đạt cảm thụ của bản thân, viết bài thơ tình thâm ý trọng lên tường vườn Thắm, không quan tâm nó sẽ gây rắc rối cho nàng và Tử Quy như thế nào. Không, có lẽ hấn quan tâm, nhưng chẳng phải vì hấn vẫn yêu nàng

sâu đậm hay cảm thấy có lỗi với nàng, hẳn chỉ hy vọng nàng đừng quên mất hẳn để sống hạnh phúc với Tử Quy. Nếu không, cho dù không rộng lượng đến mức chúc phúc nàng một tiếng, cũng có thể im lặng rời đi, thôi quấy rầy cuộc sống của nàng, mà không phải vạch trần vết thương chưa liền sẹo của nàng ra cho người đời xem...

“Nói đến tờ giấy ruồng bỏ đó...”. Đường Uyển cao giọng, ngắt lời Lục Du, nàng lạnh lùng nói. “Tôi cảm thấy tôi nợ Lục đại quan nhân một câu cảm ơn, hôm nay vừa vặn có cơ hội, tôi có thể nói cảm ơn sớm hơn”.

“Cảm ơn?”. Lục Du giật mình, không rõ Đường Uyển nói vậy là có ý gì.

“Đúng”. Đường Uyển gật đầu chắc nịch, Triệu Sĩ Trình ngồi bên cạnh nhìn nàng mỉm cười không chút nghi ngờ, nàng nắm tay Triệu Sĩ Trình, để bàn tay to lớn của chàng bao phủ lấy tay nàng, sau đó quay sang Lục Du đang vô cùng mất tự nhiên, lớn tiếng nói. “Cảm ơn anh đã cho tôi cơ hội biết Tử Quy, nếu không phải do anh, có lẽ tôi và Tử Quy đến bây giờ vẫn là người xa lạ, không thể đến với nhau. Cũng cảm ơn anh đã bỏ tôi, để tôi thoát ra khỏi nhà họ Lục – một nơi với tôi mà nói chẳng khác gì địa ngục, tôi có thể bắt đầu lại lần nữa. Bây giờ tôi và Tử Quy thật sự hạnh phúc, sau này, chúng tôi và con của chúng tôi sẽ càng hạnh phúc”.

Mỗi lời Đường Uyển nói như một lưỡi dao cắt vào trái tim Lục Du, còn để lại ở miệng vết thương rỉ máu, chúng bám vào vết thương của hắn, sẽ luôn nhức nhối không bao giờ lành lặn được.

“Huệ Tiên không nhắc tôi cũng quên mất, Huệ Tiên nói đúng, tôi cũng phải cảm ơn Vụ Quan chu đáo mới được”. Triệu Sĩ Trình minh họa cái gọi là “phu xướng phụ tùy”, sợ Lục Du không “phối hợp” được với Đường Uyển, đương nhiên do những câu Lục Du nói ban nãy với Đường Uyển một phần, Triệu Sĩ Trình nghe thấy chối tai thật sự.

Lục Du thương cảm nhìn Đường Uyển, nhìn Triệu Sĩ Trình từng có giao tình tốt đẹp với hắn, hắn há miệng, nhưng rốt cuộc chỉ thở dài, không dám tổ khổ tổ sở thêm câu nào, có lẽ hắn cũng hiểu bây giờ nói gì cũng là tự huỷ hoại bản thân thôi.

“Không biết Vụ Quan cố ý tới chơi, hay có gì khác?”. Xát muối vào vết thương của Lục Du xong, Triệu Sĩ Trình sảng khoái vô cùng, tốt bụng nhắc Lục Du một câu – nè anh, anh đến đây không phải tâm sự chuyện đời buồn, là đến đây có chuyện cầu xin người khác, đừng lẫn lộn đầu đuôi.

Lục Du sực nhớ ra nhiệm vụ của hắn, miệng cười méo mó, cứ nghĩ tới đây là mọi chuyện sẽ đơn giản thôi, nhưng xem ra là hắn tưởng lầm, hắn đành khấn cầu nhìn bọn họ. “Vì giải quyết chuyện với nhà họ Phùng, ngày mai nhà tôi có tổ chức bữa tiệc mừng, mời thân bằng quyến thuộc ở Sơn Âm đến làm chứng, hy vọng Tử Quy và... quý phu nhân đến tham dự”.

Lục Du gồng hết sức mới nói ra được cụm từ “quý phu nhân”, hắn thật sự không muốn gọi Đường Uyển như thế, nhưng vì tránh phức tạp, vì phải mời được Triệu Sĩ Trình và Đường Uyển đến dự tiệc, hắn buộc chính mình phải gọi.

“Thì ra là có chuyện như vậy à”. Triệu Sĩ Trình làm như giật mình hiểu ra, sau đó tỏ vẻ xin lỗi, nói. “Vụ Quan, có lỗi quá, ngày mai mở tiệc chắc chúng tôi không đến được, mong là Vụ Quan bao dung”.

Không đi? Vẫn không đi? Lục Du không ngờ hắn đã tự thân đến mời vẫn nhận được câu trả lời không khác gì lúc người hầu đến, hắn giận sôi bụng, nhưng nghĩ đến nhà họ Phùng uy hiếp, nghĩ đến nắm đầm của các tiểu lang quân nhà họ Phùng, hắn chỉ có thể nén giận, ra vẻ thông cảm. “Ngày mai Tử Quy đã có việc bận rồi ư? Tôi cũng biết mời thế này hơi đường đột, nhưng chuyện này rất quan trọng với tôi và gia đình, giải quyết sớm chừng nào tốt chừng ấy, nên mới vội vàng. Nếu như ngày mai Tử Quy thật sự không có thời gian rảnh, có thể dời sang ngày kia, được không?”.

Thật đúng là sẵn sàng! Đường Uyển lạnh lùng liếc mắt, nhưng nàng ngồi im không nói, nàng tin Triệu Sĩ Trình nhất định xử lý tốt mọi chuyện, nàng chỉ cần ngồi nhìn là đủ rồi.

“Ngoại trừ ở bên giải sầu cho Huệ Tiên, tôi không có chuyện gì quan trọng cả”. Triệu Sĩ Trình nhìn Lục Du, từ chối sự “sẵn sàng” của hắn, trực tiếp nói. “Tôi từ chối không đi, có hai lý do. Thứ nhất, tôi không hiểu nhà họ Lục và nhà họ Phùng tranh chấp liên quan gì đến nhà chúng tôi, vì sao phải mời? Tôi không muốn sự xuất hiện của chúng tôi gây hiểu lầm cho người khác, phiền toái đến cuộc sống yên tĩnh của chúng tôi.

Thứ hai, Huệ Tiên đang có bầu, thật sự không tiện ra ngoài dự tiệc, nếu có sơ suất gì, tôi nghĩ không ai chịu trách nhiệm nổi”.

Triệu Sĩ Trình nói khiến Lục Du nhục nhã vô cùng, hấn cảm giác ánh mắt của các người hầu đứng chung quanh nhìn hấn hèn mọn, hấn đứng ngồi không yên, trên mặt cười gượng gạo. “Chỉ là mời Tử Quy và quý phu nhân đi chứng kiến thôi, sẽ không dính líu gì, xin Tử Quy yên tâm. Hơn nữa, Tử Quy là con cháu hoàng tộc, ai dám tính kể sau lưng? Về phần quý phu nhân, tôi nghĩ Tử Quy sẽ không rời quý phu nhân nửa bước, nào có sơ suất gì”.

“Vụ Quan đã đích thân đến mời, còn tha thiết như vậy, nếu chúng ta còn từ chối chắc là không nể mặt lắm đâu em?”. Triệu Sĩ Trình giả vờ giả vịt hỏi Đường Uyển, nói thật chàng sợ chàng ép hấn ác quá, Lục Du thư sinh sĩ diện hão nổi lên không thêm mời hai vợ chồng đến nữa, chạy lấy người luôn. Không được đi xem náo nhiệt ở nhà họ Lục thì buồn chết.

“Vậy là Tử Quy đồng ý?”. Lục Du thật ra không có ý định chạy lấy người, nắm đầm của các tiểu lang quân nhà họ Phùng cứng lắm, hấn không muốn ăn lần thứ hai.

“Ừ”. Triệu Sĩ Trình rút cuộc xác nhận. “Ngày mai tôi và Huệ Tiên nhất định đến quý phủ đúng giờ, Vụ Quan yên tâm”.

75. Chương 75: Xin Lỗi

Thời điểm Đường Uyển và Triệu Sĩ Trình đến nhà họ Lục, phòng khách không tính nhỏ của nhà họ Lục đã chật kín người, nhiều hơn rất nhiều so với tưởng tượng của Đường Uyển, sau Đường Uyển mới biết được ngoại trừ những người được mời, còn có một bộ phận không được nhận thiệp, chỉ là cố ý chạy đến xem náo nhiệt, nhất là muốn nhìn thử đệ nhất tài tử Sơn Âm xấu mặt ra sao.

Là vị khách quan trọng nhất bữa tiệc, Đường Uyển và Triệu Sĩ Trình tuy đến muộn nhưng nhà họ Lục và nhà họ Phùng đã để dành vị trí rất tốt cho cả hai, an vị xong, đầu tiên Đường Uyển quay sang cha mẹ vấn an, sau đó thần nhiên cười gật đầu với Vương Nhị nương ngồi bên kia.

Từ lần Vương Nhị nương chủ động đến nhà, Đường Uyển chưa từng gặp lại Vương Nhị nương, cũng chưa từng hỏi thăm về Vương Nhị nương, nhưng xem qua cách ăn mặc hấn là cô ấy đã thành thân, có điều khí sắc có hơi tệ, dường như sống không phải thật như ý.

“Đường thiếu phu nhân, đã lâu không thấy”. Ánh mắt Vương Nhị nương lóe lên sự hâm mộ, khác với Đường Uyển, cô biết rõ ràng chuyện Đường Uyển và Triệu Sĩ Trình đính hôn, thành thân rồi truyền ra tin vui có bầu, cô hâm mộ Đường Uyển nói không nên lời, đương nhiên có đôi phần ghen tị. Cô không hiểu, vì sao cùng là phụ nữ, cùng từng có quan hệ dính líu đến Lục Du, vì sao cô chỉ là hỏi hôn mà thôi, nhưng chẳng những hôn sự biến đổi bất ngờ, thành thân xong còn bị nhà chồng đem ra chì chiết, còn Đường Uyển bị ruồng bỏ vẫn có thể giả cho người tốt như vậy, còn sống thật như ý.

“Đúng là lâu rồi không gặp”. Đường Uyển khẽ gật đầu, không nói thêm gì, nàng và Vương Nhị nương chẳng thân thiết là bao, không có gì cần tâm tình.

“Nghe nói là Phùng thiếu phu nhân cố ý mời chúng ta đến, không biết muốn làm gì đây”. Vương Nhị nương hỏi thử một câu, cô vốn không định đến, xem náo nhiệt cũng phải nhìn hoàn cảnh, hiện tại cô tránh nhà họ Lục và những chuyện liên quan đến nhà họ Lục còn không kịp, làm sao chấp nhận nhảy lên hàng đầu. Nhưng thiệp mời là mẹ chồng cô nhận, cũng là mẹ chồng cô nói muốn đến, cô đành đi theo.

“Chờ một lát sẽ biết”. Đường Uyển cười mỉm mỉm, nàng chỉ đến xem náo nhiệt thôi, về phần có bị sóng thần ập trúng không, nàng không quan tâm, Triệu Sĩ Trình ở bên, chàng sẽ không để người khác hắt nước bẩn lên nàng.

Nhìn Đường Uyển bình chân như vại, Vương Nhị nương lại khẽ thở dài, cô bây giờ thật sự không biết lúc trước cố ý từ hôn Lục Du là đúng hay sai. Một tháng trước, khi Phùng Uyển Nhược còn chưa sinh non, giống như sống rất khá, cô từng hỏi hấn, nghĩ rằng nếu trước kia vẫn giữ hôn ước, có phải cũng sống hạnh phúc, chuẩn bị làm mẹ như Phùng Uyển Nhược không. Nhưng mà, đến lúc Phùng Uyển Nhược và nhà họ Lục nháo nhào nát nát, cô lại thấy may mắn, may mắn mình không gả vào, nếu không sẽ là mình gặp phải

nỗi đau khiến người ta phát điên thế này. Đường nhiên đôi khi cô cũng nghĩ tính cách của cô và Phùng Uyển Nhược không giống nhau, có lẽ kết quả sẽ khác.

Mặc kệ cô nghĩ thế nào, mọi chuyện đã không còn thay đổi được gì nữa, chẳng qua là nghĩ ngợi vậy thôi.

Khi Vương Nhị nương đang bận nghĩ đông nghĩ tây, Phùng Uyển Nhược sắc mặt tái nhợt được bốn vị thiếu phu nhân nhà họ Phùng đỡ vào trình diện, vị đại thiếu phu nhân nhà họ Phùng – từng gây ấn tượng sâu sắc với mọi người – cúi đầu chào, giọng giọng nói. “Hôm nay mời mọi người đến đây làm gì, tôi nghĩ mọi người trong lòng ai cũng biết, tôi chỉ muốn nói một câu, sự tình đi đến nước này cũng không phải nhà họ Phùng chúng tôi khinh người quá đáng, là chúng tôi bị buộc, phải chi nhà họ Lục đối xử với cô em chồng đáng thương của chúng tôi một chút thật tình thôi, chúng tôi đã không làm ầm ĩ đến mức xé rách mặt nhau thế này”.

Đại thiếu phu nhân nhà họ Phùng vừa dứt lời, mặt mũi ba người nhà họ Lục vốn đã tối tăm lại càng đen hơn, mặt Đường phu nhân là đen nhất, vì chuyện này bà ta bị Lục Du oán giận không biết bao nhiêu, Lục Tể chưa từng nặng lời cũng quả trách bà ta thậm tệ ngay khi có mặt kẻ khác, bây giờ còn phải vác mặt đi nhận sai với Phùng Uyển Nhược trước bao người... Đường phu nhân đời này chưa bao giờ bị nhục nhã như thế, bà ta cảm thấy sau chuyện này bà ta đừng hòng ra cửa nữa. Nhưng nếu muốn nhà họ Phùng thôi chèn ép, trả lại cho nhà họ Lục sự thanh tĩnh, bà ta phải nhận.

Nhà họ Phùng đúng là được một tác lại tiến một thước, đưa ra ba điều kiện, bắt mời Đường Uyển và Vương Nhị nương có mặt, giờ đây lớn tiếng nói nhà bọn họ vô tội, nhà bọn họ bị hại, còn sợ chưa đủ kinh người quá đáng ư?

“Khụ khụ”. Lục Tể ho khan hai tiếng, giọng không lớn, ngoại trừ người ngồi bên cạnh ông ta không ai nghe thấy nữa, Đường phu nhân nhẫn nại nhắm mắt lại, bà ta biết Lục Tể đang cảnh cáo bà ta, mặc kệ xảy ra chuyện gì bà ta phải nhận, sau đó làm theo những gì ông ta đã sắp xếp trước, cúi đầu xin lỗi Phùng Uyển Nhược.

Phùng đại thiếu phu nhân rất biết chừng mực, nói xong câu đó thì im lặng không nói thêm, lùi về sau, để Phùng Uyển Nhược một mình đứng giữa phòng khách.

“Một năm trước, tôi ôm bao khát khao về cuộc sống gia đình gả đến Sơn Âm, vào nhà họ Lục”. Sắc mặt Phùng Uyển Nhược tái nhợt không một chút máu, thậm chí xanh xao như có bệnh, nhưng ánh mắt cô ta thật kiên định, một động tác dư thừa cũng không, giọng không cao không thấp, thản nhiên tường thuật những gì cô ta muốn nói, chẳng chứa hận ý cũng chẳng phẫn nộ, vậy mà ai nghe cũng nghe ra nỗi hận của cô ta, Phùng Uyển Nhược nhẹ nhàng nói. “Trước khi gả đến đây, tôi đã biết cuộc sống vợ chồng tương lai sẽ không giống như những phụ nữ bình thường khác. Chồng tôi từng có một người vợ anh ta vô cùng yêu, nhưng mẹ anh ta lại không thích, anh ta nghe mẹ bỏ người vợ đó đi. Anh ta cũng từng có một hôn ước khác, nhưng vị tiểu nương tử đó lo lắng bản thân sẽ dẫm vào vết xe đổ của người vợ trước nên đã hối hôn. Mẹ tôi và các chị dâu yêu thương tôi nên cũng do dự, họ sợ tôi gả xong sẽ khổ, nhưng cuối cùng tôi vẫn gả đến đây – không phải vì thanh danh của tôi ở Tiền Đường không tốt, ngoại trừ nhà họ Lục ra không còn ai để chọn, mà là vì thật lâu trước kia tôi từng nghe tiếng tài danh Lục Du, cũng từng đọc qua thơ văn của anh ta, dù chưa gặp nhưng lòng cũng có ngưỡng mộ. Cho nên tôi kiên trì muốn gả, tin tưởng bản thân nhất định sẽ làm mẹ chồng thích, làm chồng yêu thương, sẽ sống hạnh phúc”.

“Gả vào rồi, tôi cung kính mẹ chồng hết mực, bà nói gì tôi cũng đồng ý, cũng nghe theo, săn sóc chồng, dù tôi biết trong đáy mắt anh ta chưa từng có hình bóng tôi, anh ta cưới tôi chẳng qua là vâng lời mẹ, còn cha chồng... Tôi chỉ gặp ông vài lần, nói vài câu đơn giản, giữa chúng tôi chỉ là quan hệ không-tính-là-xa-lạ. Tôi cố hết sức để trở nên tốt nhất, cứ tưởng rằng dù trái tim bọn họ là đá sỏi, tôi cũng có thể sưởi chúng ấm lên. Nhưng mà, tôi đã sai, nên tôi rơi vào hoàn cảnh như bây giờ”.

“Tôi không muốn nói nhiều, hôm nay tôi chỉ muốn người nhà họ Lục xin lỗi tôi trước mặt quan khách. Thứ nhất, là bà mẹ chồng luôn tự xưng yêu thương tôi đầy đủ, tự xưng hiền lành kia xin lỗi tôi. Chính là bà ta, trong lúc tin đồn nổi lên bốn phía, đã ép tôi phải chịu tiếng tân nương xưng hi, là bà ta khi còn chưa ở thời điểm mấu chốt đã lựa chọn bỏ đi mạng sống của tôi, là bà ta trước mặt ngọt ngào sau lưng cầm dao, vừa nói đối xử tốt với tôi vừa khất khe tôi đủ điều”.

Đường phu nhân cắn răng, ánh mắt lệch qua không nhìn Phùng Uyển Nhược, đứng thẳng lưng, nói. “Trước

mặt mọi người, tôi xin lỗi Phùng Uyển Nhược, vì tư tâm của bản thân mà khiến cô thống khổ, tôi có lỗi với cô”.

Những lời này trước đó Đường phu nhân luôn mãi châm chọc mới nghĩ ra được, bà ta không muốn thừa nhận sự tình là do bà ta làm, nhưng cũng không thể phủ nhận, chỉ có thể xin lỗi kiểu hàm hồ cho qua chuyện như thế.

“Đường phu nhân à, đã đến tình trạng này vẫn không muốn chân thành một chút sao?”. Phùng Uyển Nhược nhìn Đường phu nhân, sau đó tỏ vẻ sâu thẳm cười. “Không sao, Đường phu nhân mà thoái nhượng đến đây cũng đã thật lắm rồi”.

Đường phu nhân nghiêng răng lùi ra, bà ta sẽ không vì hai câu này mà khóc rống nước mắt nước mũi tèm lèm xin lỗi rồi cầu xin tha thứ đâu.

“Tôi không làm được những gì một người chồng phải làm, tôi xin lỗi cô”. Đường phu nhân lui ra, Lục Du lập tức tiến lên, trước khi Phùng Uyển Nhược lên án hấn, hấn trịnh trọng xin lỗi Phùng Uyển Nhược, giống như thành ý mười phần.

“Quả thật anh chưa bao giờ làm được những gì một người chồng phải làm, nhưng anh không cần xin lỗi tôi điều đó, cái anh phải xin lỗi là anh đã không làm những gì một người cha phải làm kia”. Phùng Uyển Nhược đau đớn nhắm mắt lại, không hiểu sao đôi mắt đã khô cạn còn muốn đổ lệ, đợi cho tâm tình bình phục một chút, Phùng Uyển Nhược cố nhoén cười. “Mặc kệ con trai có phải khỏe mạnh hay không, đáng yêu hay không, thằng bé chung quy vẫn là con chúng ta, là cốt nhục thân sinh của anh, sao anh có thể nhẫn tâm đến độ ôm cũng không ôm thằng bé một lần, sao có thể nhẫn tâm...”.

Lục Du không chần chờ, thương cảm nói. “Tôi không phải là người cha tốt, là tôi có lỗi với con chúng ta”.

“Anh chỉ là cậu con trai bé bỏng của mẹ anh thôi”. Phùng đại thiếu phu nhân lạnh lùng nói, sau đó thêm vào. “Nhưng mà Lục Vụ Quan, anh nên cai sữa đi”.

“Phụt ~”.

“Phì ~”.

Phùng đại thiếu phu nhân vừa dứt lời, những ai nghe hiểu ý đều phì cười ra tiếng, sau đó từng người từng người một cười đến ngã nghiêng ngã ngửa, cả Đường Uyển và Triệu Sĩ Trình cũng không nhịn được. Những lời của Phùng đại thiếu phu nhân nghe qua có vẻ hơi thiếu đạo đức, nhưng nghĩ lại thấy vô cùng chính xác.

Lục Du ghen đỏ mặt, có điều chẳng phản bác được – hấn không thể gào lên là hấn đã cai sữa lâu rồi.

“Cuối cùng, tôi muốn người đứng đầu nhà họ Lục xin lỗi tôi”. Phùng Uyển Nhược nhìn thẳng vào Lục Tể, nói. “Đương nhiên, ngài có khả năng cảm thấy tôi không có quyền yêu cầu như vậy, vì từ lúc tôi gả vào đến giờ ngài chưa từng gặp mặt tôi vài lần thì sao có thể làm chuyện gì có lỗi với tôi. Không sai, ngài chưa từng làm gì có lỗi với tôi cả, lỗi của ngài chính là chẳng làm gì hết. Bọn họ tốt với tôi, ngài mặc kệ, bọn họ xử tệ với tôi, ngài cũng mặc kệ. Đôi khi có lỗi với một người không nhất định phải làm gì đó, mà là cái gì cũng không làm. Tôi nghĩ nếu lúc trước ngài có thể nói đỡ cho tôi một câu, hết thấy có lẽ đã khác, nhưng một câu quan tâm ngài cũng tiết kiệm”.

Lục Tể im lặng nửa ngày, sau đó giữa ánh mắt chăm chú của mọi người, ông ta đứng lên, đơn giản nói một câu. “Là tôi đã bỏ bê, tôi xin lỗi cô”.

76. Chương 76: Trò Khôi Hải Chấm Dứt

“Đường thiếu phu nhân, Vương thiếu phu nhân, hôm nay cố ý mời hai vị đến là ý của tôi, nếu như lỡ gây phiền toái gì cho hai vị, xin thứ lỗi”. Thiêu mặt mũi ba người nhà họ Lục ra tro xong, Phùng Uyển Nhược được Phùng đại thiếu phu nhân và người hầu đỡ qua, cúi người dẫn theo ý tạ lỗi, Phùng Uyển Nhược đánh đá và tùy hứng Đường Uyển từng thấy đã hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại một Phùng Uyển Nhược bi ai và ốm yếu, kinh qua sự việc này, Phùng Uyển Nhược như biến thành người khác, Đường Uyển thấy biến đổi như vậy chưa chắc đã là xấu, nhưng cũng chẳng tốt đi đâu, có thể sống sót vẫn là hạnh phúc lắm rồi.

“Không có gì không tiện, chưa nói đến phiền”. Đường Uyển cười cười, Vương Nhị nương ngồi bên kia đường như kiêng kị gì đó, từ lúc nói vài câu với nàng xong chỉ im thin thít, có lẽ chờ nàng nói. Nàng cười nhìn Phùng Uyển Nhược, giọng không lớn không nhỏ hỏi đến vấn đề mà nàng và không ít người đều đang thắc mắc. “Có điều Huệ Tiên rất ngạc nhiên, chẳng hay Phùng thiếu phu nhân có ý mời chúng tôi đến để làm gì? Chẳng lẽ để chúng tôi xem người nhà họ Lục cúi đầu xin lỗi Phùng thiếu phu nhân, mở mang tầm mắt?”.

Đường Uyển vừa dứt lời, xung quanh nàng đều tò mò dựng thẳng lỗ tai chờ nghe xem Phùng Uyển Nhược trả lời – bọn họ cũng rất muốn biết Phùng Uyển Nhược đang bán thuốc gì trong hồ lô?

Vì tôi muốn cô biết, là cô gián tiếp hại tôi biến thành cái dạng này, tôi muốn cô và ai ai cũng biết Lục Du với cô tình cũ khó quên, xem nhà họ Triệu liệu còn coi trọng cô như bây giờ không! Tôi không hạnh phúc, người hại tôi bất hạnh cũng đừng hòng sống yên ổn!

Phùng Uyển Nhược nhìn Đường Uyển, trong lòng kêu gào mục đích cô ta mời Đường Uyển đến, nhưng người đàn ông ngồi cạnh Đường Uyển đang lườm cô ta cảnh cáo khiến cô ta lạnh sống lưng, không dám nói ra miệng. Cô ta biết nếu cô ta nói ra, người đó chắc chắn sẽ làm được như những lời người đó đã cảnh cáo, nhà họ Phùng sẽ phải trả giá đắt. Chuyện của cô ta đã đủ khiến nhà họ Phùng hổ thẹn lắm rồi, cô ta không thể lại ích kỷ nhất thời, hại nhà họ Phùng, hại cha mẹ tuổi già phiền não.

Trải qua một kiếp nạn, Phùng Uyển Nhược rốt cuộc hiểu ra không phải trường hợp nào cũng có thể bốc đồng được, phải chi lúc đó cô ta đừng tùy hứng, đừng kích động, sao lưu lạc đến bước đường này... Nhưng cô ta không hối hận quyết tuyệt với nhà họ Lục, cô ta chỉ hối hận lỗi lầm của bản thân đã khiến con trai bé bỏng chưa kịp nhìn kỹ thế giới này, chưa kịp nếm đắng cay mặn ngọt của cuộc đời, chưa kịp hiểu nhân gian ấm lạnh đã vội rời đi...

Nghĩ đến đứa con đáng thương, nước mắt lại chực trào ra, đời này cô ta mãi không cam lòng bản thân lưu lạc đến bước đường cùng như thế, dù cho đúng là vì cô ta nhìn người không rõ và một phần vì tính cách chính cô ta mà ra, nhưng người phụ nữ đang sống hạnh phúc này cũng không phải không có liên quan.

“Phùng nương tử?”. Đường Uyển nhìn Phùng Uyển Nhược thần trí lên mây, không hiểu sao cô nàng còn thất thần được trong hoàn cảnh này, chẳng lẽ chịu đả kích quá lớn nên biến thành như vậy.

“Thật có lỗi, tôi thất thần”. Phùng Uyển Nhược giật mình hoàn hồn, lại nhìn thoáng qua ánh mắt lạnh băng của Triệu Sĩ Trình, cười nhếch miệng. “Cố ý mời hai vị đến thật ra không có ý gì đặc biệt, chỉ là muốn hai vị nhìn rõ bộ mặt đáng ghét của gia đình này thôi. Vương thiếu phu nhân thông minh nhất, ra đi đúng lúc cực kỳ, không bị bọn họ xúc phạm, mà Đường thiếu phu nhân có lẽ cũng từng chịu tổn thương nặng nề, hiện tại Đường thiếu phu nhân cũng tìm được đức lang quân như ý, tôi tin có đức lang quân làm bạn, thời gian trôi qua vết thương sẽ phai nhạt thôi, chỉ có tôi... Hy vọng tôi cũng có được cơ hội như Đường thiếu phu nhân, rời khỏi nhà họ Lục, bắt đầu lại lần nữa”.

Phùng Uyển Nhược cân nhắc một phen, rốt cuộc bỏ đi sự tùy hứng của mình, nơi này là Sơn Âm, là địa bàn của kẻ khác, tốt hơn là nhẫn nhịn.

“Phùng nương tử còn trẻ, bắt đầu lại không bao giờ là trễ”. Hồ phu nhân đứng bên nói vào, bà không tin Phùng Uyển Nhược nói thật tâm, nhưng bà không sợ con gái bị bôi nhọ, Triệu Sĩ Trình chẳng phải Lục Du, sẽ không để bất luận kẻ nào gây khó dễ cho Đường Uyển, càng không trơ mắt ngồi yên nhìn Đường Uyển bị tổn thương. Bà cười. “Nhưng khi tuyển giai tể lần nữa, Phùng nương tử nhớ mở to hai mắt mà nhìn, trăm ngàn lần nên điều tra kỹ càng chi tiết đối phương, ngăn hậu họa”.

“Xin chịu phu nhân dạy bảo”. Phùng Uyển Nhược trong lòng gào thét, ngoài mặt mỉm cười, nhìn Đường Uyển rồi nhìn Vương Nhị nương, nói. “Chúng tôi đã chuẩn bị tốt hành trang, sáng sớm mai sẽ rời khỏi Sơn Âm, cả đời này có lẽ không bao giờ bước vào vùng đất thương tâm này nữa, tại đây nói lời từ biệt hai vị, chúc hai vị hạnh phúc an khang”.

“Chúng chị thuận buồm xuôi gió”. Đường Uyển mỉm cười nhợt nhạt, có Triệu Sĩ Trình làm bạn, nàng sẽ quý trọng cuộc sống của mình, nhất định hạnh phúc.

Lại liếc nhìn Đường Uyển thật sâu một cái, Phùng Uyển Nhược không nói gì nữa, cũng không chào hỏi ai khác, cùng người nhà họ Phùng rời khỏi nhà họ Lục.

Nhà họ Lục có chuẩn bị hạt dưa, trái cây, điểm tâm và nước trà chiêu đãi mọi người, nhưng đám náo nhiệt đã tan, nhìn xem thần sắc lụn bại của ba người bọn họ, dù có vui sướng âm thầm khi người gặp họa trong bụng hay không cũng đều cáo từ ra đi, những người ngày thường bất hòa với Đường phu nhân cũng không bỏ đá xuống giếng, quá lắm chỉ là không chào mà đi, chẳng hạn như gia đình Đường Uyển, cả mẹ chồng nàng dâu nhà Vương Nhị nương nữa.

Rời khỏi nhà họ Lục, tâm tình chút ít với Hồ phu nhân, nhìn Hồ phu nhân và Đường Hoành rời đi, Đường Uyển mới lên xe ngựa với Triệu Sĩ Trình, tựa vào người chàng, thở dài thườn thượt, hơi động lòng nói: “Phùng Uyển Nhược cũng thật đáng thương”.

“Người đáng thương ắt có chỗ đáng giận, Huệ Tiên đừng thương cảm làm chi”. Triệu Sĩ Trình nhẹ ôm lấy nàng, giảm đi xe ngựa xóc nảy, chàng đã điều tra xong từ đầu đến cuối, chẳng thương hại nổi Phùng Uyển Nhược là bao, nhất là hành động bản thân ngã xuống vũng bùn còn muốn hất lên Đường Uyển của cô ta, chàng càng không thể thương hại. Còn người nhà họ Lục, đặc biệt là Đường phu nhân, chàng chán ghét bọn họ, về sau sẽ phân rõ giới hạn với người nhà họ Lục, không dính líu gì đến bọn họ nữa, cũng không cho bọn họ có cơ hội dính líu.

“Dù cho Phùng Uyển Nhược có chỗ nào đáng giận đi nữa, lần đầu làm mẹ đã phải nếm trải nỗi đau mất con, trừng phạt như vậy thật quá nặng đi”. Đường Uyển không biết câu chuyện sau lưng đó, nàng thấy Phùng Uyển Nhược tội nghiệp quá, thở dài một hơi. “Đối với phụ nữ, xuất thân tốt, gia thế mạnh, nhân tài xuất sắc chẳng có gì quan trọng, quan trọng nhất là phải gả đúng người, nếu không cũng chỉ có thể sống trong sâu thẳm”.

“Huệ Tiên nói vậy là cảm thấy bản thân gả thật không sai?”. Triệu Sĩ Trình cố ý chọc nàng. “Ta nên tỏ vẻ khiêm tốn chút, hay nên tỏ vẻ ta sẽ cho Huệ Tiên sống càng hạnh phúc?”.

“Em đã gả ột người rất tốt!”. Đường Uyển bật cười, lại nén cười mà nói. “Tử Quy, gả cho chàng là quyết định chính xác nhất cuộc đời này, thành thân với chàng xong, em lúc nào cũng thấy may mắn, may mắn đã bị chàng đã động, sau đó gả cho chàng”.

“Ta cũng thật may mắn đã cưới được Huệ Tiên, nếu không hiện tại ta vẫn cô đơn bóng chiếc một mình”. Triệu Sĩ Trình cười, ngoại trừ Đường Uyển, chàng chưa từng động lòng trước bất kì ai, đương nhiên cũng đâu có tiểu nương tử nhà nào lắc lư trước mặt khiến chàng động lòng, có Đường Uyển rồi, chàng tin chắc đời này chàng cũng chỉ động lòng trước nàng mà thôi.

“Đôi khi em sẽ nghĩ vu vơ, nếu em không có quá khứ như vậy thì thật tốt biết bao, chẳng những có thể trong sạch gả cho Tử Quy, cũng bớt đi mọi chuyện phức tạp...”. Có em bé rồi, không hiểu sao Đường Uyển hay nghĩ đến chuyện này, nàng thật sự hy vọng đứa trẻ sinh ra sẽ không bị người ta chỉ trích, nói mẹ của nó là thân tái giá.

“Huệ Tiên, em có từng nghĩ tới nếu như em không trải qua quá khứ như vậy, chúng ta ngay cả cơ hội quen biết cũng không có”. Triệu Sĩ Trình cũng từng nghĩ đến điều này, nghĩ rằng nếu chàng gặp được Đường Uyển khi nàng vẫn chưa lấy chồng thì hay quá, nhưng nghĩ sâu hơn lại bật cười, nếu trước đây Đường Uyển mà không gả cho Lục Du thì cơ hội cả hai gặp mặt chỉ là số không tròn trĩnh, cho dù chàng biết được tài danh của Đường Uyển cũng chưa chắc có ý định gì. Trước lúc Đường Uyển và Lục Du thành thân, chàng đã nghe tiếng Đường Uyển, nhưng chỉ nghe qua vậy thôi, không có suy nghĩ sẽ gặp mặt một lần. Nếu Đường Uyển không gả cho Lục Du, mà chàng lại không biết nàng thông qua Lục Du, cho dù Đường Uyển chưa gả và chàng chưa lập gia đình, hai người không nhất định đã đến được với nhau.

Cho nên, Triệu Sĩ Trình không mấy để ý Đường Uyển từng gả cho Lục Du, cái chàng để ý là liệu bây giờ trong lòng Đường Uyển có còn bóng dáng của Lục Du hay không.

Đường Uyển giật mình, nàng chưa từng nghĩ như vậy, nàng luôn biết Triệu Sĩ Trình có tâm với nàng, và nàng cũng không phải vô tình với Triệu Sĩ Trình, đã quên sau khi Triệu Sĩ Trình quen biết nàng có chăng để bụng nàng từng gả cho người khác.

“Nên Tử Quy thấy hôm kia em nhục mạ Lục Du, cảm tạ hẳn cho chúng ta cơ hội gặp mặt là đúng?”. Đường Uyển ngược lên nhìn Triệu Sĩ Trình, trong mắt không tốt lắm.

Triệu Sĩ Trình nhìn ánh mắt Đường Uyển, cười. “Tất nhiên là không! Ta nghĩ dù cho không có Lục Du, ta vẫn sẽ tìm mọi cách quen biết Huệ Tiên, hiểu nhau yêu nhau, kết làm vợ chồng... Ta chắc chắn trên đá tam sinh nhất định có tên hai chúng ta”.

Hiểu rằng Triệu Sĩ Trình đang nghĩ một đằng nói một nẻo, hiểu rằng chàng chỉ dỗ mình vui vẻ thôi, Đường Uyển vẫn không kìm lòng được nở nụ cười, sau đó hỏi. “Tử Quy đã đi tìm người nhà họ Phùng nên vừa rồi Phùng Uyển Nhược mới bâng quơ một phen đầu voi đuôi chuột cho qua như vậy, phải không?”.

Đường Uyển mới không tin Phùng Uyển Nhược phí bao công sức muốn nàng xuất hiện chỉ để nói một câu từ biệt với nàng, hai bên nào có thân thiết đến thế, câu trả lời hợp lý duy nhất chính là cô ta ném chuột sợ vỡ đồ, không dám nói thật trong bụng, làm chuyện muốn làm, người cô ta kiêng kị tám chín phần mười chính là Triệu Sĩ Trình.

“Là ta cho người đi tìm Phùng Uyển Nhược, cảnh cáo cô ta đừng làm khó dễ cho em trước mặt mọi người, nếu không cứ tự gánh lấy hậu quả”. Triệu Sĩ Trình không phủ nhận, chàng gật đầu. “Em là đồ sứ cô ta là gạch vụn, không thể để cô ta làm xước em được”.

“Chàng đó!”. Đường Uyển lắc đầu, dựa sát hơn vào lòng Triệu Sĩ Trình, nói. “Em hơi mệt, dựa vào chàng ngủ một lát, về nhà nhớ gọi em”.

“Ngủ đi! Ta vẫn sẽ ở bên”.

77. Chương 77: Sự Kiện Trần Lan Tử

Người nhà họ Phùng rời đi Sơn Âm chưa đến mười ngày, nhà họ Lục liền truyền ra tin tức. Lục Tể qua đời.

Nghe thấy tin này, Đường Uyển không kinh ngạc, kiếp trước nhà họ Lục không mắc phải những chuyện phiền lòng như vậy, Lục Tể cũng không cầm cự được đến mùa thu năm nay, kiếp này bao phen sống gió, Lục Tể vừa mất sức vừa mất mặt, đối với thân thể lụi tàn như lá khô trong gió của ông ta là một sự đã kích lớn, ông ta có thể chống đỡ đến khi người nhà họ Phùng rời khỏi đã thật không dễ dàng.

Triệu Sĩ Trình tuy hạ quyết tâm phân rõ giới hạn với nhà họ Lục, nhưng chuyện này tóm lại là cần thời gian, cho nên lúc nhà họ Lục đưa đến cáo phó, Triệu Định Lân vẫn dẫn Lý phu nhân và Triệu Sĩ Trình đi nhà họ Lục phúng viếng, Đường Uyển có thai, tránh ở nhà.

“Nô tỳ Trần Lan Tử thỉnh an thiếu phu nhân”. Đường Uyển đang tản bộ trong hoa viên, mỗi chân dừng lại nghỉ bên đình, chưa kịp nắm thức ăn cho cá ăn, cuối đình liền có một cô gái ăn mặc quần áo nha hoàn nhảy ra, bùm một phát quỳ xuống trước mặt Đường Uyển, làm Đường Uyển giật mình hoảng sợ.

“Thiếu phu nhân đừng sợ, có chúng nô tỳ đứng đây”. Hồng Trù cũng giật thót tim, phản ứng đầu tiên là che trước mặt Đường Uyển tránh khỏi Trần Lan Tử, quát lớn các nha hoàn ma ma chung quanh. “Các người đứng đơ ra đó làm gì? Còn không đuổi cô ta ra ngoài, kinh động đến thiếu phu nhân, ai chịu nổi trách nhiệm? Hôm nay ai canh cửa, ngay cả hạng người tạp vụ cũng thả vào!”.

“Thiếu phu nhân, nô tỳ là Tam nha đầu nhà Nhị quân sự, không phải tạp vụ”. Trần Lan Tử ngẩng đầu, quả là một gương mặt thanh tú khả nhân, Đường Uyển hơi cau mày, Trần Lan Tử – con gái thứ ba của Nhị quân sự? Là con gái của Diên ma ma, thiếp thất kiếp trước của Triệu Sĩ Trình, người sinh cho chàng một đứa con trai đó ư? Thoạt nhìn có vài phần quen mắt, kiếp trước hẳn là có gặp qua, nhưng nhất thời chưa nhớ ra được.

“Người là tam nha đầu nhà Nhị quân sự?”. Hồng Trù nhăn mày nhìn Trần Lan Tử, cô biết Diên ma ma rất có thể diện trước mặt Lý phu nhân, cũng biết Nhị quân sự có chút địa vị ở nhà họ Triệu, nhưng như vậy không có nghĩa con gái bọn họ có thể lao tới quấy rầy chủ nhân, cô hỏi thẳng. “Người làm việc trong phủ sao?”.

“Ồ...”. Trần Lan Tử không nghĩ Hồng Trù chẳng quan tâm đến lý do mình làm như vậy, chỉ quan tâm có làm việc trong phủ không, hơi sững sốt, mới thông minh nói. “Nô tỳ xin nguyện đến hầu hạ thiếu phu nhân”.

“Không làm việc trong phủ lại dám mặc quần áo nha hoàn, còn xông vào hoa viên...”. Hồng Trù bắt mắt nheo mắt, cô trực tiếp bỏ qua câu Trần Lan Tử nói muốn hầu hạ Đường Uyển, nhìn ma ma đang chờ lệnh

đứng bên. “Bắt con bé này lại, giao cho Nhị quản sự, để ông ta tự xử lý, xử lý xong đi báo cáo với thiếu gia, không được lại đến quấy rầy thiếu phu nhân”.

“Dạ”. Ma ma này biết Trần Lan Tử, tuy không hiểu vì sao Trần Lan Tử lại vô lễ xông đến trước mặt Đường Uyển, nhưng nghĩ đến cô ta là con gái Nhị quản sự, mới không tiến lên lôi cô ta đi.

“Thiếu phu nhân, cầu xin thiếu phu nhân nghe nô tỳ nói hết đã”. Trần Lan Tử nóng ruột, vất vả lắm cô ta mới chờ đến cơ hội các chủ nhân khác không ở trong nhà, lợi dụng quan hệ của Nhị quản sự và Diên ma ma, lén vào phủ chờ gặp Đường Uyển ở hoa viên, nếu bị mấy bà này kéo về, mọi sự cô ta làm hết thấy sẽ trở nên vô dụng, một tháng nữa cha mẹ sẽ gả cô ta cho nhị tiểu tử nhà họ Ngô, nhưng lý do thật sự chính là vĩnh viễn cô ta sẽ không thể vào phủ, không thể bay lên cành cao làm phượng hoàng được nữa.

“Để cô nàng nói hết đi”. Đường Uyển muốn nghe thử Trần Lan Tử định nói gì với nàng, tự tiến cử sao không đi tìm Triệu Sĩ Trình mà lại đi tìm nàng? Hay cô ta nghĩ nàng đang có bầu, hẳn là chủ động đưa ra yêu cầu nạp thiếp hoặc thông phòng cho Triệu Sĩ Trình, lấy tiếng hiền lành? Chuyện như vậy thật ra nàng từng thử ý Lý phu nhân, nhưng Lý phu nhân nói đàn ông nhà họ Triệu không có đạo lý vợ mình đang khổ cực mang thai con cái, bản thân lại tầm hoa vẫn liễu hoặc nạp thiếp, nàng cứ yên tâm dưỡng thai, đừng nghĩ những thứ khác.

Hồng Trù không mấy đồng ý, cô lo Đường Uyển mềm lòng sẽ bị Trần Lan Tử đả động, sau đó quyết định sai lầm. Nhưng nhìn ánh mắt kiên định của Đường Uyển, cô chỉ có thể bực bội gật đầu, sau đó lui về bên cạnh.

“Cảm ơn thiếu phu nhân”. Trần Lan Tử mừng rỡ dập đầu cảm tạ Đường Uyển, cũng không đứng dậy, cứ quỳ ở đó mà nói. “Cha mẹ nô tỳ không hiểu sao tháng trước bỗng định ra hôn sự cho nô tỳ, ép nô tỳ chờ gả, nô tỳ đau khổ cầu xin, cha mẹ vẫn khư khư cố chấp, thật sự nô tỳ không còn biện pháp nào nữa mới mạo hiểm xông vào đây, muốn cầu xin thiếu phu nhân nói giúp cho nô tỳ một câu, đừng để cha mẹ nô tỳ làm vậy”.

“Chẳng lẽ chuyện gia đình cô, ta có thể xen vào sao?”. Đường Uyển nhíu mày lại, tháng trước đính hôn? Chẳng lẽ Tử Quy điều tra ra Diên ma ma làm việc ám muội, nổi trận lôi đình, hai vợ chồng bà ta cảm thấy con đường cho con gái đi làm thiếp xem như không đi được, lại lo tiếp tục giữ con ở nhà khiến người ta sinh nghi nên cứ như vậy đính hôn cho con?

“Thiếu phu nhân là chủ nhân, chỉ cần thiếu phu nhân mở miệng, cha mẹ nô tỳ nhất định sẽ cung kính nghe theo”. Trần Lan Tử không hiểu ý Đường Uyển, chỉ nghĩ Đường Uyển nói nàng không tiện nhúng tay, vội vàng nói. “Chỉ cần thiếu phu nhân nói một câu thôi có thể thay đổi vận mệnh của nô tỳ, cầu xin thiếu phu nhân mở lòng từ bi, cứu nô tỳ với”.

Chỉ cần nàng mở miệng? Là cô ta hy vọng nàng mở miệng, hay cả gia đình cô ta đang hy vọng nàng mở miệng? Cô ta không làm việc trong phủ, lại dám mặc quần áo nha hoàn chạy đến trước mặt nàng cầu xin, là kẻ hầu người hạ trong phủ này quá vô dụng, quá thiếu cảnh giác, hay có ai đang lót đường cho cô ta? Đường Uyển không biết, nhưng nàng biết bản thân phải làm cái gì.

Nàng nghiêng ngả nhìn Trần Lan Tử, cô ta giống như người sắp chết đuối bắt được khúc gỗ khô, nàng băng quơ. “Tục ngữ nói ‘giật sập mười tòa miếu nhưng không phá đám một cuộc hôn nhân’, ta đâu biết cái gì, không thể tùy tiện nhúng tay vào hôn sự của cô được, không thỏa đáng lắm nha”.

Bây giờ, Trần Lan Tử nghe hiểu ý Đường Uyển, nằm gục xuống mặt đất khóc kể. “Thiếu phu nhân không biết chứ, cuộc hôn nhân cha mẹ sắp đặt cho nô tỳ quả thật là... Hu hu, tên kia hẳn nổi tiếng cướp giật vô lại, cả ngày chơi bời lêu lổng không làm việc đàng hoàng, nếu thật gả cho hắn, đời này nô tỳ xem như xong. Thiếu phu nhân cũng biết thân là đàn bà con gái, nhìn người không rõ sẽ thê thảm vô cùng, cầu xin thiếu phu nhân thương xót nô tỳ cũng là thân con gái, nói một câu đỡ nô tỳ đi thiếu phu nhân! Nô tỳ xin nguyện làm thân trâu ngựa hầu hạ báo đáp ân tình của thiếu phu nhân!”.

“Cha mẹ cô nhẫn tâm vậy sao? Tìm cho cô một tấm chồng tồi tệ như thế?”. Đường Uyển không tin nổi lời Trần Lan Tử nói, Diên ma ma vì con gái bà ta ngay cả nàng còn dám tính kế, sao nỡ gả con gái ột tên vô lại, trừ phi bị ép đến bước đường cùng mới có thể lựa chọn như vậy. Nhưng Diên ma ma là ma ma quản sự

bên người Lý phu nhân, Nhị quân sự lại là quân sự có uy ở viện ngoài, bọn họ cũng có chút tài sản, sao lưu lạc đến mức độ phải ép gả con gái cho kẻ tồi tệ!

“Nửa câu nửa chữ nô tỳ đều là thật, nếu thiếu phu nhân không tin, có thể tìm người hỏi thử”. Trần Lan Tử lau nước mắt nước mũi. “Cha mẹ đính hôn cho nô tỳ với Trương Nhị Ngưu ở ngõ nhỏ nhà họ Mai, người nọ có tiếng vô lại, phàm là đánh nhau mười vụ hết tám chín vụ là có hấn tham gia, người như vậy không chừng ngày nào đó vì đánh nhau mà bị bắt vào tù... Hu hu hu, nô tỳ biết, cha mẹ là bắt đắc dĩ mới chọn hấn, ai bảo nhà nô tỳ đông con, hai anh trai và hai chị gái lập gia đình rồi thật sự không đủ tiền cho nô tỳ chuẩn bị đồ cưới, đành phải chọn người không đòi hỏi đồ cưới nhiều thôi”.

Trần Lan Tử đã chuẩn bị sẵn, lập tức nói ra tên của một kẻ vô lại cô ta nghe người khác kể, cô ta dám chắc dù Đường Uyển không tin cô ta nhưng cũng sẽ hỏi thăm Trương Nhị Ngưu chứ không hỏi liệu cô ta và Trương Nhị Ngưu có đính hôn với nhau thật không.

“Chỉ vì đồ cưới thôi sao?”. Đường Uyển nhìn Trần Lan Tử, nở nụ cười. “Đơn giản thôi, Hồng Trù, lấy trong tiền riêng của ta ra hai mươi quan đưa cho Điền ma ma, cứ nói là ta cho Trần Lan Tử đặt mua đồ cưới, dặn bà ấy tìm cho con hôn sự thích hợp hơn, đừng vì đồ cưới ít mà gả qua loa”.

“Dạ, thiếu phu nhân!”. Hồng Trù không tin nửa chữ Trần Lan Tử nói, tiền tiêu vặt của Điền ma ma nhiều nhất phủ này, tính ra cũng hơn một lượng bạc, bình thường chủ nhân thưởng thêm tiền, tính ra một tháng ít nhất phải năm ba lượng. Nếu ngay cả bọn họ đều không đủ tiền đặt mua đồ cưới cho con gái, những nhà nghèo khác chẳng lẽ đành bán con? Có điều Đường Uyển đã nói vậy, cô cũng chỉ biết lên tiếng trả lời, cho cô ta hai mươi quan tiền đuổi đi đỡ hơn nghe lời cô ta nhúng tay vào chuyện gia đình nhà bọn họ.

“Nô tỳ cảm tạ ân điển thiếu phu nhân! Nhưng hai mươi quan tiền cũng không thể cứu nô tỳ được!”. Trần Lan Tử không ngờ Đường Uyển cứ như vậy xử lý, cô ta ngăn ra, lại gạt nước mắt. “Cho dù đủ tiền đặt mua đồ cưới đi nữa, cha mẹ đã đính hôn cho nô tỳ với tên vô lại đó rồi, nếu hấn không chịu từ hôn, nô tỳ vẫn phải đi vào hố lửa... Thiếu phu nhân ơi, xin thiếu phu nhân đại từ đại bi, cứu người cứu cho trót đi!”.

“Ý cô là ta phải phai người cho lui hôn sự này?”. Đường Uyển nhìn Trần Lan Tử được một tắc muốn tiến thêm một bước, trong lòng phiền chán vô độ, có tâm dạy cho cô ta một bài học. “Chuyện khó khăn như thế, nể mặt Điền ma ma cũng không phải ta làm không được. Hồng Trù, em nhớ kĩ chuyện này, chờ Tử Quy về nhắc ta nói cho Tử Quy, xem chàng biết quân sự nào đắc lực đi làm chuyện này không”.

Đường Uyển tin nếu để Triệu Sĩ Trình biết chuyện này, đừng nói cô ta, ngay cả Điền ma ma và Nhị quân sự cũng không xong! Nhưng Đường Uyển không muốn mọi sự âm ỉ đến mức đó, nàng không muốn để mọi người nghĩ nàng mang bầu nên sinh ra phách lối, ngay cả ma ma hầu hạ mẹ chồng cũng nhìn chẳng vừa mắt, có điều phải xem Trần Lan Tử biết điều hay không!

Cái này... Trần Lan Tử trợn tròn mắt, nếu để người ta đến từ hôn với Trương Nhị Ngưu mới thật sự là tiêu đời!

Cô ta bổ nhào vào dưới chân Đường Uyển, vừa khóc vừa nghĩ phải ứng phó vụ này như thế nào, đương nhiên trong lòng cô ta đang âm thầm mắng chửi người nói cho cô ta Đường Uyển gây thơ dễ lừa, chỉ cần khóc lóc vài tiếng là qua mặt được ngay.

Không ai chú ý đến ánh mắt Đường Uyển thoáng chốc lóe lên, dần hiện nét lạnh lùng, nàng rút cuộc nhớ ra nàng gặp Trần Lan Tử lúc nào...

Đường Uyển sẽ vĩnh viễn không quên buổi chiều cuối mùa xuân đó, nàng gặp Lục Du ở Lưu Viên, về nhà liền ngã bệnh, vất vả lắm bệnh tình mới khởi sắc, nàng gượng chống gối trên giường nhìn ra ngoài cửa sổ, ngắm mấy đóa hoa bị gió thổi rơi rụng lá tả, lòng đầy hiu quạnh, thương tâm khổ sở không chịu nổi. Bỗng nhiên, một nha hoàn xông vào.

Tựa như hôm nay, cô ta bùm một phát quỳ mọp xuống trước mặt nàng, khóc cầu xin nàng đừng bôi đen mặt mũi nhà họ Triệu nữa, nói Triệu Sĩ Trình đã thành trò cười trong mắt cả Sơn Âm này, nói rằng chàng chẳng những chịu ánh mắt thương hại của kẻ khác, thành chủ đề trà dư tửu hậu đàm tiếu, còn phải miễn cưỡng cười vui trước mặt nàng, tận tâm hết sức chăm sóc một người vợ có trái tim không ở bên, nói nàng gả vào vài năm không con cái, Triệu Sĩ Trình lại không muốn nạp thiếp, nảy sinh tranh chấp với cha mẹ đang mong ngóng ôm cháu nội, đều do nàng mà nhà họ Triệu không yên ổn...

Đường Uyển đến bây giờ vẫn nhớ khi đó tâm tình nàng mâu thuẫn dữ dội, vừa không thể hoàn toàn quên hết về Lục Du mà bắt đầu lại lần nữa với Triệu Sĩ Trình, vừa không thể bỏ qua tấm chân tình của Triệu Sĩ Trình dành cho nàng... Biết bản thân là vết nhơ của chàng, lòng nàng bị giày vò đau đớn, thậm chí không muốn sống nữa.

Nàng chết, bản thân sẽ được giải thoát, Triệu Sĩ Trình cũng không còn bị liên lụy, với điều kiện của chàng, cưới một người con gái trong sạch khác làm vợ không có gì khó, bọn họ sẽ sống vui vẻ cả đời. Nàng sống nhưng không hề muốn sống, bệnh tình đột ngột tăng thêm, thuốc thang vô dụng, mùa thu năm đó nhắm mắt buông tay, thành một âm hồn bị dẫn đến âm phủ...

Thế nhưng, Đường Uyển chưa bao giờ nghĩ tới, nha hoàn một bộ trung trinh và tận tâm với chủ nhân, bên vực lẽ phải khi ấy lại chính là Trần Lan Tử – người sau khi mình chết, đã không nề hà làm thiếp nối dõi tông đường cho Triệu Sĩ Trình. Nàng có thể kết luận rằng kiếp trước Trần Lan Tử tỏ vẻ bất bình thay Triệu Sĩ Trình là thật sự do một mảnh trung tâm hay chẳng qua muốn đạt được mục đích mới nói cho nàng nghe?

Nghĩ đến đoạn, ánh mắt Đường Uyển trở nên sắc bén, lạnh lẽo nhìn Trần Lan Tử diễn trò.

“Nô tỳ không dám cầu xin như vậy, thiếu phu nhân và thiếu gia là người thế nào, nô tỳ sao dám để các ngài vì chuyện của nô tỳ mà dây dưa với hạng người hạ lưu như thế”. Trần Lan Tử đã nghĩ hoàn hảo lý do thoái thác, lại nức nở khóc lóc, nói tiếp. “Nô tỳ chỉ cầu xin thiếu phu nhân khai ân, nói với cha mẹ nô tỳ một tiếng để nô tỳ vào phủ hầu hạ ngài, cha mẹ nô tỳ đương nhiên không dám làm trái, mà kẻ vô lại kia cũng có lý do thích hợp để từ chối hẳn, sẽ không làm cha mẹ nô tỳ quá khó xử”.

“Nói đến nói đi cũng liền một ý, muốn vào phủ hầu hạ, phải không?”. Đường Uyển nhìn Trần Lan Tử. Vào phủ? Còn muốn đến bên cạnh hầu hạ nàng? Là nghĩ gần Phật dính tí khói hương chứ gì! Xem ra là đứa có tâm tư thâm trầm.

Trần Lan Tử gật đầu. “Nô tỳ làm việc nhanh nhẹn, vào phủ rồi nhất định không để thiếu phu nhân thất vọng!”.

“Thiếu phu nhân ~”. Hồng Trù nóng nảy, tuy không biết Trần Lan Tử kiếp trước là thiếp của Triệu Sĩ Trình, còn là mẹ ruột của con trai chàng, nhưng bộ dạng giả tạo của Trần Lan Tử đủ khiến cô nhận ra Trần Lan Tử nói vào phủ hầu hạ tránh giả là giả, mục đích chân chính là muốn mượn cơ hội từ Đường Uyển để tiếp cận Triệu Sĩ Trình. Nếu đã nhận ra, cô sẽ không thể trở mặt nhìn Đường Uyển dẫn sói vào nhà! Trần Lan Tử chưa chắc đã là sói, nhưng giữ một kẻ như cô ta ở bên tóm lại chẳng có gì tốt đẹp.

Đường Uyển khẽ nhăn mi, nhìn Hồng Trù mỉm cười. “Hồng Trù, trong viện chúng ta có thiếu người hầu không?”.

Hồng Trù thở dài nhẹ nhõm. “Thiếu phu nhân, trong việc các nơi đều đã đủ người, không thiếu!”.

Đường Uyển gật đầu, rồi quay sang Trần Lan Tử, nói. “Cô xem, ta cũng không giúp được cô!”.

“Thiếu phu nhân, van cầu thiếu phu nhân!”. Trần Lan Tử đau khổ cầu xin. “Chuyện này với thiếu phu nhân mà nói chẳng qua là thuận tiện nhắc tay, nhưng đối với nô tỳ là đại sự cả đời...”.

“Đây là làm sao?”. Một giọng nói ngoài ý muốn vang lên, Đường Uyển kinh ngạc nhìn qua, đã thấy Triệu Sĩ Trình nhanh chóng đi đến, nhìn thoáng qua Trần Lan Tử đang quỳ dưới đất, giận dữ nói. “Không biết hiện tại thiếu phu nhân quan trọng nhất là tinh dưỡng sao? Dám đến khóc lóc trước mặt thiếu phu nhân!”.

“Sao chàng về nhanh vậy?”. Đường Uyển không trả lời vấn đề của chàng, chỉ tỏ mò hỏi, nhìn thời gian thì lẽ ra bọn họ vẫn đang ở nhà họ Lục mới đúng, chẳng lẽ đến nhà họ Lục không uống nổi ngụm trà đã đi về?

“Ta thấp nén nhang cho Lục bá phụ rồi về ngay”. Triệu Sĩ Trình không nói nhiều, chuyện nhà họ Lục chàng không muốn nhắc đến một chữ với Đường Uyển, liếc mắt qua Trần Lan Tử vẫn đang quỳ, nói. “Đây là ai? Nhìn quần áo như là nha hoàn quét dọn, có phải làm sai gì không?”.

“Cô nàng nói cô nàng là Tam nha đầu nhà Điền ma ma và Nhị quản sự, có ý đến phủ cầu em làm chủ cho”. Đường Uyển đơn giản giải thích, thật muốn biết Triệu Sĩ Trình sẽ xử lý như thế nào.

“Cầu em làm chủ?”. Triệu Sĩ Trình nhíu mày thật sâu. “Ta nhớ con gái của Điền ma ma không làm việc trong phủ, người làm sao vào được phủ? Các bà gác cửa cho người vào? Còn quần áo người đang mặc, lấy

ở đâu ra?”.

Trần Lan Tử hốt hoảng, Triệu Sĩ Trình về sớm ngoài dự tính, không ngờ Triệu Sĩ Trình chẳng chút hứng thú với vấn đề cô ta cầu xin Đường Uyển, chỉ quan tâm làm sao cô ta xuất hiện ở đây. Cô ta toát mồ hôi lạnh, nơm nớp lo sợ trả lời. “Nô tỳ mượn từ một người chị em, vì quen với bà gác cổng nên các bà ấy đánh bạo cho nô tỳ vào”.

“Lá gan của các bà ấy cũng to thật!”. Triệu Sĩ Trình sắc mặt âm trầm nhìn Trần Lan Tử, để một người không làm việc trong phủ vọt đến trước mặt Đường Uyển đang mang bầu lớn tháng, làm sao chàng an tâm vợ con chàng an toàn trong phủ được. Chàng cả giận nói. “Nhốt cô ta vào phòng chứa củi, sau đó gọi Nhị quản sự và những bà nào gác cổng hôm nay toàn bộ đến phòng khách tiền viện, ta muốn thử nhìn xem cái nhà này có còn quy củ hay không!”.

“Lang quân à, nô tỳ...”. Trần Lan Tử sợ hãi, cô ta nhận thấy mục đích không đạt thành còn mang đến đại phiền toái cho cha mẹ, thậm chí có thể mất đi địa vị ở nhà họ Triệu.

“Còn chờ cái gì?”. Triệu Sĩ Trình căn bản không có tâm tư nghe cô ta nói, chàng giận dữ bọn người dưới chậm chạp, xem ra từ cao đến thấp nhà họ Triệu phải chấn chỉnh kĩ càng một lần.

“Dạ!”. Bà ma ma bên cạnh vội vàng kéo Trần Tử Lan đi, từ đầu đến cuối ngay cả mặt mũi cô ta Triệu Sĩ Trình cũng không thấy rõ.

“Tử Quy, đừng chuyện bé xé ra to mà”. Đường Uyển cảm thấy đuổi Trần Lan Tử bụng dạ khó lường đi là được, không cần làm quá to chuyện.

“Huệ Tiên đừng xen vào chuyện này, ta đi điều tra rõ ngọn nguồn, chờ mẹ về xử lý sau”. Triệu Sĩ Trình mỉm cười, chàng không giống Đường Uyển, chàng cảm thấy phải làm to chuyện này, cảnh cáo người hầu trong phủ, thậm chí phải giết gà dọa khỉ một vài người, nếu còn tiếp tục bỏ qua không biết trong phủ sẽ xảy ra chuyện gì.

“Tử Quy, Điền ma ma là lão thành hầu hạ mẹ mấy chục năm, Nhị quản sự cũng là quản sự đắc lực trong nhà...”. Đường Uyển nghe ra Triệu Sĩ Trình bức dọc, nhất định chàng sẽ xử lý nghiêm chuyện này, nàng khuyên một câu.

“Cho nên bọn họ hẳn là quá rõ quy củ nhà họ Triệu chúng ta!”. Triệu Sĩ Trình cười cười, đúng vậy, đều là lão thành trong nhà, lẽ ra phải xử lý sạch sẽ mọi thứ chứ không để xảy ra vụ ồn ào hôm nay. Triệu Sĩ Trình không tin không có bọn họ ngầm dung túng, Trần Lan Tử lại có lá gan lớn đến thế, dám chạy đến trước mặt Đường Uyển nói này nói kia, cầu xin Đường Uyển làm chủ. Đám người ngầm thả Trần Lan Tử vào cũng nên sửa trị, giữa sau này ai cũng vào được hậu viện nhà này.

Đường Uyển thở ra, nàng biết tính tình Triệu Sĩ Trình, chuyện gì chàng đã quyết, khuyên nỡ cũng chẳng có lợi, không bằng đừng nói gì cả.

Triệu Sĩ Trình nói muốn xử lý nhưng chuyện này cuối cùng không phải do chàng xử lý, chàng gọi tất cả những bà gác cổng biết rõ Trần Lan Tử không làm việc trong phủ mà vẫn cho vào, cả tiểu nha hoàn cho Trần Lan Tử mượn quần áo, Nhị quản sự đang ở viện ngoài làm việc cũng bị triệu tập, cho bọn họ đứng bên ngoài phòng khách phờn nểng, thẳng đến khi Lý phu nhân và Triệu Định Lân trở về.

Sự tình cuối cùng vẫn là Lý phu nhân xử lý.

Giống như Triệu Sĩ Trình, Lý phu nhân cũng thấy ma ma quản sự và quản sự đuôi to khó vậy như vậy sẽ mang đến tai họa ngầm cho nhà họ Triệu, nhưng khác với Triệu Sĩ Trình, Lý phu nhân chẳng những vì an ủi cho Đường Uyển và đứa nhỏ, cũng vì an nguy của bản thân mà lo lắng. Cho nên, Lý phu nhân không thêm hỏi Trần Lan Tử vào phủ làm cái gì, trực tiếp đuổi vợ chồng Điền ma ma đến thôn trang ngoại thành Sơn Âm làm quản sự, là vì trả tình nghĩa cho Điền ma ma, những người khác bất kể có mang đến cho chủ nhân nguy hại hay không, đều bị người môi giới đến phát mại ra ngoài.

Kinh qua chuyện này, người hầu từ trên xuống dưới nhà họ Triệu đều tỉnh ngủ, không ai dám bỏ rơi nhiệm vụ, ngay cả các nha hoàn ma ma ngày thường rồi việc thích buồn chuyện cũng sợ tới mức không dám lăm mồm, không khí trong phủ hoàn toàn thay đổi...

78. Chương 78: Sinh

Hai con đang nói gì mà vui vẻ như vậy?”. Lý phu nhân cười chen vào hai vợ chồng son đang chuyện trò cao hứng, nhìn thấy Lý phu nhân, Đường Uyển lập tức cười đứng dậy đón chào, Lý phu nhân vội vàng đỡ lấy, bụng nàng hiện tại đã rất lớn, hành động không tiện. “Con cứ ngoan ngoãn ngồi là được rồi, đừng lo ẹ”. “Mẹ, không sao đâu ạ”. Đường Uyển cười thật dịu dàng. “Ngày hôm qua đại phu dặn con đi lại nhiều, sau này dễ sinh hơn”.

“Vậy cũng nhớ cẩn thận”. Lý phu nhân đỡ nàng ngồi xuống, sau đó cười nói. “Các con đang nói gì mà rôm rả vậy?”.

“Dạ không có gì”. Đường Uyển đỏ mặt, rất ngượng ngùng.

“Chúng con đang đặt tên cho em bé”. Triệu Sĩ Trình cười hớn hở đáp lời. “Vừa vặn không có chuyện gì làm, chúng con đang thảo luận cái này... Con cảm thấy em bé sẽ là bé gái, Huệ Tiên đang buồn rầu đây”.

“Sao con lại cảm thấy đó là bé gái?”. Lý phu nhân trừng mắt nhìn Triệu Sĩ Trình, Đường Uyển sắp sinh, sao còn tạo áp lực cho con bé ngay lúc này?

“Mẹ không thấy Huệ Tiên mang bầu xong càng lúc càng đẹp ra sao?”. Triệu Sĩ Trình thuần túy là vui đùa, chàng cười. “Nếu không phải mang bầu bé gái, làm sao đẹp ra?”.

“Phi ~”. Lý phu nhân bật cười, đây là ý gì? Khỏi nghĩ cũng biết nhất định vừa rồi Triệu Sĩ Trình đang nói hươu nói vượn dỗ Đường Uyển vui vẻ, kết quả không đỗ được người ta cười ngược lại khiến người ta buồn rầu, bà vừa cười vừa lắc đầu, tò mò hỏi. “Huệ Tiên, con còn lạ gì, mồm miệng Tử Quy giỏi nhất là nói bậy, tin làm chi nha?”.

“Nhưng lỡ em bé là bé gái thật thì sao ạ?”. Đường Uyển buồn rầu thở dài một hơi, nàng thật không hy vọng con đầu lòng là bé gái.

“Là bé gái cũng tốt chứ sao”. Lý phu nhân trấn an Đường Uyển, bà cũng nghĩ bụng muốn cháu cả là bé trai, nhưng sinh trai hay gái đều do ông trời quyết định, làm sao chen vào được, bà chỉ cười. “Đều nói trước đâm bông sau kết quả đó thôi? Đầu lòng sinh con gái, tiếp theo sinh con trai, không phải tốt lắm?”.

“Nhưng mà...”. Đường Uyển nhìn Lý phu nhân, một bộ muốn nói lại thôi.

Lý phu nhân mỉm cười cổ vũ, Đường Uyển cắn cắn môi, quyết định nói. “Mẹ cũng biết đó, con ngoại trừ thi thư kể ra chẳng có nhiều ưu điểm, nhất là không biết phải dạy đứa nhỏ thế nào. Sinh con trai thì tốt rồi, để cho Tử Quy dạy, nhưng nếu sinh con gái... Mẹ, con không muốn đứa nhỏ giống con, mọi người chắc sẽ cho rằng giống con không có gì không tốt, nhưng con không dám khẳng định đứa nhỏ sẽ gặp được người chồng tốt như Tử Quy, càng không dám nói sẽ gặp được mẹ chồng giống như mẹ, những người chồng tốt gặp là bình thường, nhưng mẹ chồng có thể yêu thương con dâu như con ruột lại vô cùng hiếm thấy”.

Từ lúc mang thai đến khi sắp sinh như bây giờ, ngoại trừ bị Trần Lan Tử quấy nhiễu một chút, Đường Uyển không gặp tí bất trắc nào, nói chỉ đến những việc ngoài ý muốn, mọi khả năng bất ổn đều bị Lý phu nhân và Triệu Sĩ Trình loại trừ, nàng chỉ cần an tâm dưỡng thai, nghỉ ngơi cho khỏe, ngoan ngoãn ăn đồ bổ là được, cái khác không cần quan tâm.

Sau chuyện Trần Lan Tử, phủ họ Triệu từ trên xuống dưới được Lý phu nhân chấn chỉnh một hồi, các ma ma và quần sự lớn tuổi có công hầu hạ vợ chồng Triệu Định Lân mấy chục năm được xuất phủ cung dưỡng, những người khác người thì bị điều đến thôn trang, có kẻ thậm chí bị đuổi mà chẳng biết gì, cả phủ họ Triệu ai ai cũng biết người tuyệt đối không được đắc tội là Đường Uyển, đối với nàng không chỉ kính mà còn sợ. Tất cả mọi thứ, chỉ cần liên quan đến nàng, người nào cũng đều ân cần cẩn thận gấp bội, không dám gây cho nàng nửa điểm không vui.

Nàng mang thai, Hồ phu nhân thường xuyên qua thăm, thấy cuộc sống của nàng ở nhà họ Triệu, Hồ phu nhân thật sự không soi mói được chỗ nào xấu, còn nói đùa sớm biết nàng nhân duyên tốt như vậy ngày trước không cần tiêu tốn thời gian và tinh lực đi học quản gia.

Chính vì nàng quá an nhàn nên mới hay suy nghĩ vẩn vơ, lỡ sinh con gái thì biết làm thế nào? Nếu do nàng đích thân dạy dỗ, nuôi thành một phiên bản thứ hai của nàng, ngoại trừ cầm kì thi họa ra chẳng biết gì

khác thì sao bây giờ?

“Do vậy mà rầu rĩ à?”. Lý phu nhân buồn cười. “Nếu vậy Huệ Tiên cũng đừng phiền não, mặc kệ con sinh bé trai hay bé gái, công việc quản gia đều giao ẹ dạy đi, con đó, chỉ cần dạy các cháu học cầm kì thư họa – những thứ con am hiểu là được”.

“Mẹ nói vậy con an tâm”. Lý phu nhân nói như cho Đường Uyển một liều thuốc an thần, lòng nàng yên ổn, trên mặt cũng giãn ra.

“Có điều mẹ nghĩ bụng con tỷ lệ là bé trai khá lớn”. Lý phu nhân cười khanh khách. “Đan ma ma cũng nói em bé trong bụng tám chín phần mười là bé trai đó thôi?”.

Đan ma ma Lý phu nhân nhắc tới là bà đỡ vô cùng kinh nghiệm, Đường Uyển mang bầu đến tháng thứ chín, Lý phu nhân mời luôn Đan ma ma vào ở trong phủ họ Triệu, giữa lúc Đường Uyển bỗng nhiên đau bụng muốn sinh lại tìm không thấy bà đỡ. Vào ở trong phủ họ Triệu, ngày nào Đan ma ma cũng đến nhìn tình huống Đường Uyển, ngày hôm qua còn nói bụng Đường Uyển đã xệ xuống nhiều, có lẽ sẽ sinh trong nay mai.

“Nhưng Đan ma ma cũng nói là do bà ấy đoán dựa theo kinh nghiệm thôi, không chuẩn xác, là nam hay nữ phải sinh ra mới biết được”. Triệu Sĩ Trình lập tức phản bác, chàng biết cha mẹ đều ngóng trông con đầu lòng của cả hai là bé trai, nhưng chàng lại luôn nói Đường Uyển sẽ sinh bé gái, không phải vì muốn khác với bọn họ, mà chàng thật sự hy vọng như vậy, Đường Uyển sinh con trai là giai đại vui mừng, nhưng sinh con gái cũng đâu phải mất mát.

Lý phu nhân nhìn thấu tâm tư của chàng, lườm chàng một cái, lưỡi tranh cãi thêm về đề tài thiếu dinh dưỡng như thế này, chỉ để ý nói cười với Đường Uyển.

“Ai ~”. Bụng bỗng thắt lại đau đớn khiến Đường Uyển hít vào một hơi, Lý phu nhân và Triệu Sĩ Trình cũng lập tức nín thở nhìn nàng, đau đớn trôi qua, Đường Uyển lại mỉm cười nhìn bọn họ không nói gì, làm theo cách Đan ma ma dạy: quan sát xem cơn đau có lại đến sau một khắc hay không. Những cơn đau như vậy không phải lần đầu, lần đầu bị nàng hoảng hốt vô cùng, cứ tưởng sắp sinh, mà Triệu Sĩ Trình cũng vừa vịn ở bên cạnh, không cần suy nghĩ lập tức bế nàng vọt vào phòng sinh đã chuẩn bị trước, nhưng nằm vào rồi nửa ngày chẳng thấy gì nữa, Đan ma ma cười ngất, dạy nàng cách phán đoán biểu hiện sắp sinh.

Một lúc sau, Đường Uyển hết đau, xem ra lại sợ bóng sợ gió một hồi, nàng thở dài nhẹ nhõm, lại có chút thất vọng, cười lắc lắc đầu, Lý phu nhân và Triệu Sĩ Trình cùng thở ra, cũng hơi thất vọng nhưng cũng bớt lo.

“Ai da ~”. Đường Uyển vừa thả lỏng, bụng lại co thắt đau đớn, hai người lập tức khẩn trương nhìn nàng, Đường Uyển đợi cơn đau qua đi, nhắm mắt lại, trong lòng yên lặng tính thời gian.

Lúc này đây, vừa hơn một khắc, bụng lại tiếp tục co thắt làm đau, chờ cơn đau bớt, Đường Uyển mở mắt ra, cười cười nhìn Lý phu nhân và Triệu Sĩ Trình đang căng thẳng, không chờ bọn họ thả lỏng, liền nhẹ giọng nói. “Khả năng lần này muốn sinh thật”.

“Tử Quy, ôm Huệ Tiên đi phòng sinh, còn có hai nha đầu này đứng bên đỡ thiếu phu nhân, đừng để thiếu phu nhân đụng trúng chỗ nào”. Lý phu nhân bình tĩnh chỉ huy, từ lần đầu hoảng sợ, Lý phu nhân liền lôi kéo tất cả luyện tập cho nhiều tình huống khác nhau, như hiện tại là tình huống nhẹ nhàng nhất, bà chỉ đạo thành thạo.

Không đợi đến cơn co thắt bụng tiếp theo, Đường Uyển đã nằm trên giường sinh sớm được chuẩn bị tốt. Ván giường lót cỏ thật dày, trên lớp cỏ là lớp vải trắng Đan ma ma tự mình nhìn các nha hoàn nấu qua nước thảo dược, các nha hoàn sắp xếp vật dụng cần thiết ra bàn đầu vào đây, Đan ma ma cũng vội vã chạy lại đây.

“Là sắp sinh thật”. Đuổi Triệu Sĩ Trình ra ngoài, Đan ma ma cẩn thận kiểm tra cho Đường Uyển, sau đó đắp một tấm chăn mỏng lên người nàng, nói. “Thiếu phu nhân là thai đầu, thời gian sinh có khả năng muốn dài, thiếu phu nhân trước chịu đau đã, đừng dùng sức nhiều. Nha đầu, mau đi phòng bếp nấu cho thiếu phu nhân một chén trứng gà đường đỏ, thiếu phu nhân ăn mới có sức sinh em bé”.

Đường Uyển lẳng lẳng nằm trên giường, cảm thụ bụng co thắt đau đớn theo quy luật, không dùng sức, cũng không la hét, cứ nằm im như vậy – đau đớn này đối với nàng như một gánh nặng ngọt ngào, nàng sắp được gặp bé con bảo bối dự định trong bụng nàng suốt mười tháng qua.

“Mẹ, sao bên trong không có động tĩnh gì hết vậy?”. Trong phòng sinh im ắng, ngoài phòng sinh Triệu Sĩ Trình sốt ruột không biết làm gì mới đúng, chàng thập thò bên cửa, muốn nhìn xem bên trong, lại chẳng nhìn thấy gì, nóng ruột nóng gan.

“Phụ nữ sinh con nào có nhanh như vậy, Huệ Tiên lại là thai đầu, dễ sinh cũng phải hai ba canh giờ”. Lý phu nhân cười cười, nhưng phát hiện lòng bàn tay của bà cũng đang ướt mồ hôi.

“Con đây phải làm gì?”. Triệu Sĩ Trình biết chàng không thể vào phòng sinh, nhưng chàng cần phải làm cái gì đó, nếu không trong hai ba canh giờ chàng nhất định phát điên.

“Con...”. Lý phu nhân nhìn con, làm sao bà biết con bà có thể làm cái gì? Nhưng nhìn bộ dạng đứng ngồi không yên của Triệu Sĩ Trình bà mềm lòng, thở dài một hơi. “Con đứng đây cổ vũ Huệ Tiên, để con bé biết con đang ở bên con bé là tốt rồi, Huệ Tiên mà biết con vẫn cùng con bé, chắc đau đớn sẽ đỡ bớt”.

“Con hiểu rồi”. Triệu Sĩ Trình gật đầu, sau đó đi đến chỗ cửa sổ, nói vọng vào trong. “Huệ Tiên! Em đừng sợ, ta đang ở bên ngoài với em đây, như vậy đi, ta đọc bài thơ em thích nhất cho em nghe!”.

Rất nhanh, trong viện vang lên tiếng đọc thơ lạnh lạnh, Lý phu nhân ngồi trong sân đỡ lấy cái trán, Đường Uyển trong phòng sinh nhin không được muốn trào nước mắt, nàng đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve bụng, trong lòng thì thầm: Con có nghe thấy không? Cha đang đọc thơ cho chúng ta nghe đó...

79. Chương 79: Con Trai

Tâm tình Đường Uyển tốt lắm, không sợ hãi em bé sắp ra đời, chỉ có mong đợi, giọng nói của Triệu Sĩ Trình ngoài cửa cũng an ủi và cổ vũ nàng, nàng cắn nát bản gỗ Đan ma ma chuẩn bị, bình tĩnh nghe Đan ma ma chỉ bảo. Có lẽ vì Đường Uyển mang thai điều dưỡng rất tốt, lại chưa có chuyện gì phiền lòng nàng, thân thể nàng khỏe mạnh hơn tưởng tượng, tuy không phải không đau nhưng tóm lại thuận lợi, hai canh giờ sau, em bé ra đời.

Nghe Đan ma ma đánh nhẹ vào mông bé, bé oa lên khóc, Đường Uyển không kìm được đỏ mắt lên, trái tim đều tê dại, khi Đan ma ma mau lẹ rửa hết máu và nước ối trên người bé, bế đến cho nàng xem mặt, Đường Uyển mừng đến bật khóc – cuối cùng nàng cũng được làm mẹ.

Bên ngoài viện nghe tiếng khóc vang lên trong phòng sinh, Lý phu nhân thần kinh đang căng như dây đàn vì mãi chưa nghe tiếng khóc cũng thả lỏng tâm tình, Triệu Định Lân biết tin Đường Uyển phải sinh cũng đến, hai ông bà đồng loạt quay sang nhìn nhau. Tuy Đan ma ma nói Đường Uyển thai ổn người khỏe, nhưng phụ nữ sinh con đều là đạo qua Quỷ Môn quan một lượt, bọn họ sao có thể không lo.

Triệu Sĩ Trình đứng đọc thơ lạnh lạnh bên cửa sổ ngoài hành lang cũng choáng váng, nghe tiếng khóc to, nước mắt liền độp rớt xuống, chàng vội vã đưa tay áo lên chùi, ánh mắt chăm chú nhìn cửa phòng sinh, chờ người bên trong đi ra.

Không để chàng chờ lâu, rất nhanh Nghiêm ma ma liền cười tươi ôm tã lót đi ra, hướng tới Lý phu nhân chúc mừng. “Chúc mừng phu nhân, thiếu phu nhân sinh được một vị tiểu lang quân”.

“Huệ Tiên đâu? Con bé thế nào?”. Lý phu nhân vui mừng nghênh đón, tay còn chưa chạm đến đứa nhỏ đã quan tâm hỏi Đường Uyển, Triệu Định Lân đứng cạnh cũng nhìn Nghiêm ma ma chờ bà này trả lời.

“Thiếu phu nhân tốt lắm, chỉ là hơi mất sức, Đan ma ma đang giúp thiếu phu nhân lau người”. Lý phu nhân hỏi về mẹ đứa bé trước khiến Nghiêm ma ma cười càng tươi, Nghiêm ma ma là từ nhà họ Đường qua, đương nhiên mong muốn thấy người nhà họ Triệu đối xử tốt với Đường Uyển.

“Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi”. Lý phu nhân bế lấy đứa bé, em bé nào vừa sinh ra cũng đỏ hồng, bé cũng vậy, khuôn mặt nhỏ còn nhăn nheo, tóc nhưng thật ra nhiều, vừa đen vừa bóng, thậm chí dài qua lỗ tai. Lúc Lý phu nhân bế, bé mở đôi mắt to đen láy trong suốt đang nhìn khắp nơi đánh giá, trông lanh lợi vô cùng.

“Tiểu lang quân nặng bao nhiêu?”. Lý phu nhân vui mừng sờ sờ khuôn mặt bé, bé bực bội cau mày lại sau đó oa lên khóc, tiếng khóc to, giống như ầm ức ầm.

“Khoảng ba cân mười bốn lạng”. Nghiêm ma ma cười hơn hở. “Đan ma ma nói em bé bình thường sẽ không nặng quá ba cân, tiểu lang quân xem như rất béo”.

“Còn không phải là cái tiểu tử béo, mình nghe xem, giọng to chưa!”. Lý phu nhân nhè nhẹ vỗ về bé con, định làm cho bé nín khóc nhưng bé không cảm kích tí nào, vẫn khóc thật to, Lý phu nhân cười. “Có điều đứa nhỏ càng béo mẹ càng tốn sức, cũng càng đau”.

“Mẹ, chừng nào con được vào gặp Huệ Tiên?”. Triệu Sĩ Trình đến phòng sinh lại bị cản về, chàng đành hỏi Lý phu nhân đang chìm trong vui sướng, bây giờ chàng muốn gặp nhất không phải con trai mà là Đường Uyển, từ lúc tiến vào phòng sinh xong chưa thấy nàng lên tiếng.

“Chờ Đan ma ma lau người sạch sẽ cho Đường Uyển xong tự nhiên sẽ ra gọi con”. Lý phu nhân có thể thông cảm chàng vội vàng, bà nghĩ Đường Uyển sinh xong có lẽ cũng rất muốn gặp Triệu Sĩ Trình, nhưng hẳn là càng muốn gặp con trai.

“Hai da ~”. Triệu Sĩ Trình thở dài, sau đó nhìn thoáng qua đứa nhỏ, nhú nhú mày. “Mẹ, đứa nhỏ mạnh khỏe béo tốt không nói, nhưng sao bộ dạng khó coi vậy, nửa điểm cũng không giống con và Huệ Tiên?”.

“Nói vậy!”. Lý phu nhân lườm chàng một cái thật xem thường, sau đó nói. “Thằng bé dễ thương đẹp trai thế này, sao mà xấu? Ô, bé con có vẻ giống Huệ Tiên hơn, trưởng thành không biết đẹp hơn anh bao nhiêu đâu”.

Giống Đường Uyển? Nếu giống Đường Uyển thật thì chắc chắn thằng bé sẽ rất đẹp trai, chính là Triệu Sĩ Trình nhìn trái nhìn phải nhìn thế nào cũng không thấy đứa nhỏ có gì giống Đường Uyển, chàng không tin lắm, nhìn Triệu Định Lâm hỏi. “Cha, thằng bé thật sự giống Huệ Tiên sao?”.

“Đúng là rất giống Huệ Tiên”. Triệu Định Lâm gật đầu, nói thật thì ông cũng nhìn không ra rốt cuộc cháu nội giống ai, nhưng Lý phu nhân nói giống Đường Uyển thì có không giống cũng phải giống, ông cười. “Nhưng sức khóc quả thật kinh người y như Tử Quy lúc mới sinh, lúc đó nó cũng khóc kinh thiên động địa, sau tôi bế nó đến đặt trong lòng mình nó mới ngừng khóc. Tôi nghĩ nên ôm đứa nhỏ vào ẹ nó đi, để nó nằm gần Huệ Tiên, khóc thế này mãi khan cả cổ thì khổ”.

“Để tôi ôm vào”. Lý phu nhân đồng ý, nhưng không giao bé cho Nghiêm ma ma. “Mẹ vào xem Huệ Tiên trước, nếu Đan ma ma đã dọn dẹp xong sẽ cho anh vào”.

Triệu Sĩ Trình vội vã gật đầu, nhìn theo bóng Lý phu nhân vào phòng sinh, tuy biết Đường Uyển mẹ tròn con vuông nhưng lo lắng trong lòng chàng không hề giảm bớt, nếu không tận mắt nhìn thấy Đường Uyển chàng sẽ không an tâm.

“Tử Quy, con ở đây chờ đi, cha sai người đến báo tin vui cho nhà thông gia”. Vốn chuyện như vậy không cần Triệu Định Lâm đến làm, nhưng Lý phu nhân vào phòng sinh không biết khi nào mới ra, Triệu Sĩ Trình lại một bộ mắt hờn hờn, thôi để ông làm vậy. Mấy ngày nay Hồ phu nhân luôn sai người mang này mang nọ đến đưa, xem ra rất lo lắng, để bà thông gia biết Đường Uyển sinh được cậu con trai béo khỏe cũng cho nhà bên ấy vui mừng.

Triệu Sĩ Trình lung tung gật đầu, không biết có nghe hiểu hay không, Triệu Định Lâm tỏ vẻ thông cảm cười cười, không nói thêm gì liền rời đi – nỗi lo của con trai ông hiểu hơn ai hết, năm đó ông cũng không phải giống như con ruồi bay qua bay lại trước cửa phòng sinh đó sao, cha mẹ nhìn xem còn phải chống mặt. Đúng rồi, phải đi thắp cho cha mẹ nén nhang, nói cho cha mẹ biết cháu nội bảo bối của cha mẹ cũng đã làm cha, hương khói nhà họ Triệu đã có người kế nghiệp.

Triệu Sĩ Trình đợi bên ngoài không lâu lắm, chợt nghe Lý phu nhân gọi bảo chàng đi vào, chàng lập tức vén rèm đi vào, nhìn thấy Đường Uyển sắc mặt tái nhợt, tinh thần cũng mệt mỏi đang nằm trên giường, tóc của nàng bị mồ hôi tẩm ướt, hồn độn phân tẩm trên gối, Đan ma ma đang chỉ huy hai nha hoàn cầm khăn lau tóc cho nàng, sợ mồ hôi khiến nàng cảm lạnh.

Đường Uyển giống như không biết gì đến thế giới bên ngoài nữa, nàng đang nghiêng đầu nhìn bé con bên cạnh gối của nàng, trên mặt đắm chìm trong hạnh phúc, thỏa mãn lại cười ngọt ngào. Có lẽ khóc mệt mỏi

cũng có lẽ do về bên mẹ nên bé đã ngừng khóc, đang nhắm mắt lại ngủ, nhìn vừa ngoan vừa đáng yêu, dễ thương hơn hẳn hồi này.

“Con tới đây ngồi đi, mẹ đi sai người báo tin cho nhà thông gia”. Thấy Triệu Sĩ Trình đến, Lý phu nhân đứng dậy nhường vị trí cho chàng, sau đó cười nói. “Chỉ cho phép nói vài câu với Huệ Tiên thôi, con bé chịu mệt lâu như vậy, cần nghỉ ngơi cho khỏe”.

“Dạ”. Triệu Sĩ Trình gật đầu, ngồi xuống, nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay Đường Uyển ở ngoài chần, lại gần hơn cùng nàng ngắm con.

“Mẹ nói bé cưng giống em”. Đường Uyển biết Triệu Sĩ Trình đi vào, cũng biết chàng đang chăm chú nhìn mình, nhưng nàng luyến tiếc rời mắt khỏi con trai, mắt nàng lấp lánh nước, cho dù vừa trải qua thống khổ như bị ai xé rách mình ra nhưng nàng vẫn có chút không thể tin nổi mình đã làm mẹ, hạnh phúc quá lớn khiến tinh thần của nàng đang ở trạng thái cực độ hưng phấn, thân thể dù mệt mỏi lắm rồi nhưng chẳng cảm thấy gì cả.

“Bé cưng rất giống em”. Mặc dù vẫn nhìn không ra khuôn mặt vẫn còn nhăn nhoe của con giống Đường Uyển thế nào, nhưng Triệu Sĩ Trình vẫn đồng ý với nàng, cười nói. “Mọi người bảo con trai giống mẹ, con gái giống cha sẽ có nhiều phúc, con của chúng ta chắc chắn vô cùng có phúc. Hơn nữa, Huệ Tiên xinh đẹp như vậy, con trưởng thành nhất định là bậc quân tử phiêu phiêu, ngọc thụ lâm phong”.

“Đương nhiên nha”. Đường Uyển âu yếm nhìn bé con, cảm thấy bé là em bé dễ thương nhất trên đời, mang thai vất vả, sinh nở đau đớn, nàng không nhớ rõ gì cả, trong mắt chỉ có con trai của nàng, nhìn thế nào cũng không đủ.

Nghe Đường Uyển trả lời ngay lập tức, Triệu Sĩ Trình bật cười, bà mẹ nào cũng vậy, luôn cảm thấy con mình là tốt nhất trên đời.

Nói chuyện tán gẫu với Đường Uyển một lát, đợi nàng rót cuộc không cưỡng lại được, nằm xuống ngủ say, Triệu Sĩ Trình mới nhẹ nhàng kéo chăn đắp cho nàng, chuyển qua xem, bé cưng không biết tỉnh lại lúc nào, đang mở to đôi mắt sáng ngời nhìn chàng.

Trái tim của Triệu Sĩ Trình đột ngột mềm mại hẳn, chàng vỗ về tã lót, theo sự hướng dẫn của Đan ma ma, vụng về ôm lấy bé, đi đi lại lại trong phòng, bé hình như biết là cha đang ôm nên không khóc không nháo, ngoan ngoãn cho cha ôm, sau đó nhắm mắt lại ngủ tiếp...

Ngày đứa nhỏ tám ba ngày, thân thích bằng hữu tụ tập cả sảnh đường, ai ai cũng tươi cười, ra tay cũng thật rộng rãi, tặng lễ thêm bộn rất nhiều, Đan ma ma đã chuẩn bị tâm lý biết bản thân chuyến này nhất định kiếm được đầy tràn cả bộn mà vẫn phải lấp bắp kinh hãi, nụ cười trên mặt nở rộ muốn thu cũng không thu được.

Triệu Định Lâm nghĩ, đặt tên cho bé cưng là Thanh Lam, Triệu Sĩ Trình không thích tên này, cảm thấy sao mà giống tên con gái, nhưng Đường Uyển rất thích, chàng đành đồng ý thôi.

Lễ đầy tháng Thanh Lam, nhà họ Triệu lại một lần nữa khách quý chật nhà, vợ chồng Triệu Định Lâm mừng được cháu đích tôn giống như muốn cho toàn thể người trong thiên hạ đều đến chia sẻ niềm vui của bọn họ, đi ngược lại với tác phong khiêm tốn bình thường, phát thiệp khắp nơi, ngay cả thân thích bạn bè ở xa tận Lâm An cũng nhận được thiệp mời, đều nể tình đến cửa chúc mừng, cho Thanh Lam lễ đầy tháng thật long trọng.

Ngay trong lễ đầy tháng của Thanh Lam, có người nhiều chuyện cố ý nhắc đến Lục Du trước mặt Đường Uyển, nói hẳn đã rời khỏi Sơn Âm đi học hỏi, Đường phu nhân còn thề thốt nói ba năm sau, Lục Du sẽ tham gia khoa cử, sẽ đỗ được một trong ba giáp đầu quay về Sơn Âm làm rạng rỡ liệt tổ liệt tông.

Đường Uyển chỉ cười thản nhiên, không nói câu nào, giống như đó chỉ là một người qua đường chẳng có liên hệ gì, người nhiều chuyện tự mất mặt, không có ai lại dám nhắc đến Lục Du trước mặt nàng nữa...

80. Chương 80: Ba Năm Sau

“Huệ Tiên, em nhìn xem bên kia, đó là đê Tô mà Đông Pha cư sĩ lưu lại”. Ngồi trên thuyền hoa, Triệu Sĩ Trình chỉ vào bờ đê dài tít tắp, giới thiệu.

“Đê Tô là năm đó đào bùn dưới Tây Hồ trộn với cỏ phong khô mà đắp thành phải không?”. Đường Uyển tuy lần đầu đến Lâm An, lần đầu ngắm cảnh trên Tây Hồ nhưng cũng nghe nhiều điển cổ Tây Hồ nên quen thuộc, Triệu Sĩ Trình vừa nói, nàng liền biết lai lịch.

“Không sai”. Triệu Sĩ Trình gật gù cười. “Năm đó cỏ phong ven Tây Hồ phát triển quá thịnh, gần như chiếm cứ toàn bộ Tây Hồ, Đông Pha cư sĩ mà không đào Tây Hồ đắp đê Tô thì chưa chắc chúng ta được ngắm cảnh đẹp như hôm nay, nhắc đến chuyện này chúng ta phải cảm tạ Đông Pha cư sĩ nhiều lắm”.

“Em nghĩ người chúng ta cần cảm tạ là thím kìa”. Đường Uyển cố tình nói nghịch với chàng, trêu ghẹo. “Nếu không phải thím mời chúng ta đến tham dự hôn lễ của cậu em họ trong tộc, chắc chúng ta bây giờ vẫn còn bị Thanh Lam quần lấy thoát thân không nổi”.

Nghe Đường Uyển nhắc tới con, Triệu Sĩ Trình liền nhịn không được mà thở dài. “Em nói thử xem thằng bé rốt cuộc giống ai nha? Em hồi nhỏ văn tĩnh dịu dàng, ta hồi nhỏ cũng thật nghe lời, sao đến lượt nó lại nghịch như con khỉ con, em xem hoa viên giữa nhà bị nó đạp hư thành cái dạng gì”.

“Hai da~”. Đường Uyển cũng thở dài, nói. “Tục ngữ nói ‘yêu đến ba tuổi, hận đến già’, câu này nói con nhà người ta chắc không thích hợp, chứ nói Thanh Lam nhà chúng ta là quá đúng. Chao ôi, em cũng không dám tưởng tượng đợi đến sáu bảy tuổi, cái tuổi quậy phá nhất, Thanh Lam còn nghịch ngợm đến đâu nữa”.

“Lúc đó thằng bé đã đi học rồi, hẳn sẽ không nghịch như bây giờ chứ”. Triệu Sĩ Trình nhìn Đường Uyển, bối rối, chàng thật sự là chịu thua sự nghịch ngợm của con trai.

Năm nay là năm thứ tư bọn họ kết hôn, mới qua tết Nguyên Tiêu, hai vợ chồng đến Lâm An tham gia hôn lễ của một cậu em họ trong tộc, đương nhiên, lý do chính vẫn là muốn ra ngoài dạo chơi một hồi. Thành thân được bốn năm, năm thứ nhất khỏi nói, Đường Uyển mang bầu, chỗ nào cũng đi không được, mấy năm sau trong nhà cũng nhiều chuyện quần thân, hơn nữa Thanh Lam còn nhỏ, Đường Uyển sợ xa con lâu, liền ở nhà tiếp. Đến Lâm An, việc thứ nhất muốn làm là du ngoạn Tây Hồ, Triệu Sĩ Trình chưa mở miệng nhờ, Tổng phu nhân thím của bọn họ đã sắp xếp một chiếc thuyền hoa, để chàng dẫn Đường Uyển ra du hồ.

“Hy vọng là vậy”. Nói thật, Đường Uyển không dám tin khi con nhà mình có thể ngoan ngoãn được, thằng bé đã bị Triệu Định Lâm và Lý phu nhân cưng chiều đến vô pháp vô thiên.

“Thật ra ta có một ý kiến hay, có thể thay đổi Thanh Lam, không bướng bỉnh như hiện tại nữa”. Triệu Sĩ Trình nhìn Đường Uyển, nói chắc nịch.

“Ý kiến gì? Em mới không tin chàng có ý gì hay đâu”. Đường Uyển liếc yêu chàng, ánh nhìn vô thức tỏa ra phong tình quyến rũ, mấy năm nay hai người sống thật như ý, nàng càng ngày càng tự tin, người cũng càng trở nên xinh đẹp, tuổi nhiều thêm người cũng thành thục, so với trước kia mê người hơn bội phần.

“Trước kia ta không có ý kiến gì hay, không có nghĩa bây giờ không nghĩ ra được ý kiến hay nha”. Triệu Sĩ Trình cười ha ha, sau đó ghé sát vào bên nàng. “Em có nhớ hôm qua nhìn thấy hai đứa nhỏ nhà anh họ Triệu Dương Khải không?”.

“Nhớ rõ”. Đường Uyển gật đầu, nàng làm mẹ nên thấy con nít sẽ tự nhiên chú ý, hôm qua nhìn thấy hai anh em cháu họ, cậu anh quá lắm chỉ vừa năm tuổi lại tỏ ra vô cùng già dặn, nắm tay em gái đang tập tễnh học đi, cực kỳ đáng yêu.

“Ta nghĩ, nếu Thanh Lam có em trai hoặc em gái, vì làm gương cho các em, nhất định nghe lời tiến bộ, không hư như bây giờ nữa”. Triệu Sĩ Trình nhìn Đường Uyển hiểu ý chàng, mặt chậm rãi đỏ lên, thì thầm. “Chúng ta có nên cố gắng thêm, cho Thanh Lam em trai em gái, miễn cho thằng bé quá mức cô đơn?”.

Lúc Đường Uyển sinh Thanh Lam tuy rằng thuận lợi nhưng Lý phu nhân nói mặc kệ thế nào phụ nữ sinh con luôn chịu tổn thương rất lớn, dù bà có mong Đường Uyển khai chi tán diệp thêm cho nhà họ Triệu, thân thể Đường Uyển vẫn quan trọng hơn, cho nên ba năm nay bà vẫn khuyên Đường Uyển chú ý tránh thai. Đường Uyển không quá đồng ý với Lý phu nhân, nhưng đã quen nghe bà an bày nên ba năm nay không

có tin vui. Có điều ba năm trôi qua rồi, thân thể Đường Uyển đã khôi phục về trạng thái tốt nhất, Thanh Lam cũng lớn, lúc bọn họ rời khỏi Sơn Âm, Lý phu nhân cười nói bọn họ có thể đi chơi vui vẻ, thừa cơ hội không có Thanh Lam quấy rầy, có thêm em bé nữa.

Triệu Sĩ Trình vốn không nghĩ có thêm – Thanh Lam thích nhất là quấy rầy chàng và Đường Uyển ở chung, vừa đến tối liền đòi lên giường ngủ chung, có một Thanh Lam chàng đã đau đầu như vậy, nếu thêm một đứa nữa chàng làm sao cướp được nường tử nhà mình? Nhưng mà nhìn hai đứa con nhà anh họ dắt tay nhau đi, chàng hơi muốn muốn, biết đâu được có thêm em trai em gái, Thanh Lam sẽ ra đáng anh cả hơn thì sao?

“Cái này...”. Đường Uyển đỏ mặt, nhưng cũng xuôi xuôi, lại liếc mắt qua chàng, cố gắng để giọng mình nghe như không có gì. “Em nghĩ ý này không tệ...”.

“Vây đi...”. Triệu Sĩ Trình say mê dựa vào càng gần, gần như kéo Đường Uyển ôm vào lòng, đang định thân thiết thì thành linh thân thuyền nảy lên một phát, Triệu Sĩ Trình phản ứng lạnh lẽo ôm lấy Đường Uyển, nếu không Đường Uyển đã ngã sắp xuống.

“Có chuyện gì vậy?”. Kiểm tra xem Đường Uyển có bị đụng vào đâu không, Triệu Sĩ Trình mới giận dữ hỏi.

“Bầm đại quan nhân, là bị một thuyền hoa khác bắt cản va trúng, không có vấn đề gì to tát”. Sau thuyền hoa lập tức có người trả lời, ngay cả bọn họ còn bất ngờ trở tay không kịp.

“Mọi người cẩn thận một chút”. Triệu Sĩ Trình nhăn mặt nhíu mày, này là chuyện gì xảy ra? Chàng tin người hầu bên ngoài có thể xử lý tình huống nhỏ tốt thôi, tạm thời không cần chàng ra mặt.

“Dạ”. Bên ngoài trả lời.

Nhưng tiếng trả lời chưa tan, chợt nghe một giọng nói vang lên. “Tại hạ là Lục Vụ Quan quê ở Sơn Âm, vừa rồi nghe tiếng huynh đài nói chuyện vô cùng quen thuộc, không biết có phải cố nhân không?”.

Lục Du? Sao có thể là hắn? Đường Uyển và Triệu Sĩ Trình hai mặt nhìn nhau, đều bất ngờ vì gặp lại Lục Du ở nơi này.

Ba năm trước, Đường Uyển nghe nói Lục Du rời Sơn Âm đi khắp nơi du học, nàng cảm thấy thật ngoài ý muốn. Kiếp trước Lục Du thành thân xong, ngoan ngoãn ở nhà giữ đạo hiếu với cha, không rời Sơn Âm nửa bước, kiếp này lại khác biệt. Đồng thời, Đường Uyển cũng thở dài nhẹ nhõm, không cần lo lắng bất ngờ gặp hắn, thêm phiền não, thứ hai nàng hy vọng cuộc đời nàng từ nay sẽ khác, thay đổi lần gặp gỡ định mệnh giữa nàng và hắn ở vườn Thắm.

Ba năm qua đi, thành tựu Lục Du đạt được khá lớn, những thứ khác tạm thời không nói tới, tài hoa của hắn cũng quả thật vang dội, những năm gần đây thỉnh thoảng lại có bài thơ bài từ của hắn truyền về Sơn Âm, người Sơn Âm mỗi khi nhắc đến hắn đã không còn soi mói hôn sự của hắn nữa, mà khen ngợi thơ từ của hắn đã làm rạng rỡ Sơn Âm như thế nào. Năm nay triều đình mở ân khoa, không ít người kết luận Lục Du hết thời gian giữ đạo hiếu sẽ đến Lâm An đi thi, thậm chí có người còn nói chắc chắn rằng dựa vào tài viết văn của hắn, không đỗ trạng nguyên cũng đỗ được ba giáp đầu. Đường Uyển nghe tin đồn, chỉ cười cười, nàng không nghĩ Lục Du sẽ đỗ trạng nguyên. Hắn có tài, đúng, nhưng muốn đỗ trạng nguyên thì chỉ có tài không là không được. Kiếp trước, hắn nổi bật hơn cháu trai Tần Huân của thừa tướng Tần Cối, Tần Cối thẹn quá hóa giận dùng tư quyền loại bỏ, kiếp này không biết có lại kém hay ho như vậy không. Có điều, đó cũng là chuyện hai năm sau mới xảy ra, bây giờ hắn vẫn là vẫn đang hăng hái, phải thôi, tài tử nổi tiếng thiên hạ, được quan chủ khảo Lục Phụ ưu ái, nổi bật nhất trong đám người.

Kệ hắn hăng hái hay khổ sở, đó là chuyện của hắn, Đường Uyển không muốn dính dáng tới hắn, nghe được giọng hắn, còn nghe ra ý hắn muốn đến gần, Đường Uyển nhíu mày thật chặt.

“Thì ra là Vụ Quan”. Triệu Sĩ Trình hiểu Đường Uyển chán ghét Lục Du cực kỳ, chàng cũng không muốn giao tiếp với hắn, nhưng đã lỡ đụng phải cũng không tiện tránh đi, chàng quay sang nhìn Đường Uyển cười, ý bảo nàng ngồi vững, chàng ra khoang thuyền, chấp tay chào Lục Du – người vẫn chưa kịp che giấu sự kính ngạc của bản thân, nói. “Vài năm biệt tích, Vụ Quan vẫn như xưa”.

Nhìn thấy Triệu Sĩ Trình đi ra, Lục Du thật sự ngạc nhiên, hắn không ngờ ở Sơn Âm mãi không gặp mặt nhưng lại vô tình bắt gặp ở Lâm An. Lòng hắn không khỏi dâng lên hy vọng: nếu Triệu Sĩ Trình ở đây, hắn Đường Uyển đang ở trong thuyền hoa. Nghĩ đến Đường Uyển, Lục Du lại cảm thấy bao nhiêu là vị trộn lẫn

trong dạ – hẳn rời Sơn Âm đi du hành học hỏi, một là vì trốn khỏi Sơn Âm hỗn loạn, hy vọng sau khi bản thân rời đi, những chuyện liên quan đến hắn cũng dần dần chìm xuống; hai là do chính hắn cũng có tâm tư muốn đọc vạn quyển sách đi vạn dặm đường, hy vọng đi khắp nơi học hỏi có thể phát triển kiến thức. Nhưng trong số muôn vàn lý do đó không thể thiếu ý định rời xa Đường Uyển, hẳn không muốn nghe thấy tin tức gì của Đường Uyển nữa, nhất là không muốn nghe nàng hạnh phúc như thế nào, cuộc sống của nàng dễ chịu như thế nào sau khi rời khỏi hắn, sẽ làm cho hắn cảm thấy nàng rời khỏi hắn thật chính xác, cũng khiến hắn cảm thấy bản thân quá vô dụng.

Nhưng mà, đi càng nhiều nơi, gặp càng nhiều người rồi hẳn càng khó chịu vì đã để mất Đường Uyển, thì ra những cô gái tài mạo song toàn, gia thế tính cách cũng thượng thừa như nàng rất hiếm gặp, người hắn từng đầu ấp tay gối có khi là bạn lỡ mơ ước của biết bao cánh đàn ông. Hẳn càng biết cả đời này chỉ sợ hắn sẽ không tìm được cô gái nào bằng Đường Uyển làm vợ, hẳn càng hối hận không thôi, có điều nước đổ khó hốt, hẳn chỉ có thể cả đời hoài niệm Đường Uyển và khoảng thời gian sống cùng nàng.

“Thì ra là Tử Quy”. Lục Du nhìn Triệu Sĩ Trình vô cùng thân thiết, cười nói. “Không ngờ lại gặp Tử Quy ở Tây Hồ Lâm An. Đúng là hữu duyên thiên lý năng tương ngộ”.

“Tôi và Huệ Tiên đến Lâm An ăn cưới, hôm nay cố ý dành chút thời gian dẫn Huệ Tiên đi du hồ, gặp Vụ Quan bất ngờ quá, không biết mấy năm gần đây Vụ Quan sống tốt không?”.

“Ba năm nay đi du học bên ngoài cũng không uổng sự kỳ vọng của mẹ già ở Sơn Âm, coi như có chút thành tích”. Lục Du hơi rụt rè nhìn Triệu Sĩ Trình. “Hôm nay tôi có mời mấy bằng hữu chung chí hướng cùng đi du hồ, Tử Quy có muốn đi với chúng tôi không?... Bọn họ đều là danh sĩ nổi tiếng một vùng, cơ hội như thế này xem như khó được”.

Nhìn bộ dạng thỏa thuê mãn nguyện của Lục Du, Triệu Sĩ Trình chỉ cười lắc đầu. “Tôi còn muốn đi với Huệ Tiên, hôm nay không quấy rầy các vị”.

“Mọi người đều là bạn văn với nhau, Tử Quy dẫn theo Huệ Tiên đến luôn đi”. Lục Du cười như không có gì, hẳn thật sự mong gặp lại Đường Uyển một lần, dù trường hợp hôm nay không quá thích hợp cũng chẳng sao.

Lục Du nói khiến Triệu Sĩ Trình rất tức giận, hẳn xem Đường Uyển là hạng người nào? Nhưng giận ném về giận, trên mặt vẫn cười cười. “Không thích hợp lắm, về sau có cơ hội lại nói Vụ Quan đi, ba năm nay tuy có nghe thấy văn thơ của anh nhưng không có tin tức khác, tôi thật sự lo lắng anh vẫn chưa thoát khỏi bóng ma chuyện cũ, nhưng hiện tại thoát nhìn, anh đã khôi phục rồi. Thật tốt, tôi vẫn thích nhìn thấy một Lục Vụ Quan hăng hái hơn”.

Triệu Sĩ Trình nói như dốc một chậu nước lạnh lên đầu Lục Du, đầu óc hắn đang phiêu phiêu bay bay bỗng tỉnh táo trở lại, sao còn dám nhắc đến Đường Uyển, hẳn cười miễn cưỡng nói. “Nếu Tử Quy không có thời gian rảnh, vậy thì ngày khác có duyên lại gặp”.

81. Chương 81: Thi Rớt

Gặp Lục Du ở Tây Hồ chỉ khiến Đường Uyển và Triệu Sĩ Trình cảm thấy bất ngờ, trong lòng cũng chán ngấy, nhưng bọn họ không để chút việc nhỏ này cản trở hành trình ở Lâm An, Triệu Sĩ Trình vẫn chiều theo kế hoạch đưa Đường Uyển đi du ngoạn nơi nơi, để Đường Uyển chơi đùa tận hưởng.

Đường Uyển ban đầu còn cố kị, lo sẽ gặp lại Lục Du, nhưng không quá hai ngày nàng đã ném chuyện này ra sau đầu, không hề rối rắm việc không hẹn mà gặp Lục Du nữa, nàng không tin kiếp này bao nhiêu thứ đã biến đổi nghiêngng trời lệch đất mà vận mệnh của nàng vẫn là một hồi bi kịch.

Du ngoạn rất nhiều, Đường Uyển và Triệu Sĩ Trình không quên đi thăm hỏi những người bạn cũ, trong đó có Lâm Ngữ Khê – người vẫn thư qua thư lại với Đường Uyển mấy năm nay.

“Huệ Tiên tỷ tỷ, không nghĩ tới chị thật sự đến đây thăm em, em rất hạnh phúc!”. Nhìn thấy Đường Uyển, Lâm Ngữ Khê hoan hoan hỉ hỉ kéo tay nàng, ánh mắt vẫn giữ được nét ngây thơ hoạt bát thời con gái, không chút nào giống đã làm vợ, làm mẹ người ta.

Cuối năm kia, Lâm Ngữ Khê thành thân, tân lang là con trai trưởng của Trương đại nhân quan tể tửu Quốc Tử Giám, hai người quen nhau từ nhỏ, cũng xem như là thanh mai trúc mã. Cả hai hợp ý nhau, đều thích ngâm thơ vẽ tranh, cha mẹ hai bên lại nhiều khoan dung, thêm nữa Lâm Ngữ Khê gả vào không bao lâu đã có tin mừng, sinh được một cô con gái bụ bẫm, gia đình sống mỹ mãn hạnh phúc thật sự.

“Đến Lâm An sao dám bỏ qua không đi thăm hai mẹ con em chứ?”. Đường Uyển cười khúc khích trêu ghẹo. “Em viết trong thư muốn kết thông gia với nhà chị, chị hôm nay đến chủ yếu là xem con dâu tương lai”.

“Huệ Tiên tỷ tỷ, làm thông gia em nghĩ thôi quên đi”. Lâm Ngữ Khê hơi buồn rầu nói. “Nguyên nương bị mẹ chồng em chiếm luôn rồi, mọi chuyện từ lớn như hôn nhân đến nhỏ như ăn uống ngủ nghỉ đều bị mẹ chồng em quản hết, em làm mẹ mà toàn bị đặt qua một bên”.

“Xảy ra chuyện gì sao?”. Đường Uyển nhìn mặt Lâm Ngữ Khê không giống bị người ta chiếm mất con gái, giống như bị thất sủng thì đúng hơn.

“Chị không biết đâu, mẹ chồng em trước nay vẫn mong chờ sinh được cô con gái, ai ngờ liền tù tì sinh năm đứa con trai, thấy em sinh con gái bà liền nói cháu gái trưởng có thể nuôi như con gái út, bé mới được trăm ngày liền ôm đến phòng bà ở, còn mỹ miều gọi là không quá rầy hai vợ chồng em tân hôn... Tội em thành thân hơn một năm rồi, làm gì còn tân với hôn!”. Lâm Ngữ Khê ai oán than. “Hồi trước bà vẫn nói hiếu em nhất, coi em như con gái ruột, giờ có Nguyên nương rồi, đâu nhớ gì tới em”.

“Em là đang ghen tị với con gái mình sao?”. Đường Uyển bật cười, cảm thấy Lâm Ngữ Khê thật quá đáng yêu, nhưng nhìn bộ dạng cô nàng sao thấy quen quen – ô, giống như từ lúc có Thanh Lam, Triệu Sĩ Trình cũng phát hiện địa vị của mình trước mặt cha mẹ đã xuống dốc không phanh.

“Em đâu có đâu”. Lâm Ngữ Khê chối đây đẩy, cười. “Không đến mức ghen, nhưng hơi mất mát một chút. Hai da, nếu em sinh một cậu con trai thì tốt rồi, không phiền não như bây giờ”.

Đường Uyển bị Lâm Ngữ Khê chọc cười ngất, xem ra cuộc sống hôn nhân của cô nàng thật sự tiêu dao, cho nên vẫn duy trì tính cách trước kia, Đường Uyển vui mừng thay cho Lâm Ngữ Khê.

“Đúng rồi, Huệ Tiên tỷ tỷ, chị có nghe chuyện về Lục Du chưa?”. Vẫn giữ liên lạc với Đường Uyển và Lâm Ngữ Hội nên Lâm Ngữ Khê tự nhiên biết quan hệ giữa Đường Uyển và Lục Du, cũng biết vị trí của Lục Du trong lòng Đường Uyển ở đâu.

“Mấy ngày nay chị chỉ biết đi du sơn ngoạn thủy với Tử Quy, không nghe thấy gì về hần cả”. Đường Uyển nhẹ lắc đầu, sau đó tùy tiện hỏi. “Sao vậy? Hần đỗ hội nguyên* rồi sao?”.

*Đứng đầu kì thi hội. Giống như trạng nguyên nhưng ở kì thi nhỏ hơn.

Gặp Lục Du ở Tây Hồ đã là sáu ngày trước, lúc đó kì thi hội đã chấm dứt, tính thời gian có lẽ kết quả đã được niêm yết. Kiếp trước Lục Du thi hội thập phần thuận lợi, lúc quay về Sơn Âm cũng hăng hái, không biết kiếp này tình hình sao, nhưng nghĩ đến ngày đó nhìn thấy Lục Du, Đường Uyển kết luận hần thi không đến nỗi tệ.

“Đỗ hội nguyên? Hừ, thành tích của hần thật ra tốt, nội các đại học sĩ chủ khảo Lục Phụ tán thưởng hần có thêm, thậm chí tiến cử hần làm hội nguyên. Đáng tiếc, người sống không nên làm chuyện đuối lý, nếu không chẳng biết khi nào sẽ bị lật thuyền”. Có lẽ vì Đường Uyển nên Lâm Ngữ Khê không có một chút hảo cảm với đệ nhất tài tử nổi danh này, thậm chí khinh thường hần ghê gớm, cô hừ lạnh một tiếng, nói. “Có người tố cáo hần đức hạnh thoái tha, nên dù tài hoa xuất chúng cỡ nào cũng không thể trở thành hội nguyên”.

“Đức hạnh thoái tha?”. Đường Uyển sững sốt, lại xảy ra chuyện gì ư, kiếp trước không phải hần đã thuận lợi trở thành hội nguyên đó sao? Cho dù bị xóa tên nhưng là do Tần tướng quân ghen ghét hần nổi bật hơn cháu trai ông ta, dùng lý do hần hay thích bàn chuyện chống Kim phục quốc nên xóa tên hần. Cũng vì lý do đó, hần tuy rằng không có danh vị trạng nguyên nhưng trong mắt các sĩ tử khắp thiên hạ hần đã có địa vị trạng nguyên. Hiện tại, ngay cả danh vị hội nguyên cũng vô duyên với hần, đỡ đắc tội với Tần Cối, không biết là phúc hay là họa nữa.

“Đúng”. Lâm Ngữ Khê gật đầu, sau đó nhỏ giọng thăm thì. “Nghe nói tin tức do nhà họ Phùng ngấm rỉ ra, để cho Lục Du xám mặt, gây bất lợi cho sự nghiệp thi cử của hần”.

Nhà họ Phùng? Đường Uyển nhúu mày thật chặt, kinh ngạc nói. “Năm đó nhà họ Phùng có nói, sau khi ly hôn xong nam cưới nữ gả chẳng liên quan gì đó nhau nữa mà? Sao lại gây chuyện phá bình Lục Du, bọn họ không sợ chuyện này âm ỉ lớn, thanh danh Phùng Uyển Nhược sẽ bị ô uế sao?”.

“Nhà họ Phùng đâu có để ý”. Khác với Đường Uyển luôn cố ý bỏ ngoài tai tin tức liên quan đến nhà họ Lục, Lâm Ngữ Khê vô cùng ngạc nhiên, chú ý nhiều hơn, tự nhiên sẽ hiểu biết nhiều hơn, cô tiếp tục thì thầm. “Vụ ly hôn ồn ào dư luận của Lục Du và Phùng Uyển Nhược ngay cả ở Lâm An cũng nghe thấy, đừng nói chỉ Tiền Đường, quả thật huyên náo ai cũng biết. Nghe nói Phùng Uyển Nhược nổi danh ngang ngược không phải vô căn cứ đâu, cha Lục Du qua đời ngay sau đó bị dư luận nói là Phùng Uyển Nhược chộc ông ta tức chết, kẻ nói Phùng Uyển Nhược mạng xấu, khắc chết ông ta... Mặc kệ là tin đồn nào, thanh danh Phùng Uyển Nhược rốt cuộc cũng thối rồi. Cô ta ở Tiền Đường hai năm vẫn chưa tìm được hôn sự thích hợp, năm ngoái ăn Tết xong đã theo anh cả đến Giang Tây nhậm chức, chắc là định ở nơi nào đó không biết cô ta tìm một gia đình gả đi, thật ra Phùng Uyển Nhược cũng đủ xui xẻo, năm đó cô ta chưa gả cho Lục Du thanh danh đúng là không tốt, nhưng cũng không đến nỗi tệ như bây giờ”.

Đường Uyển thở dài một hơi, không biết nên nói cái gì, Phùng Uyển Nhược lưu lạc đến hoàn cảnh hôm nay không chỉ vì cô ta nhìn lầm người, gả cho Lục Du, cũng một phần do chính cô ta, chỉ mong rằng đến Giang Tây, cô ta có thể bớt bớt tính tình, nếu không bao nhiêu quanh co khúc chiết trong cuộc đời vẫn còn chờ cô ta ở phía trước.

“Cho nên, các anh trai các chị dâu của Phùng Uyển Nhược, cả cháu trai cháu gái cũng vậy, tất cả đều hận người nhà họ Lục thấu xương, nhất là Lục Du, hần đến Lâm An đi thi, lại ở Lâm An tiền đồ vô hạn, người nhà họ Phùng xem vừa mắt mới lạ đó”. Lâm Ngữ Khê bĩu môi. “Bọn họ còn tìm người tố cáo nội các đại học sĩ Lục Phụ, bảo rằng sở dĩ ông này tán thưởng Lục Du trước mặt người khác, tiến cử hần làm hội nguyên vì ông này và Lục Du là chú cháu cùng tộc, cư xử không khách quan, thiên vị...”. Cha của Lâm Ngữ Khê là Ngự sử đại phu, tin tức như thế này có vẻ linh mãnh, cô tiếp tục nói. “Đúng lúc cháu nội của Tần tướng quân là Tần Huân năm nay cũng tham gia thi, Lục Phụ cho rằng Tần Huân tài hoa không bằng Lục Du nên xếp Tần Huân đứng nhì, chộc Tần tướng quân nổi giận. Tần tướng quân đang lo không nắm được nhược điểm của ông ta để trị tội, cáo trạng thật quá đúng lúc. Em thấy, lần này hội nguyên Lục Du tất nhiên là bại, mà Lục Phụ cũng vô cùng có khả năng chịu liên lụy”.

Đường Uyển lắc đầu, nói. “Theo chị biết, Lục Phụ và nhà họ Lục ngay cả quê quán cũng không cùng một chỗ, hần là không có quan hệ thân thích, chẳng qua trùng hợp là đều họ Lục thôi”.

“Có là thân thích thật không không quan trọng, quan trọng là người ta tin hay không tin”. Lâm Ngữ Khê rất rõ những mờ ám bên trong. “Dù sao, chuyện đã làm to đến tận trong triều đình, thậm chí đang truy cứu Lục Phụ có công tư không phân minh, gây rối kỉ cương hay không... Mặc kệ thế nào, Lục Du coi như làm không được hội nguyên”.

“Thật tội nghiệp”. Đường Uyển ý tứ than một câu, trong lòng âm thầm nghĩ kiếp này ngay cả thi hội cũng không được, chắc hần không còn tâm tư đi du ngoạn vườn Thắm, sẽ không viết Núi ặc dù ở, thư tình khó gửi trêu chộc nàng.

“Người đáng thương ắt có chỗ đáng giận”. Lâm Ngữ Khê nhún nhún vai. “Hôm nay quả đều do lúc trước gieo trồng mà nên, có đáng có chát cũng phải ráng nuốt xuống”.

“Nếu Lục Du không được làm hội nguyên, vậy chức danh hội nguyên có giao cho Tần Huân không?”. Đường Uyển không muốn nói về Lục Du nữa, liền hỏi sang chuyện khác.

“Đây cũng khó mà nói”. Lâm Ngữ Khê lắc đầu. “Tần tướng quân giận chó đánh mèo thật quá trắng trợn, dù ai nhận trách nhiệm điều tra cuộc thi lần này đều sẽ cố kị ông ta. Trao chức danh hội nguyên cho người khác sẽ đắc tội ông ta, nhưng nếu cho Tần Huân làm hội nguyên, người khác sẽ lên án, nói mình vuột mất ngựa nịnh nọt... Bây giờ á, nhận làm quan chủ khảo ngược lại trở thành củ khoai nóng phỏng tay”.

Đường Uyển cười cười, không đàm luận thêm với Lâm Ngữ Khê, mà Lâm Ngữ Khê cũng nhận ra ý Đường Uyển, hai người đều đá sang chuyện khác, từ mấy bài thơ mấy bức vẽ của Đường Uyển gửi đến vài năm nay cho tới phong cách thời trang đang lưu hành ở Lâm An, nói đến tận khi đèn đuốc rực rỡ mới dừng, Lâm Ngữ Khê luôn mãi giữ lại nhưng Đường Uyển kiên trì cáo từ, cả hai đã hẹn ngày tiếp theo cùng đi du lịch.

Những ngày ở Lâm An thật sung sướng, nhưng chung quy phải kết thúc, qua bảy tám ngày, Đường Uyển và Triệu Sĩ Trình lưu luyến chia tay Lâm An phồn hoa. Rời nhà hơn một tháng, Đường Uyển cũng nhớ con trai...

82. Chương 82: Bài Từ Cây Trâm Phượng

“Mẹ, đi đi mà mẹ ~”. Thanh Lam quần quít lấy Đường Uyển năn nỉ ỷ ôi, sau đó giả bộ đáng thương. “Mẹ và cha đi Lâm An chơi cũng không dẫn con theo, bây giờ dẫn con đi vườn Thắm bồi thường đi”.

Nhìn vẻ mặt hy vọng của con, lại nhìn Triệu Sĩ Trình mỉm cười, giao quyền quyết định cho nàng, Đường Uyển thập phần khó xử, nàng thật không muốn đi vườn Thắm, tuy vài năm nay nàng sống rất khá, nỗi đau của kiếp trước đã dần phai nhạt, nhưng có một thứ mãi mãi vẫn để lại bóng ma trong lòng nàng chính là cuộc gặp gỡ định mệnh ở vườn Thắm. Sau khi Thanh Lam sinh ra, Triệu Sĩ Trình thường xuyên đưa hai mẹ con nàng đi du lịch, chàng từng đề nghị đi vườn Thắm nhưng luôn bị nàng bác bỏ, không ngờ vừa mới trở về từ Lâm An, Thanh Lam đã âm ỉ đòi bọn họ dẫn đi chơi, địa điểm chính là vườn Thắm – nơi nàng không muốn đi nhất. Thời gian vừa vặn là lúc nàng gặp lại Lục Du ở kiếp trước.

“Chúng ta không đi vườn Thắm, đi nơi khác được không?”. Đường Uyển nhìn Thanh Lam, nói. “Sơn Âm nhiều chỗ đi chơi lắm mà, đâu cần đến vườn Thắm, chúng ta có thể đi chùa Quảng Hiếu, có thể đi...”.

“Con muốn đi vườn Thắm, muốn đi vườn Thắm thôi”. Thanh Lam không chịu buông tha, kêu la ngoại trừ vườn Thắm, Triệu Sĩ Trình và Đường Uyển đều đã dẫn Thanh Lam đi chơi hết rồi. Có chỗ nào khác lạ hơn vườn Thắm, chỗ cậu bé chưa từng đi đâu?

“Được rồi, nghe lời mẹ đi, chúng ta không đi vườn Thắm, đi chỗ khác”. Triệu Sĩ Trình không hiểu vì sao Đường Uyển bài xích vườn Thắm như vậy, nhưng trân trọng thể tử đã thành bản năng của chàng, chàng ngồi xổm xuống, ôm lấy Thanh Lam đang dất vẩy Đường Uyển làm nũng, cười. “Ngày xuân gió lớn, cha mẹ dẫn con ra ngoài chơi được không? Cha sẽ kêu người ta làm cho con cái điều to nhất đẹp nhất, con nghĩ sao?”.

“Con muốn đi vườn Thắm thôi”. Thanh Lam không bị Triệu Sĩ Trình dụ, vẫn không chịu đổi ý, miệng của cậu bé vĩnh lên, rất có chiều hướng nếu cha mẹ không đồng ý cậu sẽ gào khóc.

“Đại lang”. Triệu Sĩ Trình nghiêm mặt.

“Con mặc kệ, con muốn đi”. Thanh Lam mới không sợ Triệu Sĩ Trình mặt thối, cậu bé oa lên một tiếng liền nhào qua Đường Uyển. “Vì sao không dẫn con đi vườn Thắm được? Nơi đó cũng đâu có yêu quái ăn thịt người...”.

“Tử Quy, Đại lang muốn đi thì đi thôi”. Đường Uyển thở dài, có lẽ số phận nhất định bắt nàng gặp Lục Du ở vườn Thắm, vậy thì đi, nàng không tin Lục Du thấy nàng mà vẫn không biết xấu hổ tiến lên bắt chuyện, cho dù hấn da mặt dày tiến đến thật, nàng cũng làm lơ hấn, coi như định mệnh phải xảy ra những chuyện đó thì dù không ở vườn Thắm cũng sẽ ở nơi khác.

“Huệ Tiên, nếu em không muốn đi thì mình ta dẫn Đại lang đi cũng được”. Triệu Sĩ Trình sẵn sàng nói, xem như vện cả đôi đường.

“Không sao, chúng ta cùng đi”. Đường Uyển lắc đầu, cái gì đến chung quy sẽ phải đến, tránh né mãi không phải biện pháp, không bằng cứ thản nhiên đối mặt.

Triệu Sĩ Trình nhìn Đường Uyển, nhìn Thanh Lam nghe thấy Đường Uyển đồng ý nên ngừng khóc lóc, lắc đầu thở dài, không nói gì nữa.

Vẫn là gặp.

Trong đình vườn Thắm, Đường Uyển nhìn Lục Du vẻ mặt tiêu tụy, không biết nên thở ra hay nên lo sợ. Giống kiếp trước, vẫn là gặp lại Lục Du ở vườn Thắm, nhưng người gặp nhau đã đổi khác nhiều lắm.

Đời trước nàng mình đầy thương tích và thể lương, mỗi ngày khổ sở hối tiếc, hấn lại vợ con đề huề, sống thư thái, được Lục Phụ thưởng thức, tư thế hăng hái. Kiếp này nàng có con trai hoạt bát đáng yêu, có một

người chồng sẵn sàng tử tử, thật hạnh phúc và thỏa mãn, còn hấn – không vợ không con, Bá Nhạc thường thức hấn đã bị hấn liên lụy, chính hấn cũng bị chỉ trích, cả người đầy bị thương, so với Lục Du từng gặp ở Tây Hồ giống như là hai người khác nhau vậy.

“Không ngờ lại gặp hai người ở đây”. Chỉ liếc mắt một cái, Lục Du liền biết mấy năm nay Đường Uyển sống rất tốt, tuổi tác hơn khiến nàng trông thành thực, gờ tay nhấc chân mang theo phong tình đặc trưng của phụ nữ đã làm vợ làm mẹ, nhưng thời gian không hề lưu lại dấu vết gì trên mặt nàng, Đường Uyển bây giờ còn đẹp hơn Đường Uyển trong ấn tượng của hấn, thật khiến hấn ái mộ.

“Cuộc sống lúc nào chẳng có lúc phân lúc hợp, huống chi nơi này vốn là quê của anh và tôi, gặp lại có gì mà bất ngờ”. Triệu Sĩ Trình cười đáp lại, chàng biết Đường Uyển không muốn để ý đến Lục Du, mà chàng cũng không muốn thấy Đường Uyển và Lục Du nói chuyện với nhau.

“Đúng vậy”. Lục Du cười chua xót, sau đó nhìn Thanh Lam đang nắm tay Đường Uyển, kìm lòng không đậu hỏi một câu. “Đây là con trai hai người sao? Nhìn vừa sáng dạ vừa đáng yêu, nhất định là cậu bé cực kì thông minh”.

“Là quý con phá phách nhà tôi đấy”. Triệu Sĩ Trình cười ha ha nắm tay Thanh Lam, nói. “Đại lang, đây là Lục bá phụ Lục Vụ Quan, mau chào bác đi”.

“Lục Vụ Quan?”. Mắt Thanh Lam vụt sáng, cậu bé không xa lạ gì với cái tên này, nhưng cậu không nghe về tài danh của Lục Du, chỉ nghe về quá khứ của hấn, cậu tò mò hỏi. “Sao lại giống tên kẻ xấu xa từng hại mẹ thế ạ?”.

Triệu Sĩ Trình nghẹn, chàng phải nói là bọn họ cùng một người ư? Nhìn Lục Du xấu hổ, chàng ngượng ngùng, dẫn theo nụ cười không thành tâm lắm, chấp tay xin lỗi Lục Du. “Vụ Quan, đứa nhỏ bị chúng tôi làm hư, nói lung tung, anh đừng để bụng”.

“Đồng ngôn vô ký*, tôi cần gì phải so đo với một đứa trẻ?”. Lục Du cười khổ, đừng nói là chỉ một câu nhẹ nhàng băng quơ như thế, dù Thanh Lam chỉ vào mũi hấn mắng hấn là kẻ xấu xa hấn cũng phải chịu, ai bảo hấn từng có lỗi quá lớn với Đường Uyển?

*Trẻ con nói không biết cổ kị gì.

Nghĩ đến Đường Uyển, trên mặt Lục Du bỗng nổi lên tiếc nuối, nếu năm đó hấn không yếu đuối như vậy, đứng vững trước áp lực từ mẹ, có phải hết thấy đã không như bây giờ không? Có lẽ hấn và Đường Uyển sẽ có được con trai đáng yêu hoạt bát, thanh danh của hấn sẽ không bị hao tổn, lúc này đây cũng sẽ không vì nhà họ Phùng trả đũa mà mất tư cách tham gia thi cử, có lẽ sẽ giành được vị thứ nhất, trở thành trạng nguyên.

“Là tôi dạy con không nghiêm mới để thằng bé nói lung tung, tôi xin bồi tội với anh”. Triệu Sĩ Trình vốn không định quan tâm Lục Du, nhưng bị Thanh Lam chen vào như vậy, làm lơ Lục Du không tốt, chàng cười nói với Đường Uyển. “Huệ Tiên, em rót dùm ta chén rượu, ta kính rượu bồi tội với Vụ Quan”.

Đường Uyển biết Triệu Sĩ Trình vì sao phải làm vậy, nàng cũng thật miễn cưỡng rót rượu cho hai người, nhưng rót xong liền dẫn Thanh Lam lánh tránh đi.

Nhìn bóng lưng Đường Uyển bước đi, Lục Du cười khổ sờ nhấc chén rượu uống cạn với Triệu Sĩ Trình, Triệu Sĩ Trình xem như lễ nghĩa chu toàn cũng không ở lại, lấy đại cái cốc rời đi tìm mẹ con Đường Uyển.

Lục Du ngồi trong đình một lúc lâu, ngẫm lại gia đình hạnh phúc của Đường Uyển và Triệu Sĩ Trình, nhìn lại bản thân cô đơn bóng chiếc, không khỏi bi thương, nốc hết chỗ rượu còn lại, ba phần say, cầm theo bút đến bên tường vườn Thẩm, múa bút thành thơ:

Hồng tô thủ,

Ngón tay hồng,

Hoàng đăng tử,

Rượu vàng tuôn

Mãn thành xuân sắc cung tường liễu.

Liều đương xuân sắc khắp tường thành.
Đông phong ác,
Gió đông ác,
Hoan tình bạc.
Tình đã bạc.
Nhất hoài sầu tự,
Một chén rượu trăm ngàn sầu nhớ.
Kỷ niên ly tác!
Năm tháng ly tan!
Thác! Thác! Thác!
Lỡ! Lỡ! Lỡ!
Xuân như cữu,
Xuân như cũ,
Nhân không sấu,
Người còn đâu,
Lệ ngân hồng ấp giao tiêu thấu.
Nước mắt rõ thấm qua vai áo.
Đào hoa lạc,
Hoa đào rơi,
Gian trì các.
Bên gác trống.
Sơn minh tuy tại,
Núi cao còn đó,
Cầm thư nan thác.
Thư tình khó gửi.
Mạc! Mạc! Mạc!
Không! Không! Không!

83. Chương 83: Không Đáng Một Đồng

“Đường phu nhân, hôm nay mời hai mẹ con bà tới đây, là có một việc phải nói cho rõ ràng với hai vị”. Trên mặt Lý phu nhân ngay cả một ý cười giả bộ cũng không có, sắc mặt những người khác cũng lạnh lùng đồng dạng.

“Không biết có gì quan trọng, mời Lý phu nhân nói thẳng”. Đường phu nhân oán hận trong lòng, bà ta không hiểu hà cớ gì Lý phu nhân mời hai mẹ con bà ta đến nhà mà còn diễn một bộ thảm vấn tội phạm, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

“Đường phu nhân mời xem cái này”. Lý phu nhân thản nhiên giơ tay lên, lập tức có ma ma đưa sang cho Đường phu nhân một tờ giấy.

Đường phu nhân đọc lướt nhanh, cười lạnh một tiếng, nói. “Từ ngữ coi như không tệ, chẳng lẽ Lý phu nhân thật sự có hứng như vậy, mời cô nhi quả phụ chúng tôi đến để đọc một bài từ?”.

“Vụ Quan, anh cũng giải thích ẹ anh một hai câu đi”. Lý phu nhân nhìn Lục Du, từ lúc bước vào nhà, chào hỏi xong, hấn vẫn nhìn Đường Uyển như mất hồn mất vía, bà lạnh lùng nói. “Dù sao bài từ này cũng là tâm huyết mãnh liệt của anh, anh giải thích thì tường tận hơn”.

Cái gì? Đường phu nhân giật mình, bà ta căn bản không nghĩ bài từ đó là Lục Du viết, nghe Lý phu nhân vừa nói liền đọc lại tỉ mỉ một lần, sau đó sắc mặt càng khó coi, không quan tâm có phải trước mặt người ngoài không, trực tiếp ném tờ giấy vào Lục Du, giận giữ không kìm được. “Đại lang, bài từ này là con viết?”.

Bị Lý phu nhân nhắc nhở, Đường phu nhân quả thật cảm thấy bài thơ đúng do Lục Du viết, nhưng trải qua nhiều chuyện tình như vậy, thái độ cường thế của bà ta trước mặt Lục Du có nhiều chuyển biến, nếu là trước kia bà ta đã trực tiếp định tội Lục Du.

“Ồ ~ À, để con đọc xem”. Lục Du phục hồi tinh thần lại, liếc mắt qua ngắm gương mặt âm trầm của Đường Uyển, mở ra tờ giấy tùy tiện đọc một chút, sắc mặt hơi ngượng ngùng. “Mẹ, đây là hôm qua con uống chút rượu lên đã viết”.

“Anh... Anh là muốn tôi tức chết có phải không?”. Đường phu nhân tức điên, cái gì là Gió đông ác? Bao năm trôi qua rồi, vất vả lắm những chuyện ồn ào đó mới dần chìm xuống, nó còn muốn sao nữa?

“Mẹ, con...”. Lục Du nghẹn, không biết giải thích sao với Đường phu nhân, dù Đường phu nhân có làm gì đi nữa, từng gây đau khổ cho hấn thế nào đi nữa nhưng chung quy bà ta vẫn là mẹ hấn. Nghĩ đến đó, hấn nhin không được chuyển qua nhìn Đường Uyển và Triệu Sĩ Trình, khỏi nghĩ nhiều cũng biết, bài từ là do hai người chép từ tường ở vườn Thắm về, hôm nay cố ý gọi mẹ con hấn tới, là để mẹ hấn đọc bài từ này, khiến hai mẹ con hấn sinh ra xích mích sao? Nghĩ đến đoạn, trong mắt hấn lộ vẻ lên án và phẫn nộ.

“Đường phu nhân, tôi mời các người đến cũng không đơn giản là đọc một bài từ, tôi hỏi câu này, các người rốt cuộc muốn sao mới có thể buông tha cho Huệ Tiên, thôi kéo Huệ Tiên vào, đừng phá hư danh dự con bé nữa?”. Lý phu nhân chẳng có tâm tư nào để ý tới Lục Du phẫn nộ, lúc hấn viết bài từ này tự hấn phải nhận thức được Đường phu nhân đọc nó sẽ thương tâm như thế nào, bà nhìn qua Đường phu nhân, lạnh nhạt nói. “Bà nhất định không biết bài từ này viết ở đâu đúng không? Tôi nói cho bà hay, bài từ này con trai bà viết trên tường vườn Thắm”.

Đường phu nhân lại đọc một lần, trong lòng hiểu vì sao Lý phu nhân giận dữ chất vấn, nếu bài từ bị truyền đi, tất sẽ có người chỉ trích sau lưng, nói Lục Du và Đường Uyển tuy chia tay nhưng tình ý vẫn còn, Lục Du hiện tại lẻ loi một mình, lại là đàn ông, đồn đãi còn đỡ một chút, nhưng Đường Uyển thì khác, sẽ có người nói nàng gả vào nhà họ Triệu là bất đắc dĩ, trong lòng thật ra vẫn nhung nhớ Lục Du, thậm chí ác hơn sẽ nói nàng không giữ đạo làm vợ, lén lút thậm thụt với Lục Du, sau đó mới sinh ra bài từ này... Nàng có thể bị nước miếng của người đời nhả chìm.

Nhìn Đường phu nhân giật mình sau đó im lặng, Lý phu nhân nghiêm mặt nói. “Đường phu nhân, tôi nghĩ bà cũng hiểu được lợi hại bên trong, bà nói xem có nên cho chúng tôi một lời công bằng không? Còn nữa, tôi muốn hỏi Vụ Quan, anh rốt cuộc muốn thế nào? Chẳng lẽ muốn bức Huệ Tiên chết anh mới vừa lòng?”.

“Sao cháu nữ...”.

“Câm mồm!”. Đường phu nhân không đợi Lục Du nói hết, quát lớn một tiếng, sau đó đứng dậy, khom người thật thấp trước người nhà họ Triệu, xin lỗi chân thành. “Chuyện này quả thật là Vụ Quan sai, Huệ Tiên đã là con dâu nhà họ Triệu, mặc kệ trước kia thế nào Vụ Quan cũng không nên kéo Huệ Tiên vào, ảnh hưởng danh dự và cuộc sống của Huệ Tiên. Trước kia tôi không nói gì, nhưng về sau tôi sẽ quản giáo thật nghiêm, cho Vụ Quan hiểu nó làm vậy sẽ mang đến ảnh hưởng tiêu cực như thế nào, chuyện như thế này không xảy ra lần nữa. Còn có, nếu như bài từ gây ra bất kì phiền toái nào, chúng tôi sẽ tận lực phối hợp nhà họ Triệu làm sáng tỏ hiểu lầm, không để Huệ Tiên chịu tai tiếng”.

“Mẹ!”. Lục Du không ngờ Đường phu nhân cứ như vậy cúi đầu xin lỗi người nhà họ Triệu, giống như hấn đã phạm lỗi sai gì ghê gớm lắm.

“Nếu anh còn biết tôi là mẹ anh thì đừng nói gì hết”. Đường phu nhân nghiêm túc nhìn Lục Du, biểu cảm trên mặt bà ta khiến hắn ngậm miệng.

“Bài từ này phát hiện kịp thời, lúc Tử Quy đến nét mực vẫn chưa khô, đã cho người cào xuống hết, hẳn là không ai thấy, Đường phu nhân chỉ cần cam đoan con trai bà từ nay về sau bất kể trường hợp, đừng bao giờ lôi Huệ Tiên vào nữa là được”. Lý phu nhân nhìn Đường phu nhân, thản nhiên nói. “Nếu lại xảy ra lần nữa, vì Huệ Tiên, vì danh dự nhà họ Triệu chúng tôi, có khả năng chúng tôi sẽ không thể không làm một số chuyện quá khích, đến lúc đó, cũng không phải ngồi xuống là giải quyết được đâu”.

Hôm qua, bỏ lại Lục Du, Đường Uyển và Triệu Sĩ Trình dẫn Thanh Lam đi chơi trong vườn Thắm một lát, vì trong lòng luôn cảm thấy bất an nên Đường Uyển không yên tâm, chờ Thanh Lam chơi mệt, hơi ỉu rũ, Triệu Sĩ Trình đưa bọn họ về nhà. Đường Uyển luôn suy tư mãi, quyết định đến chỗ đó liếc mắt một cái, tuy rất nhiều thứ đã đổi khác, nhưng hôm nay vẫn gặp lại Lục Du ở vườn Thắm, Đường Uyển lo sợ, lo sợ Lục Du sẽ lại tự cho là đúng nổi lên hứng thơ, viết chút gì đó không nên viết.

Triệu Sĩ Trình luôn ngàn y trăm thuận theo nàng, mặc dù không biết đi nhìn cái gì, nhưng vẫn im lặng đi theo, lúc nhìn thấy bài từ tình ý thâm sâu trên tường, Triệu Sĩ Trình nổi giận lôi đình – Lục Du! Hắn không muốn thấy chàng và Đường Uyển ân ái sống hạnh phúc hay vì chính hắn sống không tốt nên muốn người khác chôn cùng?

Lập tức, Triệu Sĩ Trình không mượn tay ai, cho Đường Uyển chép lại bài từ, tự chàng cầm xẻng cào nát bức tường đó, cho đến khi không ai có thể nhìn ra là gì mới sai người tu bổ trát phần lại. Từ vườn Thắm về nhà, Triệu Sĩ Trình vẫn an ủi Đường Uyển, hy vọng nàng không bị bài từ tác động đến, Đường Uyển thật ra được chàng an ủi quên sầu, nhưng lửa giận trong lòng làm thế nào cũng không dập tắt được.

Về nhà, thấy sắc mặt cả hai tồi tệ, Lý phu nhân quan tâm hỏi han, Triệu Sĩ Trình lo lắng đã có người đọc được bài từ trước khi bọn họ đến, sớm muộn sẽ bị truyền ra, chàng muốn thương lượng với Lý phu nhân biện pháp ứng đối, thứ hai cũng phải tìm cách dứt khoát một lần cho vĩnh viễn với Lục Du, đừng để hắn hai ba ngày lại chọc ngoáy không vui.

Lý phu nhân và Triệu Định Lân nghe xong, sai người ra ngoài nghe ngóng xem có ai bàn tán chuyện này không, song song gửi thiệp cho nhà họ Lục, gọi bọn họ đến nhà đòi lại công bằng.

“Các vị yên tâm, nếu về sau lại xảy ra chuyện như vậy, không cần các vị lên tiếng, tôi cũng chẳng còn mặt mũi nào sống nữa”. Đường phu nhân trực tiếp nói luôn đến cái chết, bà ta biết nếu bà ta không nói vậy, không làm vậy, Lục Du sẽ lại tái phạm.

“Hy vọng không đến nỗi đó”. Lý phu nhân lạnh lùng gật đầu.

“Nhưng, tôi thật ra cũng có việc muốn hỏi Đường thiếu phu nhân”. Đường phu nhân vẫn chứa một việc trong lòng, luôn không có cơ hội hỏi rõ Đường Uyển, hôm nay trên trời cho cơ hội tốt, bà ta nhìn Đường Uyển nói. “Năm đó khi nhà họ Lục đến nhà họ Đường hỏi cưới, từng lấy cây trầm phượng gia truyền của nhà họ Lục làm tín vật đính ước, sau khi cô rời khỏi, tôi không thấy bóng dáng nó nữa, Đường thiếu phu nhân liệu có biết cây trầm phượng kia đang ở đâu không?”.

“Tôi biết”. Đường Uyển gật đầu, thản nhiên nói. “Thứ này ngay từ đầu tôi đã để lại nhà họ Lục, nhưng sau đó có người cứ dúi vào tay tôi, trở về nhà họ Đường tôi vẫn mang theo, hiện tại đến lúc vật quy về chủ”.

Đường Uyển nói xong, nha hoàn phía sau nàng bưng lên một cái hòm nhỏ, giao cho Đường phu nhân, Đường phu nhân nghi ngờ mở ra, bên trong là tờ giấy đã ố vàng, dưới tờ giấy là một đồng tiền, bà ta kinh ngạc mở tờ giấy ra, vừa đọc, suýt nữa hộc máu vì tức...

Đó hóa ra là biên lai cầm đồ, viết: Mùa xuân năm Thiệu Hưng thứ mười chín, nhận một hộp gỗ không chuộc lại, bên trong có một cây trầm phượng phẩm chất thấp kém, hình thức đơn sơ, tỉ lệ bạc thấp, mới đến chín phần, không có giá trị. Tính luôn cả hộp cầm được một đồng bạc, kì hạn mười năm, nếu mười năm sau không muốn chuộc lại, xem như đã mất.

Mặt trên là con dấu đỏ chói của hiệu cầm đồ Sơn Âm Triệu ký, thuộc sản nghiệp nhà họ Triệu – nếu như không phải nhà họ Triệu, hà cớ gì có biên lai? Trên thực tế, lúc trước Đường Uyển là thông qua Triệu Sĩ

Trình đem cầm hộp gỗ có chứa cây trầm phượng bên trong ở Triệu ký, vừa đẩy nó đến nơi nàng không nhìn thấy, vừa dự phòng được có ngày nhà họ Lục sẽ đến đòi lại.

Tờ biên lai cầm đồ Lý phu nhân và mọi người đều đã đọc qua, gặp biểu tình Đường phu nhân như vậy, Đường Uyển bình thần nói câu như đâm vào tim. “Tôi đã dặn người đến nói trước cho chừng quây hiệu cầm đồ, Đường phu nhân chỉ cần mang tờ biên lai này đến lấy là được, lợi tức khỏi thanh toán, lúc trước cầm được bao nhiêu tiền cũng ở trong đấy rồi, không còn gì cho phu nhân nữa”.

Nhìn sắc mặt lụn bại như bụi của Đường phu nhân, Lục Du đoạt lấy biên lai trong tay bà ta, đảo mắt đọc nhanh, rồi cuộc hiểu vì sao Đường phu nhân lại có vẻ mặt như vậy, hắn chưa xót nhìn Đường Uyển, đỡ lấy Đường phu nhân, cứng ngắc nói. “Chư vị yên tâm, từ nay về sau, tôi Lục Vụ Quan sẽ triệt để dứt bỏ toàn bộ quá khứ, không bao giờ dính líu đến bất kì ai ở quý phủ nữa”.

Không đợi người nhà họ Triệu đáp lời, hắn liền nâng Đường phu nhân dậy, thều thào. “Mẹ, chúng ta trở về đi. Con cam đoan với mẹ, không bao giờ khiến mẹ nhục nhã vì những gì con làm nữa”.

84. Chương 84: Yên Tĩnh

“Mẹ, mẹ coi chừng”. Thanh Lam cẩn thận nắm tay Đường Uyển đỡ nàng ngồi xuống, đúng như Triệu Sĩ Trình đoán, đứa nhỏ luôn búng bình nhưng khi biết trong bụng Đường Uyển có một em trai hoặc em gái xong liền thay đổi thành người lớn, không nghịch ngợm tùy hứng nữa, ngược lại biết chăm sóc mẹ, đương nhiên, hiện tại cậu bé vẫn quan tâm nhất là không biết khi nào mới được gặp em.

“Mẹ biết rồi”. Đường Uyển cười dịu dàng, trong đáy mắt chỉ có hạnh phúc nồng đậm.

“Mẹ, em hôm nay có búng bình không?”. Thanh Lam sờ sờ bụng Đường Uyển đã nhô lên rõ, quan tâm hỏi.

“Em hôm nay rất ngoan, không búng bình”. Đường Uyển cười, sau đó nhìn qua khung cửa sổ ngắm tuyết bay lả tả bên ngoài. “Sao cha con còn chưa về nhỉ?”.

Sáng nay Triệu Sĩ Trình đi nhà họ Đường tặng quà năm mới, đến bây giờ vẫn chưa về, chắc lại bị hai anh trai nàng về nhà ăn tết bắt cóc đi uống rượu rồi, Đường Uyển hơi phiền não nghĩ.

“Chưa về mẹ à”. Thanh Lam quỷ quái thêm. “Nhưng mẹ yên tâm đi, lúc cha ra ngoài con đã dặn không được uống rượu với các cậu, em không thích cha bay mùi rượu, cha sẽ nghe lời”.

Không bao lâu sau khi giải quyết ổn thỏa chuyện vườn Thảm, tại buổi sáng Đường Uyển nôn ọe kinh thiên động địa được bắt mạch là có bầu, tính tính ngày, hắn là có lúc còn ở Lâm An.

Không giống khi mang bầu Thanh Lam, lần này Đường Uyển thật đủ đau khổ, đầu tiên là nôn nghén, lúc có Thanh Lam tuy cũng nôn nhưng không nặng lắm, giờ thì ăn cái gì nôn cái ấy, uống miếng nước cũng nôn sạch sẽ, lại không thể không ăn, nếu không ăn thì chỉ nôn ra mật vàng, ba tháng đầu Đường Uyển gầy thấy rõ, nôn nhiều đến nỗi không rảnh nghỉ miên man nữa, may là ba tháng đầu trôi qua nôn nghén cũng chấm dứt như kì tích, rồi cuộc nàng có thể yên ổn ăn gì đó.

Sau đến lượt chân rút gân, mỗi ngày uống canh xương hầm mà vẫn bị rút gân dữ dội, toàn bị khoảng giờ Mẹo, đang ngủ ngon lành bỗng co rút, có lần Đường Uyển đau đến khóc sụt sướt, lần nào Triệu Sĩ Trình cũng cuống quýt xoa bóp chân cho nàng, thậm chí đặc biệt đi đại phu học xoa bóp vì nàng.

Cũng may Thanh Lam biết mình sắp được làm anh nên ngoan ngoãn hơn nhiều, không nghịch phá như trước khiến người ta thêm phiền, còn biết học chăm sóc Đường Uyển, nói chuyện với Đường Uyển cho nàng vui vẻ.

“Nghe lời gì?”. Nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến, Thanh Lam vừa dứt lời Triệu Sĩ Trình liền lên tiếng, kéo mạnh tiến vào, nhưng chàng không vội đến gần mà đứng bên chậu than hơ tay chân bỏ đi khí lạnh bên ngoài mới đi lại, ngồi xuống bên cạnh Đường Uyển, thuận tay bế Thanh Lam ngồi trên đùi chàng.

“Nghe lời không uống rượu với các anh, miễn ừi rượu dính qua người ba mẹ con”. Đường Uyển cười giải thích, sau đó hỏi. “Sao chàng về trễ vậy, có chuyện quan trọng?”.

“Không có gì, chỉ là kể cho hai cậu nghe những chuyện đã xảy ra thôi”. Triệu Sĩ Trình cười cười, Đường Quyết và Đường Mân mấy năm nay coi như lập được thành tích, tuy kết quả khảo hạch so với các quan viên cùng chức không xem là đứng nhất đứng nhì nhưng cũng nằm trong top đầu, Triệu Sĩ Trình cũng thật dễ bụng chuyện của hai anh vợ, thông qua quan hệ giúp đỡ bọn họ không ít, hiện tại cả hai đều thăng quan, chờ đầu xuân qua sẽ đi Lâm An phục chức, có lẽ còn được lên chức.

“À”. Đường Uyển nhìn chàng, không có gì? Hay có? Nàng vỗ vỗ Thanh Lam, nói. “Giờ cha con về rồi, Đại lang tự đi chơi một lát đi, mẹ thấy tuyết bên ngoài cũng sắp ngừng, con gọi mấy nha hoàn lạnh lợi cùng đi đắp người tuyết nhé”.

“Dạ ~”. Thanh Lam ngồi không đã sớm buồn, nhưng Triệu Sĩ Trình chưa về, cậu bé sợ Đường Uyển ngồi một mình cô đơn, nghe Đường Uyển nói như vậy làm sao ngồi yên được nữa, cười đáp ngay, nhảy xuống khỏi đùi Triệu Sĩ Trình, gào hô gọi người liền xông ra ngoài.

Nhìn Thanh Lam, hai vợ chồng cùng nở nụ cười, Đường Uyển quay sang hỏi. “Đại lang đi rồi, có thể nói chuyện gì giữ chàng lại tới bây giờ được chưa?”.

“Thật là không có gì mà”. Triệu Sĩ Trình cười, sau đó hơi chần chờ nói. “Vừa rồi ta ở viện ngoài nhìn thấy người nhà họ Lục đến đưa thiệp mời, Lục Vụ Quan sắp thành thân, hôn kì định ở ba ngày sau, chắc ban đầu không định mời chúng ta nên mới lần lữa đến tận bây giờ”.

Sắp thành thân? Đường Uyển chấn động, bây giờ hán cưới ai?

Thấy Đường Uyển kinh ngạc, Triệu Sĩ Trình cũng không thừa nước đục thả câu, nói cho nàng biết luôn. “Em nhất định không tưởng tượng nổi hán lấy ai đâu, là người từng đính hôn với hán nhưng lại hối hôn ngay trước ngày cưới – Vương Nhị nương”.

Vương Nhị nương? Đường Uyển càng nghi ngờ, nàng nhớ rõ Vương Nhị nương đã thành thân rồi mà?

“Chồng trước của Vương Nhị nương yếu đuối nhiều bệnh, cô ấy gả qua không được hai năm thì anh ta chết, cũng không có con, nhà họ Vương đón cô ấy về, sau lại không biết thế nào, đính hôn lần nữa với nhà họ Lục”. Triệu Sĩ Trình giải thích, chàng biết tính Đường Uyển không thích hỏi thăm chuyện nhà người ta, tất nhiên sẽ không rõ, mà chàng cũng vì nhìn thấy thiệp mời, tò mò hỏi thăm hai câu mới biết.

Đây xem như quay về vòng quay số phận ban đầu ư? Đường Uyển thở dài. “Vương Nhị nương lúc trước tìm gặp em, nói không biết có nên gả hay không, em tưởng cô ấy sợ tương lai bị Đường phu nhân hà khắc nên mới tới thăm dò trước. Lúc đó em cũng không khuyên gả hay không gả gì cả, chỉ nói cô ấy gả cho Lục Du sẽ không dẫm lên vết xe đổ của em, nhất định sống hạnh phúc hơn em. Nhưng chắc cũng vì cô ấy hỏi nếu nhà họ Lục chấp nhận đón em về em có về không, em đã phủ định không cần suy nghĩ, ngược lại đã khiến cô ấy thêm kiên định về quyết tâm hối hôn. Ôi chao, nếu lúc trước cô ấy vẫn giữ hôn ước, gả vào nhà họ Lục, có lẽ tốt hơn bây giờ rất nhiều, sẽ không cần thủ tiết, tái giá với thân phận một quả phụ, mà nhà họ Lục cũng không xuất hiện những trò khôi hài kia”.

“Có lẽ, dù sao tính cách cô ấy và Phùng Uyển Nhược hoàn toàn khác biệt, cô ấy không có gan bụng bầu lớn như vậy còn tranh cãi với chồng và mẹ chồng, bị kịch hán sẽ không xuất hiện”. Triệu Sĩ Trình không hiểu biết về Vương Nhị nương nhiều hơn Đường Uyển là bao, nhưng chàng có thể xác định một điểm: Vương Nhị nương không mạnh mẽ và lợi hại như Phùng Uyển Nhược, vả lại tìm được người phụ nữ ngang ngửa Phùng Uyển Nhược cũng khó lắm à. Chàng cười nhìn Đường Uyển, đùa giỡn. “Huệ Tiên đang đáng thương ai? Vương Nhị nương? Phùng Uyển Nhược? Hay Lục Du?”.

“Có lẽ là tất cả, cũng có lẽ là không ai cả”. Đường Uyển lắc đầu. “Vận mệnh hán đã lên kế hoạch cho tất cả, giống như em nhất định phải có quá khứ với Lục Du, cũng nhất định phải gả cho chàng, nhưng vận mệnh không phải không xoay chuyển được. Nếu lúc trước em không thoát khỏi bị thương, không nhìn rõ tình cảm của Lục Du đúng lúc, không quý trọng chàng, có lẽ hiện tại người đáng thương hại là em, làm sao sống vui vẻ hạnh phúc như bây giờ?”.

Cho đến hiện tại, Đường Uyển hiểu ra rất nhiều, nhất là mùa thu năm nay, cái ngày kiếp trước nàng chết đi đã trôi qua, lo lắng cuối cùng trong lòng nàng đã tan biến, không sợ hãi có người phá hỏng hạnh phúc chẳng dễ dàng của mình, không sợ hãi người mình yêu quý sẽ xa cách mình mãi mãi, vì nàng biết chỉ cần nàng quý trọng mỗi ngày được sống, quý trọng bản thân, cuộc sống đã đủ hạnh phúc.

“Điều này cũng đúng”. Triệu Sĩ Trình gật gù, sau đó cười. “Huệ Tiên là đang thổ lộ tâm tình sao? Vậy ta có thể hiểu là em thỏa mãn với hiện tại được không?”

“Là rất thỏa mãn. Chẳng không thấy hạnh phúc sao?”. Đường Uyển cười khẽ đáp lại, rồi thở dài tiếp. “Vận mệnh sắp xếp mỗi người mỗi khác, nhưng luôn công bằng, người nào càng ưa ép buộc sẽ càng dễ mất đi hạnh phúc, hoặc cầu mà không được, ngược lại, chỉ cần học quý trọng người bên cạnh, yêu lấy bản thân, dần dà sẽ nhận ra, bàn tay hạnh phúc ở ngay gần ta thôi. Kiếp này, chuyện chính xác nhất em đã làm là không khư khư cố chấp, đồng ý gả cho chàng, trân trọng chàng và tất cả”.

“Ta cảm thấy em nói điều này sớm quá, chúng ta còn có rất nhiều ngày để sống bên nhau, đợi cho ba bốn chục năm sau, chúng ta đều già đi, thời điểm ngâm kẹo dưa cháu đến, nói câu này chưa muộn”. Triệu Sĩ Trình nắm chặt tay Đường Uyển, trịnh trọng tuyên bố. “Ta cam đoan, cho dù đến năm tháng tóc sương phơi bạc mái đầu, chúng ta đều tuổi già sức yếu, ta cũng không bao giờ để em hối hận đã làm vợ ta”.

“Em tin chàng”. Đường Uyển chưa bao giờ nghi ngờ Triệu Sĩ Trình, kiếp trước chàng đã dùng cả đời để chứng minh tình cảm của chàng dành cho nàng, kiếp này chàng sẽ không để mình thất vọng, và nàng cũng sẽ không để chàng thất vọng.

“Huệ Tiên ~”. Triệu Sĩ Trình ngắm Đường Uyển, chàng không biết vì sao từ đầu đến cuối Đường Uyển luôn tin tưởng chàng hết thảy, chàng thật sự quý trọng sự tín nhiệm của nàng.

“Ôi ~”. Đường Uyển ôm bụng kêu lên, sau đó đưa tay đặt bên phải dưới bụng, ba phần uy hiếp bảy phần đùa. “Bé cưng, mẹ bắt được chân nhỏ của con nha”.

“Con lại đá em?”. Triệu Sĩ Trình quan tâm hỏi, em bé trong bụng Đường Uyển thật sự là hoạt bát quá mức, thường xuyên động đậy khiến Đường Uyển ngồi cũng không ngồi được, chỉ có thể đứng lên chậm rãi đi lại, em bé rất khỏe, bụng Đường Uyển đã bầm tím mấy chỗ, lúc phát hiện ra ai cũng giật mình, sau đại phu và bà đỡ giàu kinh nghiệm cam đoan đó là do bé đá, mọi người mới yên tâm chút.

“Con lại đá”. Đường Uyển gật gật đầu, trên mặt thường trực nụ cười từ ái. “Em bắt được chân con, nhóc con cũng thông minh lắm, lập tức rút chân về”.

“Chín tháng rồi còn quậy như vậy, nhất định lại là một tiểu tử thôi”. Thai đầu ai cũng tâm niệm ngóng trông sinh con trai, nhưng lần này ngoại trừ Thanh Lam kỳ vọng mẹ sinh em trai cho cậu bé chơi cùng, người lớn trong nhà đều mong sinh con gái, nhưng có vẻ khả năng là con gái không lớn lắm.

“Có lẽ”. Đường Uyển cười. “Mười ngày sau cũng đến kỳ sinh, lúc đó sẽ biết là bé trai hay bé gái ngay thôi”.

85. Chương 85: Lời Cuối Sách

Hôn lễ của Lục Du và Vương Nhị nương rất bề bộn, một người là quả phụ tái giá, một người cũng là cưới vợ lần ba, nhà họ Lục lúc này đây bỗng đổi tính trở nên cực kỳ khiêm tốn, mở tiệc chiêu đãi khách mời không nhiều, sau Đường Uyển nghe nói Đường phu nhân và chị của mình là Tiền Thâm phu nhân, kể từ sự kiện tranh chấp với nhà họ Phùng đã sinh khoảng cách, Lục Du cưới vợ lần nữa, cả thiệp mời cũng không đưa đi.

Nhưng Đường Uyển không có tâm tư quan tâm đến chuyện nhà họ Lục, nàng chỉ kì vọng một thứ ở bọn họ đó là nước giếng không phạm nước sông, cả đời đừng dính líu đến nhau nữa. Ngày sinh em bé sắp tới, Đường Uyển quan tâm nhất là bé cưng trong bụng nàng.

Đêm ba mươi cuối năm cũ đầu năm mới, cả nhà sum họp hoan hoan hỉ hỉ ăn cơm đoàn viên, hai ông cháu Triệu Định Lâm và Thanh Lam cùng đốt pháo trong sân, những người khác ngồi ở đại sảnh nói chuyện phiếm, bỗng Đường Uyển cảm thấy đau bụng muốn sinh, một trận gà bay chó sủa xong được đưa vào phòng sinh đã sớm chuẩn bị tốt.

Lần này Đường Uyển sinh so với lần trước càng thuận lợi, mới một canh giờ đã bình an sinh hạ cô con gái, Lý phu nhân mừng rỡ ôm cháu gái, đặt luôn cho bé nữ danh hợp với tình hình – Tịch nương. Đường Uyển và Triệu Sĩ Trình xem như nam nữ song toàn.

Thanh Lam rất thất vọng, cậu vẫn hy vọng Đường Uyển sinh em trai cho cậu chơi cùng, vì cậu luôn nói rằng em gái nũng nịu khó ở chung, nếu không cẩn thận khi dễ em một chút nhất định sẽ chạy đi kể tội với cha mẹ, chẳng vui tí nào, em trai hợp ý hơn. Nhưng mà nói tới nói lui, nhìn thấy Tịch nương hồng hào phúng phính, Thanh Lam liền quăng hết tiếc nuối ra sau đầu, cực kỳ cẩn thận vươn ngón tay, chạm vào hai má nhỏ xíu của Tịch nương, rồi nhanh như chớp rút tay về, cười ngốc nghếch. “Mình làm anh, có em gái”.

Vì Tịch nương ra đời, nhà họ Triệu năm mới náo nhiệt phi phàm, Triệu Sĩ Trình ra tay rộng rãi, lễ tắm ba ngày và đầy tháng đều làm thật to, giống như muốn ọi người đều biết chàng vui sướng và hạnh phúc.

Hai anh trai của Đường Uyển không đến góp vui được, bọn họ còn chưa ăn nổi cái tết Nguyên Tiêu đã vội vã đến Lâm An phục chức, trước lễ đầy tháng Tịch nương gửi tin về báo rằng kết quả đánh giá của cả hai đều cao, thăng quan một bậc, công việc mới cũng thật không sai, bọn họ trở lại Sơn Âm chuẩn bị một ít đồ dùng liền bốn ba đi nhậm chức. Đương nhiên, Ôn Ngọc Trân và Cao Lệ Nga vẫn giống như lúc Đường Uyển thành thân, ở lại Sơn Âm mừng đầy tháng Tịch nương xong mới đi họp mặt với chồng. Cả hai đều biết nếu không vì Triệu Sĩ Trình dùng quan hệ, đường làm quan của chồng mình chưa chắc đã thuận lợi như vậy, hai người thêm cảm kích Đường Uyển, những chuyện liên quan đến Triệu Sĩ Trình và Đường Uyển cũng càng tận tâm hơn.

Lục Du đã đi khỏi Sơn Âm từ đầu tháng, bây giờ hắn không còn đơn độc một mình, Vương Nhị nương vừa thành thân cũng đi chung, có người nói hắn đi tìm đường ra ỉnh, dù sao hắn cũng là người đọc sách, đi con đường làm quan mới là đúng đắn, cũng có người nói hắn xếp bút nghiên theo nghiệp binh đao, lên phía Bắc chống quân Kim, người lại nói hắn dẫn theo Vương Nhị nương đến Giang Tây, muốn tìm Phùng Uyển Nhược cưới bỏ thù hận... Tất cả đều có, nhưng Đường Uyển chỉ cười nhẹ trước những tin đồn này, mặc kệ Lục Du có mục đích gì, muốn đi đâu ở đâu, đã không liên quan đến nàng nữa, nàng bây giờ chỉ mong muốn bảo vệ gia đình mình, bảo vệ hạnh phúc của mình, yên vui sống hết cuộc đời.

Vì trải qua một lần sống lại, Đường Uyển rất tin tưởng nhân quả báo ứng, nàng thường xuyên trích lợi nhuận từ các thôn trang và cửa hàng của hồi môn đi làm từ thiện, thí dụ giúp đỡ các nam nữ thanh niên đã quá tuổi thành hôn nhưng trong nhà không đủ tiền đặt mua đồ cưới được lập gia đình, hằng năm vào mùa đông nấu cháo miễn phí và tặng áo bông. Nàng không biết nàng có thể giúp được bao nhiêu người, không biết ai là người thật sự cần mình giúp, nhưng nàng muốn giúp được người nào hay người nấy, chủ yếu có thể giúp đỡ họ bớt khổ là tốt rồi.

Bị nàng ảnh hưởng, Triệu Sĩ Trình cũng ra sức làm việc tốt, đưa đường chỉ bảo người khác không ít, theo lời chàng nói đây chính là một cách tu hành, khác biệt chỉ là chàng tu hành cho kiếp sau của mình và Đường Uyển, hy vọng kiếp sau kiếp sau kiếp sau nữa chàng và Đường Uyển vẫn có thể kết làm vợ chồng, để chàng vẫn được chăm sóc trân trọng Đường Uyển...

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuoc-song-moi-cua-duong-uyen>